

Valtorta Mária Példabeszédek

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Példabeszédek

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Példabeszédek

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus kiadást lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	7
A fordítások listája – rövidítések	12
A példabeszédek	14
A megmentett veréb	15
A halak és a háló	16
A hálátlan ló.....	17
Vetéstől aratásig (Vö. Mk 4,26-29)	19
Ártalmas ételek	20
A kovász (Vö. Mt 13,33; Lk 13,20-21)	22
A hangyák	24
Tél, vihar, kerti munkák.....	26
Orvos – Só – Világosság (Mt 5,13-16; Mk 9,49-50; Lk 14,34-35)	28
A virág halála.....	29
Felfelé evezés a Jordánon	30
Csillagok	31
Új ruha, új bor (Mt 9,14-17; Mk 2,18-22; Lk 5,33-39)	33
A víztől alámosott ház	34
A tengely.....	35
Só és világosság (Mt 5,13-16; Mk 9,49-50; Lk 14,34-35).....	36
Jó és rossz fa (Mt 7,15-23; Lk 6,43-44,46).....	37
Gyöngyök és disznók (Mt 7,6).....	38
Sziklára épült ház (Mt 7,24-27; Lk 6,47-49)	39
A magvető (Mt 13,1-8, 18-23; Mk 4,1-4, 13-20; Lk 8,4-15).....	40
A konkolyhíntő (Mt 13,24-30, 36-43)	45
A farkas és a sátán.....	48
A mag fejlődése (Mt 4,26-29).....	49
A mustármag (Mt 13,31-32; Mk 4,30-32; Lk 13,18-19)	51
A dúsgazdag és a szegény Lázár (Lk 16,19-30)	53
A tékozló fiú (Lk 15,11-32)	56
A tíz szűz (Mt 25,1-13).....	59
A királyi menyegző (Mt 22,1-14)	62
A torz gyermek	66
Az eltévedt bárány (Mt 18,11-14; Lk 15,1-7).....	68
Kincs a szántóföldben (Mt 13,44).....	70
Halak – Gyöngyök – Családatya (Mt 13,47-50; 45-46; 51-52).....	71
Az elveszett pénz (Lk 15,8-10).....	74
A leprás	75
A fák királyt választanak	77
Az állatok királyt választanak	81
Szent tűz.....	84
A kitartó bányász	87
A szilfa és a szőlőtő	88
Isten igája	91
Báránysütés	94

A dió titka	96
Meghasonlott ország – Jó és rossz fa – Jónás jele – Jézus anyja és testvérei (Mt 12,22-50; Mk 3,22-35; Lk 8,19-21; 11,14-32).....	100
Az esztelen gazdag (Lk 12,13-21)	106
Hollók, gyöngyvirágok (Mt 6,25-34; Lk 12,22-34).....	109
Az éber szolgák (Mt 24,42-51; Mk 13,33-36; Lk 12,35-53)	111
A könyörtelen adós (Mt 18,21-35; Lk 17,3-4).....	113
Szent gyűlölet – Toronyépítés – Háborús készülődés – Talentumok (Mt 10,37-39; Lk 14,25-33; Mt 25,14-30).....	115
Az irgalmas szamaritánus (Lk 10,25-37; Vö. Mt 22,34-40; Mk 12,28-34).....	119
Hiénák – Szenny – Trónfosztás (Mt 15,1-20; Mk 7,1-23).....	120
A madárfiókák és az anyamadár	124
Vízhólyag a tenyéren	126
Beteg újszülött	127
Kenyér készítés (Vö. Mt 13,33; Lk 13,20-21).....	129
Munkások a szőlőben (Mt 20,1-16)	131
Főhely – Szegények lakomája – Visszautasított meghívás (Lk 14,1-24)	135
Gyanta kancsó	137
A jó vincellér (Lk 13,6-9)	139
A farizeusok kovásza (Mt 16,5-12; Mk 8,14-21; Lk 12,1-3).....	141
A hűséges bárány	143
Sár a gyémánton.....	146
Az Egyház építése.....	149
A szűk kapu (Lk 13,23-29; Mt 7,13-14; 22-23; 8,11-12; 19,30; 20,16).....	152
Az ismeretlen fiú.....	153
A leprás ház.....	156
Tiszta víz – Liliom – Tétlenség (Lk 10,38-42)	160
Madarak	163
A hűtlen intéző – Két úr (Lk 16,1-13)	166
A négy út (Vö. Mt 7,13-14)	169
Pálmamag.....	172
A két akarat	175
Farkasbőrbe burkolt bárány	178
A két fiú (Mt 21,28-32).....	179
Bogár – Pók.....	181
Vipera – Gyöngyvirág.....	183
A fazekas.....	184
A húsvéti bárány	186
Véka alá rejtett lámpa	188
A szobrászművész.....	189
A szolga és az úr (Lk 17,7-10).....	191
A Nagy Koldus	193
A két ajándék	194
A szőlő művelése	197
Lépcsőfestés – Kenyérkészítés – Vászonfehérítés.....	200
Tűz	203
Az iker fügefafa – Házastársak	205
A poros szőlőtő	209
Az édesanya	211
A hajós	212

A kincshez vezető ösvény	217
A vízvezeték.....	221
Áron vesszeje	222
Kígyók és galambok (Vö. Mt 10,16)	224
Világosság – Felhők.....	226
A vízelosztók	227
A terpentinfá	231
Sötétség és világosság.....	233
A gránátalma	234
A népét látogató király.....	236
Élő víz – Élő halottak – Titokzatos templom (Jn 7,37-53).....	238
A forrás őrzése	241
Az atya távol élő gyermekei	244
A bűn leprája.....	245
Virág a napfényben	246
Az igazságtalan bíró (Lk 18, 1-8)	248
Rabszolgák – Fattyak (Jn 8,31-47)	251
A király kincstára	254
Hegy és völgy	259
Vakok – Az akol kapuja – A jó pásztor – Kecskék – Béresek (Jn 9,35-10,18).....	262
Betegek	267
A farizeus és a vámos (Lk 18,9-14).....	269
Az egyetemes pásztor	272
Báránybőrben farkasok	274
A lepkegubó.....	275
A föld oltára	276
Liszt – Virágos sziget – Teremtés.....	280
Az új templom építése	284
Kereskedők – Vízcseppek.....	287
A búza és a föld.....	291
Méhek – Vitorla	292
A szövet	294
A királyfi.....	296
Akik rossz tanácsot kaptak.....	299
Halál – Lakodalom – Borkóstolás – A király ismerete.....	302
Az anyatyúk (Vö. Mt 23, 37; Lk 13,34)	305
A beteg fa utolsó kizöldellése	306
Rozsdás zár – Méhek	307
Gyémántok.....	308
Báránysok – Fecskék.....	310
A két mécses	311
A meggyógyult gyermek.....	313
A gyilkos szőlőművesek (Mt 21,33-46; Mk 12,1-12; Lk 20,1-18).....	315
Az elszáradt fügefá – A hegyeket mozgató hit (Mt 21,18-22; Mk 11,12-14. 20-24; Lk 17,6).....	316
Új Templom – Új Egyház	318
Rabló – Éber szolga – Báránysok és kecskék (Mt 24,42-51; 25,31-46)	321
Az Atya háza (Jn 14,1-3)	323
Az igazi Szőlőtő (Jn 15,1-8)	324
A szülő anyá (Jn 16,20-22)	325

Az anyaméh	326
Isteni „fejlődés”	327

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, meglevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családjá a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy általa vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérmálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmeséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos fölládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerte és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szünöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: Il Poema dell’Uomo-Dio, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarozatát, a korabeli mise leckéinek magyarozatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus ellenségszeretete (Je) 7 füzet, 352 oldal
 Jézus és a Sátán (JS) 3 füzet, 232 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ősegyház (Ő) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek

H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)
Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Je	Jézus ellenségszeretete
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
JS	Jézus és a Sátán
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ö	Az Ösegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

A példabeszédek

Az evangélisták Jézusnak kb. 50 példabeszédét örökítették meg. Valtorta több mint 180-ról számol be látomásai alapján. Az evangéliumban szereplő példabeszédeket is jóval részletesebben írja le, a körülményekkel együtt, amelyek segítenek azok megértésében. Az evangéliumban is szereplő példabeszédeknél a cím alatt megjelöljük a helyet, ahol megtalálhatók, s az „Evangéliumi tárgymutatóban” is felsoroljuk ezeket.

Néhány itt szereplő példabeszéd nem Jézustól származik. Egyet Mária édesapja, Joákim mond el Máriának, kettőt Mária, néhányat pedig az apostolok és a tanítványok mondanak el. Maga Jézus buzdította ugyanis őket arra, hogy tanulják meg tőle a példabeszédekkel való tanítást és a példabeszédek gyártását.

A példabeszédek végén jelezzük, hogy a tízkötetes olasz életrajzban hol található meg. Az első szám a kötet száma, s ez elárulja időrendjüket is. A 2. kötet Jézus nyilvános működésének első évét tartalmazza, a 3., 4., a második évet, az 5., 6., 7., a harmadik évet, a 8., a szenvedés előkészítését, a 9. a szenvedés hetét.

Némelyik példabeszédet más füzetekben dolgoztunk vagy dolgozunk majd fel, ezekre is utalunk a megfelelő helyen. A Júdásról, és Péterről szóló kötetek 1985-ben vagy 86-ban jelennek majd meg az eddigi tervek szerint.

A példabeszédek közé soroltuk a hasonlatokat is, ha azokat Jézus hosszabban fejtette ki.

A Szentírásban nem szereplő példabeszédek közül soknál megértjük, hogy az evangélisták nem tartották szükségesnek koruk embereinek feljegyezni azokat. Abból azonban, hogy Jézus fontosaknak tartotta ezeket is kinyilatkoztatni Valtorta Máriának, következtethetünk arra, hogy a 20. század embere is hasznos tanulságokat vonhat le belőlük, tehát nagyon is időszerűek számunkra.

Kövári Károly

A megmentett veréb

A kis Mária, aki még három éves sincs, anyjával, Annával beszélget a Megváltóról, aki majd egy szűztől születik. A kis Mária kifejezi vágyát, hogy ő is szűz maradjon, hasonlóan Jézus Anyjához, és majd szolgálhasson neki. Így folytatja:

– Szeretnék bűnös is lenni, nagy bűnös, ha nem félnék megbántani az Urat... Mondd nekem, mama, lehet valaki bűnös Isten iránti szeretetből?

– De mit beszélsz, kincsem? Nem értem.

– Azt akarom mondani: bűnt elkövetni, hogy szerethessen Isten, aki Üdvözítővé lesz. Az elveszetteket mentik meg. Nemde? Szeretném, hogy az Üdvözítő megmentsen, hogy szeretettel nézzen rám. Ezért kívánok bűnt elkövetni, de nem olyan bűnt, ami neki visszatetszik. Hogyan menthet meg, ha nem veszek el?

Anna elképed. Nem tudja, mit mondjon.

Segítségére jön Joákim, aki a fűvön sétálva zajtalanul a sövény mögé érkezett.

– Megmentett téged előre, mert tudja, hogy te szereted Őt, és csak Őt akarsz szeretni. Azért téged már megmentett, és szűz lehetsz, amint kívánod – mondja Joákim.

– Igazán, atyám? – Mária átöleli apjának térdét, és tiszta csillagszemével ránéz, azokkal a szemekkel, amelyek annyira hasonlítanak apjához, és oly boldogok a remény miatt, amit atyja adott neki.

– Igazán, kicsiny szerettem. Idenézz! Hoztam neked ezt a kis verebet, amely először röptül ki, ott a kút mellett. Ott hagyhattam volna, de szárnyai gyengék és lábaiban se volt erő, hogy ismét felemelkedjék s elrepüljön, vagy hogy megtartsák őt a síkos kövön. Beleesett volna a kútba. Nem vártam meg, hogy ez megtörténjen. Megfogtam, és neked adom. Tégy vele, amit akarsz. Mondd meg most nekem Mária; jobban szerettem-e a verebet azért, hogy megmentettem mielőtt beleesett volna a kútba, vagy akkor szerettem volna jobban, ha utána mentettem volna ki?

– Most szeretted őt, mert nem engedted meg, hogy baja legyen a fagyos vízben.

– És Isten is jobban szeretted téged, mert megmentett, mielőtt vétkeztél volna.

– Akkor teljes szívemből szeretem. Teljes szívemből! Szép verebecske, én olyan vagyok, mint te. Az Úr azonos módon szeretett minket, megmentve minket... Most én téged felnevellek, és utána hagylak elmenni. És te az erdőben fogsz énekelni, én pedig a Templomban. Dicsérjük Istent, és azt mondjuk: „Küldd el, küldd el, akit megígértél, annak, aki várja.” Ó, papám, mikor vezetsz el a Templomba?

– Hamarosan, gyöngyöm. De nem fáj neked elhagyni atyádat?

– Nagyon! De te el fogsz jönni... és ha nem esne rosszul, milyen áldozat lenne?

– És gondolni fogsz ránk?

– Mindig! Miután imádkozom az Emmánuelért, imádkozni fogok értetek. Hogy Isten adjon nektek örömet és hosszú életet... egészen addig a napig, amikor Ő Üdvözítővé lesz. Utána azt mondom neki, hogy vegyen magához titeket és vigyen el az égi Jeruzsálembe.

A halak és a háló

Péter éjjeli halászatra indul, Jézus vele megy. Megkérdezi tőle:

– Jó lesz a halászat?

– Az idő megfelelő. A víz nyugodt, a hold felhőtlen. A halak feljönnek a felszínre, és hálóm magával ragadja őket.

– Egyedül megyünk?

– Ó! Mester! Ezzel a kerítőhálóval hogyan halászhathánk egyedül?

– Sose halásztam, és várom, hogy megtaníts rá. – Jézus a tó partjára megy és megáll a bárka mellett.

– Nézd, Mester: így teszünk. Én kimegyek Zebedeus Jakab bárkája mellett, és elmegyünk egy jó helyre. Utána leengedjük a hálót. Egyik végét mi fogjuk. Te akarod fogni, azt mondtad.

– Igen, ha megmondod nekem, mit kell tennem.

– Ó! Csak ellenőrizni kell leereszkedését. Hogy a háló lassan ereszkedjék le, és ne keletkezzenek csomók. Lassan, mert ott vannak a halak, és egy túl hirtelen mozgás elriasztaná őket. És csomók nélkül, mert a hálónak ki kell nyílnia, mint egy táskának, vagy ha úgy tetszik, mint egy vitorlának, amelyet dagaszt a szél. Utána, mikor már egészen leeresztettük a hálót, csendesen evezünk, vagy a vitorlával megyünk, félkört írva le a tavon, és amikor a háló remegése jelzi, hogy jó a halászat, a part irányába tartunk, és ott, mikor már majdnem elérjük a partot – nem előbb, nehogy a zsákmány elszabaduljon, és nem később, nehogy a sziklák elszakítsák a hálót és megsebezzék a halakat – felhúzzuk a hálót. És itt nyitva kell tartani a szemet, mert a bárkának oly közel kell jönniük egymáshoz, hogy az egyikről át lehessen venni a másik bárka hálójának a végét, de ne ütődjenek össze, nehogy összelapítsuk a hallal teli zsákot. Figyelmedbe ajánlom, Mester, mert ez a mi kenyerünk. Szemmel kell tartani a hálót, nehogy tönkremenjen az ütődésektől. A halak harcolnak szabadságukért, erőteljes ütésekkel mérve farkukkal, és sokan vannak... Érted... Kis bestiák, de ha tíz, száz, ezer van belőlük, erősekké válnak, mint a Leviatán. (Legendabeli tengeri szörny)

– Amint a bűnökkel történik, Péter. Alapjában véve egyetlen bűn nem jóvátehető. De ha valaki nem törődik annak az egynek megfékezésével, akkor szaporodnak, szaporodnak, szaporodnak, s a vége az lesz, hogy a kis hiba, ami talán valami egyszerű mulasztás, egyszerű gyengeség volt, mindinkább megerősödik, szokássá válik, főbűn lesz belőle. Néha egy vágyakozó pillantással kezdődik, és házasságtöréssel végződik. Néha egy szeretetlen szóval a szülő iránt, és a felebarát iránti kegyetlenséggel végződik. Jaj, ha elkezdik és hagyják, hogy a bűnök szaporodjanak mind súlyosságukban, mind számukban! Veszélyessé válnak, és hatalmasakká, mint a pokolbéli Kígyó, és lehúzzák a lelket a Gyehenna mélységébe.

– Jól mondd, Mester... De oly gyengék vagyunk!

– Szükség van az elővigyázatra és az imára ahhoz, hogy erősek legyetek és segítséget kapjatok, és az erős akaratra, hogy ne vétkezzetek. Aztán pedig nagy bizalomra az Atya szeretetteljes igazságában.

– Azt mondd, hogy nem lesz túl szigorú a szegény Simonhoz?

– Az öreg Simonhoz szigorú lehetett volna. De az én Péteremhez, az új emberhez, az Ő Krisztusának emberéhez... nem, Péter. Szeret, és szeretni fog téged.

A hálátlan ló

Jézus Péter házában kertjében beszél az összegyűlt embereknek:

– ... Biztos, hogy sokan közületek ezt gondolják. De nem így van. Az Úr jósága nem hiányzott népe iránt. Annak ellenére, hogy a nép ezerszer és tízezerszer hálátlan volt iránta.

Halljátok ezt a példabeszédet. Ez segít majd megértésében.

Egy királynak volt sok, sok pompás lova az istállójában. De egyiküket különösen szerette. Gyönyörűséggel szemlélte, mielőtt még az övé lett volna. Utána, mikor megszerezte kiváltságos helyre helyezte, és elment hozzá, szeretettel nézte ezt a kedves lovát, s arról álmodozott, hogy királyságának csodájává teszi. És amikor a ló, fellázadva parancsai ellen, engedetlené vált és más úrhoz menekült, fájdalmában és szigorúságában a büntetés után megígérte bocsánatát a lázadónak. És hűségesen ígéretéhez, jóllehet távolról szemmel tartotta kedveltjét, ajándékokat és gondozókat küldött neki, hogy azok emlékeztessék őt erre. De a ló, jóllehet szenvedett az országból való távolléte miatt, nem volt állhatatos, mint királya, a szeretetben és nem akarta a teljes bocsánatot. Voltak jó vonásai, és voltak rosszak, de több volt a rossz, mint a jó. Mégis a király türelmes volt és mind korholásával, mind kedveskedésével igyekezett engedelmes barátjává tenni legkedvesebb lovát.

Minél inkább telt az idő, az állat annál csökönyösebbé vált. Segítségül hívta királyát, sírt a más urak ostora miatt, de igazában nem akart a királyé lenni. Amikor kimerült, lehangolt volt, sóhajtozott, nem azt mondta: „Az én hibám, hogy ilyen vagyok”, hanem királyát vádolta. Miután a király mindent megpróbált, az utolsó kísérletet tette vele. „Eddig – mondta – szolgálmat és barátaimat küldtem hozzá. Most saját fiamat küldöm el. Az ő szíve olyan, mint az enyém, és az én szeretetemmel beszél majd hozzá, simogatja, és ajándékokat ad neki, ahhoz hasonlóan, amint én tettem, de még kedvesebben, mert fiam kiválik a szeretetben.” És elküldte fiát.

Ez a példabeszéd. Most mondjátok meg: úgy tűnik nektek, hogy ez a király szerette kedvelt állatját?

A nép egyöntetűen válaszolja:

– Végtelenül szerette.

– Panaszkozhatott-e az állat királyára mindama rossz miatt, amit azért szenvedett el, mert elhagyta őt?

– Nem, nem panaszkodhatott – válaszol a tömeg.

– Válaszoljatok még erre: mit gondoltok, hogyan hallgat majd ez a ló a király fiára, aki eljött, hogy kiváltsa, meggyógyítsa, és visszavigye az örömök helyére?

– Természetesen örömmel, hálával és szeretettel.

– De ha a király fia azt mondja a lónak: „Azért jöttem, hogy ezt és ezt tegyem, de neked most jónak, engedelmesnek, készségesnek és hűségesnek kell lenned” mit gondoltok, mit mond a ló?

– Ó! Ez nem kérdéses! Azt mondja, hogy most, miután tudja mit jelent az, hogy valaki ki van zárva az országból, olyan akar lenni, mintha a király gyermeke lenne.

– Akkor, szerintetek, mi a kötelessége ennek a lónak?

– Az, hogy még jobb legyen, mint amire kérik, szeretetteljesebb, engedelmesebb, hogy megbocsássák rossz múltját, és hálából a kapott jókért.

– És ha nem tenne így?

– Akkor méltó lenne a halálra, mert rosszabb, mint egy vadállat.

– Helyesen ítéltetek, barátaim. De tegyetek ti is úgy, amint szeretnétek, hogy a ló tegyen.

Ti, emberek, az ég Királyának, Istennek, az én Atyámnak és a ti Atyátoknak szeretett teremtményei vagytok. A próféták után Isten saját Fiát küldte el hozzátok. Kérve kérlek, a ti

javatokra, mert úgy szeretlek titeket, ahogy csak egy Isten tud szeretni, az az Isten, aki bennem van, hogy véghezvigye a megváltás csodáját; legyetek legalább olyanok, amilyenek ítéltétek, hogy ennek a lónak kellene lennie. Jaj annak, aki ember létére az állatnál alacsonyabb színre alacsonyítja le magát! De ha lehetett mentség még azok számára, akik a jelen pillanatig vétkeztek – mert sok idő telt el a Törvény-adás óta, és a világnak nagyon sok pora rakódott rá – többé már nincs mentség. Én azért jöttem, hogy Isten szavát hozzam el nektek. Az Emberfia az emberek között van, hogy visszavigye őket Istenhez. Kövessetek engem! Én vagyok az Út, Igazság és az Élet.

A szokásos zajongás a tömeg között.

(Jézus ezután meggyógyít néhány beteget, alamizsnát oszt a szegényeknek, felfedi egy magát szegénynek tettető és alamizsnát kérő kapzsi bűnét, kiűzi az ördögöt egy gyermekből és egy felnőttből, és miután a tömeg szétoszlik, ezt mondja négy tanítványának, akik körülveszik Őt:)

– Barátaim, igazán mondom nektek, hogy Izraelben lakást vett minden bűn és ördög. Nemcsak olyan megszállások vannak, amelyek elnémítják az ajkat, vagy arra ösztönöznek valakit, hogy állat módjára éljen és piszkos dolgokat egyék. Még sokkal számosabbak azok, akiknek szíve némul meg minden becsületesség és szeretet számára, és szívük telik meg tisztátalan bűnökkel. Ó! Atyám! – Jézus kimerültnék látszik.

– Fáradt vagy, Mester?

– Nem fáradt, Jánosom. Hanem lehangolt a szívek állapota miatt, és mert kevés a javulás vágya. Én eljöttem... de az ember... az ember... Ó! Atyám!...

– Mester, én szeretlek téged, mi mind szeretünk téged!...

– Tudom. De oly kevesen vagytok... és az én vágyam, hogy üdvözítsem őket, oly nagy!

Jézus átöleli Jánost, és fejét az ő feje fölé tartja. Szomorú. Péter, András és Jakab körülötte szeretettel és szomorúan néznek rá.

(2-129)

Vetéstől aratásig (Vö. Mk 4,26-29)

Jézus Péter bárkájából beszél a parton összegyűlt népnek:

– Amikor tavasszal minden virágba borul, a földműves meglegedetten mondja: „Sok gyümölcsöm lesz!” És szívét örömmel tölti el ez a remény. De tavasztól őszig, a virágok havától a gyümölcséig mennyi nap, mennyi szél, eső, napsütés és vihar jön és megy. És aztán a háború vagy a hatalmasok kegyetlensége, a növények vagy a földműves betegsége miatt a szép termést ígérő növények elcsenevésztesednek, teljesen vagy részben elhalnak, mert elmarad gondozásuk, nem ássák körül, nem erősítik, öntözik, metszik meg, nem támasztják alá, nem gyomlálják őket.

Ti követtetek engem. Ti szerettek engem. Ti, mint a tavaszi növények, fel vagytok díszítve jó szándékokkal és szeretettel. Valóban Izrael apostolkodásomnak e hajnalán olyan, mint kedves mezőink a napsütéses tavaszi hónapban. De idehallgassatok! Mint égető szárazság jön a Sátán, hogy irigy leheletével elégessen titeket. Jön a világ fagyos szelével, hogy lefagyassza virágaitokat. Jönnek a szenvedélyek viharai. Jön a halálos unalom, mint a soha meg nem szűnő eső. Jön minden ellenségem, s jönnek a ti ellenségeitek, hogy meggátolják azt, aminek származnia kellene szent törekvésekből, hogy kivirágozzatok Istenben.

Figyelmeztetek titeket erre, mert tudom. De akkor minden elvesz, amikor én, a beteg, sőt több mint beteg: meghalt földműves, többé nem tudok beszélni hozzátok, és nem tudok több csodát tenni? Nem. Én vetek és gyomlállok, mert ez az én időm. Utána kinő és megérik bennetek, ha ti jól vigyáztok rá.

Nézzétek ezt a fügefát, amely Simon, Jónás fia házában áll. Aki azt elültette, nem találta meg a megfelelő helyet számára. A ház nedves, északi fala mellé tette, s az elhalt volna, ha nem akart volna mindenáron élni. A fügefa kereste a napot és a világosságot. Íme, egészen meghajolt, de erős és ellenáll, hogy igya a hajnali napsugarat, és termeli a nedvet zamatos és édes gyümölcsei számára, amelyek százszámra találhatók rajta. Megvédte önmagát. Azt mondta: „A Teremtő azt akarta, hogy örömet és táplálékot adjak az embernek. Azt akarom, hogy az Ő akaratahoz társuljon az enyém!” Egy fügefa! Egy beszédre képtelen növény! Nincs lelke! És ti, Isten gyermekei, az ember gyermekei, kevesebbek lennétek egy fánál?

Öröködjétek jól, hogy megteremjétek az örök élet gyümölcseit! Én művellek titeket, és olyan erős nedvet adok nektek, amelynél hatalmasabb nem létezik. Ne hagyjátok, ne hagyjátok, hogy a Sátán ne vessen munkám pusztulásán, áldozatomon és lelketeken! Keressétek a világosságot! Keressétek a napot! Keressétek az erőt! Keressétek az életet! Én vagyok az Élet, az Erő, a Nap, a Fény azok számára, akik szeretnek engem. Azért vagyok itt, hogy oda vigyelek titeket, ahonnan én jöttem. Azért beszélek itt, hogy hívjalak mindnyájatokat és rámutassak a tízparancsolat Törvényére, amely az örök életet adja nektek. És szeretetteljesen tanácsolom nektek: „Szeressétek Istent és embertársaitokat!” Ez az első feltétel ahhoz, hogy minden mást jól teljesítsetek. A legszentebb a tíz szent parancsolat között. Szeressetek! Azok, akik szeretik Istenben Istent, és az Úr által Istent, a földön és az égben a béke lesz lakhelyük és az lesz koronájuk.

Ártalmas ételek

Jézus a Templomban beszélt, Júdás jelenlétében, s most a Getszemániba készül. Júdás vele akar maradni. Jézus azonban ellenzi ezt:

– Júdás, egyedül akarok maradni az éjjeli órákban. Éjjel lelkem táplálkozik az Atyából. Imádság, elmélkedés és egyedüllét szükségesebb számomra, mint a testi eledel. Az, aki a lélek által akar élni és másokat is el akar vezetni erre az életre, helyezze a háttérbe a testet, szinte azt mondhatnám: ölje meg, hogy minden erejével lelkét gondozza. Mindenkinek ezt kell tennie, Júdás. Neked is, ha igazán Istené akarsz lenni, ha természetfelettivé akarsz válni.

– De mi még a földön vagyunk, Mester! Hogyan hanyagolhatnánk el a testet, csak a lelket gondozva? Nincs-e ez ellentétben Isten parancsával: „Ne ölj!”? Nem foglalja ez magában az öngyilkosságot is? Ha az élet Isten ajándéka, nemde szeretnünk kell?

– Úgy válaszolok neked, ahogy nem válaszolnék egy egyszerű embernek, akinek számára elég, ha ráirányítjuk tekintetét a lélekre, vagy értelmére, a természetfeletti világra, hogy repülve magunkkal ragadjuk a lélek országába. Te nem vagy egyszerű. Te olyan környezetben nevelkedtél, ahol értelmed csiszolódott... de ugyanakkor elferdítettek téged tanításuk szörszálhasogatásával. Emlékszel Salamonra, Júdás? Bölcs volt, korának legbölcsőbbje. Emlékszel, mit mondott, miután megismert mindent, amit megismerhetett? „Hiúságok hiúsága, és minden csak hiúság! Féld Istent, és tartsd meg parancsait! Ez minden ember kötelessége.” (Vö. Préd 1,2. 12,13)

Most mondom neked, szükség van az étel ismeretére, hogy táplálékot vegyünk magunkhoz, de ne mérget. És ha felfogjuk, hogy egy táplálék ártalmas, akkor nem szabad többé magunkhoz venni azt az ételt, még akkor sem, ha ízlik nekünk. Jobb az egyszerű kenyér és a forrásvíz, mint a király asztalának bonyolult tálai, amelyekben olyan fűszerek vannak, amelyek zavart okoznak és megmérgeznek.

– Mit kell elhagynom, Mester?

– Mindazt, amiről tudod, hogy megzavar téged. Mert Isten a Béke, és ha Isten ösvényén akarsz járni, akkor el kell távolítanod mindent értelmedből, szívedből és testedből, ami nem békét, hanem zavart okoz. Tudom, hogy nehéz újjáalakítani magadat. De itt vagyok, hogy segítsék benne. Azért vagyok itt, hogy segítsék az embert abban, hogy Isten gyermekévé váljon, mintegy második teremtéssel újjáteremtődjék, ha önmaga is akarja. De engeddd, hogy megválaszoljak kérdésedre, nehogy azt mondd, az én hibámból maradtál meg tévedésedben. Igaz, hogy az öngyilkosság egyenlő a gyilkossággal. Mások élete és a sajátunk egyaránt Isten ajándéka, és csak Istennek van joga ahhoz, hogy elvegye. Aki öngyilkos lesz, ezzel kevélységéről tesz tanúságot, és Isten gyűlöli a kevélységet.

– Kevélységéről tesz tanúságot? Én azt mondanám reménytelenségéről.

– És mi a reménytelenség, ha nem kevélység? Fontold meg, Júdás! Miért csügged el valaki? Vagy azért, mert szerencsétlenségek érik, és azokat a maga erejéből akarja legyőzni, de ez nem sikerül neki. Vagy azért, mert bűnös, és azt tartja, hogy bűnét Isten nem bocsáthatja meg. Mind az első, mind a második esetben talán nem a kevélység uralkodik? Az az ember, aki saját erejéből akarja legyőzni nehézségét, többé nem nyújtja ki kezét alázatosan Isten felé, és nem mondja neki: „Én nem vagyok képes erre, de Te igen. Segíts engem, mert egyedül benned remélek, és segítségedre várok.” A másik ember pedig azt mondja: „Isten nem képes megbocsátani nekem”, és ezt azért mondja, mert magához méri Istent, és tudja, hogy ha őt valaki így megbántaná, nem tudna megbocsátani neki. Tehát itt is kevélység van. Az alázatos részvétellel van, és megbocsátja a kapott sértést. A kevély nem bocsátja meg. És a kevély nem képes meghajtani fejét, és azt mondani: „Atyám, vétkeztem, bocsáss meg a te

szegény bűnös fiadnak.” De nem tudod, Júdás, hogy az Atya mindent megbocsát annak, aki őszinte, bűnbánó, alázatos szívvel kéri bocsánatát, és hajlandó feltámadni a jó életre?

– De bizonyos bűnök nem nyernek bocsánatot. Nem lehet megbocsátani azokat!

– Ezt mondod te. És igaz akkor, amikor az ember így akarja. De igazán, igazán mondom neked Júdás, hogy a legnagyobb bűn után is, ha a bűnös az Atya lábához futna – ezért nevezik Atyának, Júdás, és az Atya végtelenül tökéletes – és könnyezve esdekelné bocsánatáért, készségesnek mutatkozva a jóvátételre, kizárva a kétségbeesést, az Atya módot adna neki a kiengesztelésre, hogy kiérdemelje bocsánatát és üdvözítse lelkét.

– Akkor te azt mondod, hogy azok az emberek, akiket a Szentírás említ, s akik öngyilkosságot követtek el, helytelenül tettek?

– Tilos bárkit megölnünk, beleértve önmagunkat is. Rosszul tettek. Bizonyos esetekben még elnyerték Isten irgalmasságát, mert nem ismerték eléggé a jót. De amikor az Ige megvilágosít minden igazságot, és Lelkével megerősíti a lelkeket, attól kezdve többé nem nyer bocsánatot az, aki halála pillanatában kétségbe esik. Sem a halála utáni ítélet pillanatában, sem évszázadok után a Gyehennában, sem az Utolsó Ítéleten, soha sem. Isten keményszívűsége ez? Nem! Igazságossága. Isten azt mondja majd: „Te ítéltél, te, értelemmel és természetfeletti tudással megajándékozott teremtmény, akit én szabadnak teremtettem, te akartad követni az általad választott ösvényt, és azt mondtad: 'Isten nem bocsát meg nekem. Örökre el vagyok választva tőle. Úgy látom, hogy bűnömért meg kell büntetnem magamat. Eltávozom az életből, hogy megmeneküljek a lelkiismeret furdalástól', anélkül, hogy gondoltál volna arra, hogy nem lettek volna többé lelkiismeret furdalásaid, ha atyai keblemre jöttél volna. És amint ítéltél, úgy lesz részed benne. Én nem veszek erőszakot a szabadságon, amit adtam neked.”

Ezt mondja majd az Örökkévaló az öngyilkosnak. Fontold meg, Júdás! Az élet ajándék, és szeretni kell. De milyen ajándék? Szent ajándék. És akkor szentül kell szeretni. Az élet addig tart, amíg a test tart. Utána kezdődik a nagy Élet, az örök Élet. Boldog lesz az igazak számára, átkozott azok számára, akik nem igazak. Cél az élet, vagy eszköz? Eszköz. A célt szolgálja, ami az örökkévalóság. De akkor adjuk meg az életnek azt, ami arra szolgál, hogy tartós legyen és szolgálja a lelket annak elnyerésében. Meg kell tartóztatni a testet minden vágyában, mindenben! Meg kell tartóztatni az értelmet minden vágyában, mindenben! Meg kell tartóztatni a szívet minden szenvedélyében, ami emberi. Korlátlan azonban szomjúsága az égi szenvedélyekben: Isten és az embertárs szeretetében, Isten és az embertárs szolgálatának vágyában, az Isten szava iránti engedelmisségben, a hősiesség jöcselekedetekben és erényekben.

A kovász (Vö. Mt 13,33; Lk 13,20-21)

Jézus, amikor meglátogatta Keresztelő János szüleinek házát, hogy felkeresse Zakariás és Erzsébet sírját, és ott imádkozzék, látta, hogy a házat Heródes – aki közben Keresztelő Jánost letartóztatta – bordélyházzá alakította át. A sírokat is áthelyezték máshová, Jézus csak a volt sírok helyénél imádkozott – egy római származású nő útmutatására, aki ebben a házban „tevékenykedett”. Jézus szóba állt a bukott nővel és elindította őt a megtérés útján.

(2-227)

Később ez a nő érdeklődött Jézus tanítványainál Jézus személye iránt, és hálából átadott a tanítványoknak egy ékszerekkel teli zacskót.

(2-249)

Amikor az apostolok arról beszéltek, hogy ennek a nőnek a bűne gyakori a magukat „igazaknak” nevezők között is, Jézus megjegyezte:

- Mondom nektek, ha lenne Izraelben egy maréknyi igazi élesztő és igazi tömjén, kenyérré változna és illatozna az oltáron.
- Mit akarsz mondani ezzel?
- Azt; hogy ha lennének, akik helyes szívvel jönnek az Igazsághoz, az Igazság elterjedne, mint a kovász a lisztben, s mint a tömjén egész Izraelben.

(2-247)

Jézus, később erre a nőre célozva beszél Júdással, aki úgy gondolja, hogy a pásztor-tanítványoknak, akiknél ez a nő érdeklődött Jézus iránt, alaposabb oktatást kellett volna adniuk neki, hogy megtérjen. Erre Jézus visszatér előbbi hasonlataira, s jobban megmagyarázza azok értelmét:

- Már sok szikra van benne, amely meggyújthatja azt a tüzet, amelyben elég a bűne, és a bűnbánat megtisztítja lelkét. Az imént beszéltem nektek a kovászlól, amely elterjed a lisztben, és szent kenyérré teszi. Hallgassatok meg egy rövid példabeszédet.

Az a nő a liszt. A Gonosz belekeverte saját pokoli porait. Én vagyok a kovász. Azaz az én beszédem a kovász. De ha sok a pelyva a lisztben, vagy kövek és homok keveredett belé, s ezzel együtt hamu, akkor jó lehet-e a kenyér még akkor is, ha az élesztő átjárja? Nem lehet jó. Szükség van arra, hogy türelmesen eltávolítsák a lisztből a pelyvát, hamut, köveket és a homokot. Az Irgalmasság jön, és felajánlja a szitát... Az első: amely rövid, alapos igazságokból készült. Ezekre szükség van ahhoz, hogy valaki, aki a teljes tudatlanság hálójában van, felfogja a bűnt, a keresztény vallással nem egyező tanokat és érzéseket. Ha a lélek elfogadja azt, megkezdődik az első tisztulás. A második magának a léleknek a szűrőjével megy végbe, amikor a lélek szembeállítja saját lényét Annak Lényével, akit kinyilatkoztatott neki. És megretten ettől. És elkezd saját feladatát. Mindig finomabbá váló szitálással eltávolítja a köveket, a homokot és a hamut, és a lisztből is a durva szemeket, amelyek miatt nem válna jó kenyér belőle. Most már minden készen áll. Ismét jön az Irgalmasság, és az előkészített lisztbe beteszi a kovászt, és kenyér lesz belőle. Ez azonban hosszas folyamat, és a lélek „akaratától” függ.

Ez a nő... ez a nő már birtokolja magában azt a legkevesebbet, amit helyes volt megadni neki, és amit kiegészíthet saját munkájával. Hagyjuk, hogy kiegészítse, ha akarja, s ne

zavarjuk meg őt ebben. Minden megzavarja a vajúdó lelket: a kíváncsiság, a helytelen buzgóság, a túlzott vallásosság megkövetelése.

(2-250)

A hangyák

Jézus Názáret kis olajfa erdejében oktatja tanítványait:

– Jöjjetek körém. Ezekben a hónapokban mérlegeltelek és tanulmányoztalak titeket... Most elhatároztam, hogy kiküldelek titeket a világba. De előbb tanítanom kell titeket, hogy képesek legyetek szembenézni a világgal kedvesen és éles elmével, nyugodtan és kitartóan, küldetésük tudatában és ismeretével. Ezeket a forró nyári napokat, amelyekben nem lehet hosszú utakat tenni Palesztinában arra használtam, hogy tanítványaimmá képezzelek ki titeket. Amint a zenész megérzi az összhang hiányát, úgy éreztem meg én is, és meg akarom adni nektek a mennyei összhang hangját, amit az én nevemben át kell adnotok a világnak....

Mindenekelőtt mondom nektek, hogy elengedhetetlenül szükséges bennetek a szeretet és az összhang. Kik vagytok ti? (Péter, András, János, Jakab, Fülöp, Bertalan, Tamás, Simon, mindkét Júdás és a pásztor József vannak jelen.) Minden társadalmi osztályból, korból és helyről való emberek. Előnyben részesítettem azokat, akik iskolázatlanok, mert könnyebben elfogadják tanításomat, és azért is, mert olyanok tanítására küldelek titeket, akik egyáltalán nem ismerik az igaz Istent. Megemlékezve saját tudatlanságokról Istent illetően, nem fogjátok megvetni őket, hanem részvétellel tanítjátok hallgatóitokat, visszaemlékezve arra, hogy én milyen részvétellel tanítottalak titeket.

Hallom ellenvetéseket: „Mi nem vagyunk pogányok, s nem nélkülözzük az értelmi képzést sem.” Nem. Ti nem vagytok azok. De nemcsak ti, hanem még azok is, akik képzettek és gazdagok köztetek, körül vagytok véve egy olyan vallással, amely a túlságos okoskodás miatt elvesztette természetét, és csak névleg tekinthető vallásnak. Igazán mondom nektek, sokan dicsekszenek azzal, hogy a Törvény fiai. De tíz közül nyolcan csak bálványimádók, akik összekeverik az emberi vallás ezernyi kis előírásának kódét az igazi, szent, örök isteni Törvénnyel, amit Ábrahám, Izsák és Jákob Istene adott. Azért, ha egymásra tekintetek ti, alázatos és műveletlen halászok, kereskedők, vagy kereskedők gyermekei, hivatalnokok, vagy hivatalnokok fiai, gazdagok, vagy gazdagok fiai, mondjátok: „Mindnyájan egyformák vagyunk. Mindnyájunknak ugyanazok a hibáink és mindnyájan oktatásra szorulunk. Testvérek vagyunk a személyi vagy nemzeti fogyatékoságokban, s testvérekké kell válnunk most az Igazság ismeretében és annak erőteljes gyakorlásában.”

Íme: testvérek. Azt akarom, hogy ennek nevezétek egymást, s ennek látsszatok. Olyanok vagytok, mint egy család. Mikor van sikere a világban egy családnak, mikor csodálja meg a világ? Ha egység és összhang uralkodik benne. Ha az egyik fiú a másik ellenségévé válik, ha az egyik testvér árt a másiknak, tartós lehet-e annak a családnak a sikere? Nem. Hiába törekszik dolgozni a családátya, hiába simítja el a nehézségeket, hiába igyekszik hatással lenni a világra. Erőlködésének nem lesz semmi eredménye, mert a jó szétmorzsolódik, a nehézségek gyarapodnak, a világ nevet állandó pörlekedésükön, amely széttöri a szíveket és a javakat. Amíg összetartottak, hatalmas erejük volt a világ ellen. Az apró, jelentéktelen ellentétes érdekek tömege viszont az ellenség javára szolgál, hogy minél gyorsabban tönkregye a családot.

Sose legyen ez így köztetek. Tartsatok össze. Szeressétek egymást. Szeressétek egymást egymás segítése által. Szeressétek egymást a szeretet tanítása által. Figyeljétek meg környezeteteket, amely erre a nagy erőre tanít titeket. Figyeljétek meg ezt a hangyasereget, amely mind egy hely felé tart. Kövessétek őket. És fedezzük fel, miért nem haszontalan egy pont felé menni... Íme ezért. Ez a kis testvérük felfedezte apró, számunkra láthatatlan szerveivel, hogy nagy kincs van ez alatt a nagy vadsaláta levél alatt. Egy kenyérbél darab, amit talán egy földműves ejtett le, aki idejött, hogy gondoza olajfáit, vagy egy utas, aki megpihent ebben az árnyékban, hogy megegye kenyerét, vagy egy gyermek, aki vidáman

virágokat szedett. Hogyan tudta volna ez a kis hangya egyedül elvonszolni tanyájára ezt a kincset, ami ezerszer nagyobb nála? És íme, odahívta egyik testvérét, és azt mondta neki: „Idenézz! És fuss azonnal, mondd meg a testvéreinknek, hogy itt az egész törzs számára sok napra elegendő eledel van. Fuss, mielőtt egy madár felfedezi ezt a kincset, és idehívja a társait és fölfalják azt.” És a kis hangya elfutott, lihegve, mert a terület göröngyös, fel és le a kavicsokon és a keresztben fekvő fűszálakon a hangyabolyig, és azt mondta; „Jöjjetek! Egyikünk hív titeket. Talált valamit mindnyájunk számára. De egyedül nem tudja idehozni. Jöjjetek!” És mindnyájan, azok is, akik már fáradtak voltak az egész napi munkától és pihentek a hangyaboly csarnokaiban, odafutottak. Azok is, akik az élelmiszer raktárakban dolgoztak. Egy, tíz, száz, ezer... Nézzétek... Megfogják csápjukkal, felemelik, testükkel kocsit alkotnak, vonszolják. Ez elesik... a másik, ott, mintegy megnyomorodva beszorul a kenyér vége és egy kavics közé; ez meg, a közösség egy gyermek tagja megáll kimerülve... de íme, visszanyeri lélegzetét, s ismét elindul. Ó! Mennyire egységesek! Figyeljétek: most a kenyérdarab, teljesen átölelve általuk megy, megy, lassan, de megy. Kövessük őket... Még egy kicsit, kicsiny testvéreké, még egy kicsit, és utána fáradozástok elnyeri jutalmát! Nem bírják tovább. De nem adják fel. Megpihennek, és utána ismét útnak indulnak... Íme, eljutottak a hangyabolyig. És most? Most apró darabokra vágják a nagy darabot. Nézzétek, hogy dolgoznak! Egyik vágja, a másik viszi... Íme, vége. Most mindet megmentették, és boldogan eltűnnek ebben a repedésben, le a csarnokokba. Hangyák. Csak hangyák, semmi mások. Mégis erősek, mert egységesek.

Gondolkodjatok el ezen!

(2-326)

Tél, vihar, kerti munkák

Jézus a názáreti ház kertjében oktatja apostolait: Pétert, Jánost, Simont, Tamást, András, Jakabot, Fülöpöt, Bertalant, a két Júdást és a pásztor Józsefet. Jézus körül ülnek, ki egy sziklán, ki egy széken, vagy a kőpadon, vagy a földön. Mária is ott van. Jézus csendesen, méltóságteljesen beszél:

Mihez hasonlítom az apostoli képzést? A természethez, amely körülvesz minket. Látjátok. Télen a föld halottnak tűnik. De bensejében a magok dolgoznak, és a nedvek táplálják, a föld alatti ágakban – ahogy a gyökereket nevezhetnénk – hogy utána, amikor eljön a virágzás ideje, bőséges táplálékuk legyen a felső ágaknak. Titeket is a téli földhöz lehet hasonlítani: kopárak, levéltől megfosztottak, komorak vagytok. De elhaladt fölöttetek a Magvető, és elvetette a magot. Elhaladt mellettetek a Földműves és fölásta a földbe elültetett fatörzsetek körül a földet, amely kemény volt, hogy eljusson a gyökerekhez a felhők nedvéből és a levegőből a táplálék, és megerősítse azokat az eljövendő gyümölcseréshez. És ti befogadtátok a magot és az ásást, mert megvolt bennetek a jó akarat ahhoz, hogy gyümölcsöt hozzatok a munkában Istennek.

Ahhoz a viharhoz is hasonlítom az apostoli képzést, amely villámcsapásaival és a fákat meghajlító erejével haszontalan erőnek látszott. De figyeljétek meg, mennyi jót tett! Ma a levegő tisztább, friss, nem poros, nem fülledt. A nap ugyanaz, mint tegnap. De nem éget többé úgy, hogy láznak látszik, mert megtisztult és friss levegőn keresztül érkezik el hozzánk sugara. A fű és a növények éppúgy megkönnyebbültek, mint az emberek, mert a tisztaság, a nyugalom megkönnyít. Az ellentétek is arra szolgálnak, hogy pontosabb tudásra, világosabb fogalmakra tegyünk szert. Egyébként csak értelmetlenek lennének. És mik az ellentétek, ha nem zivatarok, amelyek létrehozzák a különféle felhőket? És ezek a felhők nemde lassan gyülemlenek fel a szívekben a haszontalan rossz nedvekkel, a kis féltékenységgel, a füstölgő kevélységgel? Utána jön a kegyelem szele és egyesíti azokat, hogy lecsapódják minden rossz nedvük, és ismét kiderüljön.

Az apostoli képzés, hasonló ahhoz a munkához is, amit ma reggel Péter végzett a kertben az éjjeli vihar után: helyreigazította a fák ágait, megkötözte, felállította, összeszedte azokat, a szükség szerint. Így teszek én is, hogy megerősítsek titeket Isten szolgálatára. Helyreigazítom a téves eszméket, megkötözöm a testi vágyakat, támogatom a gyengéket, szükség szerint megnyirbálom a rossz hajlamokat, megszüntetem a rabszolgaságot és a féltékenységet. Nektek szabadoknak és erőseknek kell lennetek. Mint a sasoknak, amelyek elhagyva a hegycsúcsot, mind magasabbra röpködnek. Isten szolgálata röpködés. A vonzalmak a hegycsúcsok.

(Jézus tudja, hogy Alfeus, Júdás apja haldoklik, és még mindig nem látta be, hogy rokona, Jézus a Messiás. De Júdás, bár szomorúan, kitart Jézus mellett. Hozzá intézi Jézus a következő szavakat:)

– Ne sírj, unokatestvérem! Biztosítalak arról, hogy a te fájdalmad hatásosabban közbenjár atyáért és testvéreidért (Józsefért és Simonért, akik még atyujkkal tartanak, és Jakabért, aki még habozik, hogy Jézust kövesse), mint bármely szó tehetné, nemcsak a tied, hanem az enyém is. Hidd el, hogy a szó nem hatol be oda, ahol az előítélet gátat vet. De a kegyelem behatol. És az áldozat levonza a kegyelmet, mint a mágnes.

Igazán mondom nektek, amikor Isten hív titeket, nincs ennek követésénél magasabb engedelmség. Meg kell ezt tennünk anélkül, hogy előbb fontolgatnánk, miként viseltetnek majd mások irántunk, ha követjük Isten szavát. Még azért sem szabad megállni, hogy eltemessük az apát. Ezért a hősiességért jutalomban részesültök, és nemcsak ti kaptok jutalmat, hanem azok is, akiktől elszakítottatok magatokat szívből jövő felkiáltással, és

akiknek szavai gyakran arcul csaptak titeket, mert hálátlan gyermekeknek neveztek és elátkoztak önzésükben, mintha lázadók lettetek volna. Nem! Nem vagytok lázadók! Szentek vagytok! A családtagok azok első ellenségei, akik hivatást kaptak. De különbséget kell tenni a természetes és a természetfeletti szeretet között! Istenben kell szeretni a szülőket. És nem inkább, mint Istent.

(2-338)

Orvos – Só – Világosság (Mt 5,13-16; Mk 9,49-50; Lk 14,34-35)

Lásd a Júdásról szóló kötetben. (2-375-6) és vedd össze a Hegyi beszédről szóló füzet 7-9. oldalával.

A virág halála

Jézus Tiberias mellett egy bárkából oktatja apostolait: Pétert, Andrást, Simont, két unokatestvérét és a pásztor Józsefet. A mellettük álló bárkából hallgatják őt a Zebedeus testvérek, Iskarióti Júdás, Fülöp, Tamás, Natánael és Máté.

Előzőleg látták egy bárkán Mária Magdolnát vidám bűntársai társaságában. A hosszú oktatásból csak egy kis részlet a következő. A többit a Júdásról szóló kötet tartalmazza.

– Legyetek mindig éberek és készen. Övezzétek fel ágyékokat, mindig legyetek felövezve és lámpátok meggyújtva, mint azoké, akik egyik pillanatról a másikra várják, hogy útra induljanak, vagy elébe siessenek valakinek, aki érkezik. Fáradhatatlan vándorok vagytok, keresve a tévelygőket egészen addig, míg a halál meg nem állít titeket. És amíg a halál ki nem oltja meggyújtott lámpásotokat, magasra kell tartanotok, hogy jelezzétek az utat az eltévedetteknek, akik Krisztus akla felé jönnek.

Hűségeseznek kell lennetek Uratokhoz, aki erre a szolgálatra szánt titeket. Jutalomban részesül majd az a szolga, akit ura mindig éberem talál, és akit a halál a kegyelem állapotában lep meg. Nem mondhatjátok, nem szabad azt mondanotok: „Én fiatal vagyok. Van még időm ezt és ezt tenni, és utána, a halálkor gondolni az Úrra, lelkemre.” A fiatalok éppúgy meghalnak, mint az öregek, az erősek, mint a gyengék. És a kísértéseknek is egyaránt ki vannak téve az öregek és a fiatalok, az erősek és a gyengék. Vigyázzatok, mert a lélek meghalhat a test előtt, és anélkül, hogy tudnátok, rothadó lelket hordoztok magatokban. Annyira nem lehet érezni a lélek halálát! Olyan, mint egy virág halála. Nem kiált, nincsenek görcsei... csak lehanyatlik lángja, mint a fáradt virág, és kialszik. Utána, néha sokkal később, máskor azonnal észreveszi a test, hogy férges hullát hordoz magában, és esztét veszti félelmében, és öngyilkos lesz, hogy meneküljön ettől a házasságtól... Ó! Nem menekül meg! Férges lelkével együtt belezuhan a Gyehenna nyüzsgő kígyói közé.

Ne legyetek becstelened, mint az ügynökök vagy zugügyvédek, akik két ellentétes ügyfél oldalára állnak, ne legyetek hamisak, mint a politikusok, akik „barátjuknak” mondják ezt is, azt is, és utána ennek is, annak is ellenségeivé válnak. Ne gondoljatok arra, hogy kétszínűen cselekedjete. Istent nem lehet sem kigúnyolni, sem becsapni. Úgy bánjatok az emberekkel, mint ahogy Istennel bántok, mert az emberek megbántása olyan, mint Isten megbántása. Akarjátok azt, hogy Isten olyannak lásson titeket, mint amelyeneknek az emberek előtt akartok látszani.

Felfelé evezés a Jordánon

Lásd a Júdásról szóló kötetben. (2-545)

Csillagok

Első nyilvános évének vége felé Jézus, Lázár betániai birtokán ünnepli meg a Fény Ünnepest. Lázár kertje pompásan ki van világítva lámpákkal. Jézus a kertben Simonnal, a Zelótával beszélget:

- Mester, Lázár kér téged, hogy jöjj (vacsorázni). Minden készen van – mondja Simon.
- Menjünk. Ezzel megszűnik utolsó kételye is, hogy kevésbé törődöm vele Mária (Magdolna) miatt (aki ekkor még bűnös életét éli, távol Lázár házából).
- Mennyit sír (Lázár), Mester! Csak egy titkos csoda tudná meggyógyítani fájdalmát....
- Azonnali csodám Magdolnával. Meg tudtam volna tenni. De nem akarom kierőszakolni a szívek feltámadását. Kényszerítem a halált, és az visszaadja nekem zsákmányát. Mert én vagyok az élet és halál Ura. De a lelkek esetében, amelyek nem anyagból állnak, hanem halhatatlanok és képesek saját akaratukból feltámadni, nem kényszerítem ki a feltámadást. Megadom az első hívást és az első segítséget, mintha valaki kinyitna egy sírt, amelyben tévedésből élve temettek el valakit, aki meghalna, ha sokáig ott maradna abban a fojtogató sötétségben, és engedem, hogy bemenjen a levegő és a fény... és várok. Ha a lélek ki akar jönni, kijön. Ha nem akarja ezt, még inkább elsötétül és lezuhan a mélybe. De ha kijön!... Ó, ha kijön, igazán mondom neked, hogy semmi sem lesz nagyobb a feltámadt léleknél. Csak a teljes ártatlanság nagyobb annál a halottnál, aki életre kel saját szeretetének erejéből Isten örömére... Ezek legnagyobb győzelmeim!

Nézd az eget, Simon. Látsz rajta kisebb nagyobb csillagokat, és különböző nagyságú bolygókat. Mindegyiket Isten hozta létre, s tőle származik ragyogásuk. Ő teremtette a napot, amely megvilágítja őket. De nem mindnyájan egyformán fényesek és nagyok. Az én egemen is így lesz. Minden megváltott tőlem kapja életét, és az én fényemtől kapja ragyogását. De nem mindnyájan lesznek egyformán fényesek és nagyok. Némelyikük csak csillagporhoz hasonlít, és ezek száma nagyon nagy lesz. Ezek azok, akik csak az elengedhetetlenül legkevesebbet kívánták megtenni, hogy el ne kárhozzanak, és csak Isten végtelen irgalmasságából, hosszú tisztítóút után jönnek az égbe. Mások jobban ragyognak és nagyobbak: ezek az igazak, akik egyesítették akaratukat Krisztus akaratával, és hogy el ne kárhozzanak, engedelmeskedtek szavaimnak. Utána lesznek bolygók: a jóakarúak, akik pompásan ragyognak! Úgy, mint a tiszta gyémánt, vagy a különböző színű drágakövek: rubin-pirosak, ametiszt-lilák, topáz-sárgák, gyöngy-fehérek: akik egészen a halálig szerettek, a szeretetből bűnbánók, a szeretetből tevékenykedők, a szeretetből tiszták.

És ezek között a bolygók között lesznek egyesek, és ezek képezik megváltói dicsőségemet, akik vakító fényességgel tündökölnek a rubin, ametiszt, topáz vagy gyöngy színében, mert teljesen elteltek szeretettel. Hősiesen eljutottak oda, hogy megbocsátottak maguknak azért, mert nem tudtak előbb szeretni, megbánták bűneiket, és teljesen kiengesztelték azokat... fáradhatatlanul megtették azt a keveset, ami rajtuk állt, hogy jóvátégyék a bűnökben elvesztett éveket, hősiesen tiszták voltak, hogy megfélemedzenek mindarról, ami nem a lélekkel kapcsolatos, hanem érzéki. Ezek vonják magukra sokféle ragyogásukkal a hívők szemét, a tisztákét, a bűnbánókét, a vértanúkét, a hősökét, az aszkétákét, és mindezekben a csoportokban az ő ragyogásuk beszélni, válaszolni, hívni, biztosítani fog...

De menjünk. Mi beszélgetünk, és ők várnak ránk.

– És amikor Te beszélsz, az ember megfélemedzik mindenről. Elmondhatom mindezt Lázárnak és Mártának? Nekem úgy tűnik, ígéret rejlik e szavakban...

– Meg kell mondanod nekik. A barát szavai megnyíhítik sebeiket, és nem pirulnak szégyenükben előttem... Megvárakoztattunk téged, Márta. De Simonnal a csillagokról

beszéltünk, és megfeledkeztünk ezekről a fényekről. Igazán a te házad ma olyan, mint a csillagos ég...

(2-648)

Új ruha, új bor (Mt 9,14-17; Mk 2,18-22; Lk 5,33-39)

Keresztelő János tanítványai több kérdést tesznek fel Jézusnak. Egyik kérdésük:

– Mester, miért böjtölnék szigorúan János tanítványai, de a teid nem? Nem mondjuk, hogy nem szabad enned. Dániel próféta is szent volt Isten szemében, pedig magas tisztséget töltött be a babilóniai udvarban, (Vö. Dán 2 és 5-6) és te nagyobb vagy nála. De ők...

– Sokszor nem lehet elérni szigorúsággal azt, amit elér az ember a szívéllyességgel. Vannak emberek, akik sose mennének el a Mesterhez, azért a Mesternek kell elmennie hozzájuk. Mások elmennének a Mesterhez, de szégyellnek a tömeggel együtt menni hozzá. Ezekhez is a Mesternek kell elmennie. És mivel azt mondják nekem: „Légy vendégem, hogy megismerhesselek!” – elmegyek, nem azért, hogy örvendjek a bőségesen terített asztalnak és a számomra néha fájdalmas társalgásoknak, hanem mindig csak azért, hogy Isten ügyét munkáljam. Ez válaszom a rám vonatkozó részre. És mivel gyakran legalább egy lélek megtér azok közül, akiket ilyen módon megközelíték, és minden megtérés lakodalmi ünnep lelkem számára, nagy ünnep, amelyen részt vesznek az ég összes angyalai, és amelyet az Örök Isten megáld, ugyanúgy örvendeznek velem tanítványaim is, mint a Jegyessel és a Baráttal. Azt szeretnék látni, hogy tanítványaim szomorkodjanak, miközben én ujjongok? Míg én köztük vagyok? Majd eljön az idő, amikor már nem leszek velük. Akkor majd szigorú böjtöt tartanak. Új idők, új módszereket kívánnak. Tegnapig a Keresztelőnél volt a bűnbánat hamuja. Ma, az én napom, a Megváltás, az Irgalom és a Szeretet édes mannájáé. Nem lehet azokat a módszereket átültetni az enyémbé, amint tegnap még nem lehetett volna az én módszereimet használni. Mert akkor az Irgalmasság még nem volt a földön. Most itt van. Többé nem a Próféta az, hanem a Messiás, akire Isten mindent rábízott a földön. Minden időben az annak megfelelő dolgokat kell használni. Senki sem varr régi ruhára új anyagból foltot, mert különben, főleg amikor kimossák, az új anyag összeugrik és tönkreteszi a régit, és a lyuk még nagyobb lesz. Hasonlóképpen senki se tölt új bort, régi tömlőkbe, mert különben a bor tönkreteszi a tömlőt, amely képtelen elviselni az új bor forrását, és az kifolyik a tömlőből, amely szétpattant.

Azért a régi bor, amelyet már teljesen lefejtettek, a régi tömlőkbe kerül, az új pedig újakba. Így az egyik erőt egyenlő erő ellensúlyozza. Így van most is. Az új tanítás ereje új módszereket kíván, amikor terjesztik. És én, aki tudom ezt, azokat használom.

– Köszönjük, Urunk! Meg vagyunk elégedve. Imádkozz értünk. Mi régi tömlők vagyunk. Be tudnánk fogadni a te erődöt?

– Igen. Mert titeket a Keresztelő cserzett ki, és mert ő imádkozik értetek, velem együtt, s ez képessé tesz titeket erre. Menjetek békémmel, és mondjátok meg Jánosnak, hogy megáldom őt.

– De... szerinted jobb számunkra, ha a Keresztelőnél maradunk, vagy maradjunk nálad?

– Addig, amíg tart az öreg bor, igyatok abból, ha ízlik nektek. Utána... mindenütt utálattal tölt el majd titeket a poshadt víz, s akkor megszeretitek majd az új bort.

– Gondolod, hogy ismét elfogják a Keresztelőt?

– Biztos vagyok benne. Már küldtem neki figyelmeztetést. Menjetek, menjetek!

Örvendjétek Jánosotok látásának, amíg tudtok, és tegyétek őt boldoggá. Utána megszerettek majd engem. És az nehéz lesz számotokra is... mert senki, aki öreg bort ivott, nem kívánja az új bort. Azt mondja: „A régi jobb volt.” Valóban tény, hogy nekem sajátos ízem van, ami kellemetlennek tűnik számotokra. De napról napra jobban élvezitek majd ízét, amely éltet. Isten veletek, barátaim!

A víztől alámosott ház

Lásd a Júdásról szóló kötetben (2-673)

A tengely

Lásd a Péterről szóló kötetben (2-676)

Só és világosság (M5 5,13-16; Mk 9,49-50; Lk 14,34-35)

Lásd: „A hegyi beszéd” 7-9. old. (3-167)

Jó és rossz fa (Mt 7,15-23; Lk 6,43-44,46)

Lásd: „A hegyi beszéd” 26-7. old. (3-186)

Gyöngyök és disznók (Mt 7,6)

Lásd: „A Hegyi beszéd” 56. oldalán (3-231)

Sziclára épült ház (Mt 7,24-27; Lk 6,47-49)

Lásd: „A Hegyi beszéd” 56. oldalán (3-231)

A magvető (Mt 13,1-8, 18-23; Mk 4,1-4, 13-20; Lk 8,4-15)

A példabeszéd előzménye: Kafarnaumban három férfi kérte Jézust, hogy fogadja el őt tanítványának: egy írástudó, akinek Jézus azt válaszolta, hogy neki nincs lakóhelye, mint a rókáknak és a madaraknak. (Mt 8,19-20) Ő ennek ellenére követni szeretné Jézust, s Jézus nem utasítja vissza.

Utána Jézus meghív egy fiatalembert, hogy kövesse Őt, az azonban előbb szeretné eltemetni Korozainban meghalt apját. (Mt 8,21-22) Mégis azonnal követi Jézust.

A harmadik férfi kijelenti, hogy szeretné követni Jézust, de előbb el akar búcsúzni szüleitől. Jézus azt válaszolja neki, hogy aki az eke szarvára tette a kezét, nem nézhet hátra. (Lk 9,61-62) Jézus azt tanácsolta neki, hogy előbb váljék férfissá, s majd utána kövesse Őt, ne most.

Jézus a Genezáreti tavon, Péter bárkájából beszél a parton összegyűlt népnek:

– Kafarnaumtól ide jövet azon gondolkoztam, miről beszéljek nektek. A ma reggel történetek adták meg hozzá a gondolatot.

Láttátok, hogy három férfi jött hozzám. Az egyik önként, a másik, mert én buzdítottam, a harmadik hirtelen fellelkessedve. Láttátok azt is, hogy ezekből csak kettőt fogadtam el. Miért? Talán a harmadikban árulót láttam? Igazán nem. De felkészületlent. Látszólag még inkább felkészületlen volt az, akit most mellettem láttok, aki előbb el akarta temetni apját. Valójában a harmadik volt inkább felkészületlen. Ez csak annyiban volt felkészületlen, hogy önmagától nem tudta felismerni, milyen hősiességet kell ezért hoznia. A hősiesség Isten követésében mindig az erőteljes lelki felkészültség bizonyítéka. Ez a magyarázata bizonyos meglepő dolgoknak, amelyek körülöttem történnek. Azok, akik a legjobban fel vannak készülve Krisztus elfogadására, készségesen és teljes hittel jönnek hozzám, bármiféle társadalmi osztályból származzanak is, és bármiféle műveltséggel rendelkezzenek. A kevésbé felkészültek csak egy rendkívüli embert látnak bennem, vagy bizalmatlanul és kíváncsian tanulmányoznak, vagy még meg is támadnak és befeketítenek, és sokféle módon vádolnak engem. Különböző magatartásuk megfelel lelki felkészületlenségük különböző fokainak.

A választott népben mindenkinek készségesen kellene fogadnia a Messiást, akit a pátriárkák és a próféták vártak. Végre eljött ez a Messiás, akit kísérek mindazok a jelek, amelyeket megjövendöltek róla. Ennek a Messiásnak szellemi alakja mindinkább világosan kirajzolódik a látható csodákon keresztül, amelyeket a betegségek és a természet fölött gyakorol, valamint a láthatatlan csodákon keresztül, amelyek a lelkiismeretben mennek végbe, amikor valaki megtér, és amikor a pogányok az Igaz Istenhez fordulnak. Azonban nem így történik. A Messiás készséges követése nagy akadályokba ütközik éppen ennek a népnek fiai között, és fájdalmas megállapítani, annál nagyobb akadályokba, minél magasabb osztályba tartoznak. Nem azért mondom ezt, hogy megütözzetek rajta. Céлом vele az, hogy imára és gondolkozásra ösztönözzelek titeket.

Miért történik ez? Miért járnak inkább az én utamon a pogányok és a bűnösök? Miért teszik ezek magukévá, amit mondok, és miért nem teszik ezt mások? Mert Izrael fiai lehorgonyozták magukat, sőt: megkérgesedtek, mint a gyöngykagylók a parton, ahol születtek. Mert elteltek, jóllaktak, meghíztak saját bölcsességükkel, és nem tudják már befogadni az enyémet, nem tudják kidobni a feleslegeset, hogy helyet készítsenek a szükségesnek. Mások nem ilyen rabszolgák. Ők szegény pogányok, vagy szegény bűnösök, olyanok, mint a horgonyát vesztett hajó a vízáradatban, szegények, akiknek nincsenek kincseik, hanem csak tévedéseikkel vagy bűneikkel megtelt batyuik, amelyektől örömmel

megfosztják magukat, amint sikerül felfogniuk a Jó Hírt, és megérik annak erősítő mézét, amely ugyancsak különbözik bűneik visszataszító keverékétől.

Halljátok azért, és talán jobban megértitek, miként lehet különféle gyümölcse ugyanannak a munkának.

Egy magvető elment vetni. Sok földje volt, s különféle fajták. Volt olyan, amit apjától örökölt, s amelyen gondatlansága miatt tüskés bozótok nőttek. Másokat saját maga vett: amelyeket előző gazdája elhanyagolt, és ő is úgy hagyott. Ismét más földjeit utak szelték keresztül, mert az ember nagyon kényelmes volt, és nem akart sokat gyalogolni, amikor egyik helyről a másikra ment. Végül, a házához legközelebb fekvő földekre jól ügyelt, hogy kellemes benyomást keltsenek lakása előtt. Ezeket megtisztította a kövektől és a tövises bozótoktól, gyomtól és hasonlótól.

Az ember tehát vette tarisznyáját, megtöltötte a legjobb magokkal és elkezdett vetni. Háza körül jó, puha, felszántott, megtisztított, megtrágyázott talajba estek a magok. Vetett az utakkal és ösvényekkel átszelt földön is, amelynek termékeny földjét száraz por fedte csak. Más magok arra a földre estek, amelyet az ember hanyagsága miatt tüskés bozótok nőttek be. Az eke ugyan kifordította ezeket, s látszólag eltűntek, valójában azonban ott maradtak, mert csak gyökeres kiirtásuk és felégetésük gátolta volna meg újból való kinövésüket. Az utolsó magvakat arra a földre vetette el, amelyet nemrég vett meg, és amelyet úgy hagyott, amint volt, anélkül, hogy felszántotta volna, és megtisztította volna a kövektől, amelyek megkeményítették talaját, úgyhogy a zsenge gyökér nem tudott áttörni rajta.

Miután elvetette mindenütt a magot, hazatért és azt mondta: „Ó, jól van! Most nincs más tennivaló, mint várni az aratásra.” És boldog volt, mert amint a hónapok teltek, látta miként sarjadtak ki a magok háza előtt, és miként növekedtek... ó, milyen puha szőnyeg! És látta, amint kalászba szökkent a vetés... ó, milyen tenger! Látta, amint sárgállni kezdett a gabona a napon, és ahogy a kalászok egymáshoz ütődtek, mintha hozsannát énekeltek volna a napnak. Az ember azt mondta: „Minden vetés olyan, mint ez! Előkészítjük a kaszákat és a magtárákat. Mennyi kenyér! Mennyi arany!” És boldog volt...

Learatta a gabonát a legközelebb levő földeken, és utána elment az apjától örökölt földre, amelyet gondozatlanul hagyott. Kővé meredt. A gabona, a gabona kinőtt, mert a föld jó volt, kövér és termékeny. Apja ugyanis feljavította. De jól megteremtek rajta a tüskés bozótok is, amelyeket kitépett ugyan, de nem tett tönkre. Azért újra kinőttek, és pedig oly sűrűn, hogy mintegy tüskés szőnyeget alkottak, amely elfojtotta a gabonát, úgyhogy csak itt-ott mutatkozott egy kalász.

Az ember elismerte: „Ezt a helyet elhanyagoltam. De másutt nem voltak tüskés bozótok, és jobb lesz a helyzet.” És elment a nemrég vásárolt telekhez. Itt is fájdalmas csalódás érte. A gabona kiszáradva feküdt mindenütt, mint a széna. „De hogyan, hogyan?” – sóhajtozott az ember. „Íme, itt nincsenek bogáncsok! A mag pedig ugyanaz volt! Szépen kisarjadt, tömött volt, jól formált levelekkel, és bőséges. Miért halt el anélkül, hogy kalászba szökkent volna?” Fájdalmában felkaparta a földet, hogy lássa, vakondok fészke van-e benne, vagy másfajta férgek. Nem talált férgeket, sem rágcsálókat, de rengeteg követ fedezett fel. Köves terület! Becsapták! Vékony földréteggel borították be a köveket. Ó, ha felszántotta volna! Ha beleásott volna, mielőtt jó földként megvette! Vagy legalább, miután elkövette ezt a hibát, s anélkül vette meg, hogy jóságáról meggyőződött volna, legalább fáradságosan feljavította volna! De most már késő a bánat!

Az ember csüggedten tovább ment, az utakkal átszelt földre. Fájdalmában megszagatta ruháját. Itt nem volt semmi, egyáltalán semmi... A sötét földet vékony fehér porréteg fedte. Az ember sóhajtván roskadt le a földre: „De miért? Itt nincsenek tüskés bozótok, sem kövek, mert ezek az én földjeim. Apám és én mindig tisztán tartottuk és termékenyvé tettük. Én utakat nyitottam itt, de ez nem tehetette ennyire terméketlenné...” Még sírt, amikor választ adott fájdalmára egy sűrű madárraj, amely a föld ösvényeiben vert tanyát, és onnan indult el a

magok keresésére. A mezőt keresztül kasul ágazták a kényelmes ember által taposott ösvények, és az ezekre esett magok odacsalták a madarakat, amelyek először felették az ösvényeken, utakon talált magokat, utána pedig azokat is, amelyek a mezőn voltak, egészen az utolsó szemig.

Azért így az a mag, amely ugyanaz volt minden mezőn, az egyik helyen százszoros termést adott, másutt hatvanszorost, vagy harmincszorost, vagy semmit. Akinek van füle, értse meg. A mag a Beszéd: azonos mindenki számára. A helyek, ahová a magok esnek: a ti szívetek. Mindenki alkalmazza és értse meg. Béke veletek!

Az apostolok kérik Jézust, hogy magyarázza meg nekik a példabeszédet. Megígéri, hogy este megmagyarázza. Péter házában gyűlnek össze. Ott Péter ismét kéri Jézust, hogy magyarázza meg a reggeli példabeszédet.

A többiek is csatlakoznak Péterhez: „Igen. Megígérted. A példabeszédek nagyon alkalmasak arra, hogy megértsük a párhuzamot. De mi felfogjuk, hogy ennél magasabb rendű értelmük is van. Miért beszélsz nekik példabeszédekben?”

– Mert számukra nem adatott meg, hogy többet értsenek meg annál, amit kifejtek. Nektek azonban sokkal több adatott meg, mert nektek, apostolaimnak ismernetek kell a titkot: Isten Országának titkait. Azért mondom nektek: „Kérdezzetek, ha nem értitek meg a példabeszéd szellemét.” Ti mindent megkaptok, hogy annakidején ti is adni tudjatok mindent. Ti mindent odaadtok Istennek: érzelmeiteket, időtöket, érdeklődéseiteket, szabadságotokat, életeteket. És viszonzásként Isten mindent megad nektek, és képessé tesz titeket arra, hogy Isten nevében mindent megadjatok azoknak, akik utánatok következnek. Így bővelkedni fogtok. Azok azonban, akik csak keveset, vagy semmit sem kaptak, azt is elvesztik, amit kaptak.

Azért beszélek nekik példabeszédekben, hogy látván csak azt lássák, amit akaratok megvilágít, ha Istenhez akarnak tartozni; és megértsék, amit hallanak. Ti látjátok. Sokan hallgatják beszédemet, de csak kevesen tartoznak Istenhez. Hiányzik belőlük a jóakarát. Beteljesül rajtuk Izajás próféta jövendölése: „Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne értsetek.” (Iz 6,9-10) Mert ennek a népnek a szíve érzéketlen; nagyot hallanak és behunyják szemüket, hogy ne lássanak, és ne halljanak, ne értsenek szívükkel, nehogy megtérjenek, és én meggyógyítsam őket. De boldogok vagytok ti, mert a ti szemetek lát, a ti fületek hall, mert ti jóakarátúak vagytok. Igazán mondom nektek, hogy sok próféta és sok igaz kívánta látni azt, amit ti láttok, és nem látta, és hallani, amit ti hallotok, és nem hallotta. Elepedtek a vágytól, hogy felfogják a szavakban rejlő titkot, de kialudt a prófétálás fénye, és a szavak megmaradtak, mint a kiégett szén, még a szentek számára is, akik részesültek bennük.

Csak Isten nyilatkoztatja ki önmagát. Amikor fénye visszavonul, miután befejezte célját a titok megvilágításával, az értelem képtelensége megkötözi, mint a múmia kötelékei, annak a beszédnek a fejedelmi igazságát, amelyben részesültek. Azért mondtam neked ma reggel: „Eljön majd a nap, amikor ismét megtalálsz mindent, amit neked adtam.” Most nem tudnád felfogni. De később lesz rád a világosság, és nemcsak egy pillanatra, hanem az Örök Léleknek a te lelkeddel kötött szétválaszthatatlan egyesülése által, ami által csalatkozhatatlan leszel az Isten Országának dolgait tanítva. Így lesz veled és utódaiddal is, ha egyedül Isten kenyerével táplálkozunk.

Most halljátok a példabeszéd értelmét:

Négyféle mezőnk van: a termékeny, a tüskebozótos, a köves és az ösvényektől minden irányban átszelt. Négyféle lelkelet van (ehhez hasonlóképpen).

Vannak becsületos lelkek, jó akaratúak, akiket egy apostol, egy „igazi” apostol jó munkája előkészített; mert vannak apostolok, akik csak névleg azok, de nem rendelkeznek az apostolok szellemével, akik több kárt okoznak az akarat kialakításában, mint a madarak, tüskebozótosok és a kövek. Úgy feldűlják türelmetlenségükkel, kapkodásukkal, feddésükkel, fenyegetésükkel a lelkeket, hogy azokat mindörökre eltávolítják Istentől. Mások ezzel

ellentétben állandó locsolásukkal, helytelen jóságukkal elrothasztják a magot a túl puha talajban. Saját erőtlenségükkel elveszik az általuk gondozott lelkek erejét is. De maradunk az igazi apostoloknál, Isten tiszta tükreinél. Ezek jóságosak, irgalmasok, türelmesek és ugyanakkor erősek, mint Uruk. Vagy jobban mondva: a lelkek, akiket ők előkészítettek, és akiket saját akaratauk előkészített, a termékeny mezőkhöz hasonlítanak, amelyeken nincsenek kövek és bozótok, nincs tarack és vadóc, amelyben jól megterem Isten szava, és minden szó egy mag, amely kisarjad, és kalászba szökken, és hol százszoros, hol hatvanszoros, hol harmincszoros termést ad. Ezek közé tartoznak, akik engem követnek? Kétségtelenül! És szentekké lesznek. Megtalálható köztük minden néposztály és minden ország, még a pogányok is, és százszoros termést hoznak jó akaratauk által, amelyet ők és egy apostol vagy tanítvány előkészített számomra.

A bogáncsos mezők azok, akik gondatlanul engedték, hogy az egyéni érdekek tüskés bozótjai gyökeret verjenek bennük, és elfojtsák a jó magot. Mindig, mindig, mindig örködni kell. Sose mondhatják: „Én már kialakultam, be vagyok vetve, nyugodt lehetek, hogy megtermem az örök élet magját.” Örködni kell: állandó a harc a Jó és a Gonosz között. Sose figyeltétek még meg a hangyasereget, amint behatol egy házba? Ott vannak a tűzhelynél. A háziasszony nem hagyja többé ott az ételt, hanem az asztalra teszi; és azok megszimatolják illatát, és támadást intéznek az asztal ellen. A háziasszony beteszi a konyhaszekrénybe, és azok a repedéseken keresztül bemennek oda is. A háziasszony felfüggeszti a mennyezetre az élelmiszert, és azok hosszú utat tesznek meg a falon és a gerendákon, leereszkednek a zsinóron és lakmároznak. A háziasszony megégeti, leforrázza, megmérgezi őket. És utána megnyugszik, azt gondolva, hogy mindet elpusztította. De ha nem örködik, mily meglepetése lesz! Az újszülött hangyák előlről kezdik. Így lesz, amíg él. Állandóan örködni kell, ki kell tépni a rossz növényt, amint kisarjad. Különböző elterjed a bogáncs és elfojtja a magot. A világi gondok, a gazdagság csalfasága alkotják a gázt, amely elfojtja Isten magját, úgyhogy az nem szökken kalászba.

Lássuk most a köves talajt. Mily sok ilyen van Izraelben! Ezek azok, akikről Júdás testvérem azt mondta, hogy „a törvény fiaikhoz” tartoznak. Nem az egyetlen Szövetség Sziklája, nem a Törvény Sziklája van rajtuk. Apró kövek vannak ott, fogyatékos, emberektől alkotott törvények. Oly sok, hogy súlyuk szétmállasztotta a Törvény szikláját is. Olyan romhalmaz, amely meggátolja, hogy a mag gyökeret verjen. Nem kap táplálékot gyökeréből. Nincs ott föld, nincs nedv. A víz megromlik, mert a kőpadlón áll, a nap felhevíti ezeket a köveket és elégeti a kis növényeket. Ezek a lelkek Isten egyszerű tanítását bonyolult emberi tanítással helyettesítik. Szavaimat örömmel fogadják ezek is. Pillanatnyilag megrázza és vonzza őket. De utána... Hősies fáradságot kívánna a mező megtisztítása, a lélek megtisztítása a szónokok minden követől. Akkor a magok gyökeret vernének, és bőséges termést hoznának. Így... semmit. Elég a félelem az emberi megtorlástól. Elég egy gondolat: „És mi lesz utána? Mit csinálnak velem a hatalmasok?” És a szegény mag a táplálék hiányában elpusztul. Elég, hogy az egész kömezőn elhangozzanak a Parancs helyébe tett parancsok százai és százai, és az ember elvész a kapott maggal együtt. Izrael tele van ezekkel. Ez megmagyarázza, miért van az Istenhez jutás fordított arányban az emberi tekintéllyel.

Az utolsó mezők tele vannak utakkal, porosak, csupaszkok. Ezek a világiasság szelleműek, az önzők. Számukra az ő kényelmük a törvény, céljuk az élvezethajhászás. Nem fáradoznak, csak szundikálnak, nevetnek, esznek... A világ szelleme uralkodik bennük. A világiasság pora fedi be őket. A madarak, vagyis a szórakozások lecsapnak az ezernyi nyílt ösvényre, hogy megkönnyítsék életüket. A világ szelleme, vagyis a Gonosz, felcsipegeti és megsemmisíti a magokat, amelyek erre a minden érzékiség és könnyelműség számára nyitott területre esnek.

Megértettétek? Akartok még kérdezni valamit? Nem? Akkor menjünk nyugodni.

(3-253)

A konkolyhintő (Mt 13,24-30, 36-43)

Keresztelő Jánost egyik tanítványa törbecsalta a hazugsággal, hogy „Jézust megtámadták és haldoklik. Látni akar téged, hogy reád bizzon egy titkot.” János elindult, és az áruló Heródes felfegyverzett emberei kezébe vezette őt. Jézus még mindig ennek a hírnek a hatása alatt mondja el a következő példabeszédet.

Ebben a szép időben, amikor a búza már kalászba szökken, mondok nektek egy példabeszédet a búzáról. Hallgassátok.

A mennyek országa hasonló egy emberhez, aki jó magot vetett el szántóföldjén. De miközben az ember és szolgálai aludtak, eljött egyik ellensége, és konkolyt hintett el szántóföldjén, és utána elment. Kezdetben senki se vett észre semmit sem. Jött a tél az esővel és zúzmarával, jött a Tebet hónap vége, és kisarjadt a búza. Zsenge zöld színe volt az alig kihajtott leveleknek. Jött a Szebat és utána az Adar hónapja, és kialakultak a növények, és utána kalászba szökkentek. Akkor látták, hogy a búza között konkoly is nőtt inda módjára a búza szárára tekeredve.

Az úr szolgálai elmentek hozzá, és megkérdezték tőle: „Urunk, milyen magot vetettél? Nem volt elsőrendű, minden másfajta magtól megtisztított?”

„Biztosan az volt. Én teljesen egyforma szemeket választottam ki. Láttam volna, ha másfajta magvak lettek volna köztük.”

„Honnan van akkor az a sok konkoly a búza között?”

A gazda elgondolkozott, és utána azt mondta: „Valamelyik ellenségem tette ezt, hogy kárt okozzon nekem.”

A szolgálak erre megkérdezték: „Akarod, hogy elmenjünk, és türelmesen megtisztítsuk a búzát a konkolytól, kitépve azt? Parancsold meg, és megteesszük.”

De a gazda azt felelte: „Nem! Kitépnétek esetleg a búzát is, és biztosan kárt tennétek a még zsenge kalászokban. Hagyjátok, hogy egymás mellett legyenek egészen az aratásig. Akkor azt mondom majd az aratóknak: „Arassatok le mindent együtt. Utána, mielőtt kérékbe kötnétek, válogassátok szét a konkolyt a búzától, és külön kössétek őket kérékbe. Azután a konkolyt égessétek el és használjátok fel trágyának. A jó búzát pedig vigyétek a magtárakba. Kitűnő kenyér lesz belőle, az ellenség szégyenére, aki csak azt éri majd el, hogy rosszindulata miatt Isten elveti őt.”

Gondoljatok most arra, mily gyakran és bőségesen vet az Ellenség szívetekbe. Fogjátok fel, mennyire kell örködnötök, türelmesen és állhatatosan, hogy kevés konkoly vegyüljön a kiváló búza közé. A konkoly sorsa az elégetés. Égni akartok-e, vagy pedig az Ország polgáraivá válni? Ti azt mondjátok, hogy az Ország polgárai szeretnétek lenni. Rendben van, értsetek hozzá, miként lehettek azok. A jó Isten beszél hozzátok Szava által. Az ellenség nem alszik, hogy tönkregye azt, mert a konkollyal kevert búza lisztjéből készült kenyér keserű és ártalmas a gyomornak. Ismerjétek fel jó akaratotok révén, hogy van-e konkoly lelketekben, s ha igen, válasszátok azt szét és vessétek ki, akkor nem lesztek méltatlanok Isten előtt.

Menjetek fiaim! Béke veletek!

A nép lassan széteszlik. A kertben ott marad a nyolc apostol és a betlehemi pásztorok közül Illés, annak testvére, anyja és az öreg Izsák.

Jöjjetek körém, és hallgassatok meg – mondja nekik Jézus. – Elmagyarázom nektek a példabeszéd teljes értelmét, mert két jelentése van.

A példabeszéd általános értelme: a szántóföld a világ. A jó magok az Isten Országának gyermekei, akiket Isten vet el a világon, elvárva tőlük, hogy elérkezzenek a nekik kiszabott határokig, és akkor a Kaszás learassa őket, és elvigyék őket a világ Urához, hogy Ő magtárában elhelyezze őket. A konkoly a Gonosz gyermekei, akiket ő szór szét Isten

szántóföldjén, azzal a szándékkal, hogy fájdalmat okozzon a világ Urának, és ártsen Isten kalászeit is. Isten Ellensége gonoszul azzal a szándékkal veti el azt, hogy kiforgassa természetéből az embert, és saját gyermekévé tegye, letéritse útjáról azokat, akiket másképpen nem tudott szolgálóivá tenni.

Az aratás, kévébe kötés és azoknak a magtárakba szállítása: a világ vége, és akik véghezviszik, azok az angyalok. Ők kapnak parancsot arra, hogy összegyűjtsék a learatott teremtményeket, és válasszák szét a búzát a konkolytól. Amint ezeket a példabeszédben elégetik, úgy égnek majd az örök tűzben a kárhozottakat az Utolsó Ítéletkor.

Az Emberfia elküldi (az angyalokat), hogy távolítsák el Országából mindazokat, akik botrányokat okoznak és gonoszul élnek. Mert akkor az Ország mind a földön, mind az égben lesz, és az Ország polgárai között a földön ott lesznek az Ellenség fia is, elvegyülve közékük. Amint már a próféták megmondták (Vö. Dán 9,27; 11,31.36; 12,11; 1 Mak 1,57) ezek eljutnak a botrányok és romlottság csúcspontjára, és vadul gyötrik majd a jókat. Isten Országában, az égben már nem lesz helyük a gonoszoknak, mert ami romlott, nem mehet be az égbe. Az Úr angyalai az aratásnál szétválasztják a búzát a konkolytól, és ezt az égő kemencébe vetik, ahol sírás lesz és fogak csikorgatása. A jókat, a válogatott búzát pedig elviszik az Örök Jeruzsálembé, ahol ragyogni fognak, mint a nap az én Atyám és a ti Atyátok országában.

Ez az általános alkalmazás. De számotokra van még egy másik is, amely választ ad a gyakran felvetett kérdésre, amit tegnap este ti is kérdeztek. Tudni akartátok, hogy vajon a tanítványok között is lehetnek-e árulók. És félelem töltötte el szíveteket. Lehetnek. Biztosan vannak.

A Magvető jó magot vet. Ebben az esetben a vetés helyett inkább összegyűjtésről lehetne beszélni. Mert a mester, akár rólam van szó, akár a Keresztelőről, maga választotta ki tanítványait. Akkor hogyan tértek rossz útra? Nem. Helytelenül neveztem magoknak a tanítványokat. Félreérthettek. Inkább szántóföldeknek nevezem őket. Ahány tanítvány, annyi szántóföld, amelyeket a Mester választott ki, hogy Isten Országának területét alkossák, Isten javait. A Mester fáradozik rajtuk, megművelve őket, hogy százszoros termést adjanak. Gondoskodik mindről. Mindről. Türelemesen. Szeretettel. Bölcsen. Fáradságot nem kímélve. Állhatatosan. Látja rossz hajlamaikat is. Közönyüket, fösvénységüket. Látja makacsságukat és gyengeségüket. De remél, mindig remél, imával és vezekléssel erősítve reményét, mert el akarja vezetni őket a tökéletességre.

De a szántóföldek nincsenek körülkerítve. Nem erős fallal körülvett kertek, amelyekbe csak Uruk, Mesterük mehet be. Bárki hozzájuk férhet. A világ közepén vannak, a világban, bárki megközelítheti őket, behatolhat területükre. Bárki. Nem a konkoly az egyedüli rossz mag, amit beléje vetnek! A konkoly jelképezheti a világ szellemének keserű könnyelműségét. De az Ellenség minden más magot is elvet beléjük, s azok kisarjadnak. A csalán, a tarackfű, a lenfojtó aranka, a szulák, a bürök és a mérges növények. Miért? Miért? Kik ezek?

A csalán: a szurkálódás szelleme, amit nem lehet megfékezni. Bőségesen termeli a mérget, és sok zavart okoz. A tarackfű: az élősdiekk, ami kimeríti a Mestert, mert mást sem tud, csak hízelegni, kiszipolyozni, élvezve az ő munkáját és ártva a jóindulatúaknak, akik többre mennének, ha a Mestert nem zavarná meg, és térítené el munkájától az élősdiekkkel való foglalkozás, amit igényelnek. A szulák: ami nem emelkedik fel a földről, hanem csak kihasznál másokat. A lenfojtó aranka: amely csak gyötri a mestert, akinek útja amúgyis elég fájdalmas, és akik gyötrik a hűségese tanítványokat, akik őt követik. Mindenbe belekötnek, kákán is csomót keresnek, mindenbe beleavatkoznak, mindent cafatokra tépnek, összekarmolnak, bizalmatlanságot keltenek, és szenvedést okoznak. A mérges növények: a bűnösök a tanítványok között, akik olyanok az életben, mint a bürök és más mérges növények. Láttátok-e már, milyen szépek virágjaik, amelyek később fehér, piros, égszínkék foltokká válnak? Ki mondaná, hogy ezek a csillagos párták – amelyek fehérek, vagy

rózsaszínűek, aranszínű szívecskéjükkel, ezek a sokszínű korallok, amelyek annyira hasonlítanak más apró gyümölcsökhöz, amelyeket élveznek a madarak és a kisgyermekek – amikor megérnek, halált okozhatnak? Senki. És az ártatlanok csapdába esnek. Azt hiszik, hogy minden jó, mint ők... Leszedik őket, és meghalnak.

Azt hiszik, hogy mindenki jó, mint ők! Ó, mily magasztos igazság a mester számára, mily kárhozat az árulónak! Hogyan? Nem fegyverzi le őket a jóság? Nem hatástalanítja rosszindulatukat? Nem! Nem teszi ezt, mert az ember az Ellenség zsákmányává és érzéketlenné vált mindaz iránt, ami magasabb rendű. És minden felsőbbrendű dolog mássá válik számára. A jóság gyengeséggé válik, amelyet lábbal szabad taposni, és csak növeli rosszindulatát, amint a vérszag is vágyat kelt a vadállatban, hogy átharapja áldozatának torkát. Akkor is, ha a mester mindig ártatlan... és engedi, hogy árulója megmérgezze őt, mert nem tudja elképzelni, hogy egy ember az ártatlan gyilkosává váljék.

A tanítványok között, a Mester szántóföldjein, megjelennek az ellenségek. Sokan vannak. Elsősorban a Sátán. A többiek az ő szolgálói, vagyis az emberek, a szenvedélyek, a világ és a test. A tanítványt könnyen megtámadják, ha az nem áll mindig közel Mesteréhez, hanem a Mester és a világ között foglal helyet. Nem képes, nem akar teljesen elválni a világtól, a testtől, a szenvedélyektől és az ördögtől, hogy egészen azé legyen, aki Istenhez viszi őt. Az arany, a hatalom, a nő, a kevélység, a világ rosszallásától való félelem és a haszonlesés szelleme. „A nagyok a legerősebbek. Azért szolgálom őket, hogy barátaimmá váljanak.” És ezek a nyomorúságos dolgok bűnbe és kárhozatba viszik őket...

Azt kérditek tőlem: Ha a Mester látja a tanítvány tökéletlenségét, és akaratlanul is felvetődik benne a gondolat: „Ez lesz az én gyilkosom”, miért nem irtja ki azonnal őt soraiból? Azért, mert hasztalan lenne. Ha ezt tenné, ezzel nem gátolná meg azt, hogy ellenségei legyenek, sőt kétszeresen és még gyorsabban azokká válnának dühükben, vagy fájdalmukban, hogy felismerték őket, vagy elkergették őket. Fájdalmukban. Igen. Mert sokszor a gonosz tanítvány nem fogja fel, hogy gonosz. Az ördög munkája oly kifinomult, hogy nem figyel fel rá. Megszállja őt anélkül, hogy az gyanítaná működését. Dühükben. Igen. Amikor tudatosul bennük a Sátán munkája és az ő híveié: az embereké, dühösek amiatt, hogy olyanoknak látják őket, amilyenek. A Sátán hívei kísértik őket gyenge oldalukon, hogy távolítsák el a világból a szentet, akinek látása bántja őket. Ők ugyanis gonoszok, amaz pedig jó. Akkor a szent imádkozik. Ráhagyatkozik Istenre. „Aminek megtörténtét te megengeded, történjék meg” – mondja. Csak ezt teszi hozzá: „ha a te célotat szolgálja.” A szent tudja, hogy eljön majd az óra, amikor a rossz konkolyt kivetik gabonája közül. Ki teszi meg ezt? Maga Isten, aki nem enged meg mást, csak azt, ami szerető akaratának győzelmét szolgálja.

– De ha te elismered, hogy mindig a Sátán és az ő szolgálói (működnek az emberek rosszra csábításában)... akkor nekem úgy tűnik, hogy csökken a tanítvány felelőssége – mondja Máté.

– Ne gondold! Nemcsak a Gonosz létezik, hanem a Jó is, és az embernek van ítélőképessége és szabad akarata.

A farkas és a sátán

Jézus Magdala felé megy az apostolokkal. Találkoznak egy pásztorcsoporttal, amint azok a hegyi legelő felé hajtják a nyáját. Jézus megkérdezi tőlük:

– Messzire mentek?

– A magas hegyekbe. Jönnek a meleg napok... Ott fenn, ahol mi vagyunk csak a szelek beszélnek, és néha a farkas, és öldököl. Nem beszélnél hozzánk? Egész télen vágyakoztunk utánad, de sose találtunk meg.

– Jöjjetek annak a kis erdőnek az árnyékába. Ott beszéllek.

A pásztorok összerelik a nyáját, és utána Jézus elkezd:

– Azt mondtátok: „Ott fenn, ahol mi vagyunk csak a szelek beszélnek, és néha a farkas, és öldököl.” Ami itt fenn történik, az történik a szívekben is Isten, az ember és a Sátán által. Azért ott fenn is meg lehet mindenetek, ami meglenne bármilyen helyen.

Eléggé ismeritek-e a Törvényt, annak tíz parancsolatát? Akkor eleget tudtok. Ha hűségesen gyakoroljátok, amit Isten adott a parancsolatok által, akkor szentekké lesztek. Ne panaszkodjatok amiatt, hogy messze vagytok a világtól. Ez megóv titeket sok romlottságtól. És Isten soha sincs távol tőletek, hanem nagyon is közel, abban a magányban, ahol az Ő szava szól az általa teremtett szelekben, a fűben, a vízben. Ez a nyáj nagy, sőt sok nagy erényre tanít titeket. Szelíd és engedelmes. Kevéssel megelégszik, és hálás azért, amit kap. Tud szeretni és megismeri és szereti azt, aki gondolja. Tegyetek ti is hasonlóképpen, s mondjátok: „Isten a mi pásztorunk, és mi az Ő juhaink vagyunk. Szeme rajtunk van. Ő gondoz minket, és nem azt adja nekünk, ami a bűn forrása, hanem azt, ami szükséges az élethez.” És tartsátok távol a farkast szívetektől. Farkasok a gonosz emberek, akik a Sátán rendeletére talán rossz cselekedetekre beszélnek rá, csábítanak titeket, és maga a Sátán kísért titeket a bűnre, hogy széttépjen.

Örködjetek! Ti pásztorok ismeritek a farkas szokásait. Ravasz, míg a juhok egyszerűek és ártatlanok. Lassan közelít meg, miután a magasból kikémlelte a nyáj szokásait, oldalozva közelít a bokrok között, és hogy ne vonja magára a figyelmet, utána megáll, és sziklának látszik. Nemde egy nagy kerek sziklának látszik a fűben? De utána, amikor biztos, hogy senki sem örködi, ráugrik és beleharap (áldozatába). Így tesz a Sátán is. Megfigyel titeket, hogy felismerje gyenge pontjaitokat, körbejár titeket, ártatlannak és távol lévőnek látszik, másfelé fordul, de közben szemmel tart titeket, és utána váratlanul rátok ugrik, hogy bűnbe vigyen titeket, és néha sikerül neki. De közeledekben van egy orvos és egy Istennek kedves lény. Isten és a ti angyalotok. Ha megsebesültetek, ha megbetegedtetek, ne távolodjatok el tőlük, mint egy veszett kutya teszi. Hanem sírva kiáltatok hozzájuk: „Segítség!” Isten megbocsát annak, aki megbánja bűnét, és angyalotok kész arra, hogy könyörögjön Istenhez értetek és veletek együtt.

Legyetek jók. Megáldalak titeket, hogy semmi ne árthasson nektek. Béke veletek!

A mag fejlődése (Mt 4,26-29)

Jézus többször beszél, vagy csodát tesz Mária Magdolna jelenlétében, türelmesen várva, hogy az elvetett mag, termést hozzon. Az apostolok szeretnék, ha többet tenne Magdolna megtérése érdekében. Válaszként mondja el nekik ezt a példabeszédet, miközben egy kisfiút, Benjamint, a térdén tartja:

– Elmondok nektek egy szép példabeszédet, ami Benjaminsnak is szól, és azoknak is, akik nem gyerekek, és alkalmazhatják magukra és Mária Magdolnára egyaránt. Halljátok!

Ti kétkeltek abban, hogy Mária jó útra fog térni. Semmi jelét sem adta ennek ez alkalommal. A szemtelen és szemérmetlen, tudatában helyzetének és hatalmának, kihívó módon merészelt eljönni egészen annak a háznak a küszöbéig, ahol sírtak miatta. (Mert házasságtörést követett el egy sokgyermekes apával, akit emiatt egy római szíven szúrt, de Jézus meggyógyított.) Mikor Péter szemrehányást tett neki, nevetéssel válaszolt. Az én tekintetemre, amivel hívtam, hogy térjen meg, kevély makacssága volt a válasz. Ti talán azt szerettedek volna, hogy Lázárra, vagy magamra való tekintettel beszéljek közvetlenül hozzá, hosszasan, alávetve őt hatalmammal, megmutatva erőmet, mint Messiás és Üdvözítő. Nem. Ez nem szükséges. Sok hónappal ezelőtt ugyanezt mondtam egy másik bűnös nővel kapcsolatban. A lelkeknek maguknak kell megtenniük az első lépést. Én elvetem a magot. A mag titokban dolgozik. Tiszteletben kell tartani a lelket ebben a munkájában. Ha az első mag nem kel ki, elvetünk egy másikat, harmadikat... s csak akkor vonulunk vissza, amikor biztosak vagyunk benne, hogy felesleges a magvetés. És imádkozunk. Az ima olyan, mint az eső a barázdáknak: lágyan tartja őket, és táplálja, és a mag ki tud kelni. Nemde te is így teszel, asszony, a te veteményes kertedben? (Jézus e szavait egy jelenlevő asszonyhoz intézi, aki nagyon vágyott hallani az Ő tanítását, és akinek kis kertje volt a ház mögött, ahol Jézus beszélt.)

Most hallgassátok meg a példabeszédet arról, miként működik Isten a szívekben, hogy megalapítsa Országát. Mert a földön minden szív Istennek egy kis országa. Később, miután meghalnak, mindezek a kis országok egybe olvadnak össze, a felmérhetetlenül nagy, szent, örök mennyországban.

Az Isteni Magvető teremtette Isten Országát a szívekben. Ő eljön saját földjére – az ember Istené, mert minden ember tőle ered – és ott elveti a magot. Utána elmegy a többi földekre, a többi szívekbe. És a nappalokat követik az éjszakák, és az éjszakákat a nappalok. A nappalok hozzák a napfényt vagy az esőt, ebben az esetben az isteni szeretet sugarait és az isteni Bölcsesség kiadását, aki a szellemhez beszél. Az éjjelek hozzák a csillagokat és a pihenés csendjét: a mi esetünkben Isten fényes figyelmeztetéseit és a csendet a szellem számára, hogy a lélek magába szálljon és elmélkedjék.

A mag, a láthatatlan gondviselésnek ebben a folyamatában, amely erőteljes, felduzzad, szétreped, gyökeret ver, kibontja első leveleit, növekszik. Mindez emberi segítség nélkül megy végbe. A föld magától létrehozza a növényt a magból, utána a palánta megerősödik, és kalászba szökken, ami növekszik, duzzad, megkeményedik, szökévé, keménnyé, tökéletessé válik magjában. Amikor megéri, visszatér a magvető és learatja, mert ennek a magnak a számára elérkezett a tökéletesség ideje. Tovább nem fejlődhet, azért ültették el.

Az én beszédem ugyanígy dolgozik a szívekben. Azokról a szívekről beszélek, amelyek befogadják a magot. De a munka lassú. Nem szabad mindent tönkretenni a siettetéssel. Milyen fáradtságos a kis mag számára, hogy megrepedjék, és gyökeret verjen a földben! A kemény és elvadult szívekben is fájdalmas ez a munka. Meg kell nyílnia, hagyni kell, hogy keressen, új dolgokat tegyen magáévá, fáradozzék annak táplálásában, mássá legyen, alázatos és hasznos dolgok borítsák el, nem pedig a vonzóbb, pompás és haszontalan vadvirágok,

amelyek előzőleg borították. Meg kell elégednie az alázatos munkával, amely nem vonja magára mások csodálatát, hogy hasznossá váljék az isteni Eszme számára. Minden képességét igénybe kell vennie a növekedéshez és a kalász kialakításához. Izzania kell a szeretettől, hogy búzává legyen. És amikor túltette magát az annyira fájdalmas emberi véleményeken, miután fáradozott, szenvedett és megszerette új ruháját, íme, meg kell fosztania magát tőle egy kegyetlen vágással. Mindent oda kell adnia, hogy mindent birtokoljon. Le kell vetkőznie, hogy ismét felöltöztessék az égben a szentek ruhájába. A szentté vált bűnösnek az élete a leghosszabb, leghősiesebb, legdicsőségesebb küzdelem. Mondom nektek.

Abból, amit mondtam, megértitek, hogy helyes, hogy úgy cselekszem Mária iránt, amint tesztek. Veled talán másképpen bántam, Máté?

– Nem, Uram.

– És mondd meg nekem az igazat: mi győzött meg téged jobban, az én türelmem, vagy a farizeusok éles szemrehányásai?

– A te türelmed, annyira, hogy itt vagyok. A farizeusok megvetésükkel és átkaikkal csak azt érték el, hogy én is megvettem őket, és ezáltal még rosszabbá lettem, mint amilyen előtte voltam. Amikor valaki bűnös, csak megrögződik bűnében, ha érzi, hogy bűnösneként kezelik. De amikor a sértegetés helyett kedvesen bánnak vele, elképed, és utána sír... és amikor sír, a bűn kérge leválik és eltűnik. Csupaszon áll a Jóság előtt, és szívből kéri azt, hogy öltöztesse fel Önmagába.

– Jól mondtad.

(3-292)

A mustármag (Mt 13,31-32; Mk 4,30-32; Lk 13,18-19)

Ezt a példabeszédet is ugyanakkor mondta el Jézus, amikor az előzőt a mag fejlődéséről. Még mindig térdén tartja a kis Benjámint, amikor visszaérkezik annak anyja vagy tizenkét személlyel, akiket még többen követnek, úgy, hogy végül körülbelül ötven szegény ember veszi körül Jézust.

– Beszélnél nekik? Legalább egy kicsit. Ez férjem anyja, ezek az én gyermekeim. Ez az ember a férjem. Egy szót, Uram – kéri az asszony.

– Hálából a te vendégszeretetedért. Igen. Beszélek.

Az asszony belép a házba, ölébe veszi a kisdedit, leül a küszöbre, és szoptatni kezdi.

– Halljátok! Itt ül térdemen egy kisgyermek, aki nagyon bölcsen beszélt. Azt mondta: „Minden csalárdul szerzett dolog szalmává válik.” Anyja tanította neki ezt az igazságot.

Nem mese. Örök igazság. Sose sikerül jól, amit nem becsületesen tesznek. Mert a hazug szó, cselekedet, vallás mindig a Sátánnal való szövetség jele, aki a hazugság mestere. Ne higgyétek, hogy azok a cselekedetek, amelyekkel el lehet nyerni a mennyországot, zajosan feltűnők. Azok állandóan gyakorolt, közönséges cselekedetek, amelyeket azonban a szeretet természetfeletti célja indít. A szeretet annak a növénynek a magja, amely bennetek növekedve az égig ér, és amelynek árnyékában rejtőzik el minden egyéb erény. Az apró mustármaghoz hasonlítom. Milyen kicsiny az! Egyike a legkisebb magoknak, amelyeket az ember elvet. Mégis, nézzétek, amikor a növény kifejlődik, milyen erős és dús lombzatú, és mennyi gyümölcsöt ad! Nem százat száz magból, hanem százat egyből. A legkisebb. De a legszorgalmasabban dolgozik. Milyen hasznos számotokra!

Így van a szeretettel is. Ha szívetekben elrejtetek egy szeretetmagot, Legszentebb Istenetek és felebarátotok iránt, és a szeretet irányítja cselekedeteiteket, akkor nem vétetek a tízparancsolat egyike ellen sem. Nem hazudtok Istennek hamis vallással, amely csak külsőségekből áll, de hiányzik annak szelleme. Nem hazudtok a felebarátoknak a hálátlan gyermekek viselkedésével; a jegyesnek házasságtöréssel, vagy pusztán a túlzott követeléssel; csalással a kereskedésnél; hazugsággal az életben; erőszakoskodással ellenségeitek iránt.

Nézzétek, ebben a melegben mennyi madár keres menedéket ennek a kertnek ágai között! Hamarosan ez a most sarjadó mustár egy egész verébhadsereg nyújt menedéket. Minden madár idejön majd, ennek a sűrű lombú növénynek kellemes árnyékába, és a kismadarak ennek ágai között tanulnak meg röpködni, mert az ágak olyanok, mint a lépcsők és a háló, amin fel lehet szállni, és megóv a leeséstől. A szeretet ilyen alapja Isten országának.

Szeressetek, és titeket is szeretni fognak. Szeressetek, és legyetek részvétellel. Szeressetek, és ne legyetek kegyetlenek, többet akarva a megengedettnél attól, aki alattatok áll. Szeretettel és őszinteséggel éritek el az ég békéjét és dicsőségét. Különben, amint Benjámin mondotta, minden szeretetet és igazságot meghazudtoló cselekedetetek szalmává válik pokoli fekhelyetek számára. Nem mondok nektek mást, csak azt: legyen jelen számotokra a szeretet nagy parancsa, és legyetek hűségesek az Igaz Istenhez és az igazsághoz minden szavatokban, cselekedetetekben és érzelmetekben, mert az igazság Isten gyermeke. Állandóan dolgozzatok tökéletesítésen, úgy amint a mag állandóan növekszik addig, míg tökéletessé nem válik. Csendes, alázatos, türelmes munka. Legyetek biztosak, Isten látja küzdelmeiteket, és jobban megjutalmaz titeket önzéséért, egy hitvány szó visszatartásáért, egy követelés elhagyásáért, mint ha háborúban megölnétek egy ellenséget. Isten Országát, amelyet elnyertek majd, ha igaz életet éltek, a mindennapos kis dolgokkal építitek fel. A jóssággal, erkölcsösséggel, türelemmel, megelégedettséggel, azzal, amitek van, kölcsönös részvétellel, szeretettel, szeretettel, szeretettel.

Legyetek jók! Éljetek békében egymás között! Ne zúgolódjatok! Ne ítékezzetek! Akkor Isten veletek lesz.

Békémet adom nektek áldással és hálással együtt belém vetett hitetekért.

(3-296)

A dúsgazdag és a szegény Lázár (Lk 16,19-30)

A dúsgazdag farizeus, Doras, aki rabszolgaként kezelte, verte alkalmazottjait, néhány hónapja meghalt Jézus jelenlétében, abban a pillanatban, amikor meg akarta átkozni Jézust, aki éppen a gyilkosságról beszélt, és szavait burkoltan hozzá intézte. (Lásd a Tízparancsolatnál.) Most fia ugyanúgy folytatja a munkásokkal való bánásmódot. Jézus meglátogatja a szomszéd birtokost, s oda jönnek át Doras munkásai is, hogy beszédét hallgassák. Nekik mondja el a következő példabeszédet, amelynek történelmi alapját Doras és az általa halálra kínzott volt betlehemi pásztor képezi, aki Lázárként szerepel a példabeszédben. De a két szereplő jelképez minden hasonló módon viselkedő urat és szenvedő szolgát is. (Vö. Lk 16,19-31)

– Volt egyszer egy nagyon gazdag ember. Bíborba és patyolatba öltözött, s neki voltak a legszebb ruhái. Fitogtatta is a piacereken és otthonában. A városban úgy tisztelték, mint az ország leghatalmasabb emberét. Barátai legyezgették büszkeségét, hogy hasznot hajtsanak belőle. Termei minden nap nyitva álltak a fényűző lakomák számára, és a meghívott gazdagok hízelegtek a dúsgazdagnak. Lakomái híresek voltak az ételek és italok bőségéről.

Ugyanabban a városban volt egy koldus, egy nagyon szegény koldus. Nagyfokú volt nyomorúsága, akárcsak a dúsgazdagnak nagyfokú volt gazdagsága. De a koldus Lázár emberi nyomorúságának kérge alatt még nagyobb kincs rejtőzött. Ennek nagysága felülmúlta az ő nyomorúságának és a dúsgazdag gazdagságának nagy fokát. Lázár igazán szent volt. Sose hágtá át a Törvényt, még a szükség nyomására sem, és főleg engedelmeskedett az istenszeretet és a felebaráti szeretet parancsának. Amint a szegények szokása, odament a gazdagok ajtajához, hogy alamizsnát kérjen, és ne haljon éhen. Minden este elment a dúsgazdag ajtajához, hogy legalább a pompás lakomák maradékából kapjon valamit.

Leheveredett az utcán, az ajtó közelében, és türelmesen várt. De ha a dúsgazdag észrevette őt, elkergette, mert nyitott sebekkel borított, lesóványodott teste, rongyos ruhája túl szomorú látványt nyújtott a meghívottaknak. Ezt mondta a dúsgazdag. Valójában azonban állandó szemrehányás volt számára ennek a nyomorúságnak és jóságnak a látványa.

Nála sokkal irgalmasabbak voltak kutyái, amelyeket jól táplált, és értékes nyakörvekkel látott el. Ezek odamentek a szegény Lázárhoz, és nyalogatták sebeit, és örvendezve nyüszítettek, amikor simogatta őket. A kutyák hoztak neki a gazdag lakomák maradékából, és hála ezeknek az állatoknak, Lázár nem halt éhen. Az emberektől ugyanis éhen halhatott volna, mert még azt sem engedték meg neki, hogy a lakomák után összegyűjtse az asztalról lehullott morzsákat.

Egy nap Lázár meghalt. Senki sem vette észre a földön, senki se siratta meg. Sőt a dúsgazdag örvendett, hogy sem aznap, sem utána nem látta ezt a nyomorúságot, amelyet ő gyalázatnak nevezett. De az égből észrevették őt az angyalok. És amikor kilehelte lelkét hideg és piszkos odújában, jelen voltak az angyali seregek, és nagy fényözönben körülvették lelkét, és örömujjongás közepette vitték énekelve Ábrahám ölébe.

Bizonyos idő elteltével meghalt a dúsgazdag is. Ó, mily pompás volt temetése! Az egész város tudott már haldoklásáról. Az emberek zsúfolásig megtöltötték a teret lakóháza előtt, hogy felfigyeljenek rájuk, mint a nagyúr barátaira, vagy, mert kíváncsiak voltak, vagy örökséget vártak tőle. Egyesültek a részvétnyilvánításban, és jajgatásuk az égig hatolt, és jajgatásukkal együtt hazug dicséretük is a „nagyúr”, a „jőtevő”, az „igaz” halott magasztalásával.

Megváltoztathatja-e az emberi beszéd Isten ítéletét? Az emberi dicséret kitörölheti-e azt, ami be van írva az Élet könyvébe? Nem, nem képes erre. Amint szólt az ítélet, úgy marad,

amint leírtak valamit, úgy marad. És a dúsgazdag, az ünnepélyes temetés ellenére a pokolba jutott, lelkét ott temették el.

Ebben a rettenetes börtönben tüzet és sötétséget evett és ivott. Mindenütt gyűlöletet és kínokat talált, és ennek az örökkévalóságnak minden pillanatában ez várt rá. Akkor felemelte tekintetét az égre. Az ég fényözönét csak egy pillanatra látta, és annak kimondhatatlan szépsége gyötrelmes emlékként maradt meg benne rettenetes kínjai közepette. (Magyarázat: ez a látvány nem a mennyország volt, hanem a limbus, ahol a szentek a megváltásra várakoztak.) És látta ott Ábrahámot. Távolról, de ragyogva, boldogan... és ölében, ragyogva és boldogan Lázárt, a szegény Lázárt, akit megvetett, visszataszítónak, nyomorúságosnak talált, és most?... Most Isten és saját szentségének fényében ragyogott, gazdaggá tette őt Isten szeretete, és nem emberek, hanem Isten angyalai csodálkoztak rajta.

A dúsgazdag sírva felkiáltott: „Ábrahám Atyám, légy irgalmas irántam! Küldd el Lázárt, mert nem remélhetem, hogy te magad megtennéd, küldd el Lázárt, hogy mártsa be ujjja hegyét a vízbe, és helyezze nyelvemre, hogy felfrissítse, mert gyöttrődöm ezekben a lángokban, amelyek belém hatolnak, és állandóan égetnek!”

Ábrahám ezt felelte neki: „Emlékezzél vissza, fiam, arra, hogy te minden jóban részesültél az életben, míg Lázár minden rosszban. Ő értett ahhoz, hogy jóra fordítsa a rosszat, te pedig nem értettél ahhoz, hogy a te javaidból a rossznál egyebet tegyél. Azért igazságos, hogy ő most itt vigasztalásban részesüljön, és te pedig szenvedjél. Azon kívül nem lehet már többet tenni. A szentek azért vannak mindenütt a földön, hogy az emberek hasznot merítsenek belőlük. De amikor közelségük ellenére az ember az marad, ami – a te esetemben: egy ördög – akkor hasztalan a szentekhez folyamodni. Most el vagyunk választva. A növények a mezőn vegyesen nőnek. De amint learatják azokat, szétválasztják a jókat a rosszaktól. Így van veletek és velünk. Együtt voltunk a földön, és ti minden módon üldöztetek és gyötörtetek minket, és megfélemlítettetek rólunk, a szeretet ellenére. Most szét vagyunk választva. Köztetek és köztünk oly nagy a mélység, hogy akik innen át akarnak menni oda, nem tudnak, se ti, akik ott vagytok, nem vagytok képesek átjönni hozzánk.

A dúsgazdag még erősebben zokogva felkiáltott: „Szent atyám, legalább küldd el, kérlek, küldd el Lázárt atyám házába. Őt testvérem van. Sose szerettem még rokonaimat sem. De most, most felfogom, milyen rettenetes dolog, ha valakit nem szeretnek. És aztán, itt, ahol én vagyok, gyűlölet uralkodik. Most megértem, miután egy pillanatra megláttam Istent, hogy mi a Szeretet. Nem akarom, hogy testvéreim úgy szenvedjenek, mint én. Félelemmel tölt el, hogy ők úgy élnek, mint ahogyan én éltem. Ó, küldd el Lázárt, hogy figyelmeztesse őket arra, hol vagyok én, és miért vagyok itt, és hogy mondja meg nekik, ez a pokol, és rettenetes; és aki nem szereti Istent és felebarátját, az a pokolba kerül. Küldd el őt! Hogy még idejében törődjenek vele, és ne jöjjenek ide, az örök kínoknak erre a helyére!”

De Ábrahám így felelt: „Testvéreidnek ott van Mózes, és ott vannak a próféták. Hallgassanak rájuk.”

A gyöttrődő lélek sóhajával válaszolt a dúsgazdag: „Ó, Ábrahám Atyám! Egy halott nagyobb benyomást tesz majd rájuk... Hallgass meg engem! Légy irgalmas!”

De Ábrahám azt felelte: „Ha nem hallgattak Mózesre és a prófétákra, akkor nem hisznek annak sem, aki egy órára feltámadt a halálból, hogy megmondja nekik az igazságot. És másrészt nem igazságos, hogy egy boldog elhagyja keblemet, és elmenjen, hogy az Ellenség fiaitól sértésekben részesüljön. A sértegetések ideje számára megszűnt. Most békét élvez, és itt marad Isten rendelkezéséből, aki látja, hogy hasztalan megkísérelni azok megtérítését, akik még Isten szavának sem hisznek, és nem élnek szerinte.”

Ennek a példabeszédnek az értelme oly világos, hogy semmi magyarázatra sem szorul.

Igazán itt élt, elnyerve az életszentséget az új Lázár, az én Jónásom, akinek dicsósége Istennél nyilvánvaló abból a pártfogásból, amelyben azokat részesíti, akik remélnek benne. Ha mindig jók lesztek, Jónás pártfogótok és barátotok lesz. Mint a múlt tavasszal mondtam

nektek, szeretnék mindnyájatokat segíteni, anyagilag is, de nem tudlak, és ez fáj nekem. Csak azt tehetem, hogy megmutatom nektek a mennyországot. Csak tanítani tudom nektek a belenyugvás nagyszerű bölcsességét, megígérve nektek a jövő Országot. Sose gyűlöljétek, semmiféle okból sem. A Gyűlölet erős a világban, de a Gyűlölet mindig korlátozott. A Szeretnek nincsenek határai, sem erejében, sem az időben. Azért szeressetek, hogy birtokoljátok azt védelmül és vigaszul a földön és jutalomként a mennyben. Jobb Lázárnak lenni, mint dúsgazdagnak, higgyétek el nekem! Higgyétek, és boldogok lesztek.

Ezeknek a mezőknek az elpusztulásában ne a gyűlöletet lássátok, még akkor sem, ha az események ezt igazolhatnák. Ne értsétek félre a csodát. (Jézus Doras hirtelen halálára céloz.) Én a Szeretet vagyok, és nem öltem volna meg. De láttam, hogy a Szeretet nem képes megtéríteni a kegyetlen dúsgazdagot, és azért átengedtem őt az Igazságosságnak, és Ő állt bosszút Jónás vértanúságáért és az ő testvéreiért. Tanuljatok ebből a csodából. Az Igazságosság mindig örökös, akkor is, ha látszólag távol van. Isten gondoskodik az egész teremtett világról. Az Ő igazságosságát szolgálhatják a legkisebb teremtmények is, mint a hernyók és a hangyák, hogy mardossák a kegyetlen és a fősvény szívét, és halálát okozzák.

Most megáldalak titeket... Béke veletek...

A szegény szolgák még szívesen hallgatnák Jézust, Ő azonban figyelmezteti őket: „Nem lenne jó, ha a felügyelő itt találna titeket. Azért jöttem ide, hogy elkerüljétek a büntetést. Engedelmeskedjétek szeretetből a Szeretnek, aki tanácsot ad nektek.”

A szerencsétlenek felkelnek, könnyekkel szemükben, és visszatérnek keresztyűkre. Jézus még egyszer megáldja őket, egyik kezében a gyermek kezét tartva, másikban Endori Jánosét...

(3-338)

A tékozló fiú (Lk 15,11-32)

Jézus Endorban találkozik egy gyilkossal, aki megszökött a börtönből, s gyűlöl mindenkit. Bánja azonban bűnét, és Jézus biztosítja őt Isten bocsánatáról, sőt tanítványává teszi. Neve Endori János lesz. Mivel János még mindig érzi méltatlanságát, Jézus az ő számára mondja el a tékozló fiú példabeszédét Betániában, Lázár birtokán. Hallgatja Őt egy csoport férfi és asszony is, Mária és az apostolok, akik közül azonban Júdás hiányzik. Ő csak a példabeszéd után érkezik meg.

– Hallgassatok ide! Ez egy szép példabeszéd, amely sok esetben irányításul szolgál majd nektek fényével.

Egy embernek volt két fia. Az idősebbik komoly, jó munkás volt, szerette apját és engedelmeskedett neki. A másik fiú értelmesebb volt bátyjánál, aki igazában kissé tompa eszű volt, és engedte, hogy vezessék, mert így elkerülhette, hogy neki kelljen döntenie. A fiatalabb hajlamos volt a lázadozásra, figyelmetlenségre, szerette a fényűzést és az élvezeteket, a szórakozást és a henyélést. Az értelem Istennek nagy ajándéka. De olyan adomány, amelyet bölcsen kell használni. Egyébként olyan, mint bizonyos orvosságok, amelyek ahelyett, hogy gyógyítanak, ölnek, ha helytelenül használják őket. Az apa, amint ez jogában állt és kötelessége is volt, megkívánta tőle, hogy éljen okosabban. Azonban hiába, a fiú helytelenül válaszolt erre, és még inkább megmerevedett rossz szokásaiban.

Végül egy napon, egy hevesebb vita után, a fiatalabbik fiú azt mondta: „Add ide nekem, ami engem illet a javakból. Így nem hallom tovább korholásodat és testvérem panaszkodásait. Mindenkinek, ami az övé, és ezzel mindennek vége lesz.”

„Vigyázz – mondta neki apja – mert hamarosan tönkre mész. Mit teszel akkor? Fontold meg, hogy nem leszek igazságtalan kedvéért, és nem veszek el semmit sem testvéredtől, hogy neked adjam.” „Nem kérek többé semmit se tőled. Ebben biztos lehetsz! Add ki részemet!”

Az atya felbecsültette a földjét és értéktárgyait, és mikor látta, hogy a pénze és ékszerei ugyanannyit érnek, mint mezői, szőlői, nyájai és olajfái, ezeket az idősebbnek adta, a fiatalabbnak pedig odaadta a pénzt és az ékszereket, amelyeket az rögtön pénzzé tett. Néhány napra rá elment egy távoli országba, ahol nagyúrként élt, eltékozolva mindent dözsléseivel, azt a látszatot keltve, hogy királyfi, mert szégyellte bevallani, hogy „falusi” és ezzel megtagadta apját. Estélyek, barátok és barátnők, bor, szórakozás... léha élet... Hamarosan elfogyott vagyona és nyomorba jutott. Nyomorát még súlyosbította, hogy nagy éhínség támadt abban az országban.

Szeretett volna apjához menni, de kevély volt, és ez visszatartotta. Elment akkor egy gazdag emberhez, aki a jó időkben barátja volt, és kérte őt: „Fogadj be szolgálid közé, megemlékezve arról, amikor élvezted vagyonomat.”

Látjátok, milyen ostoba az ember?! Inkább egy úr ostorát választja, mintsem hogy azt mondja apjának: „Bocsáss meg! Tévedtem!” Ez a fiatalember sok haszontalan dolgot megtanult jó értelmével, de nem akarta megtanulni Sirák fiának mondását: „Gonosz, aki semmibe sem veszi az apját; azt, aki bántja az anyját, megátkozza az Úr.” (Sir 3,16) Értelmes volt, de nem bölcs.

Az, akihez fordult, cserébe a sok mindenért, amiben az ostoba ifjú részesítette, disznainak őrzésével bízta meg őt – mert pogány országban volt, ahol sok disznót tenyésztettek – és birtokain legeltetnie kellett a disznónyáját. Mocskos, rongyos, bűdös volt és éhezett – mert kevés volt az eledel a szolgálak számára és főleg a legalacsonyabb sorban lévőknek, mint amilyen ő, az idegen kanász volt, akit kigúnyoltak és semmire se becsültek – és látta, hogy a disznók jóllaknak a moslékból. Felsőhajtott: „Legalább én is megtölthetném gyomromat

ezekkel a makkokkal! De nagyon keserűek! Még az éhség se teszi kívánatosná számomra”. Sírva gondolt vissza a fényűző lakomákra, amelyeket nemrég még kiskirályként tartott, nevetve, énekelve, táncolva... És utána rágondolt a távoli otthonában élvezett jól tápláló ételekre, amelyeket apja mindenkinek egyformán mért ki, magának tartva meg a kevesebbet, boldogan nézve fiainak jó étvágyát... és visszagondolt a szolgáltnak adott adagokra, amelyeket ez a jóra való atya adott nekik, és felsóhajtott: „Atyám legutolsó szolgálói is bővelkednek az ételekben, és én itt éhen veszek...”

Hosszasan elgondolkodott ezen, és sokáig küzdött kevélységével... Végül eljött a nap, amelyen alázatosan újjászületett és ismét bölccsé vált. Felkelt és azt mondta: „Atyámhoz megyek! Ostobaság ez a kevélység, amely rabul ejtett. Miért szenvedjek testemben és még inkább lelkemben, amikor bocsánatot és enyhülést nyerhetek? Atyámhoz megyek. És mit mondok neki? Azt, ami itt született meg bennem, ebben a megvetettségben, piszokban, éhezésben! Azt mondom: 'Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezd. Bánj velem azért úgy, mint legalacsonyabb szolgáloddal, de fogadj be tetőd alá. Hogy lássalak téged...' Nem mondhatom neki: '... mert szeretlek'. Nem hinné el. De ezt mondom neki életemmel, és ő meg fogja érteni, és még mielőtt meghal, megáld engem... Ó, remélem. Mert atyám szeret engem.”

És este, amikor visszatért, búcsút vett urától, és útközben koldulva hazatért. Íme, ott vannak atyjának rétjei... és háza... és atyja, aki irányítja a munkásokat, megöregedve, lesoványodva a fájdalomtól, de mindig jószágon...

A bűnös, amikor látta, mily pusztulást okozott, félve megállt... de az apa, körülnézve, meglátta őt és eléje szaladt, mert még messze volt tőle. Amikor odaért, átölelte és megcsókolta fiát. Csak az atya ismerte fel ebben a nyomorult koldusban gyermekét, és csak benne mozdult meg a szeretet.

A fiú, akit atyja szorosán átölelve tartott, annak vállára tette fejét, és sóhajtozva mormolta: „Atyám, engedd meg, hogy lábad elé boruljak!” „Nem, fiam! Ne lábamhoz. Szívemre, amely annyit szenvedett távolléted miatt, és amelynek szüksége van az újjáéledéshez arra, hogy keblemen érezzem melegedet.” És a fiú, még erősebben zokogva mondta: „Ó, Atyám! Vétkeztem az ég ellen és te ellened, többé nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezd. De engedd meg, hogy szolgálid között éljek, fedeled alatt, látva téged, kenyeredet egyem, szolgáljalak téged, leheletedet igyam. Minden falat kenyér, minden leheleted újjáteremti szívemet, amely annyira megromlott, és becsületessé lesz...”

De az atya, még mindig átölelve tartva fiát, szolgálói felé vezette őt, akik összefutottak és távolból figyelték a történeteket, és azt mondta nekik: „Gyorsan, hozzátok ide a legszebb ruhát, és hozzátok dézsákat illatosított vízzel, mossátok meg őt, illatosítsátok meg, öltöztessétek fel, adjatok rá új szandált és tegyetek gyűrűt ujjára. Utána vegyetek egy kövér borjút, és öljétek meg. Készítsetek lakomát. Mert ez a fiam meghalt és most feltámadott, elveszett és megkerült. Azt akarom, hogy most újra megtalálja egyszerű gyermeki szeretetét és az én szeretetemet; adja meg ezt neki az itthoni ünneplés. Fel kell fognia, hogy ő számomra mindig utoljára született kedves gyermekem, az, aki volt régen kisgyermekkorában, amikor mellettem járt és boldoggá tett engem nevetésével és gyermekded csacsogásával.” És a szolgálók így tettek.

Az idősebb fiú a mezőn volt és semmit sem tudott addig, míg haza nem tért. Este, a ház felé menet látta, hogy az fényesen ki van világítva, és hangszerek, tánc hangja szűrődik ki belőle. Megkérdezett egy szolgát, aki ott sürgölődött: „Mi történt?” És a szolga megmondta neki: „Hazatért testvéred! Atyád levágatta a hizott borjút, mert egészségesen kapta vissza fiát, meggyógyulva nagy bajából, és ünnepi vacsorát rendelt. Csak rád vár, hogy megkezdje.”

De az elsőszülött, mérgében, mert igazságtalanságnak tűnt neki ez a nagy ünneplés öccséért, aki azon kívül, hogy öccse volt, még romlott is volt, nem akart belépni, sőt el akart menni hazulról.

De az apa észrevette ezt és kifutott, utolérte őt, és igyekezett meggyőzni. Kérte, ne keserítse meg örömét. Az elsőszülött ezt válaszolta apjának: „Azt akarod, hogy ne nyugtalankodjam? Te igazságtalanságot művelsz és lekicsinyled elsőszülöttedet. Én mily sokáig dolgozhattam a te szolgálatodban, hosszú éveken keresztül. Sose hágtam át egyetlen rendletedet sem, sőt még egyetlen kívánságodat sem. Mindig közeledben maradtam, és kettő helyett szerettelek, hogy meggyógyítsam a testvérem által ejtett sebet. És te még egy kecskegödölyét sem adtál nekem, hogy mulassak barátaimmal. Ezt, aki megbántott téged, aki elhagyott, aki munkakerülő volt és tékozló, és aki most visszatért, mert űzte az éhség, te megtisztelted, és érte levágtad a legszebb borjút! Ez mintegy büntetés azért, hogy valaki dolgozik és nem követ el bűnöket! Ezt nem lett volna szabad velem megtenned!”

Akkor az atya magához ölelte őt és ezt mondta neki: „Ó, fiam! Azt hiheted-e, hogy nem szeretlek téged, mert nem ünneplem meg cselekedeteidet? A te cselekedeteid szentek, és a világ dicsér értük téged. De ennek a testvérednek szüksége volt arra, hogy visszanyerje a világ és önmaga nagybecsülését. Azt hiszed, hogy nem szeretlek, mert nem adok neked látható jutalmat? De reggel és este és minden leheletemben és gondolatomban, szívemben hordozlak, és minden pillanatban áldalak téged. A te állandó jutalmad, hogy mindig velem vagy, és minden, ami az enyém, a tiéd. De méltányos volt lakomát és ünnepet rendezni ezért a testvéredért, aki meghalt és feltámadt a Jóra, aki elveszett és visszatért szeretetünkbe.” És az elsőszülött erre megadta magát.

Barátaim, így történik az Atya Házában. És aki tudja, hogy a példabeszéd a fiatalabb fiával egyezik az ő esetével, gondoljon csak arra, hogy ha követi őt az Atyához menetelben, az Atya azt mondja neki: „Ne a lábamhoz! Hanem szívemre, amely szenvedett távolléted miatt, és amely most boldog visszatérése miatt.” Aki pedig az elsőszülött helyzetében van, és nem vétett az Atya ellen, ne legyen féltékeny az atyai öröme, hanem vegyen részt benne, és szeresse a megmentett testvért.

Ezzel Jézus elbocsátja hallgatóságát, csak Endori Jánost és Lázárt kéri, hogy maradjanak ott. Ezt mondja nekik: „Így lesz a kedves lélekkel, akit te gondozol, Lázár, és így lesz a tieddel, János. Isten jósága minden mértéket felülmúl.”

... Közben visszatér Júdás, és négyszemközt bevallja Máriának, hogy megint bűnbe esett. Bocsánatát kéri. Mária lelkére beszél, hogy javuljon meg. Júdás sírva fakad. Mária kézen fogva vezeti be őt a konyhába, és azt mondja a csodálkozó közönségnek, mielőtt valaki még egy szeretetlen megjegyzést tehetne Júdásra: „Júdás visszatért. Tegyetek úgy, mint az elsőszülött tett atyjával való beszélgetése után. János, menj, értesítsd Jézust!”

Zebedus fia elsiet. Csönd nehezedik a konyhára... Utána Júdás megszólal: „Bocsáss meg nekem mindenekelőtt te, Simon. Te oly atyai szívvel rendelkezél. Én pedig egy árva vagyok.” Péter biztosítja őt bocsánatáról.

A tíz szűz (Mt 25,1-13)

Jézus Betániában beszél Mária, az apostolok és sok más tanítvány jelenlétében. Marciam Jézus előtt ül, és figyel minden szavára. Jézus már megkezdte beszédét, s így folytatja:

– Ma elmondok nektek egy kedves példabeszédet. Kedves a jóakarátú embereknek, keserű másoknak. De nekik is módjukban áll megszüntetni ezt a keserűséget. Ők is igyekezzenek elnyerni a jó akaratot, és a példabeszéd által felkeltett lelkiismeret furdalás megszűnik.

A mennyország az Isten és a lelkek között kötött menyegző otthona. A menyegző napján lép be oda a lélek.

Halljátok tehát! Nálunk az a szokás, hogy szüzek kísérik a jegyest lámpákkal és énekekkel a lakodalmas házba az ő kedves menyasszonyával együtt. Amikor az ünnepi menet elhagyja a menyasszony házát, aki fátyolban és meghatottan királynői helyére megy a házba, amely nem az övé, de az övé lesz abban a pillanatban, amikor egy testté válik jegyesével. A szokás szerint a menyasszony barátnői közül kiválasztott szüzek eléjük sietnek, hogy a boldog párt lámpákkal vegyék körül.

Nos, egy vidéken menyegző volt. Miközben a jegyesek vigadoztak rokonaikkal és barátaikkal együtt a menyasszony házában, tíz szűz a helyére ment, a vőlegény házában előcsarnokába, készen arra, hogy kivonuljanak eléjük, amikor a csörgődobok és énekek figyelmeztetik őket arra, hogy a jegyesek elhagyták a menyasszony házát, hogy a vőlegény házába menjenek. De a lakoma a menyasszony házában elhúzódott, és így leszállt az éj. Tudjátok, hogy a szüzek állandóan égve tartják lámpájukat, nehogy a kellő pillanatban időt veszítsenek. Nos, a tíz szűz között, akiknek lámpája szépen égett, öt okos volt, öt pedig ostoba. Az okosak, nagyon előrelátóan vittek magukkal olajat egy kis edényben, hogy táplálhassák lámpáikat, ha az előreláthatónál hosszabb ideig kell várakozniuk, míg az ostobák csak lámpájukat töltötték meg jól olajjal.

Egyik óra telt a másik után. Vidám beszélgetés, elbeszélések, tréfák tették örvendetessé a várakozást. De végül nem tudtak már mit mondani, vagy tenni. A tíz szűz unatkozott, és egyszerűen el is fáradt, és lassan elaludt. Jött az éjfél, és kiáltás hallatszott: „Íme a vőlegény, menjetek elébe!” A tíz leány felébredt a parancsra, feltették fátyolukat és koszorújukat, megfésülték hajukat és az asztalkához futottak, ahol lámpáik voltak. Közülük öt már csak pislákol. A lámpabél nem kapott több táplálékot az olajból, ami teljesen elfogyott, füstölt, s mind kevesebb fényt adott, készen arra, hogy a legkisebb légáramlat kioltsa őket; míg a másik öt lámpát az okos szüzek újra feltöltötték mielőtt elaludtak, úgyhogy azok még jól égtek, s még erősebbé tették lángjukat újból való feltöltéssel.

„Ó – kérték őket az ostobák – adjatok nekünk egy kicsit a ti olajotokból, mert különben lámpánk kialszik, amint megmozdítjuk. A tiétek már szép!...” De az okosak azt válaszolták: „Kint fúj a szél, és nagy cseppekben száll le a harmat. Sose elég az olaj ahhoz, hogy erőteljessé tegye a lángot, úgyhogy az ellenállhasson a szélnek és a nedvességnek. Ha adunk nektek olajunkból, lehet, hogy a mi lámpáink kezdenek pislogni. Ugyancsak szomorú lenne a díszkíséret, ha nem lobognának hevesen a lángok! Menjetek, fussatok az árusítókhöz, akik legközelebb vannak, kérjétek, zörgessetek, keltsétek fel őket, hogy adjanak nektek olajat.” És ezek, lihegve, összegyűrve fátylukat, bepizkolva ruhájukat, elvesztve koszorújukat, egymásba ütközve a futásban, követték társaik tanácsát.

De míg elmentek olajat vásárolni, íme az út végén felbukkant a vőlegény a menyasszonnyal. Az öt szűz vette az égő lámpákat, s eléjük sietett, és köztük a jegyesek beléptek a házba, hogy befejezzék a szertartást. A szüzek elkísérték őket egészen a menyegzői szobáig. A kaput bezárták miután a jegyesek beléptek, és akik kint voltak, kívül

maradtak. Így járt az öt ostoba szűz, akik, mikor végre megérkeztek az olajjal, bezárva találták a kaput, és hiába zörgettek rajta, felsebezve kezüket, és sóhajtozva: „Uram, Uram, nyiss nekünk ajtót! A menyegzői díszmenethez tartozunk. A szüzek vagyunk, akiket kiválasztottatok, hogy tiszteletben és szerencsében részesítsük nászágyadat.” De a vőlegény, aki egy pillanatra elhagyta legbensőbb barátait, miközben a menyasszony belépett a menyegzői szobába, leszólt hozzájuk a magasból: „Igazán mondom nektek, nem ismerlek titeket. Nem tudom, kik vagytok. Arcotok nem volt az én szerettemet ünneplők között. Ti kisajátítjátok a meghívottak helyét. Azért maradtatok kívül a menyegzős házon.” És az öt ostoba sírva elment a sötét utcákon, a már hasztalan mécsessel, gyűrött ruhával, elszakadt fátyollal, szétesett koszorúval, vagy anélkül.

És most halljátok a példabeszéd tanulságát. Mondtam nektek kezdetben, hogy a mennyek országa az Isten és a lelkek közti menyegző otthona. Minden hívő meghívást kapott a mennyei lakodalomra, mert Isten minden gyermekét szereti. Kinek előbb, kinek utóbb jön el a menyegző órája, de nagyszerű pillanat, amikor megérkezik.

De halljatok még valamit. Tudjátok, a lányok mily megtiszteltetésnek és szerencsének tekintik, hogyha meghívják őket díszkíséretként a menyasszony körül. Alkalmazzuk a mi esetünkre a szereplő személyeket, és még jobban megértitek. A vőlegény Isten. A menyasszony az igaz lélek, akit a Vőlegény házába visznek a házasságra, miután az Atya házában kitöltötte a jegyesség idejét, vagyis Isten tanításának engedelmességgel, annak védelme alatt igaz életet élt. A szüzek azoknak a híveknek a lelkét jelképezik, akik a menyasszony példáját követve igyekeznek megszentelődni, hogy ők is ebben a megtiszteltetésben részesülhessenek. A Vőlegény erényeik miatt választotta ki őket, jelezve, hogy a menyasszony az életszentség élő példája volt számukra.

Fehér ruhába vannak öltözve, amely tiszta és frissen vasalt, fehér fátyollal és virágkoszorúval. Égő lámpát visznek kezükben. A lámpákat alaposan megtisztították, a belet a legtisztább olajjal táplálják, hogy ne legyen rossz szaga.

A fehér ruha jelképezi az állhatatosan gyakorolt erényes életet. Hamarosan eljön a nap, amikor a legtisztább lesz; még legtávolabbról sem emlékezik a szennyre, természetfeletti, angyali lesz tisztasága.

Tiszta ruhában. Az alázatosság tartja mindig tisztán a ruhát. Olyan könnyű elhomályosítani a szív tisztaságát! Akinek szíve nem tiszta, az nem láthatja meg Istent. Az alázatosság olyan, mint a víz, amely mos. Az alázatos szemét nem homályosítja el a kevélység füstje, azért azonnal észreveszi, ha ruhája bepiszkolódott és Urához fut, ezt mondván neki: „Elvesztettem szívem tisztaságát. Siratom, hogy megtisztuljak, a te lábaddal. És te, Egyetlenem, tedd fehérre jószágos bocsánatoddal, atyai szeretetteddel az én ruhámat!”

Frissen vasalt ruhában. Ó, a szív frissessége! A gyermekeknél ez Isten ajándéka. Az igazaknál Isten ajándéka, amelyért saját akaratukkal közreműködtek. A szenteknél Isten ajándéka, amellyel akaratuk hősiességben működött közre. De a bűnösök, akiknek lelke szét van rongyolódva, kiégett, meg van mérgezve, bepiszkolódott, sose rendelkezhetnek frissen vasalt ruhával? De igen! Megkezdődik ez abban a pillanatban, amikor utálattal néznek magukra; növekszik, amikor elhatározzák, hogy megváltoztatják életmódjukat; tökéletesedik, amikor a bűnbánattal megmossák magukat, hatástalanítják a mérget, orvosolják bajukat, újjáalakítják szegény lelküket. Isten nem tagadja meg segítségét azoktól, akik kérik azt. Az Ő segítségével, és hősiességükre emelkedett akaratukkal, és fáradhatatlan vezeklésükkel visszaszerzik lelkük számára annak frissességét. Számukra ez kétszeres, háromszoros, hétszeres fáradsággal jár, mert nem elég megvédeniük azt, amijük van, hanem újjá kell építeniük, amit tönkretettek. Könyörteleneknek kell lenniük bűnös énjük iránt. Gyermekkori ártatlanságuk újból való visszaszerzése értékes tapasztalatot jelent számukra, amivel segíthetnek másokat, mert tudják, mit jelent az, hogy egy ideig bűnösök voltak.

Fehér fátyolban. Az alázatosság! Mondtam: „Amikor imádkoztok vagy vezekeltok, úgy tegyétek, hogy a világ ne vegye észre.” Az egyik bölcs tanításokat tartalmazó könyvben olvashatjátok: „A király titkait meg kell őrizni.” (Tób 12,7) Az alázatosság a fehér fátyol, amely védőn eltakarja a jót, amit teszünk és az Istentől kapott javakat. Nem dicsekszik ostoba emberi dicsekvéssel az Istentől kapott kiváltságokkal. Ha ezt tenné, azonnal elvesztené az ajándékokat. Ehelyett lelkében, szívében énekel Istennek: „Magasztalja lelkem az Urat... mert rátekintett szolgálója kicsinységére.” (Vö. Lk 1,46-48)

Jézus itt rövid szünetet tart, és egy pillantást vet Anyjára, akinek arca lángol fátyla alatt, és aki egészen lehajol, mintha a lábánál ülő gyermek haját hozná rendbe, valójában azonban azért, hogy eltitkolja felindulását visszaemlékezése miatt.

Virágkoszorúval. A léleknek naponta el kell készítenie az erényekből font koszorút, mert a Magasságbeli színe előtt nem jelenhet meg fonnyadt virágokkal, sem rendetlenül. Azt mondtam: mindennap. Mert a lélek nem tudja, hogy az isteni Jegyes mikor jelenik meg, s mondja neki: „Jöjj!” Azért sose szabad belefáradnia koszorújának felújításába. Ne féljete! A virágok elfonnyadnak. De az erények koszorújának virágai nem fonnyadnak el. Isten angyala, aki minden ember mellett van, összegyűjti mindennap ezeket a koszorúkat, és az égbe viszi. Ott várják a trónusnál, amikor boldog jegyesként belép majd a menyegzős házba.

Égő lámpával kezükben. Ezzel tisztelik meg a Jegyest és világítják meg az utat. Mennyire ragyog a hit, és mily kedves barátnőnk az nekünk! Ragyog, mint egy csillag. Vidáman lángol, mert biztonságban van. Megvilágítja a lámpát is. A hitből táplálkozó ember teste is mind fényesebbé válik már itt a földön is, lelkiessé, mentessé a hirtelen szenvedélyektől. Mert aki hisz, az Isten szava és parancsai szerint rendez be életét, hogy eljusson céljához, Isten birtoklásához. Azért menekülj mindentől, ami romlott. Semmi sem zavarja meg, nem fél, nem érez lelkiismeret furdalást. Nem kényszerül arra, hogy észben tartsa hazugságait, vagy hogy elrejtse gonosztetteit. Megmarad szépnek és ifjúnak, romolhatatlan szentnek. Teste, vére, értelme és szíve tiszta minden bujaságtól, hogy a hit olajával legyen megtöltve, és füst nélkül világítson. Állandóan táplálni akarja ezt a fényt. A mindennapos élet, csalódásaival, megjegyzéseivel, kapcsolataival, kísértéseivel, viszályaival csökkenteni igyekszik a hitet. Nem! Ennek nem szabad bekövetkeznie! Merítsetek mindennap az Isten olajából, amely kellemes és a bölcsek olaja.

A gyengén táplált lámpát a legkisebb szél kiolthatja, az éjjeli harmat elfojthatja. Az éjjel... A sötétség órája, a bűné, a kísértésé, amely mindenki számára eljön. Ez a lélek éjszakája. De ha a lélek színig van töltve a hittel, a világ szele nem képes eloltani lángját, sem az érzékiség heve nem oltja ki azt.

Végül virrasztás, virrasztás, virrasztás! Az oktan elbízta magát, és azt mondja: „Ó, Isten akkor jön majd el, amikor még világosság van bennem.” Azért elalszik, ahelyett, hogy virrasztana. Elalszik anélkül, hogy gondoskodna róla, hogy az első hívásra felébredjen. Az utolsó pillanatra hagyja a hit olajának beszerzését, vagy a jóakarat erőteljes mécsbeléről való gondoskodást. Kiteszi magát a veszélynek, hogy kívül marad, amikor megérkezik a Jegyes. Virrasszatok azért, okosan, állhatatosan, tisztán, bizalommal, hogy mindig készen álljatok Isten hívására, mert valóban nem tudjátok, mikor jön el.

Kedves tanítványaim, nem akarok félelmet kelteni bennetek Isten iránt, hanem ellenkezőleg, azt akarom, hogy higgyetek jóságában. Ha ti mindnyájan gondoltok arra, hogy azt tegyétek, amit az okos szüzek tettek, akkor nemcsak arra lesztek hivatottak, hogy kíséritek a Jegyest, hanem arra, hogy mint Eszter, királynőkké váljatok Vasti helyett. (Vö. Eszter 2,1-18) A Jegyes jegyeséül választ ki titeket, mert „mindenki másnál jobban megnyeritek tetszését és rokonszenvét”.

Megáldlak titeket. Az Úr békéje legyen mindig veletek!

A királyi menyegző (Mt 22,1-14)

Jézus egy frissen kaszált réten áll, Lázár birtokán, Betániában. Az apostolokon kívül ott van Mária a többi asszonnyal, Mártával, Lázárral, Lázár alkalmazottaival, a volt betlehemi pásttorral, Izsákkal s annak tanítványaival és Betánia sok lakosával együtt. Marciam Jézus mellett áll. A szegény földművesek, akik néhány órával ezelőtt a tíz szűzről szóló példabeszédet hallgatták, már útnak indultak hazafelé. Jézus elkezd beszédét:

– Szegény barátaink már elmentek. Nekik nagy szükségük volt reményük megerősítésére, hogy biztonságban érezzék magukat látva, hogy elég kis tudással is bebocsátást nyerhetnek az Országba, elég az igazságnak legkisebb foka, amellyel a jóakarát együttműködik. Most nektek beszélek, akik nem vagytok annyira kedvezőtlen helyzetben, mert sokkal jobb az anyagi helyzetetek, és több segítséget kaptok az Igétől. Szerettem csak gondolatban meg velük. Itt azonban ti szavaimban is tapasztalhatjátok szeretetemet. Azért ti mind a földön, mind az égben, keményebb bánásmódban részesültök, mert aki többet kap, attól többet követelnek. Ők, az én szegény barátaim, akik visszatérnek nyomorúságos munkájukhoz, csak nagyon kevés jóban részesülnek, és ennek fejében szenvedésük viszont a legnagyobb fokú. Azért ők csak a jóságos ígéreteket kapták, mert minden más felesleges lett volna. Igazán mondom nektek, hogy az ő életük vezeklés és szent élet, és nem kell rájuk más kötelezettséget rakni. Igazán mondhatom nektek azt is, hogy az okos szüzekhez hasonlóan, ők nem engedik kialudni lámpájukat egészen addig, míg meghívásuk órája el nem érkezik.

Nem hagyják kialudni? Nem! Ez a fény minden jó számukra, amit birtokolnak. Nem engedhetik kialudni. Igazán mondom nektek, hogy amint én az Atyánál vagyok, úgy vannak ezek a szegények Istenben. Ezért akartam én, az Atya Igéje szegényen születni, és ezért maradok szegénynek. Mert a szegények között érzem magamat legközelebb az Atyához, aki szereti a legkisebbeket, és akit azok teljes erejükből szeretnek. A gazdagoknak oly sok mindenük van. A szegényeknek csak Istenük van. A gazdagoknak vannak barátai. A szegények egyedül vannak. A gazdagok sok vigasztalásban részesülnek. A szegényeknek nincsenek vigasztalásaik. A gazdagok szórakoznak. A szegényekre csak a munka vár. A gazdagok számára a pénz mindent könnyűvé tesz. A szegényekre keresztként nehezedik a betegségek és az ínségtől való félelem, mert éhezés és halál vár rájuk. De a szegények bírják Istent. Ő a Barátjuk. Ő a Vigasztalójuk. Ő a fájdalmas jelenről az égi reményre irányítja figyelmüket. Ő az, akinek mondhatják – és ők tudják mondani, ők mondják, éppen azért mert szegények, alázatosak, magukra vannak hagyva: „Atyám, segíts minket irgalmasságodban!”

Amit itt, Lázárnak ezen a földjén mondom, aki barátom és Isten barátja, jóllehet nagyon gazdag, furcsának tűnhet számotokra. De Lázár kivétel a gazdagok között. Lázár elérkezett ahhoz az erényhez, amelyet a legnehezebb megtalálni a földön, és amit még nehezebb gyakorolni mások tanítása által. Ez a gazdagságtól való szabadság erénye. Lázár igaz ember. Ő nem sértődik meg. Nem lehet megsérteni, mert tudja, hogy ő a gazdag-szegény, és azért őt nem érinti az én burkolt feddése. Lázár igaz ember. Tudja, hogy a világban a gazdagok olyanok, amilyeneknek én lefestem őket. Ezért beszélek és mondom nektek: igazán, igazán mondom nektek, hogy sokkal könnyebb egy szegénynek Istenben élnie, mint egy gazdagnak; és az én és a ti Atyátok mennyországában sok szék foglalnak majd el azok, akiket a földön megvetettek, mert semminek, pornak tekintették őket, amelyet az ember tapos.

A szegények megőrzik szívükben Isten szavainak gyöngyeit. Ez az ő egyetlen kincsük. Aki csak egyetlen kincsel rendelkezik, az örökös felette. Akinek sok kincse van, az unja magát és figyelmetlen, és kevély és érzéki. Mindez hozzájárul ahhoz, hogy nem csodálja az alázatosak szemével és szeretetével a kincset, amit Isten adott neki. Összetéveszti azt

másfajta kincsekkel, amelyek csak látszólag értékesek, a föld gazdagságának kincseivel, és azt gondolja: „Leereszkesz részemről, hogy meghallgatom egy olyan valakinek a beszédét, aki testileg hasonló hozzám.” Az érzékiség erős ízeivel eltompítja azt a képességét, amellyel megízlelhetné a természetfelettit. Erős ízek!... Igen, nagyon fűszeresek, hogy elnyomják romlottságuk bűzét és ízét...

De idefigyeljétek! És értsétek meg jobban, miként akadályozzák a gazdagsággal járó gondok és a dőzsölés a mennyországba való belépést.

Egyszer egy király menyegzőt rendezett fiának. Elképzelhetitek, milyen ünneplés volt a királyi palotában. Egyetlen fia volt, és elérkezett a tökéletes korba, s eljegyezte szeretettjét. Atyja, a király azt akarta, hogy mindenki örüljön szeretett fiával együtt, aki végre eljegyezte azt, akit annyira szeret. A menyegzős ünnepséghez tartozott egy nagyszerű lakoma is. Idejében előkészíttette azt, ő maga ellenőrizve minden részletét, hogy pompásan sikerüljön, és méltó legyen a királyfi esküvőjéhez.

Idejében elküldte szolgálait barátaihoz és szövetségeseihez, és országának előkelőségeihez is, és megmondta nekik, hogy mikor lesz az esküvő, és hogy ők meg vannak rá hívva, és jöjjenek el, hogy méltó keretek között ünnepelje meg azt a királyfi. De a barátok, szövetségeseik és előkelőségeik nem fogadták el a meghívást.

A király azt gondolta, hogy az első szolgák nem fejezték ki magukat kellőképpen. Azért másokat küldött, hogy sürgessék őket: „De jöjjetek el! Kérlek titeket! Már minden készen áll. A terem fel van díszítve, drága borokat hoztak mindenünnen, és a konyhában már fel van halmozva a marhahús, és megfőzték már a hizlalt állatokat, elkészítették az édességeket, összetörték a mozsárban a mandulákat, hogy a legfinomabb és legillatosabb nyalánkságokat készítsék el belőlük. A legjobb táncosokat és zenészeket szerződtettük az ünnepre. Jöjjetek tehát, hogy ne legyen hasztalan ez a nagy készüllet!”

De a barátok, szövetségeseik és előkelők visszautasították, vagy azt mondták: „Más tennivalónk van”, vagy színlelték a meghívás elfogadását, de utána mentek saját dolgukra, ki a mezőre, ki az üzletbe, ki más, még alacsonyabb rendű dologra. Végül volt olyan, aki bosszankodva a nagy erőltetésen, fogta a király szolgáját és megölte, hogy elhallgattassa, mikor az kijelentette: „Ne tagadd meg ezt a dolgot a királytól, mert bajod lehet belőle.”

A szolgák visszatértek a királyhoz, és beszámoltak mindenről. A király haragra lobbant, és megparancsolta katonáinak, hogy büntessék meg azokat, akik megölték szolgálait, és fenýítsék meg azokat, akik megvetették meghívását. A király magának tartotta fenn azok megjutalmazását, akik megígérték, hogy eljönnek. De az ünnep estéjén, amikor már mindent elkészítettek, senki se jött el. A király méltatlankodva hívta szolgálait, és azt mondta nekik: „Sose fog az megtörténni, hogy fiam ünneplők nélkül marad ezen az esküvői vacsorán. A vacsora készen áll, de a meghívottak nem voltak méltók rá. Mégis megtartjuk fiam esküvői vacsoráját. Menjetek azért a piacokra és az utakra, az útkereszteződésekhez, állítsátok meg a járóelőket. Gyűjtsétek össze őket, és hozzátok ide, hogy a terem megteljen ünnepelőkkel.”

A szolgák elmentek. Kimentek az utakra, szétszóródtak a tereken, megálltak az útkereszteződéseknel, összegyűjtötték mindazokat, akiket találtak, jókat és rosszakat, gazdagokat és szegényeket, és elvitték őket a királyi palotába. Adtak nekik megfelelő ruhát, hogy méltóképpen jelenhessenek meg a vacsora termében az esküvőn.

De amikor a király belépett a terembe, hogy lássa, megkezdhetik-e az ünneplést, látott valakit, aki a szolgálaktól kapott segítség ellenére nem öltözött menyegzős ruhába. Megkérdezte tőle: „Hogyan jöhettél be ide menyegzős ruha nélkül?” És az nem tudott mit válaszolni, mert valóban nem volt mentsége. Akkor a király hívta a szolgálakat, és azt mondta nekik: „Ragadjátok meg ezt, kössétek meg kezét és lábát, és dobjátok ki házamból a sötétbe és a hideg pocsolyába. Ott fog sírni, és fogát csikorgatni, amint megérdemelte azt hálátlanságával és ellenem elkövetett sértésével, és még inkább fiam megsértésével, mert

ebben a szegényes és piszkos ruhában lépett be az ünnepi vacsora termébe, ahová nem szabad belépnie annak, aki nem méltó arra, és aki nem méltó fiamhoz.”

Amint látjátok, a világ gondjai, a fösvénség, az érzékiség és a kegyetlenség kihívták a király haragját. Az ilyenek sose lépnek be a király házába. És látjátok azt is, hogy még a meghívottak közül is megbüntetett egyeseket fia iránti jóságától indíttatva.

És mennyit a mai napig, amelyben Isten elküldte Igéjét erre a földre!

A szövetségeseket, a barátokat, népének előkelőit Isten igazán meghívta szolgálói által, és mi több, sürgetően hívta őket, ahogy elközelgett esküvőm órája. De nem fogadták el a meghívást, mert hamis szövetségesek, hamis barátok voltak, és csak névleg voltak előkelők, valójában alávalók voltak. (Jézus mindinkább felemeli hangját, és két szeme két gyöngyként csillog a tűz lángjánál, amelyet meggyújtottak, hogy világítson az éjszakában, mert a hold még nem jött fel.) Igen, alávalók. Ezért nem fogták fel, hogy kötelességük és megtiszteltetés számukra elfogadni a Király meghívását.

Kevélység, kegyetlenség, érzékiség uralkodik szívükben, és ez gátolja őket ennek felfogásában. És – a szerencsétlenek – gyűlölnék engem, azért nem akarnak eljönni esküvőmre. Nem akarnak eljönni! Az esküvőnél többre becsülik a szennyes politikát, a még szennyesebb pénzt, és a legpiszkosabb érzékiséget. Többre becsülik a ravasz számítást, az összeesküvést, az alattomos összeesküvést, a cselvetést, a bűntényt.

Mindezzel vétének Isten neve ellen. Gyűlölik Őt, mert hozzájuk szól, és meghívja őket az ünnepre. Ebben a népben kell keresni azokat, akik megölik Isten szolgáit: a prófétákat, akik mindmáig Őt szolgálják: tanítványaimat, akik jelenleg és ezután szolgálják. Ebben a népben vannak azok a válogatott szédelgők, akik azt mondják Istennek: „Igen, jövünk”, miközben magukban ezt gondolják: „Eszünk ágában sincs!” Mindez Izraelben található meg!

És az Ég Királya, azért, hogy Fiának méltó nászünnepet készítsen, megparancsolja, hogy a keresztutaknál gyűjtsék össze azokat, akik nem barátai, nem előkelők, nem szövetségesek, hanem egyszerűen arrajáró emberek. Ezek összegyűjtése már megkezdődött az én kezem által, aki Isten Fia és szolgálója vagyok.

Bármik is, eljönnek majd... És már eljöttek. És én segítem őket abban, hogy tiszták és szépek legyenek az esküvőre. De sajnós – szerencsétlenségükre – lesznek olyanok, akik félrevezetésre, nyereszkedésre használják fel Isten jóságát, amellyel bőkezűen illatos királyi öltözetbe öltözteti őket, hogy olyanoknak tűnjenek, amilyenek valójában nem: gazdagoknak és méltóknak... Sötét lelkű egyének, akiket mindenféle bűn undorító polipkarja ölel át... akik ellopják az illatos öltönyöket, hogy tilos dolgokra használják azokat, nem a Fiú esküvőjén, hanem a Sátánén.

Nos, ez be fog következni. Mert sokan kaptak meghívást, de kevesen tudnak kitartani hivatásukban, s így kevesen érnek el a kiválasztottak sorsára. De az is be fog következni, hogy ezek a hiénák, akik a rothadó eledelt előnyben részesítik az élőnél, elnyerik büntetésüket. És kivetik őket a vacsora terméből a sötétségbe és a sárba. Az örök mocsárba, amelyben felhangzik a Sátán förtelmes kacaja, valahányszor diadalmaskodik egy léleken, és ahol örökké sírni fognak ezek a reményüket vesztett eszelősek, akik a Gonoszt követik ahelyett, hogy a Jóságot követnék, aki hívta őket.

Keljetek fel most és menjünk pihenni. Megáldalak titeket, Betánia lakói, mindnyájatokat. Megáldalak titeket, és békémet adom nektek. És különösen megáldalak téged, Lázár barátom, és téged, Márta. Megáldom régi tanítványaimat és az újakat, akiket szétküldök a világba, hogy hívjanak, hívjanak mindenkit a Király esküvőjére. Térdeljetek le, és én megáldlak mindnyájatokat. Péter, mondd el azt az imát, amelyre megtanítottalak titeket, és mondd azt oldalamnál állva, mert így kell mondania annak, akit Isten erre rendelt.

Az összegyűltek letérdelnek a föbe, csak Jézus marad állva nagyon szép lenvászón ruhájában és Péter sötétbarna ruhájában, aki megindultan, mintegy remegő hangon imádkozik nem szép, de férfias hangján, lassan, attól félve, hogy eltéveszti: „Miatyánk...”

A férfiak, asszonyok felsóhajtanak... Marciam, aki Mária előtt térdel, összetett kézzel, angyali mosollyal nézi Jézust, és csendesen mondja: „Nézd, Anyám, milyen szép! És milyen szép apám is! Mintha az égben lenne...”

(3-452)

A torz gyermek

Jézus, nyilvános működésének második évében pogány vidéken járva mondta el a következő példabeszédet, amelyet így vezetett be:

– Ma reggel felébresztett minket a kecske fenyegető mekegése, amikor el akarta kergetni azt a nagy kutyát, amelyik idejött szaglászni. És nevettek rajta, amikor láttátok, miként irányította a kecske feléje fenyegetően a szarvát, miután eltépte a vékony kötelet, amellyel ahhoz a fához volt kötve, amely alatt aludtunk, és közém és a kutya közé ugrott, nem gondolva arra, hogy az megtámadhatja és átharaphatja a torkát az egyenlőtlen küzdelemben, amivel meg akar engem menteni. (Jézus ezt a kecskét megmentette a pogányoktól, akik fel akarták áldozni babonás szertartásuk szerint, amit egy szülés előtt álló anya megmentése érdekében akartak bemutatni. Jézus csodás módon hozzásegítette az életveszélyben forgó anyát gyermekének megszületéséhez, s ennek fejében kérte, hogy a kecskét adják neki. Azóta velük tartott a kecske, s megbarátkozott Jézussal és az apostolokkal.) Hasonlóképpen azok a népek, akik a ti szemetekben hasonlóak a vadkecskékhöz, bátran Krisztus hitének védelmére tudnak kelni, miután felismerték, hogy Krisztus a Szeretet, aki követésére hívja őket. Hívja őket. Igen. És nektek segítenetek kell őket abban, hogy hozzám jöjjenek.

Hallgassatok meg egy példabeszédet.

Egy férfi megnősült és sok gyermeke volt feleségétől. De ezek közül az egyik torz testtel született, és látszólag más fajhoz tartozott. A férfi szégyellte ezt, és nem szerette őt, pedig a gyermek ártatlan volt. A legalacsonyabb sorsú szolgák között növekedett fel a gyermek, elhanyagolva, mert testvérei is alacsonyabb rendűnek tartották őt. Anyja meghalt, amikor a világra hozta, s így nem tudta mérsékelni az apa durvaságát, nem tudta megakadályozni testvéreinek megvetését, nem tudta helyesbíteni a helytelen felfogást, amely a vadon felnőtt gyermek agyában keletkezett. Egy kis vadállatként bántak vele, nem túrték meg a házban a szeretett gyermekek mellett.

Így lett férfi a gyermekből. Értelmi fejlődése visszamaradt, de végül mégis elérkezett a nagykorúsághoz, és felfogta, hogy nem fiúhoz méltó az istállóban való élet, száraz kenyéren és rongyos ruhában, soha nem kap egy csókot, sose szólnak hozzá egy szót sem, sose hívják meg az atyai házba. És szenvedett, szenvedett, sóhajtozva odújában: „Atyám! Atyám!” Rágtak kenyérét, de szíve nagyon éhezett. A ruha beburkolta, de nagy hideget érzett szívében. Voltak barátai az állatok között, és néhány falusi is megszánta őt. De szívében nagy volt az egyedüllét érzete.

„Atyám! Atyám!”... Így sóhajtozott, s ezt hallották a szolgák és a falubeliek. Bolondnak látszott, és annak is nevezték. Végül egy szolga vett annyi bátorságot, hogy odament a szinte vadállattá vált emberhez, és azt mondta neki: „Miért nem veted magadat atyád lába elé?” „Megtenném. De nem merem...” „Miért nem mész be a házba?” „Félek.” „De szeretnéd megtenni?” „Ó! Igen! Éhezem ezt, ezért fázom, ezért érzem magamat úgy, mintha a pusztaságban lennék. De nem tudom, hogyan élnek az emberek atyám házában.”

A jó szolga akkor elkezdte oktatni őt, szebbé tette külsejét, megszüntette félelmét attól, hogy atyja rossz szemmel néz majd rá, azt mondta neki: „Atyád szeretne téged, de nem tudja, hogy te szereted-e őt. Mindig került... Szüntesd meg atyád lelkiismeret furdalását amiatt, hogy túl szigorúan bánt veled, és fájdalmát amiatt, hogy száműzött téged. Jöjj. Testvéreid sem akarnak már többé megvetni, mert beszéltem nekik fájdalmadról.” És a szegény gyermek elment egy este, a jó szolga által vezetve az atyai házba, és felkiáltott: „Atyám, szeretlek téged! Engedd meg, hogy belépjek!...”

Az öreg és szomorú apa, aki sokat gondolt halálára és örök sorsára, felugrott erre a hangra, és azt mondta: „Végül lecsillapodik fájdalmam, mert ennek a torznak a hangjában az

én hangomat hallom, és szeretete bizonyítja, hogy vér az én véremből és test az én testemből. Jöjjön azért, és foglalja el helyét testvérei között, és legyen áldott az a jó szolga, aki teljessé tette családomat és elhelyezte a visszautasított fiút az atya többi gyermeke között.”

Ez a példabeszéd. Alkalmazásában gondolnotok kell arra, hogy a lelkileg eltorzultak Atyja: Isten – mert a lelkileg eltorzultak a szakadarak, eretnekek, az elszakadt (testvérek) – és mivel ezek szándékosan torzultak el, azért Isten kényszerű volt szigorúan bánni velük. De az Ő szeretete sose szűnt meg. Ő vár. Vigyétek őket hozzá. Ez a ti kötelességetek. (Fordító megjegyzése: Itt is nyilvánvalóan belevegyültek Valtorta Mária gondolatai a leírásba, mert noha Jézus előrelátta a szakadárságot és eretnekségeket, aligha beszélt ezekről ilyen módon apostolainak. De beszélhetett nekik a zsidó vallástól elszakadtakról és a korabeli eretnekekről, akik a pogányokkal keveredve felvették azok téves istenfogalmait.)

Arra tanítottalak titeket, hogy így imádkozzatok: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, ó Atyánk!” De tudjátok, mit akar mondani a „nekünk”?

Nem rátok, a tizenkettőre vonatkozik. Nem rátok, mint Krisztus tanítványaira. Hanem rátok, mint emberekre. Minden emberre. A jelenleg élőkre és a jövőbeliekre. Azokra, akik nem ismerik Istent és azokra, akik ismerik Őt. Azokra, akik szeretik Istent és Krisztusát, és azokra, akik nem szeretik Őt, vagy helytelenül szeretik. Ajkatokra adtam az imát mindenkiért. Ez a ti küldetésetek. Ti, akik ismeritek Istent, az Ő Krisztusát, és szeretitek, kötelesek vagytok mindenkiért imádkozni. Mondtam nektek, hogy az én imám egyetemes, és a világ végéig szól. Nektek egyetemesen kell imádkoznotok, egyesítve hangotokat és szíveteket, mint Jézus Egyházának apostolaiét és tanítványaiét azokéval, akik más egyházakhoz tartoznak, akik keresztények lesznek, de nem apostoliak. És tartsatok ki, mert testvérek vagytok, ti az Atya házában, ők az Atya házán kívül. Ők ugyanúgy éheznek, ugyanúgy vágyakoznak az atyai ház után, és arra, hogy amint ti igazi „kenyeret” kaptok, úgy megkapják azt ők is. Ez a „kenyér” Krisztus, az Úr, az apostoli asztalon, nem pedig a tisztátalan táplálékok szegényes asztalán. Tartsatok ki egészen addig, míg az Atya nem mondja ezeknek az „eltorzult” testvéreknek: „Fájdalmam megenyhült, mert bennetek, hangotokban meghallottam az én Egyszülöttem és Elsősülöttem hangját. Legyenek áldottak azok a szolgák, akik elvittek titeket az Atya házába, hogy teljessé legyen családom.”

(3-574)

Az eltévedt bárány (Mt 18,11-14; Lk 15,1-7)

Jézus egy holdfényes nyári estén beszél a tömeghez egy patak partján. A nyájak éppen hazatérőben vannak az akolba, s kis csengettyűik hangja belevegyül a tücskök ciripelésébe.

Jézus a mellettük elhaladó nyájról indul ki beszédében:

– Atyátok olyan, mint egy gondos pásztor. Mit tesz a jó pásztor? Jó legelőket keres juhai számára, ahol nincs bürök és mérges növény, hanem édes lóhere, illatos menta, és keserű, de egészséges cikória. Olyan helyet keres, ahol a táplálék mellett van friss és tiszta patak is, és árnyékot adó fák, és ahol nincsenek áspiskígyók a fűben. Nem részesíti előnyben a kövérebb legelőket, mert tudja, hogy azokban gyakrabban találhatók veszélyes kígyók és ártalmas növények. Jobban szereti a hegyi legelőket, ahol a harmatos fű friss és tiszta, és a napfény megtisztítja azt a csúszómászóktól, ahol jó a légáramlat, és nem fülledt a levegő, és egészségtelen, mint a síkságokon. A jó pásztor megfigyeli egyenként juhait. Ha betegek, gondot visel rájuk, ha megsebesültek kezeli őket. Rászól arra, amelyik mohón betegre enné magát, máshová hívja azokat, amelyek túl sokáig maradnának a nedves vagy napos területen. És ha valamelyiknek nincs kedve az evéshez, keres számára savanyú és illatos füveket, amelyek alkalmasak étvágyának felkeltésére, és saját kezével nyújtja neki, közben úgy beszélgetve vele, mint barátjával tenné.

Így tesz a jó mennyei Atya a földön eltévedt gyermekeivel. Szeretete a pásztorbot, amellyel összereli őket, hangjával irányítja őket, és a Törvények a legelői, akla pedig az Ég.

De íme, egy kis báránya elhagyja. Mennyire szerette ezt a bárányt! Fialat volt, tiszta, fehér, mint az áprilisi felhő az égen. A pásztor nagy szeretettel nézte, arra gondolva, mily sok jót tehet vele, és az mennyire fogja szeretni Őt. És ez a bárány elhagyta.

A legelő mentén haladó úton arra járt egy kísértő. Nem szegényes zubbonyban, hanem sokszínű ruhában. Nem bőrvvel, baltával és késsel az övében, hanem aranyos övvel, amelyről ezüst csengettyűk függenek le, amelyek hangja oly összhangzatos, mint a fülemüléé, és részegítő illatszereket tartalmazó fiolákkal... Nincs pásztorbotja, mint a jó pásztornak, amellyel összegyűjti és megvédi juhait, és ha nem elég ehhez a bot, kész megvédeni őket baltájával és késével, sőt még életével is. De ez a kísértő, amely arra jár, ragyogó drágakövekkel kirakott füstölőt tart kezében, amelyből illatos, de ugyanakkor bűzös füst száll fel, amely azonban éppúgy elkábít, mint ahogy a – jóllehet hamis – ékszerek ragyogása elkápráztat. Énekelve megy, és marokszámra szórja a sót, amely tündöklük a homályos úton...

Kilencvenkilenc bárány nézi, és helyben marad.

A századik, a legfiatalabb és legkedvesebb felugrik, és eltűnik a kísértő mögött. A pásztor hívja őt. De ő nem tér vissza. Szélnél sebesebben megy, hogy csatlakozzék ahhoz, aki arra járt, és futás közben megkóstolja a sót, hogy fenntartsa magát vele. Az, furcsa módon égeti belsejét és azért áhítozik a mély és zöld vízre, amely a vadon egy mélyedésében van. Követi a kísértőt a vadonba, megy fel és le, és elesik... egyszer, kétszer, háromszor. És egyszer, kétszer, háromszor érzi nyaka körül a csúszómászók nyálas ölelését, és inni akar a szennyes vízből, és táplálkozni akar a fényes, de undorító füvekkel.

Mit tesz közben a jó pásztor? Biztonságos helyre bezárja a kilencvenkilenc hűségeset, és utána útnak indul, és nem áll meg addig, míg meg nem találja az elveszett bárány nyomait. Mivel az nem tér vissza hozzá, szélnek ereszti hívó szavait, azért ő megy feléje. És már messziről meglátja, megittasulva a reá tekeredő csúszómászók között, annyira megrészegetve, hogy nem vágyakozik már annak arca után, aki szereti őt, sőt kineveti. És ismét találkozik vele, más lakásában, amelybe tolvajként behatolt, bűnös módon, s annyira érzi bűnösségét, hogy nem is mer többé a pásztorra nézni... A pásztor azonban

fáradhatatlanul megy tovább, és keresi, keresi, követi, ösztönzi. Sírva látja az elveszett nyomait: egy gyapjú foszlányt, lelkének foszlányait, vérnyomokat, különféle bűncselekmények nyomait, szennyet: érzékiségének bizonyítékait. Megy, és végül eléri.

Ah! Megtaláltalak, kedvesem! Elértelek! Mily nagy utat jártam be érted, hogy visszavigyelek az akolba! Ne hajtsd le reményt veszve fejedet! Bűnödöt eltemettem szívemben. Rajtam kívül, aki szeretlek téged, senki se fogja azt megismerni. Megvédelek mások bírálata ellen, saját testemmel védelek meg pajzsként vádlóid közápóra ellen. Jöjj! Megsebesültél? Ó! Mutasd meg sebeidet. Ismerem azokat. De azt akarom, hogy te mutasd meg nekem azzal a bizalommal, amellyel viseltetted irántam, amikor még tiszta voltál, és rám néztél, pásztorodra és Istenedre, ártatlan szemekkel. Íme, itt vannak! Mily mélyek! Ki sebzett meg téged ennyire szíved mélyén? Tudom, a kísértő tette. És ő, akinek nincs se botja, se baltája, de aki mérges harapásával mélyebb sebet ejt; és megsebeznek füstölőjének hamis ékszerai, azok, amelyek csillogásukkal félrevezettek téged... és amelyek pokoli kénes tűzként égették szívedet. Nézd, mennyi seb! Mennyi megtépázott gyapjú, mennyi vér, mennyi tüskebokor!

Ó, szegény kiábrándult kis lélek! De mondd nekem: ha megbocsátok neked, ismét szeretni fogsz? De mondd nekem: ha kitárom feléd karomat, idefutsz? De mondd nekem: szomjazod a jó szeretetet? Akkor jöjj, és szüless újjá! Térj vissza a szent legelőkre! Sírj! Sírásod lemossa bűnöd nyomait, és én, hogy tápláljalak, mert elemésztett a benned égő betegség, megnyitom keblemet, megnyitom ereimet, és azt mondom neked: „Táplálkozz, de élj!”

Jöjj, karomba veszek! Menjünk minél gyorsabban a szent és biztos legelőkre. Teljesen elfogod felejteni ezt a reménytelen órát. És kilencvenkilenc jó testvéred örvendezni fog visszatéréseden, mert mondom neked, elveszett báránycám, akit messziről jöve kerestem, akit megtaláltam, akit megmentettem, a jók jobban örvendeznek egy visszatérő elveszetten, mint a kilencvenkilenc igazon, akik sose távolodtak el az akoltól.

Jézus egyszer sem fordult és nézett az út felé, ahol az esti árnyékban ott állt Mária Magdolna, még nagyon csinosan, de legalább tisztességesen öltözve, és sötét fátyollal borítva, amely elrejti vonásait és alakját. De amikor Jézus érkezett ehhez a ponthoz: „Megtaláltalak kedvesem!”, Mária kezébe temette arcát a fátyol alatt, és csendesen, folyamatosan sírt. A nép nem látja őt, mert Mária az út menti töltés másik oldalán áll. Csak a már magasan járó hold és Jézus lelke látja őt...

Kincs a szántóföldben (Mt 13,44)

Jézus a Genezáreti tótól északra, a Meron tótól Galilea felé vezető úton van néhány apostolával. Köztük van Júdás is, aki helyteleníti, hogy Jézus egy farizeus házában bocsátott meg Mária Magdolnának, s ezzel elveszítette a farizeus barátságát. A nagy meleg ellenére is sokan keresik fel Jézust ezen a vidéken, és hozzájuk beszél:

– Béke mindnyájatokkal, akik ebben a kánikulában is messziről eljöttetek, hogy halljátok a Jó Hírt. Igazán mondom nektek, hogy ti kezditek megérteni, valójában mi is Isten Országá, milyen nagy értéket birtokoltok velem, és milyen boldoggá tesz a hozzá tartozás. Ezért nem tartotok soknak bármely fáradságot, amit mások sokallnak, mert bennetek lelketek uralkodik, és azt mondja a testnek: „Örülj neki, hogy elnyomlak. Azért teszem, hogy boldoggá tegyelek. Amikor a végső feltámadás után majd ismét egyesülsz velem, szeretni fogsz azért, hogy megtapostalak, és második megváltódat látod majd bennem.” Nemde ezt mondja lelketek? De igen, ezt mondja!

Cselekedeteiteket régebben mondott példabeszédeim tanításaira alapítjátok. De most újabb világosságot adok nektek, hogy mindig jobban megszeressétek azt az Országot, amely vár titeket, és amely felmérhetetlen értékű.

Halljátok: Egy ember, mit sem sejtve, elment egy rétre, hogy földet vigyen onnan kis kertjébe. Amikor fáradságosan ásott a kemény földben, értékes fémrétegre bukkant.

Mit csinál akkor ez az ember? Befedi földdel, amit felfedezett. Nem számít neki, hogy többet kell dolgoznia, mert felfedezése megéri a fáradságot. És utána hazamegy, összegyűjti minden pénzét és értéktárgyát, s ez utóbbit eladja, hogy sok pénze legyen. Utána elmegy a föld tulajdonosához, és azt mondja neki: „Tetszik nekem a te földed. Mennyiért adod el?” „Nem akarom eladni” – mondja a másik. De az ember mindig többet ajánl fel érte, ami aránytalan a föld értékéhez képest, és végül félrevezeti a tulajdonost, aki azt gondolja: „Ez az ember bolond! De ez az ő baja! Én majd hasznot húzok belőle. Elfogadom a felajánlott összeget. Nem uzsorázás ez, mert ő akarja nekem adni. Ebből legalább három másik, ennél szebb földet tudok venni!” És belemegy az eladásba, meggyőződve, hogy pompás üzletet kötött. Pedig inkább a másik kötött jó üzletet, mert megfosztotta magát olyan tárgytól, amelyeket egy tolvaj ellophatott volna, vagy amelyeket elveszíthetett, vagy elhasználhatott volna, és olyan kincsre tett szert, amely igazi, természetes és kimeríthetetlen. Megéri azért, hogy feláldozzon mindent, amije van, és egy ideig csak ezt a földet birtokolja, igazában azonban mindörökké övé legyen a benne rejtőző kincs.

Ti megértettétek ezt, és úgy tesztek, mint a példabeszéd embere. Elhagyjátok a látszólagos gazdagságot, hogy birtokoljátok a mennyországot. Odaadjátok a látszólagos gazdagságot a világ oktalanjainak, elviselitek, hogy ezért kinevessenek titeket, és a világ szemében oktalanoknak látsszatok. Tegyetek így, mindig így, és mennyei Atyátok egy napon örvendezve megadja nektek helyeteket az Országban.

Térjete vissza otthonotokba, mielőtt eljönne a hétvégi pihenés ideje, és az Úr napján gondolkozzatok a kincs példabeszédén, amely a mennyországra vonatkozik. Béke veletek!

(4-684)

Halak – Gyöngyök – Családatya (Mt 13,47-50; 45-46; 51-52)

Vihar tombol a Genezáreti tavon. Jézus apostolaival, Anyjával, Mária Magdolnával, Mártával és néhány más asszonnal egy tóparti házban tartózkodik. Magdolna nemrég tért meg, s csatlakozott a Jézust kísérő asszonyokhoz. Jézus most bejelenti útitervüket: Betsaida, Magdala, Tiberiás, Kána, Názáret, Jaffa, Semeron, a galileai Betlehem, Sicaminon és Cesarea. Utána Magdolna kocsin Betániába megy. Ezekben a városokban okozott botrányt Magdolna ledér életével, s Jézus most azt akarja, hogy bátran mutassa meg mindenkinek: megtért, és Jézushoz csatlakozott. Így végleg legyőzi a világ véleményétől való félelmét. Magdolna hőiesen kész is erre. Jézus ennek a kis társaságnak mondja a következő példabeszédet:

– A halászok kimentek a vízre és leengedték hálójukat, és kellő idő után bevonták azt. Ez a munka sok fáradságba került nekik. Egy úr adta nekik a rendelést, hogy városa számára sok ízletes halat fogjanak. Azt is meghagyta nekik: „De az ártalmas vagy silány halakat ne is hozzátok ki a partra. Dobjátok vissza a vízbe! Más halászok kihalásszák majd azokat, és mivel egy más úr halásza, elviszik majd az ő városába azért, hogy ott megegyék azt, ami ártalmas és mindig undorítóbbá tegyék ellenségem városát. Az enyémben, ami szép, ragyogó, szent, nem léphet be semmi káros.”

Azért, miután a halászok behúzták a hálót a csónakba, elkezdték a válogatást. Sok és sokféle hal volt benne, különféle volt alakuk és színük. Voltak közöttük szépek, amelyeknek testük azonban tele volt tüskével, húsuk rossz ízű volt, mert nagy hasuk tele volt iszappal, férgekkel, rothadt növényekkel, amelyek növelték húsuk rossz ízét. Mások viszont rondáknak látszottak, pofájuk olyan volt, mint egy gonosztevőé, vagy mint egy lidércálomból való szörnyetegé; de a halászok tudták, hogy húsuk kitűnő ízű. Mások jelentéktelenek voltak, és nem is törődtek velük. A halászok dolgoztak, dolgoztak. A kosarak már megteltek a kiváló halakkal, és a jelentéktelenek a hálóban maradtak. „Elég már! A kosarak megteltek. A többit mind vessük vissza a vízbe!” – mondta sok halász.

De egyikük, aki keveset beszélt, miközben a többiek magasztaltak vagy megvetettek minden halat, amit kézbe vettek, kutatni kezdett a hálóban, a jelentéktelen apró halak között, és felfedezett két-három halat, amelyet a kosarak tetejére tett. „De mit csinálsz?” – kérdezték a többiek. „A kosarak megteltek, szépek. Te tönkretesz azokat azért, hogy ezeket a szegényes halakat teszed rájuk. Úgy látszik, mintha a legszebbeknek tartanád ezeket.” „Hagyjátok, hogy ezt tegyem. Én ismerem ezt a halfajtát, és tudom, hogy milyen értékesek és milyen ízletesek.”

Ez a példabeszéd. Azzal végződik, hogy az úr megáldotta a türelmes, szakértő és hallgatag halászt, aki a hálóból ki tudta választani a legjobb halakat.

Most halljátok a példabeszéd magyarázatát.

A szép, ragyogó és szent város ura az Úr. A város a mennyország. A halászok apostolaim. A halak az emberiség, amelyben van mindenfajta személy. A jó halak a szentek.

A rettenetes város ura a Sátán. A rettenetes város a Pokol. Az ő halásza: a világ, a test, a rossz szenvedélyek, amelyek megtestesülnek a Sátán szolgáltaiban, legyenek azok szellemek: azaz az ördögök, vagy emberek, vagyis azok, akik másokat megrontanak. A rossz halak: a kárhozottak, akik nem méltók a mennyországra.

Az Isten Városának lélekkalásza között mindig lesznek olyanok, akik kiválnak türelmükkel, amellyel kitartanak a keresésben az emberiségnek éppen abban a rétegében, ahonnan türelmetlenebb társaik csak azokat választották, akik első pillanatra jóknak látszottak. És sajnos lesznek olyan halászok is, akik munka közben túl sokat fecsegnek és

nagyon figyelmetlenek, pedig a válogatás figyelmet és csendet követel, hogy meghallják a lelkek hangját és meglássák a természetfeletti jeleket. Ezek nem látják meg a jó halakat és elvesztik azokat. És lesznek olyanok is, akik túlságos követelményeikkel megvetik azokat a lelkeket is, akik külsőleg nem látszanak tökéleteseknek, pedig jobbak, mint a többiek.

Mit számít, ha egyes halak, amelyeket számomra fogtatok, magukon viselik az elmúlt harcok jeleit, sok oknál fogva csonkákká váltak, ha mindez azonban nem sértette meg lelküket? Mit számít, ha ezek egyike megsebesült, amikor megszabadult az Ellenségtől, és látszik rajta ez a seb, ha belseje mutatja tiszta akaratát, hogy Istené akar lenni. A próbát kiállt lelkek a biztos lelkek. Inkább, mint azok, akik mint a pólyáktól megvédett kisdedek, jóízűen alszanak a bölcsőben, és jók, csendesen mosolyognak, de akik később, amikor eljutnak értelmük használatára az élet viszontagságai között, fájdalmas meglepetéseket okoznak erkölcsi eltévelyésükkel.

Emlékeztetek titeket a tékozló fiú példabeszédére. Még hallani fogtok másokat is, mert mindig törekszem arra, hogy elmélyítsem bennetek a helyes ítéletet a lelkek megrostálásában és irányításában. Mindenkit egyénileg kell megítélni, mert a maga módján érez és válaszol a kísértésekre és az oktatásra. Ne gondoljátok, hogy könnyű megítélni az embereket. Éppen ennek ellenkezője az igaz. Az isteni világosságtól egészen ragyogóvá tett lelki szemekre van szükség, és az isteni Bölcsességtől eltöltött értelemre, az erények hősies gyakorlására, s mindenekelőtt a szeretetere. Szükség van a képességre, hogy az elmélkedésben összpontosítani tudja figyelmét, mert minden lélek olyan, mint egy homályos szöveg, amelyet el kell olvasni, s amelynek jelentésén gondolkozni kell. Az Istennel való állandó egységre van szükség, megfélekedve minden önző érdekről. A lelkekért és Istenért kell élni. Felül kell múlni az előítéleteket, sértődöttséget és ellenszenvet. Kedveseknek kell lenniük, mint az atyáknak, és erőseknek, mint a harcosoknak. Kedvesen kell tanácsot adni és bátorítani. Erőteljesen ki kell jelenten: „Ez tilos, és ne tedd meg!” Vagy: „Ez jó, és tégy így!” Mert, fontoljátok meg, sok lelket vetnek majd a pokoli posványokba. De nemcsak a bűnösök lelkét, hanem az evangéliumi lélekhalászokét is, akik elmulasztották feladatukat, és sok lélek elvesztéséhez hozzájárultak.

Eljön majd a föld utolsó napja, amely a beteljesedett és örök Jeruzsálem első napja lesz, amelyen az angyalok, mint a példabeszéd halászhai, szétválasztják az igazakat a gonoszoktól, hogy a Bíró kérlelhetetlen parancsára a jók a mennybe menjenek, és a gonoszok az örök tűzre. Akkor megismerik az igazságot, a halászokat és a kihalászottakat illetően, lehullanak a képmutató álarcok, és megjelenik Isten népe úgy, amilyen, vezetőivel és a vezetők által megmentettekkel. Akkor majd meglátják, hogy sokan, akik külsőleg a legjelentéktelenebbeknek, vagy legcsúfabbaknak látszottak, tündökölnék az égben, és a nyugodt és türelmes halászok tettek a legtöbbet, és akiket megmentettek, drágakövekként ékesítik őket.

Elmondtam, és megmagyaráztam a példabeszédet.

– Az én testvérem?!... Ó! De!... – Péter nézi, nézi... s utána Magdolnára néz...

– Nem Simon. Ez nem az én érdemem. Egyedül a Mester tette – mondja őszintén András.

– De a többi halászok, a Sátáni is megszerzik a maradékot? – kérdi Fülöp.

– Igyekeznek megszerezni a legjobbakat, azokat a lelkeket, akik képesek a kegyelem legnagyobb csodáira, és felhasználják ezeket az embereket arra, hogy megkísértsenek másokat. Oly sokan vannak a világon, akik egy tál lencséért lemondanak elsősülötti jogokról!

– Mester, egy másik alkalommal azt mondtad, hogy sokan hagyják elcsábítani magukat a világ dolgaitól. Ezek is a Sátán halászhai lesznek? – kérdi Alfeus Jakab.

– Igen, testvérem. Abban a példabeszédben az ember engedte, hogy a sok pénz elcsábítsa, mert sok örömet szerezhet neki, és ezáltal elveszti jogát az Ország Kincsére. De igazán mondom nektek, hogy száz ember közül csak egyharmad része tud ellenállni az arany

kísértésének, vagy más csábításoknak, és ebből a harmadrészből csak a fele teszi ezt hősiesen. A világ meghal, mert megfojtja a bűn, amelybe szándékosan elmerül. Sokkal jobb lenne mindent elveszteni, mint hogy valaki csalóka és látszólagos gazdagságot birtokoljon. Legyetek bölcsök, és tegyetek úgy, mint a bölcs ékszerészek, akik, miután megtudják, hogy egy helyen kihalásztak egy nagyon ritka gyöngyöt, nem akarják megtartani sok kis ékszerüket páncélszekrényükben, hanem mindenről lemondanak, hogy megvehessék azt a csodálatos gyöngyöt.

– De akkor te magad miért vélekedsz másképpen azok küldetéséről, akik követnek téged, és mondod, hogy Isten ajándékának kell tartanunk a küldetést? Akkor le kellene mondanunk erről is, mert ez is csekélység a mennyországhoz képest – mondja Bertalan.

– Nem csekélység, hanem eszköz. Csekélység lenne, vagy helyesebben szennyes alommá válna, ha az ember földi életcéljává tenné. Azok, akik mesterkednek, hogy megszerezzenek egy helyet, ami hasznos emberi célkitűzéseiknek, ezt a helyet, még ha szent is, szennyes alommá teszik. De ha engedelmesen elfogadjátok, örvendetes kötelességgé, teljesen eléggő áldozattá válik, és a legritkább gyönggyé teszitek. A küldetés egészen eléggő áldozat, ha fenntartás nélkül teljesítik, és vértanúság, dicsőség. Csorog belőle a könny, a verejték, a vér. De az örök királyság koronájává lesz.

– Te igazán meg tudsz válaszolni mindenre!

– De megértettetek engem? Felfogjátok, hogy amit hasonlatokban mondok nektek, azt megtaláljátok mindennapos dolgaitokban, megvilágítva azonban a természetfeletti fénytől, amely megmagyarázza az örökkévaló dolgokat?

– Igen, Mester.

– Akkor jegyezzétek meg a módszert, amellyel a tömegeket oktathatjátok. Mert ez az írástudók és a rabbik egyik titka: megjegyzik a dolgokat. Igazán mondom nektek, hogy mindegyiktek, aki oktatást nyert a bölcsességben, hogy miként veheti birtokba a mennyországot, hasonló a családtyáéhoz, aki kincstárából előhossa azt, ami a családot szolgálja, felhasználva régi és új dolgokat, de mindent abból az egyetlen célból, hogy saját gyermekeinek javát szolgálja.

(4-696)

Az elveszett pénz (Lk 15,8-10)

Jézus Magdalában beszél az őt követő tömegnek egy halász házában:

– Egy asszonymnak volt tíz drachmája erszényében. De egy mozdulatánál az erszény kiesett kebléből, és a pénzdarabok szétgurultak a földön. Összeszedte azokat a közelállók segítségével és megszámolta őket. Kilenc volt. A tizediket nem tudták megtalálni. Mivel már esteledett és kevés volt a világosság, az asszony meggyújtott egy lámpát, a földre tette, fogott egy söprűt és figyelmesen söpörni kezdett, hogy lássa, messze gurult-e attól a helytől, ahol leest. De a pénzdarabot nem találta meg. Barátnői már belefáradtak a keresésbe. Az asszony félrehúzta akkor a ruhásládát, az állványt, a nehéz koffert, a kancsókat és az olajos korsókat, amelyek a falmélyedésben álltak. De a pénzdarabot nem találta meg. Akkor négykézlábra ereszkedett, és kutatott a szemétrakásban, amely az ajtó előtt állt, hogy lássa, nem gurult-e ki a pénzdarab az ajtón a lakásból, belekeveredve a zöldség maradékba. Végül megtalálta a pénzt, egészen piszkosan, mintegy eltemetve a szemétben, amelyre esett.

Az asszony örvendezett a megtalált pénznek, megmosta, megszáritotta. Szébb volt, mint előzőleg. És megmutatta szomszédainak, akiket ismét odahívott nagyot kiáltva, miután azok visszavonultak a keresés után: „Íme! Látjátok? Ti azt tanácsoltátok nekem, hogy ne fáradjak tovább. De én kitarotтам, és megtaláltam az elvesztett drachmát. Örvendjete azért velem, hogy nem kell fájlalnom egy kincsemnek elvesztését.”

Mesteretek is, és vele apostolai is úgy tesznek, mint a példabeszéd asszonya. Ő tudja, hogy egy mozdulat miatt leeshet egy kincs. Minden lélek kincs, és a Sátán, aki gyűlöli Istent, előidézi a rossz mozdulatokat, hogy a szegény lélek elessen. Van, aki az esésben közel marad az erszényhez, vagyis nem távozik messze Isten Törvényétől, amely összegyűjti a lelkeket a parancsolatok védelme alatt. És van, aki messzebb megy, azaz jobban eltávolodik Istentől és Törvényétől. Végül van, aki elgurul egészen a szemétdombig, a sárig, szennyig. És ott végezné, elveszve, megégve az örök tűzben, úgy, amint a szemetet elégetik az erre való helyen.

A Mester tudja ezt, és fáradhatatlanul keresi az elveszett pénzdarabot. Szeretettel keresi minden helyen. Ezek az ő kincsei. És nem fárad bele, nem irtózik semmitől. Hanem kutat, kutat, elmozdítva a dolgokat, seperve, míg megtalálja. És miután megtalálja, bocsánatával megmossa a megtalált lelket, és hívja barátait: mindenkit a Paradicsomban és a földön, és azt mondja: „Örvendjete velem, mert megtaláltam azt, aki elveszett, és szébb, mint előbb volt, mert bocsánatom megújította.”

Igazán mondom nektek, hogy sok ünnep van az égben és ujjonganak Isten angyalai és a jók a földön egy bűnös miatt, aki megtér. Igazán mondom nektek, hogy nincs szébb dolog, mint a bűnbánat könnyei. Igazán mondom nektek, hogy csak az ördögök nem tudnak, nem képesek örvendezni ezen a megtérésen, ami Isten diadalma. És azt is mondom nektek, hogy az a mód, ahogyan egy ember fogadja egy bűnös megtérését, az ő jóságának és Istennel való egységének a mércéje.

Béke veletek!

Az emberek megértik a leckét, és Magdolnára néznek, aki az ajtónál ül, egy kisgyermekkel karjában, talán azért, hogy uralkodjék magán. Lassan szétoszlik a tömeg, és csak a kis ház asszonya és kisgyermekai maradnak ott.

A leprás

(Jézust a zsinagógafőnök felelősségre vonja a názáreti zsinagógában, hogy miért szentségteleníti meg magát azzal, hogy a bűnösökkel érintkezik. Jézus így válaszol neki:)

– Nem kellene igazolnom magamat, mert minden igazolás megtöri a ti rosszindulatotokon. De igazolom magamat előttetek, akik irántatok való szeretetlenséggel és saját személyem megszentelésével vádoltok. Figyeljetek ide! Tudom, mire céloztok. De azt válaszolom: Tévedtek. Amint kitárom karomat a haldoklók felé, hogy visszahozzam őket az életbe, és amint hívom a halottakat, hogy visszaadjam nekik az életet, ugyanúgy kitárom karomat a még inkább haldoklók felé, és hívom az igazán halottakat: a bűnösöket, hogy visszahozzam őket az örök Életbe, és feltámasszam őket, ha már oszlásnak indultak, hogy többé ne haljanak meg. De mondok nektek egy példabeszédet.

Egy nagyon bűnös ember leprássá vált. Az emberi társadalom eltávolította őt köréből, és az ember a kegyetlen egyedülletben elgondolkozott helyzetén és bűnén, ami ebbe a helyzetbe hozta. Hosszú évek teltek el így, és amikor legkevésbé várta, a leprás meggyógyult. Az Úr megkönyörült rajta sok imájáért és könnyéért. Mit tegyen akkor az az ember? Visszatérhet-e házába, mert Isten irgalmas volt hozzá? Nem. Meg kell mutatnia magát a papnak, aki, miután egy ideig figyelmesen megfigyelte őt, megtisztítja két veréb felajánlásával. Utána nem egyszer, hanem kétszer meg kell mosnia ruháját, és a meggyógyultnak vissza kell térnie a paphoz makulátlan báránnyal, és az előírt liszttel és olajjal. (Vö. Lev 14,1-32) A pap akkor odavezeti őt a Tabernákulum ajtajához. És akkor az embert szertartásosan visszaveszik Izrael népébe. De mondjátok meg nekem: amikor először a paphoz ment, miért ment?

– Hogy megtisztuljon először úgy, hogy véghezvihesse a még nagyobb megtisztulást, amely visszaengedi őt a szent népbe!

– Helyesen válaszoltatok. De akkor nem tisztult meg teljesen?

– Nem! Még sok minden hiányzik ahhoz, mind az anyagot, mind a szellemet illetően.

– Hogyan merészel akkor a paphoz közeledni először, amikor teljesen tisztátalan, és hogyan mer másodszor a Tabernákulumhoz is közeledni?

– Mert a pap a szükséges eszköz ahhoz, hogy visszavegyék az élők közé.

– És a Tabernákulum?

– Mert csak Isten tudja megsemmisíteni a bűnt, és hisszük, hogy a szent Függyön túl nyugszik Isten dicsőségesen, onnan osztva bocsánatát.

– De akkor a meggyógyult leprás még nincs bűn nélkül, amikor a paphoz és a Tabernákulumhoz közelít?

– Nincs. Biztosan nincs!

– Nyakatekert gondolkodású, sötét szívű emberek, akkor miért vádoltok engem, a Papot és a Tabernákulumot, amikor megengedem, hogy a lélekben leprások hozzám közelítsenek Igen, az elveszett nő, akár csak Lévi, a vámos, aki megújult lélekben és új feladatot kapott, más férfiakkal és nőkkel együtt, akik előttük jöttek, most mellettem vannak. Ott lehetnek, mert már visszavették őket az Úr népébe. Isten akaratából jöttek hozzám. Isten hatalmat adott nekem az ítéletre és a feloldozásra, a gyógyításra és a feltámasztásra. Megszentségtelenítés lenne, ha ők kitartanának bálványimádásukban úgy, amint megmaradt abban a fáraó leánya (2 Krón 8,11). De nincs szó megszentelésről, mert ők elfogadták a tanítást, amit a földre hoztam, és általa feltámadtak az Úr Kegyelmeinek életére.

Názáret férfiai, akik cselet vettek nekem, mert nem tartjátok lehetségesnek, hogy az Atya Igéjének igazi bölcsessége és igazságossága van bennem, azt mondom nektek: „Utánozzátok a bűnösöket!” Igazán mondom, ők felülmúlnak titeket abban, hogy tudják, miként kell az Igazsághoz jönni. És azt is mondom nektek: „Ne folyamodjatok aljas cselvetésekhez, hogy

ellentmondhassatok nekem!” Kérjétek, s akkor, mint mindenkit, titeket is részesítelek az élető Szóban. Én nem haragszom rátok, vágyakozom oktatásotokra, hogy kielégítselek titeket.

(4-745)

A fák királyt választanak

(Jézus nyilvános működésének második évében is többször visszatért Názáretbe, ahol az előző évben életére törtek. Ismét beszél hozzájuk két napon keresztül a zsinagógában. A második napon az Abimelek ellen szóló tanító mesét olvassa fel és magyarázza eddig ismeretlen, új módon. Ezt a mesét megtaláljuk a Bírák könyvének 9,8-15. versében és a benne foglalt jövődőlés bekövetkezését a 16-57. versben. A Jézus életrajz a mese utolsó szavaival kezdi a magyarázatot, de azok kedvéért, akiknek nincs Ószövetségi Szentírásuk, itt közöljük a teljes mesét:

„Egyszer útra keltek a fák, hogy királyt kenjenek föl – legyen, aki uralkodik rajtuk. Így szóltak az olajfához: légy a királyunk! De az olajfa azt felelte: Elhagyhatnám-e olajomat, amellyel megtisztelik az isteneket és az embereket, hogy a többi fa között járjak-keljek? Akkor a fák így szóltak a fügefához: Gyere és légy a királyunk! De a fügefa így válaszolt nekik: Elhagyhatnám-e édes csemegémet és pompás gyümölcsömet, hogy a többi fa között járjak-keljek? A fák erre a szőlőtőnek mondták: Gyere és uralkodjál rajtunk! A szőlőtő így felelt nekik: Elhagyhatnám-e boromat, amely megvidámítja az isteneket és az embereket, hogy a többi fa között járjak-keljek? Most a fák mind a tövisbokorhoz fordultak: Gyere és légy a királyunk! A túskebokor így válaszolt a fáknak: Ha valóban királlyá akartok kenni, hogy uralkodjam rajtatok, gyertek és pihenjete meg árnyékomban. Ha nem, akkor tűz csap ki a tövisbokorból, és megemésztí a Libanon cédrusait.”

Jézus miután elolvasta a mesét, visszaadta a tekercset a zsinagóga vezetőjének.

– A többit nem olvasod fel? Jó lenne, hogy megértsék a mesét – mondja a zsinagóga vezetője.

– Nem szükséges. Abimelek nagyon régen élt. Én a mai időkre alkalmazom a régi mesét.

Halljátok, Názáret lakosai!

Ti már ismeritek a mese alkalmazását Abimelek ellen, mert elmagyarázta nektek zsinagóga főnökökötök, akit annak idején egy rabbi oktatott, és azt egy másik, és így a századokon keresztül, és mindig ugyanazzal a módszerrel és ugyanazokkal a következtetésekkel.

Tőlem egy más alkalmazást hallotok majd. És kérlek titeket a továbbiakban, használjátok értelmeteket, és ne legyetek olyanok, mint a kút kerekére erősített kötél, amely addig, míg el nem kopik, megy a keréktől a vízig, a víztől a kerékig anélkül, hogy ezen változtatni tudna. Az ember nem valamihez kötött kenderkötél, sem pedig gépiesen működő szerszám. Az ember meg van ajándékozva értelemmel, és értenie kell annak használatához a szükségnek és a körülményeknek megfelelően.

Mert ha a beszéd betűi örökkévalók is, a körülmények változóak. Szánalmasak azok a tanítók, akik nem akarnak azzal fáradozni, hogy meglegedésükre ismételten új és új tanulságot vonjanak le belőle, azaz azt a szellemet, amelyet a régi bölcs tanítások mindig tartalmaznak. Hasonlók a visszhanghoz, amely nem képes másra, csak az ismétlésre, tízszer, sőt százszor is ugyanazt mondva anélkül, hogy akár csak egyetlen saját szavát is közbeszúrná.

A fák, azaz az emberiség, amelyet az erdő jelképez, ahol megtalálható a növényeknek, bokroknak, füveknek minden fajtája, szükségét érzik annak, hogy egyikük vezesse őket, akire ránehezedik nemcsak mindnyájuk dicsősége, de a jóval nagyobb teher is, a tekintélyé, hogy ő felelős alattvalói boldogságáért vagy boldogtalanságáért. Felelős ezért alattvalói előtt, a szomszéd népek előtt, és ami a legrettenetesebb, Isten előtt. Mert igaz ugyan, hogy a koronákat, vagy a társadalmi kiválóságot, bármi legyen is az, az emberek adják, de Isten engedi meg, akinek beleegyezése nélkül semmiféle emberi hatalom sem lenne képes azt rájuk

ruházni. Ez magyarázza meg az elképzelhetetlen és váratlan változásokat olyan uralkodó házaknál, amelyek örökkévalóknak látszottak, és az olyan hatalmaknál, amelyek érinthetetleneknek tündek, és amelyek, amikor betöltötték rendeltetésüket, hogy a népek megbüntetésére, vagy azok próbatételére szolgáljanak, önmaguktól összedőltek, Isten megengedéséből semmivé, porrá, ürülékké váltak.

Mint mondtam, a népek szükségét érzik annak, hogy kiválasszanak valakit, akire rárakják a felelősség minden terhét alattvalói felé, a szomszédos népek felé, és – ami a legfélelmetesebb minden között – Isten felé.

Mert ha a történelem ítélete rettenetes, és hiába törekszenek megváltoztatni azt a népek érdekei, mert az események és a jövő népei visszaadják annak első, rettenetes igazságát, akkor még rosszabb Isten ítélete, amely független minden emberi ráhatástól hangulatváltozástól és ítélettől, ellentétben az emberek ítélkezéseivel, és amely nincs kitéve tévedésnek az ítélethozásban. Szükség van azért arra, hogy azok, akiket a népek fejévé választottak, és akik a történelmet formálják, a szentek hősies igazságosságával cselekedjenek, hogy a jövő századok ne ítéljék el őket, és Isten ne büntesse meg őket az örökkévalóságon keresztül.

De térjünk rá Abimelek meséjére.

A fák tehát királyt akartak választani, és elmentek az olajfához. De ez a szent és természetfeletti célokra kiválasztott fa, amelynek olaja az Úr előtt ég, és túlnyomó részben szerepel a tizedben és az áldozatokban, amelyet felhasználnak a balzsam készítéséhez, amellyel azután megkenik az oltárt, a papokat és a királyt, és amelynek szinte csodálatos gyógyító hatása van a beteg testre, ezt válaszolta: „Hogyan mondhatnék le szent és természetfeletti hivatásomról, s alacsonyodhatnék le a földi dolgokkal való foglalkozáshoz?”

Ó, mily kedves az olajfa válasza!

Miért nem tanulják meg ezt tőle, és miért nem gyakorolják mindazok, akiket Isten szent küldetésre választott ki, legalább ezek, mondom, legalább!? Mert igazán így válaszolhatna minden ember is a Sátán sugallataira, hiszen minden ember, király és Isten gyermeke, meg van ajándékozva egy lélekkel, amely azzá teszi, királlyá, istengyermekké, és természetfeletti hivatást ad neki. Lelke van, amely oltár és ház. Isten oltára, ház, ahová leszáll a mennyei Atya, hogy fogadja gyermekének és alattvalójának szeretetét és tiszteletét. Minden embernek van lelke, és minden lélek oltár lévén, pappá, az oltár őrzőjévé teszi az embert, akiben a lélek van, és a Leviták könyvében olvashatjátok: „A pap ne tegye magát tisztátalanná!” (Lev 21,1-9)

Az embernek azért kötelessége lenne ezt válaszolnia a Sátán, a világ és a test kísértésére: „Megszünhetek-e én lelki lenni, foglalkozhatom-e anyagi és bűnös dolgokkal?”

A fák akkor elmentek a fügefához, és megkérték, hogy uralkodjék felettük. De a fügefafa ezt válaszolta: „Hogyan mondhatnék le édességemről és legélvezetesebb gyümölcsömről, hogy királyotokká legyek?”

Sokan fordulnak ahhoz, aki kedves, hogy királyukká legyen. Nem annyira azért, mintha csodálnák kedvességét, hanem inkább azért, mert remélik, hogy mivel nagyon kedves, jelentéktelen király lesz, akitől megkapnak minden engedményt, aki beleegyezik minden szabadosságukba.

De a kedvesség nem egyenlő a gyengeséggel. Az jóság. Igazságosság. Értelmesség. Erő. Sose tévesszék össze a kedvességet a gyengeséggel. Az első erény, a második hiány. És éppen azért, mert erény, képesíti azt, aki birtokolja, hogy lelkiismerete irányítsa, és ellenálljon az emberi sürgetésnek és csalárdságnak, megmagyarázza nekik, mi szolgál javukra, és ha valami ellenkezik Isten akaratával, azt mindenáron visszautasítsa, hűséges maradjon Istenhez.

Aki kedves, az sose tesz éles szemrehányást másnak, sose utasítja el keményen azt, aki hozzá fordul. Hanem inkább megbocsátón és mosolyogva mindig azt mondja: „Testvéreim,

engedjétek meg, hogy kedves életemet folytassam. Én azért vagyok itt, hogy megvigasztaljalak és segítsék titeket, nem lehetek olyan királlyá, amilyenre ti gondoltok, mert az egyetlen királyság, ami engem mindenek előtt érdekel: a lelki királyság, mind saját lelkem, mind a ti lelketek számára.”

A fák elmentek a szőlőtőhöz, és kérték, legyen királyuk. De a szőlőtő azt válaszolta: „Hogyan mondhatnék le arról, hogy vidámságukra és megerősítésükre szolgáljak (az embereknek), s mehetnék, hogy királyotokká legyek?”

A fekete gyémántnál is ritkább az a király, aki nem vétkezik a felelősség terén, és aki nem okoz lelkiismeret furdalásokat magának, ami mindig lelki komorsággal jár. A hatalom elcsábít. Olyannak tűnik, mint egy távoli világítótorony, amelyről azonban kiderül, amint közelébe ér, hogy csak egy szentjánosbogár, nem pedig irányító fény.

És még valami: a hatalom nem más, mint egy ezernyi lenkötéllal megkötött erő, az ezerféle érdek kötelékével, amelyek a király körül működnek. Az udvaroncok, hízelgők, a szövetségesek érdekei, egyéni érdekek és a rokonság érdekei kötik meg kezét. Mennyi király megesküszik rá, amikor felkenik, hogy pártatlan lesz, és utána nem képes erre? Amint egy hatalmas fa nem lázadozik, amikor először átöleli őt a vadborostyán, amely lágy és finom, hanem azt mondja: „Ez oly vékony, hogy nem árthat nekem”, sőt tetszik neki, hogy körülkoszorúzza, és ő megvédi és segíti felemelkedésében, ugyanígy gyakran elmondhatjuk: a király mindig enged az első ölelésnek, amikor a hízelgők, szövetségesek, személyes vagy családi érdekei körülveszik, és azzal tetszeleg, hogy ő nagylelkű védnökük. „Ez oly csekélység!” – mondja akkor is, ha lelkiismerete azt kiáltja: „Vigyázz!” Azt gondolja, ezzel nem árt sem hatalmának, sem jó hírnevének. A fa is ezt gondolja. De eljön a nap, amikor a vadborostyán mind erősebbé válva, ágról ágra körülveszi, és mohón magába szívja nedvét, és végül megfojtja, megöli a fát. És oly vékony volt! Ő pedig oly erős volt!

Így van ez a királyokkal is. Az első megalkuvás küldetésével, az első hátat fordítás lelkiismeretének, mert oly édesek a dicsőítések, mert a keresett védnök légköre annyira tetszik neki, és eljön a pillanat, amikor a király már nem uralkodik, hanem mások érdekei uralkodnak, és bebörtönzik őt, szájkosarat tesznek rá, és végül megfojtják, elnyomják, mert erősebbekké váltak nála, és siettetik halálát.

A közember is mindig király lélekben, és hasonlóképpen elvesz, ha megengedi a keveltség és a kapzsiság kiskirályságát. Elveszti lelki nyugalját, amely Istennel való egységéből táplálkozik. Mert a Sátán, a világ és a test csalfa hatalomnak és örömmel látszanak, és áruk a lelki öröm elvesztése, azé az öröme, ami Istennel való egységükből ered. A lelki szegények vidámsága és ereje megérdemli, hogy az ember azt mondja: „Hogyan fogadhatnám el, hogy alacsonyabb rendű vágyaimmal törődjem, szövetkezzem, és elveszítsem lelki erőmet és vidámságomat és az eget, igazi királyságával?”

Ezek a lelki szegénység boldogságának örvendő lelkek azt is mondhatják, hogy ők csak az égi királyságra vágyakoznak, és megvetnek minden egyéb gazdagságot, amely nem azonos azzal. Azt is mondhatják: „Hogyan mondhatnánk le küldetésünkről, amely az, hogy megérleljük az erőt és vidámságot adó gyümölcsöket embertestvéreink számára, akik az állatiasság száraz pusztaságában élnek, és akiknek szükségük van szomjuk csillapítására, hogy meg ne haljanak, az életadó folyadékokkal való táplálkozásra, mint a kisednek, akit megfosztottak dajkájától? Mi vagyunk az emberiség dajkái, azé az emberiségé, amely elvesztette Isten övét, tévelyeg és beteg, amely elérkezett a reménytelen halálhoz, a sötét kételkedéshez, ha nem talál meg minket, akik szabadok vagyunk minden földi köteléktől, és vidáman tevékenykedünk, hogy meggyőzzük őket arról: létezik az Élet, az Öröm, a Szabadság és a Béke. Nem mondhatunk le erről a felebaráti szeretetről egy szegényes érdek miatt.”

A fák akkor elmentek a tövisbokorhoz. Ez nem utasította el őket. De szigorú szerződést követelt: „Ha királyotoknak akartok, jöjjetek árnyékom alá. De ha, miután megválasztottatok,

nem akarjátok ezt tenni, akkor gyötörni foglak titeket minden meggyújtott tövisemmel, és elégetlek mindnyájatokat, még a Libanon cédrusait is!”

Íme a királyság, amelyet a világ igazinak fogad el! A romlott emberiség számára a hatalmaskodás és a vadság vált igazi királysággá, míg a szelídséget és jóságot ostobaságnak és alacsonyrendű érzelmeknek tartják.

Az ember nem veti alá magát a Jónak, de aláveti magát a Gonosznak. Az elcsábítja. Ennek következményeképpen elég.

Ez Abimelek meséjének tanulsága.

De most egy másik mesét mondok nektek. Nem távolit, hanem közelit, jelenbelit. (Lásd a következő példabeszédet: Az állatok királyt választanak.)

(4-747)

Az állatok királyt választanak

– Az állatok azon gondolkoztak, hogy királyt választanak maguknak. Mivel ravaszok voltak, olyant akartak választani, akitől nem kell félniük, mert nem erős és nem vad.

Azért számításba se vették az oroszlánt és a többi macskafélét. Azt mondták, nem akarják a sast, se pedig más ragadozó madarat. Nem bíztak a lóban, mert az gyorsan meg tudná közelíteni őket, és látná, mit tesznek. Még inkább bizalmatlanok voltak a szamar iránt, mert jóllehet ismerték türelmét, de tudták, hogy gyorsan dühbe gurul, és erősen rúg patáival. Visszaborzadtak a majomtól, mert nagyon értelmes és bosszúálló. Kifogásolták, hogy a kígyó rendelkezésére állt a Sátánnak az ember elcsábításánál, és azt mondták, hogy nem akarják királynak, bármily szép is a színe, és kecses a mozgása. Valójában azért nem akarták, mert tudták, hogy csendben jár, erőteljesek izmai, és félelmetes hatása van mérgeének. Királynak tegyék a bikát, vagy más hegyes szarvú állatot? Hogyisne! Az ördögnek is van szarva – mondták. De azt gondolták: „Ha egy nap fellázadunk ellene, elintéz minket a szarvával.”

Amint válogattak, megláttak egy kövér, fehér báránycsacskát, amint vidáman ugrándozott a zöld réten, majd orrával dörgölte anyjának kerek tőgyét. Nem volt szarva, szeme pedig olyan szelíd volt, mint az áprilisi ég. Kedves volt és egyszerű. Mindennel meg volt elégedve. A kis patak vizével, ahonnan ivott, belemártva rózsaszínű orrocskáját. A különféle ízű virágokkal, amelyek kielégítették szemét, és ínyét. A puha fűvel, amelyben oly jó volt feküdni, miután jóllakott. A felhőkkel, amelyek báránycsacskák látszottak, amint a kék mezőkön jártak ott fenn, és hívták őt, hogy játsszék, úgy futkosva a mezőn, mint azok az égen. És főleg anyjának kedvességével, aki még megengedte neki, hogy néha szívja langyos tejét, miközben ő rózsaszínű nyelvvel nyalogatta fehér gyapját; a biztonságos karámmal, amely megvédte a szélről, a jó puha és illatos alommal, amelyen oly édesen alhatott anyja mellett.

„Könnyen ki lehet elégténi. És nincs se fegyverzete, se mérge. Tapasztalatlan. Tegyük meg királynak!”

És megtették. És dicsekedtek vele, mert szép volt és jó, megcsodálták a szomszédos népek, szerették alattvalói türelmes szelídségéért.

Telt az idő, és a báránycsacskák kossá lettek, és azt mondták: „Most itt az ideje, hogy igazán kormányozzák. Most már teljesen ismerem küldetésemet. Isten akarata, aki megengedte, hogy királyukká válasszanak, később kialakított engem erre a küldetésre, képessé tett a kormányzásra. Igazságos tehát, hogy gyakoroljam azt, tökéletes módon, és ne hanyagoljam el Isten adományait.”

És amikor látta, hogy alattvalói vétének a becsületesség, a szokások, a szeretet, a kedvesség, a hűség, a tisztesség, az engedelmisség, a tiszteletadás, az okosság, stb. ellen, felemelte szavát, hogy figyelmeztesse őket.

Az alattvalók kinevezték bölcs és szelíd bégetését, amely nem félemlítette meg őket úgy, mint a macskafélék bömbölése, sem mint a keselyűk vijjogása, amint lecsapnak áldozatukra, sem mint a kígyó sziszegése, se mint a kutya ugatása.

A kossá fejlődött báránycsacskák nem elégedtek meg többé a bégetéssel, hanem odament a bűnösökhöz, hogy visszavezesse őket kötelességükhöz. De a kígyó kisiklott lábai közül. A sas felszállt s otthagya őt. A macskafajták megfenyegették őt egyik lábukkal feléje kapva: „Nézd, milyen a bársonyos láb, amely most csak feléd nyúl! Milyen karmai vannak!” A lovak, és általában minden gyorsan futó állat, körünyargalták, kinevetve őt. És az erős elefántok és más vastagbőrűek orrukkal ide-oda dobálták, miközben a majmok a magas fákról célba vették és megdobálták.

A kossá fejlődött báránycsacskák végül nyugtalanokká váltak és azt mondták: „Nem akarom használni sem szarvaimat, sem erőmet. Mert nekem is van erőm nyakamban, és a háborúban rólam

nevezték el a faltörő kost. Nem akarom használni, mert jobban szeretem a szeretetet és a meggyőzést. De ha ti nem hajoltok meg ezek előtt, akkor az erőhöz folyamodom, mert ha ti nem teljesítitek kötelességeteket irántam és Isten iránt, én nem akarom elmulasztani kötelességemet Isten iránt és ti irántatok. Küldetésem, hogy irányítsalak titeket az Igazság és a Jó útján, ezt a küldetést kaptam tőletek és Istentől. És azt akarom, hogy itt az Igazság és a Jó, vagyis a Rend uralkodjék.”

És megbüntetett szarvával, gyengéden, mert jó volt, egy makacsul csaholó kiskutyát, aki állandóan zavarta a szomszédokat, és utána erőteljes nyakával betörte egy odúnak az ajtaját, ahol egy falánk és önző disznó felhalmozta az élelmiszert mások kárára, és feldúlta a kúszócserje bokrot, amelyben egy majom fajtalanzkodott törvénytelen társával.

„Ez a király túl erőssé vált. Igazán uralkodni akar. Azt akarja, hogy mi bölcsen éljünk. Ez nincs ingyünkre. Le kell tenni őt trónjáról” – határozták el az állatok.

De egy ravasz majom azt tanácsolta: „Ne tegyünk semmit, ami nem tűnik helyes szándékú tetteknek. Különbösen rossz hírünk lesz a népeknél, és Isten is rossz szemmel néz ránk. Kémleljük ki azért a kossá vált báránynak minden cselekedetét, hogy látszólag igazságosan vádolhassuk őt.”

„Én is így gondolom” – mondta a kígyó.

„Én is” – mondta egy másik majom.

Az egyik a fűben csúszva, a másik a magas fákról állandóan szemmel tartotta a kossá lett báránynak. Amikor az este visszavonult elmélkedni és kipihenni küldetésének fáradalmait, és megfontolta, mit mondjon, hogy megfékezze a lázadást és legyőzze alattvalói bűneit, ezek, néhány becsületes és hűséges kivételével összejöttek, hogy meghallgassák a két kém és két áruló jelentését.

Mert árulók is voltak.

A kígyó azt mondta királyának: „Követlek, mert szeretlek, és ha látom, hogy megtámadnak, meg akarlak védeni.”

A majom pedig azt mondta királyának: „Mennyire csodállak! Segíteni akarlak. Idefigyelj! Innen látom azokat, akik a mezőn túl vétkeznek. Fuss!” – és utána azt mondta társainak: „Ma is részt vett néhány bűnös vacsoráján. Tettette, hogy meg akarja téríteni őket, azért megy oda, de utána, valójában dőzsölt velük.”

És a kígyó elmondta: „Elhagyta népét, megközelítette az erkölcstelen, kicsapongó életet élő férfiakat és nőket. Hűtlen. Tisztátalan idegenekkel érintkezik.”

Így beszéltek az ártatlan háta mögött, azt gondolván, hogy ő nem tud erről.

De az Úr Lelke, aki kiképezte őt küldetésére, felvilágosította őt alattvalói összeesküvéséről. Elmenekülhetett volna, felháborodottan, megátkozva őket. De a bárány kedves volt és alázatos szívű. Szeretett. Szerette őket, bár nem érdemelték meg. Még ezt is felülmúlta kitartása küldetésében, szeretve őket és megbocsátva nekik, hogy teljesítse Isten akaratát még akkor is, ha életébe kerül.

Ó, mily vétségnek számítanak ezek az embereknél! Megbocsáthatatlanok! És oly sok volt a bűne, hogy halálra ítélték miatta.

„Öljük meg, hogy megszabaduljunk elnyomásától!”

És a kígyó vállalta megölését, mert mindig a kígyó az áruló...

Ez a másik mese. Názáret népe, hozzád szól, értsd meg! Én, szeretetből, ami hozzád köt, remélem, hogy legalább megmaradtok az ellenséges népség fokán, és nem mentek tovább. Annak a földnek a szeretete, ahol gyermek voltam, ahol felnővekedtem, szeretve titeket és általatok szeretve, azt mondatja mindnyájatoknak: „Ne menjetek túl az ellenségeskedésen. Ne tegyétek, hogy a történelem elmondja rólatok: Názáretből származott árulója, és onnan származtak igazságtalan bírái.”

Isten veletek. Ítéljetek igazságosan és legyetek állhatatosak akaratotokban. Az első mindnyájatoknak szól, polgártársaim. A második azoknak, akiket közöttetek nem nyugtalanítanak becstelen gondolatok. Én elmegyek... Béke veletek!

És a kínos csöndben, amelyet csak két, három helyeslő szó tör meg, Jézus kimegy, szomorúan, lehajtott fejjel a Názáreti zsinagógából. Apostolai követik.

(4-751)

Szent tűz

Nyilvános működésének második évében Jézus körúton van apostolaival és néhány újabb tanítványával, valamint az őket kísérő szent asszonyokkal. Az új tanítványok között van Endori János és Mária Magdolna is, a két megtért nagy bűnös. A Földközi-tenger partján lévő Sicaminonban beszél Jézus az összegyűlt tömeghez:

– Béke mindnyájatokkal!

Isten irgalmassága egyesít minket, kölcsönös örömmel töltve el szívünket. Megvizsgáltam szíveteket, amelyek erkölcsösek és jók, amint ittléteket bizonyítja. Várjátok, hogy átalakítsalak titeket, mert lelkileg még tökéletlenek vagytok. Erre vallanak bizonyos cselekedeteitek, amelyek elárulják, hogy még Izrael régi embere van bennetek, minden sajátos fogalmával és előítéletével. Még nem hagytátok el azt, mint a pillangó a lárvát, új emberré válva, Krisztus emberévé. Krisztus embere magáévá teszi Krisztus nagylelkű, fénylő, irgalmas felfogását, és még nagyobb szeretetét. De ne szégyelljétek magatok azért, mert én megvizsgáltalak titeket és kiolvastam minden titkotokat. A mesternek ismernie kell tanítványait, hogy kijavíthassa hibáikat. Higgyétek el nekem, a jó mester nem irtózik a legnagyobb bűnösöktől sem, sőt azokkal még inkább törődik, hogy megjavítsa őket. Tudjátok, hogy én a jó Mester vagyok.

Lássuk most együtt ezeket a cselekedeteiket és előítéleteket. Fontoljuk meg együtt az indítóokokat, amik miatt itt vagyunk. Áldjuk az Urat azért az örömért, amit itteni együttlétünk okoz. Ő mindig azért tesz jót az egyénekké, hogy az a közösség javára váljék.

Hallottam ajkatokról csodálkozásokat Endori János miatt. Nagy csodálattal tölt el titeket, hogy ő megvallja: megtért bűnös. Régi és új mivoltára támaszkodik prédikációja azoknál, akiket hozzám akar hozni. Ez igaz. Bűnös volt. Most tanítvány. Az ő érdeme, hogy közületek már sokan jöttek a Messiáshoz. Lássátok tehát, hogy éppen azzal az eszközzel, amelyet az öreg Izrael megvetne, Isten új népet teremt magának.

Kérlek most titeket, tartózkodjatok attól, hogy helytelenül ítéljétek meg egy nőtestvér jelenlétét, akit a régi Izrael nem fog fel tanítványként. Meghagytam minden nőnek, hogy térjenek nyugovóra. De nem annyira nyugalmukat viseltem szívemen, hanem inkább azt, hogy szentül kiértékelhessem előttetek egyikük megtérését. Ezzel meg akarlak akadályozni titeket abban, hogy vétkezzetek a szeretet és az igazságosság ellen. Ezért adtam nekik ezt a parancsot, ami kétségtelenül fájdalmasan esett a nőknek, akik tanítványaim.

A magdalai Mária, Izrael nagyon bűnös nője, akinek nem volt mentsége bűnére, visszatért az Úrhoz. És kitől reméljen ő hitet és irgalmasságot, ha nem Istentől és Isten szolgáitól? Az egész Izrael, és Izraellel a köztünk levő külföldiek, akik nagyon jól ismerik őt, és akik szigorúan elítélik most, hogy többé már nem büntársuk a dőzsölésben, bírálgatják és kinevetik ezt a feltámadást.

Feltámadás. Ez a pontosabb kifejezés. Nem a test feltámasztása a legnagyobb csoda. Az mindig csak viszonylagos csoda, mert egy napon a halál meg fogja semmisíteni. Én nem adom meg a halhatatlanságot a feltámasztott testnek, de megadom az örökkévalóságot a feltámasztott léleknek. A testileg halott nem saját akaratából egyesül az én akaratommal. Azért nem szerez ezzel érdemet. A lélekben feltámadott azonban jelen van akaratával, sőt megelőzőleg van jelen. Azért érdeme van a feltámasztásban.

Nem azért mondom ezt nektek, hogy igazoljam magamat. Egyedül Istennek kell számot adnom cselekedeteimért. De ti az én tanítványaim vagytok. Tanítványaimnak második Jézusoknak kell lenniük. Semmiféle tudatlanságnak nem szabad lenni bennük, és semmiféle meggyökerezett hibának, amelyek miatt oly sokan csak névleg egyesülnek Istennel.

Minden alá van vetve a jó cselekedeteknek. Még a látszólag erre legkevésbé alkalmas dolog is. Amikor egy anyag jelen van Isten akarata előtt, legyen az a legtehetetlenebb, leghidegebb, legpiszkosabb, átalakulhat mozgóvá, lánggá, tiszta szépséggé. A Makkabeusok könyvéből veszek egy hasonlatot. (Lásd: 2 Mak 1,18-36)

Amikor Perzsia királya visszaküldte Nehemiást Jeruzsálembe, az áldozatot akart bemutatni a helyreállított Templomban és a megtisztított oltáron. Nehemiás emlékezett arra, hogy amikor a perzsák fogságba ejtették őket, az Isten szolgálatára szentelt papok vették az oltár tüzeit és elrejtették egy titkos helyen, egy völgy mélyén, egy mély és száraz kútban. Oly jól és oly titokban tették ezt, hogy csak ők tudták, hol volt a szent tűz. Erre emlékezett vissza Nehemiás. Ezeknek a papoknak unokáival elment erre a helyre, amelyet, mielőtt meghaltak, a papok megmondtak fiaiknak, és ezek az ő fiaiknak. Így szállt a titok apáról fiúra.

De amikor az unokák leszálltak a titkos kútba, nem tüzet találtak ott, hanem sűrű vizet, rothadó, bűzös, sűrű iszapot. Oda szivárgott az elpusztított Jeruzsálem minden eltorlaszolt szennygödre. Megmondták ezt Nehemiásnak. Ő azonban megparancsolta, hogy merítsenek ebből a vízből és vigyék hozzá. Az oltárra fát tetetett és a fára az áldozatokat. Mindezt bőségesen meglocsolta az iszapos vízzel. A nép csodálkozva, a papok botránkozva nézték. Csak Nehemiás iránti tiszteletből tették meg ezt, mivel ő megparancsolta. De milyen szomorú szívvel! Milyen bizalmatlanul! Amint az égen levő felhők szomorúvá tették a napot, úgy a szívekben uralkodó kétely búskomorrá tette az embereket.

De a nap szétszórta a felhőket, és sugaraival elárasztotta az oltárt. Az iszapos vízzel meglocsolt fából nagy tűz csapott fel. Azonnal megemésztette az áldozatot. Közben a papok a Nehemiás által írt imákat imádkozták, és Izrael legszebb himnuszait énekelték, míg csak el nem égett az áldozat. Nehemiás meg akarta győzni a tömeget, hogy Isten a legalkalmatlanabb anyaggal is csodákat tud tenni, ha megfelelő célra használják. Ezért megparancsolta, hogy a megmaradt vizet öntsék a nagy sziklákra. És a meglocsolt sziklák lángolni kezdtek és felemésztődtek az oltárból jövő nagy fényben.

Minden lélek szent tűz, amelyet Isten küldött a szív oltárára. Arra kell szolgálnia, hogy elégesse az élet áldozatát a Teremtő szeretetével. Minden élet elég áldozat, ha jól töltik. Minden nap áldozat, amelyet elemésztenek az életszentséggel.

De jönnek a rablók, az ember és az ember lelkének elnyomói. A tűz lesüllyed a mélységes kútba. És nem szent szükségből, hanem gonosz ostobaságból. És ott, a bűnök erkölcsi mocsarának vizében elmerülve, bűzös, sűrű sárrá válik. Végül leszáll ebbe a mélységbe egy pap. Ismét visszahozza a napfényre ezt a sarat. Reáteszi saját eléggő áldozatára. Mert, értsétek meg, nem elég annak a hősiessége, akit meg kell téríteni. Szükség van azéra is, aki megtéríti őt. Sőt, ennek meg kell előznie azt, mert a mi áldozatunkkal mentjük meg a lelkeket. Így lehet elérni, hogy a sár lánggá változik, és Isten tökéletesnek ítéli, és szívesen fogadja az áldozatot, amely elég.

A bűnbánó sár jobban lángol, mint a közönséges tűz, még akkor is, ha az, szent tűz. A szent tűz csak a fát gyújtja meg, és az áldozatot égeti el. Ezek az anyagok alkalmasak az elégésre. A bűnbánó sár azonban oly hatalmassá válik, hogy még az éghetetlen sziklát is lánggra lobbantja. Ezzel meggyőzi a világot, hogy jobban ég a közönséges tűznél.

Nem érdekel titeket, honnan veszi ez a sár ezt a tulajdonságot? Nem tudjátok?

Megmondom nektek: a bűnbánat hevében két láng egyesül Istennel. Az egyik láng felfelé tör, a másik lefelé. A szeretetteljes önfelajánlás lángja, és a szerető elfogadás lángja. A kettő átöleli egymást, hogy szeressék, ismét megtalálják egymást, hogy egyesüljenek egymással, egyetlen dologgá válva. Mivel pedig Isten lángja a nagyobb, az túlrad, uralkodik, behatol, felszív. A bűnbánó láng többé nem egy teremtett dolog viszonylagos lángja, hanem Teremtetlen Dolog, a Magasságbeli, a Leghatalmasabb, a Végtelen, az Isten végtelen Lángja.

Ezek a nagy bűnbánók, akik igazán megtértek, teljesen megtértek, akik nagylelkűen átadják magukat a megtérésnek, semmit sem tartva meg múltjukból. Először önmagukban

égnek, legsúlyosabb részükben, azzal a lánggal, amely sarukból felszáll, a Kegyelem felé futva, attól megérintve.

Bizony, bizony, mondom nektek, hogy Izraelben sok szikla Isten tűzébe öltözik ezek által a lángoló kohók által, amelyek mind jobban égnek majd. Felemésztik végül az emberi teremtményt. Utána tovább égnek, hogy elégessék a sziklákat, a lanyhaságot, a bizonytalanságot, a földi gyávaságot. Egi trónusukról igazi természetfeletti gyújtótűkrök, amelyek összegyűjtik az Egy és Három fényeit, hogy ráirányítsák az emberiségre, és azt lánggra lobbantsák Istenben.

Ismétlem, hogy nem volt szükségem cselekedeteim igazolására. De azt akartam, hogy megértsétek gondolkodásmódomat, és magatokévá tegyétek. Most, és a jövőben, hasonló esetekben, amikor már nem leszek veletek.

Téves fogalom a farizeusi gyanakvás, hogy beszennyezi Istent, ha hozzá viszitek a bűnbánó bűnöst. Sose tegyétek ezt magatokévá. Ez a munka tökéletes megkoronázása annak a küldetésnek, amelyre titeket szánlak. Tartsátok mindig szemetek előtt, hogy nem a szentek üdvözítéséért jöttem, hanem a bűnösökéért. Tegyetek ti is hasonlóképpen. A tanítvány ugyanis nem több Mesterénél. Én nem irtózom attól, hogy kezembe vegyem a föld söpredékét, akik szükségét érzik az égnek, akik végre szükségét érzik ennek. Örvendezve viszem őket Istenhez. Ez az én küldetésem. Mindenegyed hódítás igazolja megtestesülésemet, amely a Végtelen leereszkedése. De akkor ti se irtózzatok ettől. Ti korlátolt emberek vagytok. Többé-kevésbé mindnyájan tudjátok, mi a tökéletlenség. Ugyanoly anyagból vagytok, mint bűnös testvéreitek. Emberek vagytok, akiket kiválasztok, hogy üdvözítők legyetek. Mert az én művem folytatódni fog a századokon keresztül a földön. Ezáltal mintegy én élek tovább rajta, evilági módon. Egyesült papjaim Egyházam nagy testének életfontosságú részei lesznek. Én leszek az ő éltető Lelkük. E körül az életfontosságú rész körül gyűjtöm össze a hívőknek végtelen részecskéit. Egy testet alkotok belőlük, amely az én nevémet fogja hordozni. De ha hiányzik az életerő a papi részből, lehet-e akkor életük a végtelen sok részecskének?

Kétségtelen, én, aki bennük vagyok, eljuttathatnám Életemet a legtávolabbi részecskéig, nem törődve a ciszternákkal és csatornákkal, amelyek be vannak dugulva és hasztalanok, nem teljesítik feladatukat. Mert az eső ott esik, ahol akar. A jó részecskék, amelyek önmaguktól képesek az élni akarásra, ugyanúgy az én Életemet élnék. De mi lenne akkor a kereszténység? A lelkek egymás közelében való élete. Közel lennének egymáshoz, de elválasztanák őket a csatornák és a ciszternák, amelyek többé nem fűznék össze őket, szétosztva minden részecskébe az éltető vért, amely egyetlen központból jön. Falak és szakadékok lennének, amelyek elválasztanák a részecskéket egymástól. A részecskék emberileg ellenségesnek tekintenék őket, természetfeletti módon pedig le lennének sújtva. Azt mondanák magukban: „Íme, testvérek voltunk, és még mindig azoknak érezzük magunkat, jóllehet meg vagyunk osztva.” Közelség. De nem egybeforrás. Nem egy szervezet. És e fölött a rom fölött ragyogna fájdalmasan az én szeretetem...

És még valamit! Ne gondoljátok, hogy ez csak a vallásos szakadárságokra vonatkozik. Nem. Vonatkozik minden egyes lélekre is, aki egyedül marad, mert a papok nem hajlandók felkarolni őket, foglalkozni velük, szeretni őket. Nem teljesítenék ezek a papok küldetésüket, amely megkívánja, hogy azt mondják és tegyék, amit én mondok és teszek, vagyis: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, és én az Istenhez vezetlek titeket.”

Menjete most békében, és Isten legyen veletek!

A kitartó bányász

Egy filiszteus halász, Hermasteus találkozott a Földközi-tenger partján levő Ascalonában János apostollal. Jézus tanítványává szeretne lenni, s keresi a vele való találkozást. Tirus mellett végre módja van erre. Jézus megdicséri őt kitartásáért, és egy példabeszédet mond erről:

– A vájároknek egy csoportja leszállt egy bányába. Tudták, hogy ott kincsek vannak, jóllehet nagyon elrejtve a föld mélyében. Elkezdtek az ásást. De a talaj kemény volt, és a munka, fárasztó.

Sokan belefáradtak, és elvetve csákányukat, elmentek onnan. Mások kigúnyolták a csoport vezetőjét, mintegy bolondnak tartva. Többen átkozták sorsukat, a munkát, a földet, a fémét. Haragosan csákányozták a földet, darabokra törve a fém-eret, úgyhogy az, használhatatlanná vált. Utána, amikor látták, hogy tönkretették, és nincs belőle hasznuk, ők is elmentek. Csak a legállhatatosabb maradt ott. Óvatosan bánt a föld kemény rétegeivel, hogy ne tegye tönkre, miközben átfúrja. Bölcsen ásott le a mélybe. Végül felfedezett egy ragyogó értékes eret. A bányász kitartása elnyerte jutalmát. A legtisztább fémre, amit felfedezett, sok rendelést kapott. Nagy volt a dicsősége és sokan vásároltak tőle. Mindenki ezt a fémét kívánta, amelyet csak kitartással lehetett megtalálni ott, ahol a többiek lustán vagy haragosan semmit sem értek el.

De a megtalált aranynak, hogy szép legyen, és az aranyműves felhasználhassa, a maga részéről is ki kell tartania abban, hogy akarja megmunkálását. Ha az arany, a kiásás első munkája után nem akarná elviselni a fájdalmat, nyers és megmunkálhatatlan fém maradna. Látjátok tehát, hogy nem elég az első lelkesedés a sikerhez, sem az apostolok, sem a tanítványok, sem a hívek számára. Szükség van a kitartásra.

Hermasteusnak sok társa volt, és az első lelkesedésben mind megígérte, hogy eljön. Egyedül ő jött el. Sok tanítványom van, és még több lesz. De felüknek egyharmada tud csak az maradni mindvégig. Kitartás kell – nagy szó ez – minden jó dologban!

Ti – folytatja Jézus beszédét az őt hallgató kagylóhalászok munkájára célozva – amikor kivetitek a hármass hálót, hogy kihúzzátok a biborkagylókat, talán csak egyszer teszitek? Nem. Hanem órákon keresztül egymásután, napokon, hónapokon át. Készen vagytok visszatérni helyetekre a következő évben, mert ez biztosítja kenyereteket és jómódotokat mind számotokra, mind családokatok számára. És másként akarnátok tenni a legnagyobb dolgokért, amilyenek Isten érdekei és a ti lelketeké, ha hívek vagytok; és testvéretekéi, ha tanítványok vagytok? Igazán mondom nektek, hogy mindvégig ki kell tartanotok, ha az örök köntösök számára ki akarjátok vonni a bíbort.

(4-795)

(Hermasteus, akivel kapcsolatban Jézus ezt a példabeszédet mondta, hűséges tanítvánnyá lett, sokat apostolkodott a filiszteusok között, és egy éven belül vértanúhalált szenvedett. Kitartott mindhalálig!)

A szilfa és a szőlőtő

Tirusból visszatérve Sicaminonban Jézus ismét beszél az ottani tanítványokhoz, és az összegyűlt néphez:

– Békémet adom nektek, hogy előkészítsem lelketeket a megértésre. A viharban nem érhet el titeket az Úr Szava. Minden zavar árt a Bölcsességnek, mert az békés, mivel Istentől jön. A zavar viszont nem Istentől jön, mert az aggodás és a kételkedés a Gonosz művei, hogy megzavarja az emberek fiait és elválassza őket Istentől.

Elmondok nektek egy példabeszédet, hogy jobban megértsétek a tanítást.

Egy gazdának sok fája volt földjein és sok szőlőtője, amelyek bőséges termést hoztak. Volt köztük egy nagyon értékes szőlőtő, gazdája büszkesége.

Az egyik évben ezen a szőlőtőn sok lomb volt, de kevés szőlőfürt. Egy barátja azt mondta a gazdának: „Azért, mert túl keveset öntözted.” A következő évben az ember sokat öntözött. A szőlőtőn kevés vessző volt és még kevesebb szőlőfürt. Egy másik barátja megjegyezte: „Azért, mert túlságosan öntözted.” A harmadik évben az ember nem törődött a szőlőtővel. Az egyáltalán nem termett szőlőfürtöket, és csak kevés levele volt, az is összekunkorodott, rozsdabetegséget kapott. Egy harmadik barát véleménye szerint „Elpusztul, mert a föld nem jó. Égesd el.” „De miért, hiszen ugyanaz a földje, mint a többié, és úgy gondozom, mint a többit. Először jól termett!” A barát vállat vont és elment.

Arra ment egy ismeretlen utas. Megállt és figyelte a gazdát, aki szomorúan nekitámaszkodott a szegény szőlőtőnek.

– Mi van? – kérdezte – Meghalt valaki házában?

– Nem. De ez a szőlőtő, amelyet nagyon szerettem, pusztulásnak indult. Nincs többé leve, hogy szőlőt teremjen. Egyik évben keveset, a másikban még kevesebbet, ebben semmit sem termett. Megtettem, amit tanácsoltak, de nem segített.

Az ismeretlen utas belépett a földre és odament a szőlőtőhöz. Megtapogatta levelét, felvett egy göröngyöt a földről, megszagolta, szétmorzsolta ujjai között, felnézett a fatörzsre, amely a szőlőtő támaszául szolgált.

– El kell távolítani ezt a nagy fát. Emiatt terméketlen a szőlőtő.

– De évek óta erre támaszkodik!

– Felelj nekem, ember: amikor erre a helyre ültetted ezt a szőlőtőt, milyen volt ez, és milyen volt az?

– Ó, ez szép hároméves szőlődugvány volt. Egy másik helyről ástam ki, és ide hoztam. Nagy gödröt ástam neki, hogy ne sérüljenek meg a gyökerei, amikor kiemelttem eredeti helyéről. Itt is hasonlóképpen nagy gödröt ástam, sőt még nagyobbat, és porhanyós földdel töltöttem ki a rést, hogy a gyökerek azonnal, nehézség nélkül ki tudjanak terjedni. Nagy gonddal trágyát tettem a gödör aljára. Tudod, a gyökerek megerősödnek, ha azonnal táplálékot találnak. A szilfával keveset törődtem. Annak csak az volt a rendeltetése, hogy támaszul szolgáljon a szőlőtőnek. Azért mintegy felületesen a szőlőtő mellé ültettem, letapostam a földet, és elmentem. Mindkettő megfogant, mert a talaj jó. És a szőlőtő növekedett évről évre. Szerettem, öntöztem, kapáltam. A szilfával nem törődtem. Megerősödött. Látod, milyen szép most? Amikor idejövök, már messziről látom magas koronáját, amely olyan, mint egy torony. Olyan, mint az én kis országom címere. Először a szőlőtő elborította, úgy hogy nem látszottak szép ágai. De most nézd, milyen szép, ott a magasban, a napon! És milyen a törzse! Egyenes, erős. Éveken keresztül támaszul szolgálhat ennek a szőlőtőnek. Az pedig olyanná válhatott volna, mint az a szőlő, amelyet Izrael kémei hoztak magukkal. Ehelyett...

– Ehelyett megölte a szőlőtőt. Föléje kerekedett. Minden jó volt fejlődése számára: a talaj, a hely, a fény, a nap, a gondoskodás, amiben részesült. De a szőlőtő számára túlságosan erőssé vált. Gyökerei elfojtották azt. Elvont tőle minden nedvet a talajból. Nem engedte lélegzeni. Árnyékba borította. Vágd ki azonnal ezt a haszontalan és hatalmas fát, és szőlőtőd ismét életre kel. És még jobban életre kel, ha te gondosan kiásod a talajt és elvágod a szilfa gyökereit, hogy ne hajtson ki újra. Így elrothadnak a földben, és trágyává válnak, és életet adnak a szőlőtőnek. Ez lesz méltó büntetésük önzésükért. A fa törzsét égesd el, és így hasznossá válik számodra. Csak a tűzre való egy haszontalan és káros fa. El kell távolítani, hogy minden jó a jó növényhez menjen. Higgyél abban, amit mondok neked, és megelégedett leszel.

– De ki vagy te? Mondd meg nekem, hogy hihessek neked.

– Én vagyok a Bölcs. Aki hisz nekem, az biztonságban lesz – mondta, és elment.

Az ember kicsit kételkedett. De utána elhatározta, hogy kivágja a fát. Sőt odahívta barátait is, hogy segítsék ebben.

– Megbolondultál? Elveszted a szilfát is, a szőlőtőt is. Én megelégednék azzal, hogy megmentseném koronáját, hogy a szőlőtő levegőt kapjon. Nem többet.

– A szőlőtőnek szüksége van a támaszra. Felesleges munkát végzel. Ki tudja, ki volt az! Talán valaki, aki gyűlöl téged, anélkül, hogy tudnál róla. Vagy egy bolond. – és így tovább.

– Én megteszem, amit mondott nekem. Hiszek benne. – És kivágta a szilfát a gyökerénél, és elvágta a szilfa gyökereit nagy körben, gondosan vigyázva, hogy ne sértse meg a szőlőtő gyökereit. Utána betemette a gödröt. A szőlőtő mellé pedig egy vasrudat tett támaszul. Tetejére táblát erősített e felírással: „Hit”.

A többiek elmentek fejüket csóválva. Elmúlt az őszi és a tél. Jött a tavasz. Friss hajtások csavarodtak rá a tartókra, sok rüggyel díszítve. Először be voltak záródva, mint ezüstös bársonyok. Utána kinyíltak félig a születő zöld levelek, majd egészen kinyíltak. A törzsről új, erős hajtások nőttek. Mind virágzásba borult, és utána jöttek a szőlőszemek. Több volt a szőlőfürt, mint a levél, és ezek nagyok, zöldek, erősek voltak, két, három, sőt több fürt is csüngött egymás mellett. És minden szőlőfürt húsos, zamatos, gyönyörű volt.

– És most mit mondotok? Nemde a fa volt az oka, hogy a szőlőtő, pusztulásnak indult? Nemde helyesen beszélt a Bölcs? Nemde igazam volt, hogy ráírtam erre a táblára: „Hit”? – mondta a gazda a hitetlen barátoknak.

– Igazad volt. Boldog vagy, hogy tudtál hinni, és képes voltál lerombolni a múltat és azt, amit károsnak mondott.

Ez a példabeszéd... de a példabeszédnek van egy tágabb jelentése is. Éspedig ez:

Isten elhelyezte szőlőtővét, népét, a megfelelő helyen. Biztosított számára mindent, amire szüksége volt a növekedéshez és ahhoz, hogy mind több gyümölcsöt hozzon. Támogatta őt a tanítókkal, hogy minél könnyebben felfoghassa a Törvényt, és erőt merítsen belőle. De a rabbik fölül akarták múlni a Törvényhozót, és növekedtek, növekedtek, növekedtek, többre tartva magukat az örök ígénél. És Izrael terméketlenné vált. Az Úr akkor elküldte a Bölcsöt, hogy igazán üdvös tanácsot kapjanak. Azok ugyanis, akik Izraelben helyes lelkülettel fájlalták ezt a terméketlenséget, megpróbálkoztak ezzel vagy azzal az ellenszerrel, az emberileg tanult, de természetfeletti síkon tanulatlan rabbik tanácsai szerint, akik emiatt távol álltak attól, hogy felismerjék, mire van szükség ahhoz, hogy visszaadják az életet Izrael szellemének.

Nos, és mi történik? Miért nem lesz ismét erős Izrael, és miért nem tér vissza erőteljesen, mint arany korszakában, az Úrban való hűséghez? Azért, mert a tanács az lenne: távolítsatok el minden élősdt, ami a Szent Dolog kárára növekedett. A Szent Dolog: a Tízparancsolat Törvénye, amelyet kaptatok, megalkuvások nélkül, anélkül, hogy hátat fordítanátok, képmutatás nélkül. Emeljétek fel, engedjétek levegőhöz, térhez, táplálékhoz a Szőlőtőt, Isten

Népét! Adjatok neki erőteljes, helyes, hajthatatlan támasztékot, az egyetlen Hitet, amelynek neve napfényben úszik. De nem fogadják el ezt a tanácsot.

Azért mondom nektek, Izrael elpusztul, pedig feltámadhatna és birtokolhatná Isten Országát, ha tudna hinni, és nagylelkűen beismerni hibáját, és lényegesen megváltozni.

Menjetek békében, és az Úr legyen veletek!

(4-802)

Isten igája

Jézus a Kármel hegyének délkeleti oldalán találkozik egy csoport szőlőművessel. Ezek már régóta vágyakoztak a vele való találkozásra. Nagy az örömük, amikor megtudják, hogy Jézus jár arra tanítványaival. Megkínálják őket a pompás szőlőfürtökkel, s kéri, menjen el házukba, ahol együtt élnek öreg szüleikkel.

A kinyúló tető alatt ül egy vak öregember, kis botjával keze között. Még csak fejét sem emeli fel közeledtükre, mint akit semmi sem érdekel.

– Ez a mi atyánk – magyarázza Gamala, az egyik szőlőműves. – Egyike az öregeknek a házban, mert Jakab felesége is idehozta egyedül maradt apját, és utána itt van Lia öreg anyja. Apánk vak. Fátyol keletkezett szemén. Az erős napsütés a földeken! A földből sugárzó nagy meleg okozta. Szegény atyánk! Nagyon levert. De nagyon jó. Most unokáira ügyel, mert ezek egyetlen öröme.

Jézus az öreghez megy:

– Isten áldjon meg, atya!

– Bárki vagy is, viszonozza Isten, áldásodat! – válaszol az öreg, felemelve fejét a hang irányába.

– Nehéz a sorsod, nemde? – kérdi Jézus kedvesen, és jelet ad a többieknek, hogy ne árulják el, ki beszél atyjukkal.

– Istentől jön, a sok jó után, amelyet hosszú életemben adott nekem. Amint elvettem a jókat Istentől, úgy el kell fogadnom látásom csapását is. Végül is, nem tart örökké. Vége lesz Ábrahám ölén.

– Jól mondod. Rosszabb lenne a lélek vaksága.

– Mindig igyekeztem megtartani annak látását.

– Hogyan tetted?

– Fiatal vagy te, ki hozzám beszélsz, elárulja hangod. Nem leszel olyan, mint a mai fiatalok, akik egészen vakok, mert vallás nélkül élnek, sajnós. Ügyelj, mert nagy szerencsétlenség, ha valaki nem hisz, és nem teljesíti azt, amit Isten mondott nekünk. Egy öreg mondja ezt neked, fiam! Ha elhagyod a Törvényt, vak leszel, mind ezen a földön, mind a másvilágon. Sose látod meg Istent. Mert eljön majd a nap, amelyen a Megváltó Messiás megnyitja Isten kapuit. Én nagyon öreg vagyok ahhoz, hogy meglássam ezt a napot a földön. De meglátom majd Ábrahám ölén. Ezért nem panaszkodom semmiért sem. Mert remélem, hogy ezzel a homállyal letörlesztem azt, amit elkövettem a hálátlansággal Isten iránt és kiérdemlem az örök életet. De te fiatal vagy. Légy hűséges, fiam, úgy, hogy megláthasd a Messiást. Mert közel van az ideje. A Keresztelő megmondta. Te meglátod Őt. De ha lelked vak lesz, olyan leszel, mint akiről Izajás beszél. Szemed lesz, és mégsem látsz. (Lásd Iz 6)

– Szeretné látni Őt, atyám? – kérdi Jézus, kezét az öreg ősz hajára téve.

– Igen. Szeretném látni. De inkább járok vakon, mintsem hogy lássam azt, hogy fiaim nem ismerik el Őt. Nekem még megvan a régi hitem, s ez elég nekem. Ók... Ó! A mai világ!...

– Atyám, lásd akkor a Messiást, és legyen megkoronázva örvendezéssel alkonyod – és Jézus megsimogatja kezével az öreg arcát és szakállát, miközben lehajol eléje.

– Ó! Magasságbeli Uram! De hiszen látok! Látok... Ki vagy ezzel az ismeretlen, de mégis oly ismerős arccal, mintha már láttalak volna?... De... Ó! Milyen ostoba vagyok! Te, ki visszaadtad látásomat, te vagy az áldott Messiás! Ó! Ó! – Az öreg könnyei Jézus kezére hullanak, amelyet elborít csókjaival. Az egész rokonság meghatódik.

Jézus kiszabadítja egyik kezét, és ismét megsimogatja az öreget, mondván:

– Igen, én vagyok. Jöjj, hogy a látáson kívül megismerd szavaimat is. – És egy kis lépcsőhöz megy, amely a teraszra vezet, amelyen árnyékos lugas van. Mindnyájan követik.

– Megígértem tanítványaimnak, hogy beszélni fogok a reményről, és magammal hoztam egy példabeszéd magyarázatát. A példabeszéd, íme itt van: ez az öreg izraelita. A mennyei Atya adja nekem őt, hogy mindnyájatokat kioktassalak a nagy erényről, amely mintegy igaként összekapcsolja a hitet és a szeretetet.

Édes iga. Olyan, mint a kereszt karja, az üdvösség trónja, a pusztában felemelt üdvös kígyó támasza, az emberiség keresztje. A lélek hídja, amely felemeli a Fényben való repüléséhez. Az elengedhetetlen hit és a tökéletes szeretet között áll, mert remény nélkül nem létezik a hit, és remény nélkül meghal a szeretet.

A hit feltételezi a biztos reményt. Hogyan hihetnénk abban, hogy eljutunk Istenhez, ha nem remélünk jóságában? Hogyan bírnánk el az életet, ha nem remélnénk az örökkévalóságban? Hogyan maradhatunk állhatatosak az igazságban, ha nem éltek a remény, hogy Isten látja minden jócselekedetünket és megjutalmaz minket értük? Hasonlóképpen, hogyan élhetünk szeretetben, ha nincs bennünk remény? A remény megelőzi, előkészíti a szeretetet. Mert az embernek szüksége van a reményre ahhoz, hogy szeretni tudjon. A reményüket vesztettek többé nem szeretnek. A lépcső lépcsőfokokból és korlátból áll. A hit a lépcsőfok, a remény a korlát, a magasban, íme ott a szeretet, amelyhez az ember a másik kettő segítségével emelkedik fel. Az ember remél, hogy higgyen, hisz, hogy szeressen.

Ez az ember tudott remélni. Megszületett. Izrael egy gyermeke, mint a többiek mind. Felnövekedett, ugyanolyan nevelést kapva, mint a többiek. A Törvény gyermeke lett, mint a többiek. Férfivá lett, férjjé, apává, öreggé, mindig remélve a pátriárkáknak tett ígéreteken, amelyeket a próféták megismételtek. Öregségében fátyol ereszkedett szemére, de nem szívére. Abban mindig megmaradt a lángoló remény. A remény, hogy meglátja Istent. Meglátja Istent, a másvilágon. És ebben az örök élet reményében egy még bensőségesebb és kedvesebb: „meglátni a Messiást”. És azt mondta nekem, nem tudva, ki az az ifjú, aki hozzá beszél: „Ha elhagyod a Törvényt, vak leszel mind a földön, mind az égben. Nem látod meg Istent, és nem ismered fel a Messiást.”

Bölcsen mondta. Ma nagyon sok vak van Izraelben. Nincs többé reményük, mert megölte azt bennük a Törvény elleni lázadás. Ez akkor is lázadás, ha a szertartások szent ruháiba öltözik. Lázadás, ha nem fogadja el teljesen, amit Isten mondott. Azt mondom: amit Isten mondott, s nem azt, amit az emberek ráépítettek, amit az emberek tettek hozzá. Ezek teljesen emberiek, és azok is elhanyagolják, akik rátették. Gépiesen, erőltetve, fáradtan, terméketlenül végzik mások. Nem remélnék többé. Kinevetik az örök igazságokat. Nincs többé hitük, és nincs többé szeretetük. Isten azért adta az isteni igát az embernek, hogy fehéren lángoljon a hit, és vörösén lángoljon a szeretet, amely megszünteti a sötétséget a szívekben.

Az öreg azt mondta nekem: „Nagy szerencsétlenség, ha valaki nem hisz, és nem teljesíti azt, amit Isten mondott nekünk.”

Igaz. Megerősítem. Rosszabb a testi vakságnál, amelyet még meg lehet gyógyítani. Vissza lehet adni egy igaznak az örömet, hogy ismét lássa a napot, a mezőket, a föld gyümölcsseit, gyermekei és unokái arcát, és főleg azt, aki a remények reménye: „Látni az Úr Messiását”. Szeretném, ha hasonló erény élne minden izraelita lelkében, és főleg azokéban, akik több oktatást nyertek a Törvényben. Nem elég a Templomban lenni, annak szolgálatában állni, nem elég emlékezetből tudni a Könyv szavait. Szükség van arra is, hogy életünket a három isteni erény segítségével éljük.

Nektek van példátok erre: ahol éltek ezeket, ott minden könnyű, még a szerencsétlenségben is. Mert Isten igája mindig könnyű iga, amely csak a testre nehezedik, de nem nyomja le a lelket. Menjetek békében ti, akik ebben a házban jó izraelitákként éltek. Menj békében, öreg atya. Biztos vagy benne, hogy Isten szeret téged. Fejezd be igaz napjaidat azzal, hogy bölcsességedet áttöltöd a te véredből származó gyermekek szívébe.

Nem maradhatok itt, de áldásom itt marad ezek között a falak között, amelyek úgy bővelkednek a kegyelemben, mint ez a szőlőskert a szőlőfürtökben.

(4-829)

(Lásd még „A dió titka” c. példabeszéd végét. 125-126. o.)

Báránysütés

Az apostolok körúton vannak, hogy gyakorolják a prédikálást. Egy helyen szerencsésen megoldják két testvér nehézségét, és hálából egy-egy bárányt kapnak mindkettőjüktől. Elhatározzák, hogy ebből megvendégelik Doras volt szolgálait, akiket kegyetlen uruk táplálék nélkül adott át szomszédjának, aki megvette tönkrement birtokát. Már ég a tűz a báránysütéshez, amikor váratlanul betoppan közjük Jézus.

Az apostolok nem tudják eldönteni, ki beszéljen a szegény szolgálakhoz. Jézus eldönti a kérdést: Júdás és Péter fog beszélni. Péter tiltakozik:

– Ó! Uram! Én beszéljek a te jelenlétedben? Nem fog sikerülni. Attól félek, hogy kinevetsz...

– Te nem akarsz egyedül lenni; nem akarsz velem lenni... Akkor mit akarsz?

– Igazad van. De... mit mondjak?

– Nézd, testvéred itt jön a bárányokkal. Segítsd őt, és miközben sütöd őket, gondolkodj. Minden jó arra, hogy gondolatokat adjon.

– Még egy bárány is a lángok között? – kérdi hitetlenül Péter.

– Az is. Engedelmeskedj!

Péter nagyot sóhajt, de többet nem ellenkezik. Segít Andrásnak előkészíteni a bárányokat, és látszik rajta, hogy sütés közben úgy összpontosítja gondolatait, mint egy bíró az ítélelhozatal előtt.

Miután a szegény szolgálak elfogyasztották a bárányokat, Júdás pompás beszédet mond Isten és a felebarát szeretetéről, mint az üdvösség elengedhetetlen feltételéről. Utána Péter is szól hozzájuk néhány vigasztaló szót, majd észbe kap:

– Ó! Mester!... Azt mondtad, hogy beszélnem kell... és ahhoz a báránysütésből kell gondolatokat találnom. Kerestem a jó gondolatokat testvéreim számára, az ő esetükre alkalmazva. De, biztosan azért, mert ostoba vagyok, nem találtam semmi megfelelőt. És nem tudom, hogyan, nagyon messze kalandoztak gondolataim, amelyek ha furcsák, akkor biztosan az enyéim, ha szentek, akkor biztosan az égből jöttek. Elmondom, ahogyan jöttek, és te, Mester, magyarázd meg, vagy korholj meg értük, és ti mindnyájan, legyetek részvétellel irántam.

Amikor a tűzbe néztem, először ez a gondolatom támadt:

– Íme, miből lett ez a láng? A fából. De a fa önmagától nem gyullad lángra. Sőt, ha nincs jól kiszáradva, egyáltalán nem gyullad meg, mert a víz nehézzé teszi és meggátolja, hogy a tapló lángra gyűjtsa. A holt fa meg is rohad, a szű porrá őrli, de magától nem gyullad meg. De íme, ha valaki megfelelő módon elrendezi, és megközelíti a taplóval és acéllal, és szikrát csihol ki, és fűjja a finom gallyakat, hogy táplálja a lángokat, akkor, íme, a láng felcsap, szép és hasznos, és mindent eléget, még a vaskos fadarabokat is.

És azt mondtam: Mi vagyunk a fa. Önmagunktól nem gyulladunk lángra. De gondoskodni kell arról, hogy ne itasson át túlságosan a test és vér súlyos vize, hogy a tapló lángra lobbanthasson szikrájával. És vágyakoznunk kell arra, hogy szárazak legyünk, mert ha tétlenek maradunk, tönkre tehet minket a rossz idő vagy a szű, azaz az emberi gyengeség vagy az ördög. Míg ha átadjuk magunkat a szeretet tüzének, az elkezd égetni a finomabb ágakat és megsemmisíti azokat. A finom ágak számomra a tökéletlenségek. Utána növekszik és megtámadja a vaskosabb fadarabokat, azaz az erősebb szenvedélyeket. És mi, a fák, azaz az anyagias, durva, átlátszatlan, sőt ronda lények, szépekké válunk, test nélküliekké, tevékenyekké, ragyogókká, mint a láng. És mindez azért, mert ezt nyújtja a szeretet, ami az acél és tapló, ami a mi nyomorúságos, bűnös, emberi lényünkől létrehozza a jövő idők angyalát, a mennyország polgárát.

Ez az egyik gondolat.

Jézus kissé felemelt fejjel, behunyt szemmel hallgatja, és mosoly játszik ajkán. A többiek csodálkozva nézik Pétert, de többé nem félelemmel. Ő nyugodtan folytatja.

– Egy másik gondolatom is támadt, amikor figyeltem a sülő állatokat. Ne mondjátok, hogy gyerekesek gondolataim. A Mester mondta, hogy keressem azokat abban, amit látok... És én engedelmeskedtem.

Tehát néztem az állatokat, és azt mondtam: Íme, két szelíd, két ártatlan. Írásunk tele van a bárányra való kedves célzásokkal. Mind azért, hogy emlékeztessen arra, aki a megígért Messiás és Üdvözítő, attól kezdve, hogy rámutatott a mózesi bárányban, mind pedig azért, hogy kijelentse Istennek irántunk való irgalmát. Ezt mondják a próféták. Ő eljön, hogy összegyűjtse bárányait, segítsen a megsebesülteken, hordozza az összetörteket. Mily nagy jószág! – mondtam. Mennyire nem szabad félnünk Istentől, aki oly nagy irgalmat ígér meg nekünk, nyomorultaknak! De, mondtam, szükség van arra, hogy szelídek legyünk, legalábbis szelídek, ha már ártatlanok nem vagyunk. Szelídeknek kell lennünk, és vágyakoznunk kell arra, hogy elemésszen minket a szeretet. Mert a legszebb és legtisztább báránka is mivé válik, ha miután megölik, nem süti meg a láng? Rothadó hullává. Míg, íme, ha a tűz átjárja, egészséges és áldott táplálékká válik.

És így következtettem: Végeredményben minden jót a szeretet hoz létre. Az szünteti meg az emberi gyengeség nehézségét. Ragyogóvá és hasznosakká tesz minket. Jókká tesz testvéreinkhez és kedvesekké Isten előtt. Tökéletesíti természetes jó tulajdonságainkat, felemeli azokat a magasságba, természetfeletti erényekké teszi őket. Aki erényes, az szent, és aki szent, az birtokolja az eget. Azért nem a tudás és nem a félelem nyitja meg a tökéletesség útját, hanem a szeretet. Az – sokkal inkább, mint a büntetéstől való félelem – távol tart a rossztól, mert azt kívánjuk, hogy ne szomorítsuk meg az Urat. Az, részvétellel és szeretettel tölt el a testvérek iránt, mert Istentől származnak. Azért a szeretet üdvözíti és szenteli meg az embert.

Ezek voltak, amikre gondoltam, amikor Jézusomnak engedelmeskedve a sütést figyeltem. Bocsássatok meg, hogy csak ezek jutottak eszembe. De számomra jót tettek. Elmondtam nektek, remélve, hogy veletek is jót tesznek.

Jézus kinyitja szemét, és az ragyog. Kezét Péter vállára teszi: „Te valóban megtaláltad a gondolatokat, amelyeket meg kellett találnod. Az engedelmesség és a szeretet találtatta meg azokat veled, és az alázatosság és a vágy, hogy megvigasztald testvéreidet. Isten áldjon meg téged, Simon, Jónás fia.”

(4-860)

A dió titka

Jézus egy teljes héten át dolgozott Korozainban, mint ács. Meghalt ugyanis az ottani ács, befejezetlenül hagyva sok munkáját, és nyomorban nagy családját. Jézus példát akart adni a tevékeny szeretetre a város szívtelen népének, s egyúttal apostolainak is. Szombat előtt azért átmegy Kafarnaumba, ahol már együtt vannak körútjukról visszatért apostolai. Magával viszi az elhunyt ács legidősebb kisfiát, Józsefet, aki annyira megszerette Jézust, hogy nem akarja elhagyni. Nagyon búslakodik még atyja halála miatt, s szüksége is van Jézus társaságára.

Mikor az apostolok érdeklődnek, hogy mit csinált Jézus egy egész héten át Korozainban, kijelenti nekik:

- Azért mentem Korozainba, hogy cselekedetekkel hirdessem a szeretetet.
- Cselekedetekkel a szeretetet? Mit akar ezzel mondani? – kérdezik többen.
- Korozainban van egy özvegy, öt kisgyermekkel és egy beteg öregasszonnyal. A férfi hirtelen meghalt munkája közben, nyomort és befejezetlen munkákat hagyva maga mögött. Korozain az irgalmasságnak egy morzsáját nem mutatta e szerencsétlen család iránt. Én odamentem, hogy befejezzem a munkákat és...

Erre zűrzavar támad. Egyik kérdez, a másik tiltakozik, a harmadik csodálkozik, vagy bírálják egyesek. Sajnos azok vannak többségben, akik tiltakoznak vagy bírálgatnak.

Jézus hagyja, hogy a forrongás lecsendesedjék, s mindnyájuknak válaszolva kijelenti:

- És holnapután visszatérek oda. És így teszek addig, míg be nem fejezem. És szeretném remélni, hogy legalább ti megértetek engem. Korozain bezárt dió, amelyből hiányzik a csíra. Legyetek legalább ti csírával rendelkező diók. Te, gyermek, add ide nekem azt a diót, amit Simon adott neked, és figyelj ide te is.

Látjátok ezt a diót? Ezt veszem kezembe, mert nincs más dió a kezem ügyében, de hogy megértsétek a példabeszédet, gondoljatok a fenyőmandulára, a pálmára, a legkeményebb diókra, mint pl. az olajbogyóéra. Bezárt tokok, rések nélkül, a legkeményebbek, szilárd fából valók. Bűvös páncélszekrényekhez hasonlóak, amelyeket csak erőszakkal lehet kinyitni. Mégis, ha egyikük a földre esik, egyszerűen csak a földre, és egy arra haladó a földbe nyomja, csak annyira, hogy belesüpped a földbe, mi történik? Az, hogy a páncélszekrény kinyílik, gyökeret ver, és leveleket hajt. Hogyan jött ez létre magától? Nekünk sokat kell vernünk a kalapáccsal, hogy kinyissuk. Az a dió, ütések nélkül, magától kinyílt. Varázslatos talán ez a mag? Nem. Bél van benne. Ó! Az gyenge dolog a kemény héjhoz hasonlítva! Azonban táplál egy még kisebb dolgot: a csírákat. És ez a mozgatóerő, amely kinyitja, és a növénynek gyökereket és leveleket ad. Próbáljátok meg. Temessetek el több diót, és várjatok. Látjátok, hogy egyesek kihajtanak, mások nem. Ássátok ki azokat, amelyek nem hajtottak ki. Nyissátok ki egy kalapáccsal, és látjátok, hogy félig üresek. Tehát nem a talaj nedvessége, sem a meleg nem az, ami kinyitja a diót. Hanem a bél és még inkább, a bél lelke: a csíra, amely feldagadva felfeszíti és kinyitja.

Ez a példabeszéd. De alkalmazzuk magunkra.

Mit tettem, mit nem kellett volna tennem? Itt vagyunk, és még mindig oly kevésbé értették meg, hogy a képmutatás bűn, és hogy a szó elszáll, mint a szél, ha a cselekedet nem erősíti meg. Mit mondtam mindig nektek? „Szeressétek egymást! A szeretet a dicsőség parancsa és titka.” És nekem, aki hirdetem, nélkülözni kellene a szeretetet? Példát kellene nektek adnom arra, milyen egy hazug mester? Nem! Soha!

Ó! Barátaim! A mi testünk a kemény dió. A kemény dióba van bezárva a bél: a lélek. Abban van a csíra, amelyet én helyeztem el oda. Ez sok részből tevődik össze. De a legfontosabb része a szeretet. Az fejt ki az erőt, hogy kinyissa a diót és kiszabadítsa a lelket az anyag korlátjaiból, ismét összekötve Istennel, aki a Szeretet. A szeretet nem csak szó, vagy

pénz. Csak szeretettel lehet gyakorolni a szeretetet. Ne tűnjék ez szójátéknak számotokra! Nekem nem volt pénzem, és ebben az esetben nem volt elég a pusztá beszéd. Ott volt hét személy az éhség és az aggodalom küszöbén. A reménytelenség kiterjesztette sötét csápjait, hogy megragadja és megfojtsa őket. A kemény és önző világ visszavonult ez elől a szerencsétlenség elől. A világ megmutatta, hogy nem értette meg a Mester beszédét. A Mester ezért tettekkel hirdette evangéliumát. Megvolt hozzá képességem és szabadságom. Kötelességem volt, hogy az egész világ helyett szeressem ezeket az ínségbe kerülteket, akiket a világ nem szeretett. Ezt tettem. Tudtok-e még bírálni ezért? Vagy nekem kell bírálnom titeket?

Nem beszéltek? Ne szégyelljétek magatokat csupán, miközben felemelem hangomat, hogy a téves fogalmakat megszüntessem. Szeretetből teszem. De ültessétek el magatokban a csírákat, amely megszenteli és kinyitja a diót. Különből mindig haszontalan egyének lesztek. Nektek is készen kell lennetek azt tenni, amit én tettem. Semmiféle munkát sem szabad nehéznek tartanotok az embertárs szeretetért, vagy azért, hogy egy lelket Istenhez vigyetek. Semmiféle munka sem megalázó. De megalázók az aljas cselekedetek, a csalárdság, a hazug vádak, a keményszívűség, az igazságtalanság, az erőszakosság, az uzsora, a rágalmazás, a fajtalanokodás. Ezek alázzák meg az embert. Mégis szégyenkezés nélkül elkövetik, részben még azok is, akik tökéleteseknek akarják mondani magukat, és akik biztosan megbotráncognak rajta, hogy engem dolgozni látnak a fűrészszel és a kalapáccsal. Ó! Ó! A kalapács! A méltatlan kalapács milyen nemessé válik, ha azért ver egy szöveget a fába, hogy olyasvalamit csináljon, amivel táplálékot biztosít az árváknak! Mennyire szeretnék mindnyájan kezükbe venni a kalapácsot, amelyet az én kezemben a szent cél érdekében méltatlannak ítélnék, de ami többé nem tűnik majd annak azok szemében, akik most felkiáltanak botráncokzásukban miatta! (Jézus keresztre feszítésére céloz.)

Ó! Ember, teremtmény, akinek világosságnak és igazságnak kellene lenned, milyen sötét és hazug vagy! De ti, legalább ti értsétek meg, hogy mi a Jó. Mi a szeretet. Mi az Engedelmisség. Igazán mondom nektek, sokan vannak a farizeusok. És nem hiányoznak azok közül sem, akik körülöttem állnak.

– Nem, Mester. Ne mondd ezt! Mi... azért nem akarunk bizonyos dolgokat, mert szeretünk téged!...

– És mivel még semmit sem értettetek meg. Beszéltem nektek a hitről, a reményről, és azt gondoltam, hogy nem szükséges újból beszélni nektek a szeretetről, mert annyira kiárad belőlem, hogy át kellett volna itatnia már titeket. De látom, hogy csak névről ismeritek, anélkül, hogy felfognátok természetét és alakját. Úgy, amint a holdat ismeritek.

Emlékeztek arra, amikor azt mondtam, hogy a remény olyan, mint az iga keresztrúdja, amely kedvesen segíti a hitet és a szeretetet. A remény az emberiség üdvösségének eszköze és az üdvösség trónja. Igen? De nem fogtátok fel szavaim jelentését. Miért nem kértétek, hogy magyarázzam meg? Most megteszem. A remény iga, mert kényszeríti az embert, hogy alacsonyan tartsa ostoba kevélységét az örök igazság súlya alatt. Kivégzi ezt a kevélységet. Az az ember, aki remél Istenben, az ő Urában, szükségszerűen megalázza kevélységét, amely istenné szeretné kikiáltani magát. Elismeri, hogy ő semmi és Isten minden. Ő semmire sem képes, és Isten mindent megtehet. Ő por, ami elmúlik, és Isten örökkévaló, aki. felemeli a port egy felsőbb síkra, megjutalmazva az örökkévalósággal. Az ember felszegezi magát szent keresztféjére, hogy elérje az Életet. A hit és a szeretet lángjai szegeznek oda őt, de a remény felemeli őt az ég felé, a hit és a szeretet között foglalva helyet. De jegyezzétek meg a tanulságot: ha hiányzik a szeretet, a trón nincs megvilágítva, és a test csak egy oldalán van felszegezve, és a sár felé fordulva függ, nem látva többé az eget. Így megsemmisül a remény üdvös hatása. Terméketlen marad a hit is, mert elszakadt a két másik isteni erénytől, ellanyhul, halálosan fagyossá válik.

Ne utasítsátok vissza Istent még csekély dolgokban sem. Isten visszautasítása az, ha pogány kevélységből nem segítek embertársatokat.

Az én tanításom iga, amely meghajtja a bűnös emberiséget. Pöröly, amely összetöri a kemény kérget, hogy kiszabadítsa a lelket. Igen, iga és pöröly. Mégis, aki elfogadja, az nem érzi azt a fáradságot, amit minden más emberi tudomány és minden más emberi dolog okoz. Mégis, aki ütteti magát, nem fájlalja emberi énjének megsemmisülését, hanem a felszabadulás érzetét tapasztalja. Miért akartok megszabadulni tőle, hogy mindezt olyasmivel helyettesítsétek, ami ólomsúlyú és fájdalmas? Mindnyájatoknak vannak fájdalmai és fáradozásaik. Az egész emberiségnek vannak fájdalmai és fáradozásaik, amelyek néha felülmúlják az emberi erőket. A gyermektől az öregig, aki a sírhoz közeleg kiábrándulva, fáradtan, hosszú életének terhével és sebeivel. Mint ez a gyermek, aki már nagy terhet hord kis vállán. Meggörnyed alatta, és eltűnik a mosoly ajkáról. Eltűnik a gondtalanság értelméből. Emberileg szólva sose lesz többé gyermek. (Jézus az árva kis Józsefre céloz, akit magával hozott Korozaiból.)

De az én tanításomban és az én hitemben enyhülést találnak ezekre a kimerítő terhekre. Azért nevezik azt jó Hírnek (evangéliumnak). Aki elfogadja és engedelmeskedik neki, az boldog lesz a földön, mert Isten és az erény lesz megenyhítője. Könnyűvé teszi számára az utat és világossá. Mint jó testvérek, fogják a kezét. Meggyújtott lámpásaikkal megvilágítják az utat és az életet. Isten örök ígéreteiről énekelnek neki mindaddig, míg fáradt testét békében a földre hajtva felébred a mennyországban.

Emberek, miért akartok fáradtak, csüggedtek, megcsömörlöttek, reménytelenek lenni, amikor enyhülésben és vigasztalásban részesülhettek? Még ti, apostolaim is, miért akarjátok küldetésetek fáradozásait érezni, annak nehézségét, súlyosságát tapasztalni? Hiszen egy gyermek bizalmának birtokában vidám buzgósággal, fénylő könnyedséggel teljesíthettek azt. Fogjátok fel, és éreztétek, hogy az csak az Istent nem ismerő megátalkodott bűnösök számára súlyos. Isten olyan, mint egy édesanya a hozzá hűségesek iránt. Segíti őket útjukon. A kisgyermek bizonytalan lába számára rámutat a kövekre és a tövisre, a kígyófészkekre és az árkokra, mert Ő ismeri azokat, és így titeket nem veszélyeztetnek ezek.

Most szomorkodtok. Szomorúságotok ugyancsak nyomorúságos módon kezdődött. Először szomorkodtatok az én alázatosságom miatt, mintha ezzel bünt követtem volna el önmagam ellen. Most pedig szomorkodtok azért, mert felfogjátok, hogy fájdalmat okoztatok nekem, és annyira távol vagytok még a tökéletességtől. De egyesekben ez a második szomorkodás nem a kevélységből ered. Vannak, akik kevélységből akarnak tökéletesek lenni, és sérti kevélységüket, ha megállapítják, hogy még semmire sem mentek. Ti csak alázatosan fogadjátok el a feddést, és valljátok be, hogy tévedtetek. Szívetekben ígérjétek meg, hogy tökéletesek akartok lenni, emberfeletti célból. Utána jöjjetek hozzám. Én jó útra térítelek titeket. Megértelek titeket, és részvétellel vagyok irántatok.

Jöjjetek hozzám, ti apostolok, és jöjjetek hozzám mindnyájan, ti emberek, akik szenvedtek testileg, lelkileg, szellemileg! Egyesek nem tudják megszentelni szenvedéseiket, Isten szeretetéből anélkül, hogy vissza ne fizetnék a rosszat. A megszentelődés útja hosszú és titokzatos, és néha eléri anélkül, hogy tudnának róla azok, akik a sötétben járnak. Keserű ízt éreznek szájukban, és azt hiszik, hogy nem haladnak előre, és nem mennyei italt isznak. Nem tudják, hogy ez a lelki vakság is egy része a tökéletességnek.

Boldogok, háromszor is boldogok azok, akik folytatják útjukat anélkül, hogy élveznék a világosságot és az édességet. Nem állnak meg azért, mivel nem látnak, és nem hallanak semmit. Nem mondják: „Nem megyek tovább addig, míg Isten nem ad nekem vigasztalásokat.” Mondom nektek: a legsötétebb út a legvilágosabbá válik. Hirtelenül mennyei tájakon találják magukat. A keserű íz, miután elveszi minden étvágyukat az emberi ételektől, mennyei édességgé változik ezek számára a bátrak számára, akik csodálkozva

mondják: „Hogy lehet ez? Miért érzek ilyen édességet és örömet?” Mivel kitartottak, Isten a földön boldoggá teszi őket az égi örömmel.

De addig is, hogy ellenálljatok, jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és elfáradtatok, ti apostolok, és mindnyájan, ti emberek, akik Istent keressétek, akik sírtok földi fájdalmaitok miatt, akik egyedül nagyon gyengék vagytok, és én felüdítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat. Nem terhes. Fenntart titeket. Karoljátok át tanításomat, mint egy szerető jegyessel tennétek. Kövessétek Mestereteket, aki nem elégszik meg azzal, hogy megáld titeket, hanem gyakorolja, amit tanít. Tanuljatok tőlem, aki szelíd és alázatos szívű vagyok. Nyugodalmat találtok lelketeknek, mert a szelídség és az alázatosság részesítenek az országban mind a földön, mind az égben. Már mondtam nektek, hogy az emberek között az igazi győztesek azok, akik a szeretettel érték el diadalukat. A szeretet mindig szelíd és alázatos.

Én sose kívánok tőletek olyan dolgokat, amelyek felülmúlják erőteket. Szeretlek ugyanis titeket. Azt akarom, hogy velem legyetek Országomban. Vegyétek azért jelvényemet és egyenruhámat. Törekedjétek hasonlónak válni hozzám, amint tanításom erre oktat titeket. Ne féljétek, mert az én igám édes, és terhe könnyű. Ugyanakkor végtelenül nagy lesz a dicsőség, amelynek örvendtek majd, ha hűségesek maradtok hozzám. Végtelen és örök... (Vö. Mt 11,28-30)

(4-928)

Meghasonlott ország – Jó és rossz fa – Jónás jele – Jézus anyja és testvérei (Mt 12,22-50; Mk 3,22-35; Lk 8,19-21; 11,14-32)

Jézus Kafarnaumban tartózkodik egy szombati napon. Néhány farizeus már a ház előtt áll, várva az eseményeket, hogy beleköthessenek Jézusba. Az apostolok el akarják kerülni az újabb összeütközést, s bárkájukon magukkal akarják vinni a Jézusra váró betegeket, de egy megszállott nem hajlandó elmenni onnan. Közben visszaérkezik Jézus a kis Józseffel (akiről az előző példabeszédben volt szó).

– Hozzátok ki a beteget! – rendelkezik Jézus.

Az egyik farizeus, aki nem Kafarnaumból való, de rosszabb a kafarnaumiaknál megjegyzi:

– Nem beteg. Megszállott.

– Az mindig a lélek betegsége – válaszolja Jézus.

– De ennek meggátolja látását és beszédét...

– Mindig a lélek betegsége, ami kiterjed a megszállott tagjaira és szerveire. Ha hagyta volna, hogy befejezzem mondatomat, tudta volna, hogy ezt akartam mondani. A láz is a vérben, amikor beteg valaki, és utána a vér által eljut a test egyik vagy másik részébe.

A farizeus nem tud visszavágni, és hallgat.

Jézus elé vezetik a megszállottat. Bágyadt. A nép körülveszi. Ott vannak Kafarnaum előkelői, köztük áll négy farizeus, ott van a zsinagógafőnök, Jairus, és egy sarokban, azzal az ürüggyel, hogy a rendre vigyáz, ott van a római százados és más városbeliek.

– Isten nevében hagyd el ennek a szemét és nyelvét! Akarom! Távozz el ebből a teremtményből! Többé nem szabad hatalmadban tartanod őt. El! – kiállja Jézus, parancsolólag tartva karját.

A csoda az ördög dühös kiáltásával kezdődik, és a megszabadult örömkialtásával végződik:

– Dávid fia! Dávid Fia! Szent és Király!

– Honnan tudja ez, ki az, aki meggyógyította? – kérdezi egy írástudó.

– De hiszen az egész komédia! Ezeket az embereket lefizették, hogy ezt tegyék! – jegyzi meg vállat vonva egy farizeus.

– De ki fizette le? Ha szabad megkérdezni téged? – kérdi Jairus.

– Te is.

– Mi célból?

– Hogy híressé tedd Kafarnaumot!

– Ne szégyenítsd meg értelmedet azzal, hogy ilyen ostobaságokat beszélsz, és ne szennyezd be nyelvedet hazugságokkal. Te tudod, hogy ez nem igaz, és fel kellene fognod, hogy ostobaságokat beszélsz. Ami itt történik, az történik Izrael sok részében. Akkor mindenütt fizet érte valaki? Igazán nem tudtam, hogy a nép nagyon gazdag Izraelben! Mert ti és a ti nagyjaitok biztosan nem fizetnek ezért. Akkor a nép fizet, aki egyesül a Mesterrel és szereti Őt.

– Te zsinagógafőnök vagy és szereted őt. Ott van Mannaen. És Betániában Lázár, Teofil fia. Ezek nem a népből valók.

– De ezek becsületesek, és én is az vagyok. Mi nem csapunk be senkit, semmivel sem. Még kevésbé a hit dolgában. Nem engedjük meg ezt, mert féljük Istent, és megértettük, hogy Isten szereti a becsületességet.

A farizeusok vállukat vonják Jairusnak, és a meggyógyult szüleihez fordulnak:

– Ki mondta nektek, hogy ide jöjjetek?
 – Ki? Sokan. A már meggyógyultak, vagy azok szülei.
 – De igazán beteg volt?
 – Ó! Alattomos gondolkodásúak! Azt hiszitek, hogy mindez képmutatás? Menjete el Gadarába, és kérdezzetek utána, ha nem hiszitek, Izmael leányának családjánál.

A kafarnaumiak méltatlankodva zajonganak. A Názáret közeléből jöttek azonban kijelentik:

– Hiszen ez csak az ács Józsefnek a fia!

A Jézushoz hűséges kafarnaumi polgárok felkiáltanak:

– Nem! Ő az, akinek mondja magát, és akinek a meggyógyított mondta őt: „Isten Fia és Dávid Fia!”

– Ne növeljétek a nép magasztalását a ti kijelentéseitekkel – mondja megvetően egy írástudó.

– És akkor ki Ő, szerinted?

– Egy Belzebub!

– Ah! Viperanyelvűek! Káromlók! Ti vagytok a megszállottak! Szívetekben vakok! Akik pusztulásunkat okoztátok! El akarjátok venni a Messiás örömét is, mi? Uzsorások! – kiabál a tömeg.

Jézus visszavonult a konyhába, hogy egy kis vizet igyon. Éppen akkor jelenik meg ismét a ház küszöbénél, amikor hallja megint az elcsépelet és ostoba farizeusi vádat: „Ez nem más, mint egy Belzebub, mert az ördögök engedelmeskednek neki. A nagy Belzebub, az ő atyja segíti, és Ő űzi ki az ördögöket, nem más, hanem az ördögök fejedelmének műve által.”

Jézus lejön a két kis lépcsőn, és előre megy, egyenesen, komoran és nyugodtan. Megáll az írástudók és farizeusok csoportja előtt. Élesen rájuk nézve mondja:

– Látjuk már a földön is, hogy egy ország, amely egymással ellentétes pártokra oszlott, gyenge belsőleg. Könnyű megtámadni és a szomszédos államok elpusztíthatják, és rabszolgájukká tehetik. Már a földön is látjuk, hogy nincs többé jólét abban a városban, amely ellenkező pártokra oszlott. Ugyanez a helyzet a családban, amelynek tagjai gyűlölködnek egymás ellen. Felmorzsolódik, haszontalan darabokra törik, amely senkit sem szolgál, és amelyet a polgártársak kinevetnek. Az összhang kötelesség, mert fenntartja az önállóságot, az erőt és a szeretetet. Ezt kellene visszatükrözniük a hazafiaknak, a polgártársaknak és a családtagoknak, amikor valamilyen hasznos szempont megkívánása kísérti őket a különválásra és az erőszakra. Ezek mindig veszélyesek, mert szembeállítják a pártokat, és lerombolják az érzelmeket.

Valóban ezt gyakorolják azok, akik a világ urai. Figyeljétek meg Rómát, annak letagadhatatlan erejét, ami annyira fájdalmas számunkra. Uralkodik a világon. De egységes, egy a véleményben, egyetlen akarata: „uralkodni”. Köztük is vannak bizonyos ellentétek, ellenszenvék, lázadások. De ez az egység az alapja. A felszínen egyetlen tömb, repedések, zavargások nélkül. Mindnyájan ugyanazt akarják, és elérik, mert akarják. És el fogják érni mindaddig, míg ugyanazt akarják.

Nézzétek ennek az emberi összetartásnak a példáját és fontoljátok meg: ha a világnak ezek a fiai így tesznek, mit nem tesz a Sátán? Számunkra ők is a Sátánhoz tartoznak. De az ő sátáni pogányságuk semmi a Sátán és ördögei tökéletes sátáni volta mellett. Ebben az örök, időtlen, végtelen, ravaszságban és gonoszságban, határtalan birodalomban örömeiket találják abban, hogy ártsanak Istennek és az embereknek. Ezek a szellemek egyesülnek az egyetlen akaratban, hogy ártsanak. Ezt lélegzik, ebben telik fájdalmas örömük, amely egyetlen, kegyetlen örömük. Átkozott tökéletességgel sikerül egyesülniük ebben.

Ti azt akarjátok, hogy az emberek kételkedjenek hatalmamban. Azért mondjátok, hogy a Sátán segít engem, mint egy alsóbbrendű Belzebubot. De akkor nemde az történik, hogy a Sátán meghasonlott önmagával és ellentétben áll ördögeivel, ha ő űzi ki azokat a

megszállottakból? És ha ellentét van köztük, maradandó lehet-e birodalmuk? Nem! Nem erről van szó. A Sátán a legravaszabb. Nem árt önmagának. Ő ki akarja terjeszteni országát a szívekben, nem pedig csökkenteni akarja azt. Az ő élete „rabolni – ártani – hazudni – bántani – zavart okozni”. Elrabolni a lelkeket Istentől, és a békét az emberektől. Ártani akar az Atya teremtményeinek, hogy Őneki is fájdalmat okozzon. Hazudik, hogy félrevezessen. Megbánt, hogy öröme teljék benne. Zavart okoz, mert ő maga a Zavar. És nem képes megváltozni. Örök létezésében, és módszereiben.

De válaszoljatok erre a kérdésre: Ha én Belzebub nevében üzöm ki az ördögöket, kinek a nevében üzük ki azokat a ti fiaitok? Be akarjátok vallani akkor, hogy ők is csak Belzebubok? Ha ezt mondjátok, rágalmozóknak ítélnék titeket. És ha az ő életszentségük olyan nagy, hogy nem válaszolnak vádjaitokra, ti magatok is megítélhetitek, hogy vallomásotok szerint hisztek abban, hogy sok ördög van Izraelben. És Isten mond majd ítéletet felettetek Izrael fiai nevében, akiket azzal vádoltatok, hogy ördögök. Akiket elítéltek, ők maguk lesznek bírítók ott, ahol az ítélet nincs alávetve emberi nyomásnak.

Ha azonban, amint ez az igazság, én Isten Lelke által üzöm ki az ördögöket, akkor ez bizonyítja, hogy elérkezett hozzátok Isten Országa és ennek az Országnak a Királya. Ennek a Királynak olyan hatalma van, amelynek nem tud ellenállni semmiféle olyan erő, amely ellenkezik az Ő Országával. Azért én megkötözöm és kényszerítem azokat, akik bitorolják Országom fiait, hogy távozzanak el az elfoglalt helyekről, és adják vissza nekem zsákmányukat, mert én veszem birtokba azokat.

Nem így tesz talán az, aki be akar lépni egy házba, amelyben egy erős ember lakik, hogy elvegye tőle a javakat, amelyeket igazságosan, vagy gonoszul szerzett? Így tesz. Belép és megkötözi őt. És miután megtette ezt, kifoszthatja házáat. Én megkötözöm a sötét angyalt, aki elvette azt, ami az enyém, és elveszem, amit elrabolt tőlem. És csak azért tudom megtenni ezt, mert én vagyok az Erős, a jövő századok Atyja, a Béke Fejedelme.

– Magyarázd meg nekünk, mit akar mondani: „A jövő századok Atyja.”. Azt hiszed, hogy egy új század végéig élsz, és még ostobábban azt gondold, hogy időt teremtesz, te, szegény ember? Az idő Istené – mondja egy írástudó.

– És te kérdezed ezt tőlem, aki írástudó vagy? Nem tudod, hogy lesz egy század, amelynek lesz eleje, de nem lesz vége, és az az enyém lesz? Abban győzedelmeskedem majd, összegyűjtve magam körül azokat, akik annak fiai. Ők örökké élnek majd, mint ez a század, amelyet én fogok teremteni. Már teremtem is, a lelket értékesebbnek tartva a testnél, a világnál és a pokolnál, amelyet kivetek, mert én mindent meg tudok tenni.

Ezért mondom nektek, aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az szétszór. Mert én vagyok az, aki Vagyok. Aki nem hiszi ezt, arról már megjövendölték (lásd Kiv 3,13-15), hogy vétkezik a Szentlélek ellen, akinek szavát közvetítették a próféták, és aki se nem hazudik, se nem téved, és akinek ellenállás nélkül hinni kell.

Azért mondom nektek: mindent megbocsátanak az embereknek, minden bűnüket és káromkodásukat. Mert Isten tudja, hogy az ember nemcsak lélek, hanem test is. A megkísértett test alá van vetve a váratlan gyengeségnek. De aki a Lelket káromolja, az nem nyer bocsánatot. Aki az Emberfia ellen beszél, az még bocsánatot nyer, mert a test nehézsége, amely körülveszi az én személyemet és azt az embert, aki ellenem beszél, még megtévesztheti őt. De aki a Szentlélek ellen beszél, az nem nyer bocsánatot sem ebben az életben, sem a jövőben, mert az Igazság az, ami: tiszta, szent, letagadhatatlan és kifejezett a lélek számára, és olyan módon, amely nem visz tévedésbe. Egészen más azok helyzete, akik szándékosan tévednek, mert tévedni akarnak. Tagadják a Szentlélektől kapott Igazságot, tagadják Isten Szavát és a Szeretetet, amelyet ebben a Szóban szeretetből adott az embereknek. A Szeretet ellen elkövetett bűn nem nyer bocsánatot.

De mindenki olyan gyümölcsöt terem, amilyen a fája. Ti, a ti gyümölcsötöket adjátok, és ezek nem jó gyümölcsök. Ha ti adtok egy jó fát, hogy azt elültessük a gyümölcsös kertben, az

jó gyümölcsöket fog teremni. De ha rossz fát adtok, rossz lesz a gyümölcse, és mindenki azt mondja: „Ez a fa nem jó”. Mert gyümölcseről ismerik meg a fát.

És ti hogyan hiszitek, hogy jól beszélhettek, ti, akik gonoszok vagytok? Mert a szív bőségéből szól a száj. És amivel túlcserélésig megteltünk, azzal bővelkednek cselekedeteink és szavaink. A jó ember jót ad jó kincséből. A gonosz, gonosz kincséből gonoszt ad. Lelkülete szerint beszél és cselekszik.

Igazán mondom nektek, hogy a semmittevés bűn. De jobb semmit sem tenni, mint gonoszul cselekedni. És azt is mondom nektek, hogy jobb hallgatni, mint feleslegesen és rosszindulatúan beszélni. Akkor is, ha a hallgatás semmittevés, inkább azt tegyétek, mintsem hogy nyelvetekkel vétkezzetek. Biztosítlak titeket, hogy minden felesleges szóért számot kell majd adniuk az embereknek az ítéletkor. Kimondott szavaikért üdvözülnek majd az emberek, és szavaik miatt kárhoznak el. Vigyázzatok azért ti, akik annyit beszéltek, több mint feleslegesen, mert azok nemcsak feleslegesek, hanem gonosztevők, és az a céljuk, hogy a szíveket eltávolítsák az Igazságtól, aki hozzátok beszél.

A farizeusok tanácskoznak az írástudókkal, és utána mind együtt. Udvariasságot színlelve megkérlik:

– Mester, jobban hisznek annak, amit látnak. Adj azért nekünk egy jelet, hogy hihessük, te valóban az vagy, akinek mondd magadat.

– Látjátok, hogy bennetek van a Szentlélek elleni bűn? Ő a Megtestesült Ige által már többször rám mutatott. Az Ige és az Üdvözítő eljött a kijelölt időben, megelőzve és követve a megjövendőlt jelektől, azt művelve, amit a Lélek mond.

Ők erre ezt felelték:

– A Léleknek hiszünk, de hogyan hihetünk neked, ha nem látunk egy jelet saját szemünkkel?

– Hogyan hihettek akkor a Léleknek, akinek cselekedetei szellemiek, ha nem hisztek az én cselekedeteimnek, amelyek érzékelhetők szemetekkel? Életem tele van velük. Nem elég még? Nem. Én magam felelem, hogy nem. Még nem elég. Ennek a házasságtörő és gonosz nemzedéknek, amely egy jelet keres, egyetlen jel adatik majd: Jónás próféta jele. (Lásd Jónás 2-3) Amint Jónás három napig a bálna gyomrában tartózkodott, úgy lesz majd az Emberfia három napig a föld méhében. Igazán mondom nektek, hogy a niniveiek feltámadnak majd az Ítélet napján, mint minden ember, és felkelnek ez ellen a nemzedék ellen, és elítélik azt. Mert ők bűnbánatot tartottak Jónás prédikációjára, de ti nem. Pedig itt nagyobb valaki van Jónásnál. És ugyanígy feltámad és felkel majd ellenetek a Dél Királynője is, és elítél titeket, mert ő a világ végéről eljött, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét. És olyan valaki van itt, aki több Salamonnál.

– Miért mondd, hogy ez a nemzedék házasságtörő és gonosz? Nem rosszabb, mint régen. Ugyanoly szentek vannak köztük, mint amilyenek régen voltak. Izrael összetétele nem változott. Te megsértesz minket.

– Ti saját magatokat bántjátok meg, amikor ártotok lelketeknek, mert eltávolítjátok azokat az Igazságtól és ezért az üdvösségtől. De mégis megválaszolok nektek. Ez a nemzedék nem szent, csak külsejében és ruhájában. Belülről nem az. Izraelben ugyanazok a nevek ugyanazokat a dolgokat jelentik. De nincs valóság ezekben a dolgokban. Ugyanazok a szokások, ruhák és szertartások. De hiányzik belőlük a lélek. Házasságtörők vagytok, mert elutasítottátok a természetfeletti házasságot az isteni Törvénnyel, és házasságtörő egyesüléssel összeházasodtatok a Sátán törvényével. Csak mulandó testetekben vagytok körülmetélve. Szívetek nincs többé körülmetélve. És gonoszok vagytok, mert eladtátok magatokat a Gonosznak. Megmondtam.

– Te túlságosan megbántasz minket. De ha így van, miért nem szabadítod meg Izraelt az ördögtől, azért, hogy szentté váljék?

– Akarja ezt Izrael? Nem. Akarják ezek a szegények, akik eljönnek, hogy megszabaduljanak az ördögtől, mert érzik azt önmagukban. Terhes és szegényletes számukra az ördög befolyása. Ti nem érzitek ezt. És felesleges lenne titeket megszabadítani attól, mert nem kívánjátok ezt. Azért azonnal ismét birtokába venne titeket még inkább, mint azelőtt. Mert amikor egy tisztátalan lélek kimegy egy emberből, száraz helyeken vándorol, nyugalmat keresvén, de nem talál. Nem száraz vidékekről van szó, jegyezzétek meg! Szárazak, mert nem hajlandók befogadni őket, mint amint a száraz föld nem fogadja be a magot. Akkor azt mondja: „Visszatérek házamba, ahonnan erőszakkal kiűztek az illető akarata ellenére. Biztos vagyok, hogy befogad engem, és nyugvóhelyet találok nála.” Valóban visszatér ahhoz, aki az övé volt. Sokszorosan kész visszafogadni őt. Igazán mondom nektek, hogy az ember inkább vágyakozik a Sátán után, mint Isten után. Ha a Sátán nem nyomja el tagjait, nem panaszkodik semmiféle más megszállás miatt. Elmegy tehát, és üresen, kiséperve, feldúsítva, tisztaságtól illatozva találja a házat. Akkor megy, és magához vesz hét másik ördögöt, mert többé nem akarja elveszteni. Ezzel a nála gonoszabb hét ördöggel belép abba, és mindnyájan letelepszene ott. És az egyszer megtértnek ez a második állapota, második elvetemültsége rosszabb az elsőnél. Mert a Sátán fel tudja mérni, hogy ez az ember mennyire szereti őt, és mennyire hálátlan Isten iránt. És azért is, mert Isten nem tér vissza oda, ahol lábbal tapossák kegyelmeit, és miután egyszer már megtapasztalták a megszállottságot, ismét kitérnek karjukat egy még nagyobb megszállás felé. A megszállásba való visszaesés rosszabb, mint amikor egy, a tüdővészéből kigyógyult beteg visszaesik ebbe a betegségbe. Többé már nem képes a javulásra és a gyógyulásra. Így történik ezzel a nemzedékkel is, amelyet a Keresztelő megtérített, de amely visszatért a bűnözéshez, mert a gonoszt szereti, nem pedig engem.

Miközben Jézus beszél, megérkezik Anyja Jézus unokatestvéreivel. A Jézus közelében lévő apostolok szólnak neki:

– Mester, itt van Anyád és testvéreid. Kint vannak az úton, és téged keresnek, mert beszélni akarnak veled. Parancsolt meg a tömegnek, hogy engedjenek helyet nekik, hogy hozzád jöhessenek, mert biztosan valami súlyos ok hozta ide őket, hogy téged keressenek.

Jézus felemeli fejét és látja a tömeg végén Anyjának aggódó arcát. Mária csak nehezen tudja visszafojtani sírását. József, Alfeus fia izgatottan beszél hozzá. Mária erőteljes mozdulatokkal utasítja el őt, József erősködése ellenére. Jézus látja Simon megzavarodott arcát is. Ő nyilvánvalóan szomorú, kiábrándult... Jézus azonban nem mosolyog rájuk, és nem ad ki semmiféle parancsot. Hagyja a Lesújtottat elmerülni fájaldalmában, és unokatestvéreit ott, ahol vannak. Szemét a tömegre irányítja, és válasza, amit a körülötte álló néhány apostolnak ad, szól azoknak is, akik távol állnak, akik megkísérlik, hogy a vérségi kötelék felülmúlja a kötelességet.

– Ki az én Anyám? Kik az én testvéreim? – Komoly arccal körülnéz. Belesápad az erőfeszítésbe, amellyel a kötelességet előnyben részesíti az érzelmekkel és vérségi kötelékekkel szemben. Megtagadja az Anyával való kötelékét, hogy szolgálja az Atyát. A körülötte tolongó tömegre mutató mondja:

– Íme az én anyám, és íme testvéreim. Akik Isten akaratát cselekszik, azok az én testvéreim és nővéreim, azok az én anyám. Nem rendelkezem másokkal. És ezek az enyéim lesznek, ha először, és másoknál nagyobb tökéletességgel teszik meg Isten akaratát, minden más akaratnak, vagy a vér és az érzelmek hangjának teljes feláldozásával.

A tömeg erőteljesebben zúg, mintha egy hirtelen szél felkorbácsolná a tengert.

Az írástudók adják meg a hangot:

– Ez ördög! Még saját vérét is megtagadja!

Rokonai tovább viszik:

– Bolond! Még saját Anyját is kínozza!

Az apostolok kijelentik:

– Ez igazán hősies beszéd!

A nép:

– Mennyire szeret minket!

Mária, József és Simon nagy nehezen átvérgődnek a tömegen. Mária nagyon kedves, József dühöng a méregtől, Simon egészen meg van zavarodva. Jézus közelébe érnek.

József azonnal neki támad:

– Elvesztetted az eszedet! Mindenkit megbántasz. Még Anyádra sem vagy tekintettel! De most itt vagyok én, és megakadályozlak ebben. Igaz, hogy munkásként mégy ide s oda? És ha igaz, akkor miért nem dolgozol a te műhelyedben, hogy Anyád ne éhezzen? Miért hazudod, hogy a te munkád a prédikálás? Munkakerülő vagy és hálátlan. És utána elmész fizetésért dolgozni egy idegen házba? Valóban úgy tűnik nekem, hogy egy ördög vett hatalmába, és letéritett téged a jó útról. Válaszolj nekem!

Jézus megfordul, és karjaival átfonja a gyermek Józsefet. Felemeli öt hóna alatt tartva, és azt mondja:

– Azért dolgozom, hogy tápláljam ezt az ártatlant és az ő rokonait, és hogy meggyőzzek titeket Isten jóságáról. Korozainban beszéltem az alázatosságról és a szeretetről. És nemcsak Korozainban, hanem neked is, József, igazságtalan testvérem. De megbocsátok neked, mert tudom, hogy a kígyó harapott meg téged. És megbocsátok neked is, állhatatlan Simon. Nem kell semmit megbocsátanom Anyámnak. Neki se kell megbocsátania nekem, mert ő igazságosan ítél. A világ tegye azt, amit akar. Én azt teszem, amit Isten akar. És boldogabb vagyok Atyám és Anyám áldásával, mintha az egész világ kikiáltana a világ királyává. Jöjj, Anyám! Ne sírj! Ezek nem tudják, mit tesznek. Bocsáss meg nekik!

– Ó! Fiam! Tudom. Te tudod. Nem kell mást mondani...

– Nem kell mást mondani, kivéve a tömegnek azt, hogy: „Menjetek békével!”

És Jézus megáldja a tömeget. Utána jobbával Máriát, baljával a gyermeket fogva felmegy a lépcsőn.

(4-934)

Az esztelen gazdag (Lk 12,13-21)

Jézus, nyilvános működésének második évében a Genezáreti tó nyugati partján tartózkodik. Ott keresi fel őt valaki, miközben gyógyítja a betegeket és tanítja az összegyűlt tömeget. Megszólítja:

– Én nem vagyok a te tanítványod. De csodállak. Válaszolj azért erre a kérdésemre: Megengedett-e, hogy valaki visszatartsa más pénzét?

– Nem, ember. Ez éppúgy lopás, mint az, amikor valaki elveszi egy utas erszényét.

– Akkor is, ha a család pénzéről van szó?

– Akkor is. Igazságtalan, ha az egyik magának tulajdonítja el az összes többi családtag pénzét.

– Akkor, Mester, jöjj el Abelmainba, amely a Damaszkuszba menő úton fekszik, és parancsold meg testvéremnek, hogy ossza meg velem elhunyt apám örökségét. Nem rendelkezett fölé írásban. Ő mindet eltulajdonította. Ikrek vagyunk. Azért nekem ugyanolyan jogom van hozzá, mint neki.

Jézus ránéz, és azt mondja:

– Fájdalmas helyzet. Testvéred biztosan nem cselekszik helyesen. De csak annyit tudok tenni, hogy imádkozom érte, és még inkább érte, hogy megtérjen. És elmehetek a te vidékre az evangéliumot hirdetni, hogy így megérintsem szívét. Nem terhes számomra az út, ha ki tudlak békíteni titeket.

Az ember dühösen kitör:

– És mit akarsz, hogy elérjenek számomra szavaid? Ebben az esetben többre van szükség a szavaknál!

– De nemde azt mondtad, hogy parancsoljam meg testvérednek, hogy...

– Megparancsolni más, mint az evangéliumot hirdetni. A parancs mindig fenyegetéssel jár együtt. Fenyegezd meg őt, hogy lesújtasz rá, ha nem adja nekem, ami az enyém. Te megteheted. Amint egészséget adsz, ugyanúgy betegséget is okozhatsz.

– Ember, én megtéríteni jöttem, nem lesújtani. De ha hiszel szavamban, békét találsz.

– Milyen szavadban?

– Azt mondtam, hogy imádkozom testvéredért, hogy te vigasztalásban részesülj, és ő megtérjen.

– Mesebeszéd! Történetek! Én nem vagyok együgyű, hogy higgyek bennük! Jöjj, és parancsolj neki!

Jézus, aki szelíd és türelmes volt, méltóságteljessé és szigorúvá válik. Felegyenesedik – előzőleg kissé lehajolt a kis köpcös és haragtól lángoló emberke fölé – és azt mondja:

– Ember, ki tett meg engem bírál közöttetek? Senki. De hogy megszüntessem két testvér viszályát, elfogadtam hívásodat, hogy elmenjek és gyakoroljam küldetésemet, mint kibékítő és üdvözítő. Ha te hittél volna szavamban, visszatérve Abelmainba úgy találtad volna, hogy testvéred megtért. Nem tudsz hinni. Azért nem lesz részed a csodában. Ha te tudtad volna először rátenni kezedet a kincsre, te fosztottad volna meg attól testvéredet. Mert valóban, amint ikreként születtetek, úgy ikrek vagytok szenvedélyeitekben is. Te éppúgy, mint testvéred, csak egyet szeretsz: az aranyat. Egyben hiszel: az aranyban. Maradj meg akkor hitedben! Isten veled!

Az ember átkozódva elmegy, megbotránkoztatva mindenkit. Az emberek meg akarják büntetni őt. Jézus azonban ellenzi. Azt mondja:

– Hagyjátok elmenni. Miért szennyeznétek be kezeteket egy oktalan állat megverésével? Én megbocsátok neki, mert megszállotta az arany ördöge, s az vezeti félre. Ti is ezt tegyétek.

Inkább imádkozzunk ezért a szerencsétlenért, hogy emberré váljék, szép, megszabadult lélekkel.

– Igaz. Még arca is rettenetessé vált pénzsóvárságában. Láttad? – kérdezik egymástól a tanítványok, és azok, akik a fősvény közelében álltak.

– Igen. Amikor a Mester visszautasította, kis híján megütötte őt átkozódása közben, és ördögivé vált arckifejezése.

– Kísértő ördöggé. Gonoszságra kísértette a Mestert...

– Hallgassatok ide! – mondja Jézus. – Valóban, a lelki változások visszatükröződnek az arcon. Mintha az ördög kiülne a megszállt arcára. Kevesen nem árulják el, hogy ördögök, akár cselekedeteikkel, akár arckifejezésükkel. És ezek a kevesek tökélyre vitték a gonoszságban, és tökéletesen meg vannak szállva.

Az igaz ember arca ezzel szemben mindig szép. Még akkor is, ha testileg eltorzult. Természetfeletti szépség sugárzik róla, amely bensejéből kiárad külsejére. Nemcsak szólásmód, hanem igaz tény, hogy aki mentes a bűntől, az, friss testben is. Ezt megfigyelhetjük rajta. A bennünk levő lélek mindent átjár. A bűzös lélek megrontja a testet is. Az illatozó lélek viszont tisztán megőrzi a testet. A romlott lélek fajtalan bűnökre ösztönzi a testet, és ezek öreggá teszik és eltorzítják a testet. A tiszta lélek tiszta életre sarkallja a testet. És ez megőrzi a frissességet, és fenségesé teszi.

Törekedjete arra, hogy megmaradjék bennetek a lélek tiszta ifjúsága, vagy feltámadjon, ha már elveszett. Vigyázzatok és őrizkedjete minden helytelen vágytól, legyen az érzéki, vagy hatalomvágy. Az ember élete nem függ a birtokolt javak bőségétől. Sem a földi, s még kevésbé a másiki: az örök élet. Függ azonban életmódjától. És életével kapcsolatban áll boldogsága mind ezen a földön, mind az égben. Mert a bűnös sose boldog, nem igazán boldog. Az erényes viszont mindig boldog, égi boldogsággal, még akkor is, ha szegény és egyedül él. Még a halál se sújtja le őt. Mivel nincsenek bűnei és lelkiismeret furdalásai, nem fél az Istennel való találkozástól. Nem siratja azt, amit itt hagy a földön. Tudja, hogy az égben van kincse. Boldogan megy a halál felé, amely megnyitja neki az Országot, ahol kincse van. Akárcsak az, aki megy, hogy birtokba vegye örökségét, ami rá vár. Szent örökségét!

Tegyéte azonnal kincsetekké. Kezdejete el már ifjúkorotokban, ti, kik fiatalok vagytok. Dolgozzatok fáradhatatlanul, ti öregek, akik korotoknál fogva már közel álltok a halálhoz. De mivel a halál napja ismeretlen, és gyakran meghal a gyermek, mielőtt megöregedne, ne halogassáte a munkáte, hogy kincseket gyűjtsetek a másiki élet számára az erényekkel, a jócselekedetekkel. Így nem ér titeket a halál, mielőtt elküldtete érdemeite kincset az égbe. Sokan azt mondják: „Ó! Fialat és erős vagyok! Most élvezem a földet, s majd utána megtérek!” Nagy tévedés!

– Halljátok ezt a példabeszéde! Egy gazdag ember földje nagyon jól termett. Egyenesen csodálatos volt az aratás. Boldogan szemléte mindezt a bőséget, ami felhalmozódott földjein és szérűskertjeiben. Nem volt helye ennyi gabona elhelyezésére. Ideiglenes tetőket építtetett számára, és még házának szobáit is raktárnak használta. Azt mondta: „Dolgozta, mint egy rabszolga, de nem csalatkoztam a földben. Tíz aratást értem meg, és most ugyanannyi évig pihenni akarok. Hogyan találom helyet mindennek a termésnek? Nem akarom eladni, mert akkor újból dolgozni lennék kénytelen, hogy jövőre ismét arathassak. Így teszek: lebontom csüremeit, és nagyobbakat építek. Oda teszem minden termésyemet. Utána azt mondom lelkemnek: 'Lelkem! Most sok évig elég, amid van. Pihenj azért, egyél, igyál és örvendj!' ”

Ez az ember, mint sokan mások is teszik, összetévesztete a testet a lélekkel, összekeverte a szentet a közönségessele. Valójában ugyanis a dózsölésben és a tétlenségben a lélek nem találja örömét, hanem elernyed. Ő is, mint sokan mások, az első jó termés után megállt, azt gondolván, hogy már mindent megtett.

Hát nem tudjátok, hogy miután valaki az ekére tette a kezét, ki kell tartania egy és tíz és száz évig, ameddig csak élete tart? Ha megáll, vétkezik önmaga ellen, mert megtagadja

magától a nagyobb dicsőséget. Visszafelé halad, mert, általában aki megáll, nemcsak hogy többé nem megy előre, hanem visszafordul. Az égi kincseket évről évre növelni kell azért, hogy jók vagyunk. Azért, mert ha az irgalmas Isten jóságos azokkal is, akiknek csak kevés évük van kialakulásukhoz, nem működik közre a lustákkal, akik hosszú életükön keresztül keveset tesznek. Ha tétlen, nem gyümölcsözteti többé kincseit, akkor kárát szenved ennek égi békéje. Isten azt mondta az ostobának: „Ostoba ember! Összetéveszted a testet és a földi javakat a lélekkel és Isten kegyelmével! Ártasz ezzel magadnak. Tudd meg, hogy még ezen az éjjelen eltávozik lelked, és tested élettelenül fog feküdni. Kie lesz mindaz, amit elkészítettél? Magaddal viszed? Nem. Szíнем előtt nem lesz semmi a földi terményekből és a lelki művekből. Szegény leszel a másik életben. Jobb lett volna, ha terményeddel gyakoroltad volna az irgalmasság cselekedeteit embertársaid iránt és magad iránt. Mert amikor irgalmas vagy mások iránt, a te lelkeddel gyakorlod az irgalmasságot. Ahelyett, hogy a semmittevésre gondoltál volna, tevékenykedtél volna becsülettel hasznosítva testedet, és nagy érdemeket szerezve lelkednek egészen addig, míg magamhoz hívtalak volna téged.” És az ember meghalt az éjjel, és szigorú ítéletben részesült.

Bizony mondom nektek, így jár az, aki magának gyűjt kincseket, ahelyett, hogy Isten szemében gazdagodnék meg. Most menjetek, és értékesítsétek a tanítást, amit adtam nektek. Béke veletek!

(4-996)

Hollók, gyöngyvirágok (Mt 6,25-34; Lk 12,22-34)

Miután Jézus befejezte az előző példabeszédet, visszavonult apostolaival és tanítványaival egy kis erdőbe, hogy pihenjenek. De miközben esznek, Jézus még folytatja előző leckéjét. Megismétli azt, amit már többször mondott apostolainak, de amit nem lehet elégyszer elismételni, mert az emberek nagyon nehezen fogják fel.

– Hígytétek el – mondja – hogy csak az erényben való gyarapodással kell törődni.

Vigyázatok: sose legyetek gondterheltek, nyugtalanok gondoskodástokban. A nyugtalanság, félelem, aggodás még nagyon visszatükrözi a fősvénységet, féltékenységet és az emberi bizalmatlanságot. Ez ellensége a Jónak.

Munkátokban legyetek állhatatosak, bizakodók, békések. Ne ugorjatok neki hirtelen, és ne álljatok meg hirtelen. A vadszamarak tesznek így. De senki se használja őket, hacsak nem ostoba ahhoz, hogy biztonságosan utazzék rajtuk. Békések legyetek, amikor győztök, és békések, amikor legyőznek titeket. Még amikor megsiratjátok egy tévedésedet, mert megbántottátok vele Istent, akkor is békés legyen sírásotok. Vigasztaljon meg alázatosságotok és bizalmatok. Aki összeroskad, magára haragszik, az jelét adja kevélységének és bizalmatlanságának. Az, aki alázatos, tudja, hogy szegény ember, aki alá van vetve a test nyomorúságainak, amelyek néha győzedelmeskednek felette. Ha valaki alázatos, nem annyira önmagában bíz, mint inkább Istenben. Nyugodt a súlyos veszteségekben is. Azt mondja: „Bocsáss meg, Atyám! Tudom, hogy te ismered gyengeségemet, amely néha erőt vesz rajtam. Hiszem, hogy részvétellel vagy irántam. Erősen bízom abban, hogy te a jövőben még inkább segítesz, mint előzőleg, annak ellenére, hogy én oly kissé elégitelnek ki téged.”

Ne legyetek se közömbösek, se fősvények Isten javai iránt. Amennyi bölcsességgel és erénnyel rendelkeztek, annyit adjatok. Úgy dolgozzatok a lelki javakért, mint ahogy az emberek teszik a testiekért. Ami a testet illeti, ne kövessétek azokat a világfiakat, akik mindig remegnek jövőjük miatt. Félnék attól, hogy hiányozni fog nekik a fölösleges, hogy betegség jön, meghal valaki, árthatnak nekik ellenségeik, stb.

Isten tudja, mire van szükségetek. Ne féljétek azért jövőtök miatt. Legyetek szabadok a félelemtől, amely súlyosabb, mint a gályarabok láncai. Ne aggódjatok életek miatt, hogy mit esztek, mit isztek, mibe öltözködtök. A lélek élete több a testénél, és a test több a ruhánál, mert testetekkel és nem ruhátokkal éltek. A test megtagadásával segítitek a lelket az örök élet elérésében. Isten tudja, meddig hagyja a lelket a testben. Addig az óráig megadja nektek azt, amire szükségetek van. Megadja azt a hollóknak, ezeknek a tisztátalan állatoknak, amelyek a holttesteken lakmároznak, és amelyek azért léteznek, hogy a rothadást eltávolítsák. És nektek nem adná meg? Nincs éléstárunk, kamrájuk, Isten táplálja őket. Ti emberek vagytok, nem hollók. Jelenleg az emberiség virágai vagytok, mert a Mester tanítványaiként dolgoztok. Hirdetitek az evangéliumot a világnak, Istent szolgáljátok. Képzeltetitek-e azt, hogy Isten, aki gondját viseli a gyöngyvirágnak, felnöveszti, és olyan ruhába öltözteti, amely szebb Salamonénál, anélkül, hogy neki az illatozásnál egyebet kellene tennie, imádva Őt, ez az Isten ne gondoskodnék a ti ruhátokról?

Ti önmagatoktól nem tudtok egy fogat adni a fogatlan szájba, se pedig egy ujjnyival megnyújtani a megrövidült lábat, se pedig élessé tenni a ködössé vált szemet. És ha ezeket a dolgokat nem tudjátok megtenni, gondolhatjátok-e, hogy el tudjátok úzni magatoktól a nyomorúságot és a betegséget, és kenyeret tudtok előteremteni a porból? Nem vagytok képesek erre. De ne legyetek kishitűek. Mindig meglesz nektek a szükséges. Ne aggódjatok, mint a világ pogányai, akik fáradoznak azért, hogy megszerezzék azt, amiben örömük telik.

Nektek van Atyátok, aki tudja, mire van szükségetek. A ti első gondotokként nektek csak az Isten Országát kell keresnetek, és annak igazságát, és a többit mind megkapjátok.

Ne féljete ti, kik kiseded nyájam vagytok! Atyámnak úgy tetszett, hogy meghívjon titeket az Országba, hogy titek legyen ez az Ország. Azért vágyakozhattok arra, és segíthetitek az Atyát jóakaratokkal és szent tevékenységetekkel. Adjátok el, amitek van, osszátok szét alamizsnaként, ha egyedül vagytok. Adjátok a családoknak, amiről lemondotok, hogy kövessetek engem, mert igazságos, hogy ne fosszátok meg a kenyértől gyermekeiteket és házastársatokat. És ha nem tudjátok feláldozni ezért vagyontokat, áldozzátok fel érzelmi kincseteket. Isten ezt is értékeli. Tisztább arany ez minden másnál; értékesebb gyöngy annál, amit a tengertől raboltok el, ritkább drágakő annál, amit a föld méhe ad. Mert érettem lemondani a családról tökéletes szeretet. Több a színaranyból, a könnyekből eredő gyöngynél, a vérből készült rubinnál. Sajog a szív sebe miatt, amelyet az apától és az anyától, a házastársától és gyermekektől való elszakadás ejt rajta.

Ez az erszény nem merül ki, ez a kincs sose csökken. A rablók nem tudnak betörni az égbe. Rozsda nem emészti el azt, amit ott helyeztek el. Az ég szívetekben lesz, és szívetek az égben kincsetek mellett. Mert a szív a jóban és a rosszban is éppúgy oda kötődik, ahol kedves kincsét sejt.

(4-1000)

Az éber szolgák (Mt 24,42-51; Mk 13,33-36; Lk 12,35-53)

Jézus még mindig az előző oktatást folytatja új hasonlatokkal:

– Álljatok mindig készen, mint aki utazni készül, vagy urát várja. Ti az Úristen szolgálói vagytok. Bármely órában hívhat titeket oda, ahol Ő van, vagy eljöhet oda, ahol ti vagytok. Legyetek azért mindig készek az elmenetelre, vagy a tiszteletadásra. Övezzétek fel derekatokat az útra, vagy a munkára. Tartsátok kézben meggyújtott lámpásokat. Isten kijön a menyegzőről valakivel, aki megelőzött titeket az égben és a Neki való önátadásban a földön. Eljön hozzátok, akik várokotok rá, és azt mondja: „Menjünk Istvánhoz, vagy Jánoshoz, vagy Jakabhoz és Péterhez!” Isten gyorsan jön, vagy gyorsan hív: „Jöjj!” Azért gyorsan nyissatok ajtót, amikor Ő odaérkezik, vagy amikor magához hív titeket!

Boldogok azok a szolgák, akiket megérkezésekor uruk ébren talál. Igazán mondom nektek, hogy hűséges várokotásuk megjutalmazására felköti ruháját, és asztalhoz ültet titeket, hogy kiszolgáljon. Jöhet az első őrjáratkor, a másodikkor, a harmadikkor. Ti nem tudjátok előre. Legyetek azért mindig éberek. Boldogok lesztek, ha ezt tesztitek, és így talál titeket Uratok. Ne áltassátok magatokat azzal, hogy „Van még idő! Ezen az estén nem jön.” Rosszul járhattok. Nem tudjátok. Ha valaki tudná, mikor jön a rabló, nem hagyná őrizetlenül házát, mert a rabló felfeszítheti az ajtót és a páncélszekrényt. Ti is álljatok készen, mert amikor legkevesbé gondoljátok, akkor jön el az Emberfia, azt mondva: „Itt az idő”!

Péter, aki elfeledkezett az evésről, annyira hallgatta az Urat, amikor Jézus elhallgatott, megkérdi:

– Nekünk mondd ezt, vagy mindenki számára?

– Nektek is és mindenkinek. De leginkább nektek, mert az Úr titeket mintegy a szolgák fejévé rendelt, hogy felügyeljétek rájuk. Azért kétszeresen készen kell állnotok, mint felügyelők, és mint egyszerű hívek.

Milyennek kell lennie a felügyelőnek, akit ura szolgálói fölé rendelt, hogy idejében mindenkinek kiadja az őt megillető részt? Előrelátónak és hűségesnek. Teljesítenie kell saját kötelességét, és az alárendeltekkel el kell végeztetnie, amire azok kötelesek. Különben kárt szenvedne urának érdeke, amelynek megvédéséért fizeti őt távolléte idején. Boldog az a szolga, akit ura, amikor hazatér házába, hűségesnek, szorgalmasnak és igazságosnak talál. Bizony mondom nektek, hogy egyéb vagyona felügyeletével is megbízza. Rábízza egész vagyonát, megnyugodva és örvendezve szívében a biztonság miatt, amit ez a szolga jelent számára.

De ha ez a szolga azt mondja: „Ó! Jól van! Nagyon távol van uram, és azt írta nekem, hogy később tér csak haza. Azért azt tehetem, amit akarok. Utána, amikor közelínek gondolom visszatérését, majd gondoskodom róla.” És elkezd enni és inni, míg lerészegedik. Parancsokat osztogat részegen. Mivel a szolgák ezeket nem hajlandók teljesíteni, nehogy megkárosítsák urukat, ő verni kezdi a szolgákat és a szolgálókat. Végül ezek megbetegednek és elgyengülnek. Ő pedig boldognak tartja magát, és azt mondja: „Végül is igazságos ez. Én vagyok az úr, féljenek mindnyájan.” De mi történik? Az, hogy ura megérkezik, amikor legkevesbé várja. Talán még az is megtörténik, hogy meglepi őt, amint zsebre vágja pénzét, vagy megrontja valamelyik gyengébb szolgáját. Akkor, mondom nektek, ura leteszi őt felügyelői állásáról, és még szolgaként sem alkalmazza többé, mert nem szabad megtartani a hűtlent és az árulót a becsületesek között. Annál nagyobb lesz büntetése, minél inkább szerette és oktatta őt előzőleg ura.

Mert aki jobban ismeri urának akaratát és gondolatait, annak pontosabban kell azt teljesíteni. Ha nem tesz úgy, amint ura mondta neki, sokkal több verést kap, mint mások. Míg

az, aki mint kisebb szolga, csak keveset tud, és téved, azt gondolva, hogy helyesen jár el, kisebb büntetést kap. Aki sokat kapott, attól sokat követelnek. Akire sokat bíztak, annak sokat kell visszaadnia. Mert felügyelőimtől számon kérem még az egy órás kiseded lelkét is.

Nem azért választottalak ki titeket, hogy virágzó parkban üdüljete. Tüzet hozni jöttem a földre. Mit kívánhatnék, mint hogy lángra lobbanjon? Ezért fáradozom, és azt akarom, hogy ti is ezért fáradozzatok mindhalálig, és addig, míg az egész föld máglyaként ég az égi tűztől.

Egy keresztséggel kell megkereszteltetnem. És mennyire szenvedek, míg be nem teljesedik! Nem kérditek, miért? Azért, mert ez által tehetlek meg titeket a Tűz hordozóivá, azokká, akik megmozgatnak mindenkit, minden társadalmi réteget, hogy egyetlen dologgá tegyétek őket: Krisztus nyájává.

Azt hiszitek, hogy békét hozni jöttem a földre? Úgy, amint a föld látja azt? Nem! Sőt, azért, hogy széthúzást és szétválást okozzak. Mert mostantól fogva egészen addig, míg az egész föld nem lesz egyetlen nyájjá, ha öten vannak egy házban, ketten három ellen lesznek. Az apa a fiú ellen lesz, és ez apja ellen, és az anya leányai ellen és ezek ő ellene, és anyós és menyje eggyel több okkal rendelkeznek, hogy ne értsenek egyet. Mert új nyelv lesz bizonyos ajkakon. Olyan lesz, mint egy Babel. Mélységes háborgás rázza majd meg az emberi és emberfeletti érzelmek világát. De utána eljön majd az óra, amelyben minden egyesül egy új nyelvben. Ezt beszélnek mindazok, akiket a Názáreti megváltott. Megtisztulnak az érzelmek vizei. A salak leülepszik. A felszínen ragyognak az égi tavak tiszta hullámai.

Valóban, az én szolgálatom nem pihenés abban az értelemben, ahogy az emberek értik ezt. Hősiességre, fáradhatatlanságra van szükség. De mondom nektek: végül Jézus, mindig és ismét Jézus lesz az, aki felövezi ruháját, hogy szolgáljon titeket. Utána leül veletek az örök lakomához. Elfelejtitek a fáradságot és a fájdalokat.

(4-1002)

A könyörtelen adós (Mt 18,21-35; Lk 17,3-4)

Nyilvános működésének második évében Jézus apostolaival és tanítványaival beszélget Magdalában, Mária Magdolna kertjében. Péter megkérdezi:

– Hányszor kell megbocsátanunk a testvéreknek? Hányszor, ha a papok ellen vétkeznek; és hányszor, ha Isten ellen vétnek? Mert ha úgy lesz a jövőben is, mint most, akkor biztosan vétkezni fognak ellenünk, látva, hogy ellened mily sokszor vétnek. Mondd meg nekem, hogy mindig meg kell bocsátanom, vagy ha nem, hát hányszor. Például hétszer, vagy még többször?

– Nem mondom neked, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer. Megszámlálhatatlanul sokszor. Mert a mennyei Atya is sokszor megbocsát nektek, nagyon sokszor, nektek, akiknek tökéleteseknek kellene lennetek. És amint Ő tesz veletek, úgy kell nektek is tennetek, mert Istent képviselitek a földön. Idehallgassatok! Elmondok nektek egy példabeszédet, ami mindnyájatoknak hasznos lesz.

Az apostolok és a tanítványok körülveszik Jézust, aki elkezd:

– Amint előzőleg mondtam, ti arra vagytok kiválasztva, hogy segítsétek a népet a tökéletességre törekvésben. Simon, Jónás fia, apostolom, megkérdezte tőlem: „Hányszor kell megbocsátanom? Kinek? Miért?” Válaszoltam neki személyesen, és most mindnyájatok előtt megismétlem válaszomat, mert igazságos, hogy mostantól fogva mindnyájan tudjátok.

Halljátok, hányszor és hogyan és miért kell megbocsátani. Úgy kell megbocsátani, amint Isten megbocsát. Ő, ha valaki ezerszer vétkezik, és megbánja, ezerszer megbocsát. Mert látja, hogy a bűnös nem akar vétkezni, hanem csak emberi gyengeségből vétkezik ismét. Abban az esetben, ha valaki kitaróan, szándékosan vétkezik, nem lehet szó megbocsátásról a Törvény ellen elkövetett bűnök esetében. De amennyiben ezek a bűnök nektek okoznak fájdalmat, ti, egyénileg, bocsássatok meg. Bocsássatok meg mindig annak, aki rosszat tesz veletek. Bocsássatok meg, hogy ti is bocsánatot nyerjetek. Mert ti is vétkeztek Isten és testvéreitek ellen. A megbocsátás megnyitja a mennyországot mind annak, akinek megbocsátottak, mind annak, aki megbocsátott. Hasonló ez ahhoz, ami egy király és szolgálói között történt.

Egy király számadást akart tartani szolgálóival. Magához hívta azért egyiket a másik után. Azokkal kezdte, akik a legmagasabb állásban voltak. Jött egy, aki tízezer talentummal tartozott neki. De az alattvalónak nem volt miből kifizetnie adósságát. A király azért adta neki ezt az összeget, hogy házakat és egyéb dolgokat építsen. Ő azonban nem jól használta fel az erre a célra kapott összeget. A király méltatlankodott a szolga lustasága miatt, aki egy szóval sem tudta igazolni magát. Megparancsolta, hogy adják el őt, feleségét, gyermekeit és mindazt, amije volt, egészen addig, míg ki nem fizeti adósságát. De a szolga a király lába elé borult, és sírva kérte őt: „Engedj elmennem. Légy egy kis türelemmel még és én mindent megadok neked, amivel tartozom, az utolsó dénárig.” A királyt meghatotta ez a nagy fájdalom – jó király volt – és nemcsak hogy beleegyezett ebbe, hanem elengedte neki az adósságát. Tudta ugyanis, hogy nemcsak gondatlansága miatt nem tudott fizetni, hanem beteg is volt.

Az alattvaló boldogan távozott. Amint azonban kiment, az úton találkozott egy másik alattvalóval. Ennek a szegény alattvalónak adott száz dénárt a tízezer talentumból, amit a királytól kapott. Mivel meggyőződött ura kegyéről, azt gondolta, most már minden szabad neki. Megragadta ezt a szegényt torkánál fogva és azt mondta: „Fizesd meg nekem azonnal, amivel tartozol!” Hiába sírt az ember, meghajolva, hogy megcsókolja lábát, és nyögve: „Légy irgalmas irántam, aki oly szerencsétlen vagyok! Légy türelmes még egy kissé, és megfizetek neked mindent, az utolsó fillérig.” A kegyetlen szolga hívta a katonákat, és

börtönbe vettette a szerencsétlent. Elhatározta, hogy szabadsága vagy élete árán megfizetteti vele adósságát.

A dolgot megtudták a szerencsétlen barátai, és mind elszomorodtak miatta. Elmentek a királyhoz és urukhoz, és elmondták neki. Ő, miután megtudta a dolgot, megparancsolta, hogy vezessék eléje a kegyetlen szolgát. Szigorúan ránézett és azt mondta: „Gonosz szolga! Én előzőleg segítettem rajtad, hogy irgalmassá válj, mert gazdaggá tettem. Utána segítettem téged, elengedve adósságodat, mert annyira kértél, hogy legyek türelmes irántad. Te nem voltál irgalmas egy hozzád hasonló iránt, noha én oly irgalmas voltam irántad! Miért nem tettél úgy, amint én?”

És méltatlankodva átadta őt a börtönőröknek, hogy tartsák fogva mindaddig, míg mindent vissza nem fizetett, azt mondva: „Mivel nem voltál irgalmas valaki iránt, aki nagyon kevésel tartozott neked, míg én, a király oly irgalmas voltam irántad, azért nem találsz irgalmat nálam!”

Így tesz majd Atyám is veletek, ha kegyetlenek lesztek testvéreitek iránt, ha ti, miután oly sokat kaptatok Istentől, bűnösebbek lesztek, mint egy hívő. Jegyezzétek meg, hogy ti mindenki másnál inkább kötelesek vagytok arra, hogy ne vétkezzetek. Emlékezzetek rá, hogy Isten nagy kincset adott át nektek, de számadást kér róla tőletek. Ne felejtsetek el, hogy senkinek sem kell nálatok jobban gyakorolnia a szeretetet és a megbocsátást.

Ne legyetek olyan szolgák, akik sokat akarnak a maguk számára, és utána semmit sem adnak annak, aki tőlük kér. Amint ti tesztek, úgy tesznek majd veletek is. És nektek arról is számot kell majd adnotok, hogy jó vagy rossz példátok nyomán miként viselkednek mások. Ó! Ha igazán megszenteltek másokat, a legnagyobb dicsőségben részesültök majd az égben! De hasonlóképpen, ha bűnbe visztek másokat, vagy csupán lusták voltatok mások megszentelésében, akkor keményen bűnhődni fogtok.

Még egyszer mondom nektek: Ha közületek valaki nem akarja feláldozni magát küldetésének, menjen el. De ne mulassza el kötelességének teljesítését. És mondom, ne mulassza el kötelességét saját maga és mások formálásában. És értsen hozzá, hogy mindig Isten barátja legyen azáltal, hogy szívében megbocsát a gyengéknek. Ha ti mindnyájan értetek a megbocsátáshoz, akkor az Atyaisten is megbocsát nektek.

(4-1012)

Szent gyűlölet – Toronyépítés – Háborús készülődés – Talentumok (Mt 10,37-39; Lk 14,25-33; Mt 25,14-30)

Jézus, nyilvános működésének második évében a sátoros ünnepen a Templom udvarában beszél:

- Miért tolongtok körülöttem? Mondjátok meg! Vannak híres és tanult rabbijaitok, akiket mindenki kedvel. Én az Ismeretlen, a Nem-szívesen-látott vagyok. Miért jöttök hozzám?
 - Mert szeretünk téged – válaszolják egyesek.
 - Mert te máshogy beszélsz, mint a többiek – mondják mások.
 - Azért, hogy csodáidat lássuk.
 - Mert hallottunk téged beszélni.
 - Mert csak nálad vannak az örök élet igéi, és a cselekedetek, melyek azokat igazolják.
- Csatlakozni akarunk tanítványaidhoz.

Jézus végignéz az embereken, és ránéz az éppen beszélőkre, lelkükbe hatoló pillantással, hogy lássa legtitkosabb érzelmeiket is. Egyesek nem tudnak ellenállni ennek a pillantásnak, és eltávoznak, vagy legalábbis elrejtőznek egy oszlop mögé, vagy egy náluk magasabb ember háta mögé.

Jézus ismét beszél hozzájuk:

- De tudjátok-e, mit jelent, miben áll az én követésem? Csak erre az egyre válaszolok, mert választ sem érdemel a kíváncsiság. Aki éhezi beszédemet, az annak következtében megszeret engem, és csatlakozni kíván hozzám. Azok között, akik szóltak, egyesek kíváncsiak, ezekkel nem törődöm, mások őszintén, komolyan hivatást éreznek arra, hogy tanítsam őket.

Tanítványként hozzám jönni annyit jelent, mint lemondani minden szeretetről egyetlen szeretetért, az én szeretetemért. Az önmaguk iránti szeretetről, a vagyon, az érzéki vágyak, vagy a hatalom bűnös szeretetéről, a jegyes iránti becsületes szeretetről, az anya és apa iránti szent szeretetről, a gyermekek és testvérek kedves szeretetéről. Minderről le kell mondani az én szeretetemért, ha valaki tanítványom akar lenni. Igazán mondom nektek, hogy a levegőben repdeső madaraknál is szabadabbaknak kell lenniük az én tanítványaimnak, szabadabbaknak a szélnél, amely száguldozik az égbolton anélkül, hogy valaki is vissza tudná tartani. Senki és semmi nem akadályozhatja. Szabadoknak kell lenniük, súlyos láncok nélkül, az anyagias szeretet kötelékei nélkül. Még a legfinomabb pókhálónak sem szabad lekötnie őket. A szellem olyan, mint egy könnyű pillangó, amely be van zárva a test súlyos gubójába. Megnehezítené repülését, vagy teljesen lehetetlenné tenné még a fénylő és tapintással nem érezhető pókháló is: az érzékiség pókhálója, a nagylelkű áldozatkészség hiányának pókhálója. Én fenntartás nélkül mindent akarok. A léleknek szüksége van erre a szabadságra az odaadásban, erre a nagylelkűségre. Csak így lehet biztos abban, hogy nem bonyolódik bele az érzelmek, szokások, megfontolások, félelmek pókhálójába. A lelkek elrablója, a Sátán szövi ezeket a szálakat, mint valami szörnyű nagy pók.

Ha valaki hozzám akar jönni, és nem gyűlöli szent gyűlölettel apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, nővéreit, és még saját életét is, nem lehet tanítványom. Azt mondtam: „szent gyűlölettel”. Ti szívetekben azt mondjátok: „Ő azt tanítja, hogy a gyűlölet sose szent. Azért ellentmond önmagának.” Nem. Nem mondok ellen önmagamnak. Azt mondom, gyűlöljétek a nehézkes, testi szenvedélyektől fűtött szeretetet, amelyet anyátok, apátok, feleségeitek, gyermekeitek, testvéreitek, nővéreitek és saját életetek iránt is éreztek. De azt is megparancsolom, hogy a lelkeket jellemző könnyed szabadsággal szeressétek rokonaitokat és az életet. Szeressétek őket Istenben és Istenért. Sose helyezétek őket Isten elé. Törekedjétek arra, hogy őket is elvigyétek oda, ahová a tanítvány eljutott, vagyis az Igazság Istenéhez. Így

szentül szeretitek rokonaitokat és Istent. Összeegyeztetitek a két szeretetet. A vérségi kötelékek nem húznak le titeket, hanem szárnyakat adnak nektek, nem bűnökbe visznek, hanem megigazulásra vezetnek. Még arra is készen kell állnotok, hogy saját életeteket gyűlöljétek, ha követni akartok engem. Gyűlöli saját életét az, aki szolgálatomba állítja anélkül, hogy félne elvesztésétől, vagy szomorkodna emiatt. Ez azonban csak látszólag gyűlölet. Tévesen nevezi ezt gyűlöletnek az az ember, aki nem képes felemelkedni a földiektől, s aki alig áll az állatok felett. Valójában szeretet ez a látszólagos gyűlölet. Megtagadja az érzékek kielégítését azért, hogy mindinkább éltesse a lelket. Szeretet ez, és pedig a legmagasabb fokú szeretet, ami csak létezik, és a legáldottabb.

Sok szenvedést okoz az alsóbbrendű kielégülésnek megtagadása, az érzéki vágyak megtiltása. Követésem kiválthatja mások helytelenítését, igazságtalan megjegyzéseit. Miattam megbüntethetik, kiutasíthatják, megátkozhatják, sőt esetleg üldözhetik őket. Mindezt azonban át kell karolni, és keresztként vállalni kell. Ezen a keresztben kiengesztelik minden régi bűnüket, és megigazultan mennek Isten elé. Általa elnyernek tőle minden kegyelmet, Isten igazi, hatásos, szent kegyelmét azok számára, akiket szeretnek. Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ engem, aki nem tudja megtenni ezt, az nem lehet tanítványom.

Fontoljátok meg azért nagyon alaposan, ti, kik azt mondjátok: „Azért jöttünk, mert csatlakozni akarunk tanítványaidhoz.” Nem szégyen, hanem bölcs dolog megfontolni, eldönteni és megvallani önmagatoknak és mások előtt is: „Én nem vagyok alkalmas anyag arra, hogy tanítvány legyek.” Nos, a pogányok egyik tanításának alapja az „önismeret” szükségessége. Ti izraeliták nem tudnátok megtenni ezt azért, hogy elnyerjétek az eget?

Mert, jól jegyezzétek meg, boldogok azok, akik hozzám jönnek. De annál, hogy miután hozzám jöttetek, elárultok engem és azt, aki engem küldött, jobb, ha egyáltalán nem jöttök, hanem megmaradtok a Törvény fiainak, amelyek eddig voltak.

Utánózzátok azért azt, aki tornyot akar építeni. Előbb gondosan kiszámítja, mennyit kell ráköltenie. Utánanéz, mennyi pénze van, hogy lássa, be tudja-e fejezni. Nehogy, miután az alapokat elkészítette, fel kelljen függesztenie a munkát, mivel nincs több pénze. Ebben az esetben azt is elvesztené, amiye előzőleg volt. Se tornya nem lenne, sem pénze. Helyette kiváltaná a nép gúnyolódását: „Ez belevágott valamibe, de nem tudta befejezni. Most megtöltheti gyomrát befejezetlen művének romjaival.”

Kövessétek a föld királyait is. A világ sanyarú eseményeit használjátok fel természetfeletti tanításra. Azok, amikor egy másik király ellen háborút akarnak indítani, nyugodtan és figyelmesen megvizsgálják mindent, ami mellette és ellene szól. Megfontolják, hogy hasznos-e a hódítás, megéri-e alattvalóik életének feláldozását? Tanulmányozzák, meg tudnák-e hódítani azt a helyet? Győzhetnek-e hadseregükkel, amely csak felét teszi ki az ellenségének, jóllehet harciasabb. Ha helyesen úgy ítélik, hogy tízezerrel aligha győzhetnek le húszezret, mielőtt megütköznenek, követséget küldenek ellenfelükhöz. Gazdag ajándékokkal elaltatják gyanakvását a mozgósítás miatt. Lefegyverzik őt, barátságukat bizonygatva. Megszüntetik gyanújukat. Békét kötnek velük. Valóban ez mindig előnyösebb mind emberileg, mind lelki szempontból, mint a háború.

Így kell tennetek nektek is, mielőtt új életet kezdenétek és hadakoznátok a világ ellen. Mert ezt jelenti az én tanítványaimnak lenni: ellene szegülni a világ, a test és a Sátán zavaros és erőszakos árjának. És ha nem érezték bátorságot magatokban arra, hogy az én szeretetemért mindenről lemondjatok, ne jöjjetek hozzám, mert nem lehettek tanítványaim.

Miután Jézus megválaszol egy farizeus közbevetésére, folytatja tanítását egy példabeszéddel. Ezzel megvilágítja egy kijelentését, amelyet ennek a farizeusnak tett: „Tanítványaim közül sem mindenki szerez ugyanannyi érdemet. Egyesek közülük nemcsak hogy nem érik el a csúcst, hanem elveszítik még egyetlen pénzdarabjukat: lelküket is.”

– Egy ember hosszú útra készült. Sokáig távol lesz. Azért összehívta szolgálait, és rájuk bízta egész vagyonát. Egyiknek öt ezüst talentumot adott, a másiknak kettőt. Volt, aki egy

arany talentumot kapott. Mindenkinek fokozata és képessége szerint osztotta szét vagyonát. Utána útnak indult.

Nos, a szolga, aki öt ezüst talentumot kapott, elment, és megfontoltan kereskedett talentumaival. Bizonyos idő múlva másik ötöt szerzett velük. Az, aki két ezüst talentumot kapott, ugyanígy tett, és megkettőzte az összeget. De az, akinek a gazda többet adott: egy hamisítatlan arany talentumot, félt attól, hogy nem tud mit kezdeni vele. Félt a rablóktól, és ezer elképzelt veszedelemtől, de főleg lustaságától. Azért nagy gödröt ásott a földbe, és abba elrejtette urának pénzét.

Sok, sok hónap múltán visszatért az úr. Azonnal hívatta szolgálait, hogy számot adjanak neki a náluk letett pénzről.

Jött, akinek öt ezüst talentumot adott, és azt mondta:

– Íme, Uram, ötöt adtál nekem. Helytelennek tartottam volna, ha nem kamatoztattam volna. Törekedtem erre, és még ötöt nyertem vele számodra. Többet nem tudtam...

– Jól van, nagyon jól van, jó és hűséges szolgám! Hűséges voltál a kicsinyben, buzgó és becsületes voltál. Sokak fölé helyezlek. Lépj be urad örömébe!

Utána jött a másik, akinek két talentumot adott, és azt mondta:

– Megengedtem magamnak, hogy javadra felhasználjam javaidat. Íme, itt a számadás arról, hogyan használtam fel pénzedet. Látod? Két ezüst talentum volt. Most négy van. Meg vagy elégedve, uram?

És az úr ugyanazt mondta a jó szolgának, mint az előzőnek.

Végül jött az, aki urának legnagyobb bizalmát élvezte, s aki egy arany talentumot kapott tőle. Kibontotta azt burkából, és azt mondta:

– Te a legnagyobb értéket rám bíztad, mert tudtad, hogy okos és hűséges vagyok. Én is tudom, hogy te meg nem alkuvó és sokat követelő vagy, és nem tűrted volna el, hogy elveszítsem pénzedet. Ha szerencsétlenség ér, kitöltöd bosszúdat azon, aki legközelebb áll hozzád. Mert valójában te aratsz, ahol nem vetettél, és gyűjtesz, ahol nem szórtál szét. Nem engedsz el semmiféle okból egy fillért sem bankárodnak, vagy intéződnék. Annyinak kell lennie a pénznek, amennyinek te monddod. Azért én félttem, hogy csökkenni fog ez a kincs, és elrejtettem. Nem bíztam meg senkiben sem, még önmagamban sem. Most kiástam, és visszaadom neked. Íme a talentumod!

– Gonosz és lusta szolga! Valójában azért nem szeretsz engem, mert nem ismertél meg. Nem szeretted javaimat sem, mert nem kamatoztattad. Méltatlan voltál a megbecsülésre, amit beléd helyeztem. Hazugságokat találsz ki, vádolsz és elítélsz engem. Tudtad, hogy aratok, ahol nem vetettem, és gyűjtök, ahol nem szórtam szét. Akkor miért nem gondoskodtál arról, hogy arathassak és gyűjthessek? Így válaszoltál bizalmamra? Ilyennek ismersz engem? Miért nem vitted el a pénzt a bankárokhoz, hogy visszatérve kamatostól kapjam azt vissza? Erre különös gonddal oktattalak ki téged, és te ostoba, lusta, nem számoltál vele. Azért elveszik tőled a talentumot és az egyéb javakat, amiket kaptál, és annak adják, akinek tíz talentuma van.

– De annak már van tíz talentuma, míg ennek semmije se lesz... vetették ellene.

Így van rendjén. Az, akinek van, és aki dolgozik azzal, amije van, még többet kap egészen addig, míg bővelkedik. De attól, akinek nincs, mert nem akarta, hogy legyen, azt is elveszik, amit kapott. Ami pedig a haszontalan szolgát illeti, aki visszaélt bizalmammal és nem kamatoztatta a kapott adományokat, vessétek ki őt birtokomról, és menjen sírva szívének mardosásával.

Ez a példabeszéd. Jöjj, és lásd, rabbi, hogy akinek többje volt, annak kevesebbje maradt, mert nem érdemelte meg, hogy megőrizhesse Isten ajándékát... Nagyon sok meglepetésben részesíti az embereket az Úr, mert az emberek nagyon sokféleképpen válaszolnak neki. Látjátok majd, hogy a pogányok és a szamaritánusok eljutnak az örök Életbe és birtokolják az eget. És látjátok majd, hogy izraelita követőim elveszítik az eget és az örök Életet.

(4-1025)

Az irgalmas szamaritánus (Lk 10,25-37; Vö. Mt 22,34-40; Mk 12,28-34)

Mikor Jézus befejezte a talentumokról szóló példabeszédet, egy törvénytudó, aki az oszlopocsarnok alatt ülve hallgatta őt, felállt, eléje toppant és megkérdezte:

– Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet? Megválaszoltál a többieknek, válaszolj nekem is!

– Miért akarsz engem kísértetni? Miért akarsz hazudni? Azt reméled, hogy valami a Törvénnyel ellenkezőt mondok, mert ragyogóbb és tökéletesebb fogalmakat csatolok hozzá? Mit olvasol a Törvényben? Válaszolj! Mi a főparancs?

– Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből. Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. (MTörv 6,5; Lev 19,18)

– Íme. Jól válaszoltál. Tedd ezt, és örök életed lesz.

– És ki a felebarátom? A világ tele van jó és rossz emberekkel, ismert és ismeretlenekkel, Izrael barátaival és ellenségeivel. Melyik a felebarátom?

– Egy ember Jeruzsálemből Jerikó felé ment. A völgytorokban rablókkel találkozott. Azok kegyetlenül megsebeztek és kirabolták mindenéből, még ruháját is levették. Utána félholtan ott hagyták az útszélen.

Ugyanazon az úton ment egy pap, aki befejezte szolgálatát a Templomban. Ó! Még illatozott a Szentély tömjénjétől! Lelkének is illatoznia kellett volna a természetfeletti jóságtól és a szeretettől. Hiszen Isten Házában volt, mintegy érintkezve a Magasságbelivel! A pap sietett, hogy hazatérjen otthonába. Ránézett azért a sebesültre, de nem állt meg. Gyorsan tovább ment, ott hagyva a szerencsétlent a lejtőn.

Jött egy levita. Beszennyezze magát ő, akinek szolgálnia kell a Templomban? Azt már nem! Felemelte ruháját, hogy ne szennyezze be a vérrel. Futó pillantást vetett arra, aki vérében fekvő nyögött, és meggyorsította lépteit Jeruzsálem felé, a Templom felé.

Harmadiknak egy szamaritánus jött Szamariából a völgytorok felé haladva. Látta a vért. Megállt. Felfedezte a sebesültet az esthomályban, mert már sötétedett. Leszállt öszvéréről. Odament hozzá. Magához térítette egy korty tüzes borral. Csíkokra tépte köpenyét, hogy bekötözze vele. Előbb kimosta a sebeket ecettel, utána megkenste olajjal. Szeretettel bekötözte. Feltette öszvéreire, és óvatosan vezette az állatot, miközben támogatta a sebesültet. Vigasztalta kedves szavaival. Nem törődött a fáradalmakkal. Nem nézte le a sebesültet azért, mert az júdeai volt. Amikor elérkezett a városba, elvitte egy fogadóba. Virrasztott mellette egész éjjel. Reggel, amikor látta, hogy jobban van, rábízta a fogadósra. Előre fizetett neki és azt mondta: „Úgy viseld gondját, mintha én magam volnék. Amikor visszatérek megfizetem, ha többet költöttél rá, mint amennyit adtam. Sőt még többet is adok, ha jól bántál vele.” Ezzel tovább ment.

Te törvénytudó, válaszolj nekem! E három közül ki volt „felebarátja” annak, aki a rablók kezébe esett? Talán a pap? Vagy a levita? Vagy nem inkább a szamaritánus, aki nem kérdezte, ki a sebesült, miért sebesült meg? Rosszul jár-e azzal, hogy segítségére siet, nem kímélve idejét és pénzét, sőt kiteve magát a veszedelemnek, hogy őt vádolják meg kirablásával.

A törvénytudó így válaszolt: Az volt „felebarátja”, mert irgalmasságot gyakorolt vele.

– Tégy te is hasonlóképpen, és szeresd felebarátodat és Istent felebarátodban, kiérdemelve ezzel az örök életet.

Utána már senki sem mert megszólalni.

Hiénák – Szenny – Trónfosztás (Mt 15,1-20; Mk 7,1-23)

Jézus a feltámasztott naimi ifjú házában van vendégségben. Jelen vannak a környék előkelőségei is, köztük hét írástudó és farizeus. Ezek nem akarják elhinni, hogy a naimi ifjú igazán meghalt. Jézus szembeszáll velük:

– Miért akarjátok tagadni, hogy Isten képes visszaadni a lelket a testnek? Ha Ő adja azt, amikor kialakítja a testet, és megteremti a lelket mindenegyes alkalommal, nem tudná visszaadni a lelket, visszaküldve a testbe Messiásának imájára? Azért teszi ezt, hogy sokan eljussanak az Igazságra. Tagadhatjátok, hogy Isten képes csodát művelni? Miért akarjátok tagadni ezt?

– Te Isten vagy?

– Én vagyok, aki vagyok. Csodáim és tanításom megmondják, ki vagyok.

– De akkor ez (a feltámasztott ifjú) miért nem emlékszik semmire (a túlvilágból), míg a megidézett szellemek meg tudják mondani, mi van odaát?

– Azért, mert ez a lélek az igazat mondja, már megszentelte őt az első halál bűnbánata, míg az, aki a megidézettek ajkával beszél, nem mondja az igazat.

– De Sámuel...

– Sámuel Isten parancsából jött vissza, nem a halottidéző parancsára, azért, hogy a Törvény hajótöröttjének megmondja az Úr ítéletét, akinek parancsait nem lehet kigúnyolni. (Lásd Saul és Sámuel esetét 1.Sámuel 28,3-25)

– És akkor miért teszik ezt a te tanítványaid? – veti közbe szemtelen hangon egy farizeus.

– Miben teszik ezt? Magyarázd meg, és ha vádad igaz, szólok nekik, hogy többé ne tegyenek olyasmit, ami ellenkezik a Törvénnyel.

– Abban, amiről én tudok, s velem sokan mások. De te, aki feltámasztod a halottakat, és aki a prófétáknál többnek mondod magadat, fedezd fel magad. Mi biztosan nem mondjuk meg neked. Van szemed, hogy megláss sok egyéb dolgot is, amit tesznek, amikor nem szabad tenniük, és nem tesznek, amikor tenniük kell. És te nem törődsz vele.

– Mutassatok rá nekem néhányra!

– Miért hágják át tanítványaid a régiek hagyományait? Ma megfigyeltük őket. Ma is! Nem több mint egy órája! Beléptek a terembe, ahol étkeztek, és előtte nem mosták meg a kezüket! – Ha a farizeusok azt mondták volna: „és előzőleg megfojtották a polgárokat”, akkor sem mondhatták volna nagyobb borzalommal.

– Megfigyeltétek, igen. Oly sok mindent lehet látni. Szép és jó dolgokat. Oly dolgokat, amelyekért áldjuk az Urat, aki életet adott nekünk, hogy láthassuk azokat, és mivel Ő teremtette, vagy engedte meg azokat. Ezeket azonban ti nem figyelitek meg. És veletek sokan mások. De elvesztegetitek időtöket és békéteket azzal, hogy hajszojátok a rossz dolgokat.

Hasonlók vagytok a sakálókhoz, vagy még inkább: a hiénákhoz, amelyek oda futnak, ahol bűzt éreznek. Nem törődnek a jó illatokkal, amelyeket a szél az aromákkal teli kertekből hoz. A hiénák nem szeretik a liliomokat és a rózsákat, a jázmin és a kámfort, a fahéjat és a szegfűt. Ezek számukra kellemetlen illatok. De egy szakadékban rothadó hulla bűze, amely már fel van pöffedve, lila, rettenetesen undorító, ó, ez kellemes illat a hiénáknak!

Megszimatolják az esti szelet, amely összesűríti, és magával viszi mindazokat a szagokat, amelyeket a föld kibocsát miután felmelegedett. Felemelt orral szaglásszák ezt a csalogató bűzt, hogy megbizonyosodjanak az irányról, s már futnak is irányában, hisztériás kacajhoz hasonló hangot adva ki. Mennek oda, ahol rothadás van. Legyen az emberi holttest, vagy négy lábúé, vagy egy földműves által megölt kígyóé, vagy egy nyestté, amit egy háziasszony

ölt meg, vagy csak egy közönséges egéré, ó, íme ez tetszik nekik, tetszik, tetszik! Belevájják fogukat ebbe az undorító bűzös anyagba, lakmároznak, megnyalják ajkukat...

Azok az emberek, akik napról napra szentebbé lesznek? Nem támaszt érdeklődést! De ha közülük csak egy is rosszat tesz, vagy közülük többen is elhagyják – nem Istennek egy parancsát, hanem – valamelyik emberi szokást – nevezzétek azt pusztán hagyománynak, vagy előírásnak, amint akarjátok, de mindig emberi eredetű – íme, arra figyelnek az emberek. Nyomon követik azt, akire gyanakszanak... hogy örvendjenek, amikor látják, hogy gyanakvásuk helytáll.

De akkor válaszoljatok nekem ti, akik nem szeretetből jöttetek, nem hiteteket akartátok növelni, nem becsületes szándék indított titeket, hanem gonosz cél, válaszoljatok: miért hágjátok át ti Isten parancsát valamelyik hagyományotok kedvéért? Csak nem akarjátok azt mondani nekem, hogy egy hagyomány jelentősebb, mint egy Parancsolat? Márpedig Isten azt mondta: „Tiszteld atyádat és anyádat, és aki megátkozza atyját és anyját, az méltó a halálra!” (Lásd Kiv 20,12; 21,17) Ti azonban azt mondjátok: „Mindaz, aki azt mondja atyjának és anyjának: 'Istennek szenteltem azt, amit neked kellene adnom', az többé nem köteles azt atyja és anyja érdekében felhasználni”. Tehát ti megsemmisítettétek Isten parancsát hagyományokkal.

Képmutatók! Jól mondta rólatok Izajás próféta: „Ez a nép szájával tisztel engem, de szíve távol van tőlem. Azért hiába tisztelnek engem, emberi tanokat és parancsolatokat tanítva.” (Lásd: Iz 29,13)

Ti elhanyagoljátok Isten parancsait. Ugyanakkor emberi hagyományokhoz tartjátok magatokat: a kancsók és kelyhek mosásához, a tálak és a kéz, és hasonló dolgok megtisztításához. Közben pedig igazoljátok a hálátlanságot és a fősévényt a gyermek esetében a szülők felé. Azzal az ürüggyel, hogy áldozatként ajánlottátok fel, megtagadjátok a kenyeret attól, aki felnevelt titeket, és akinek szüksége van segítségetekre. A gyermek köteles tisztelni szülőjét! De ti ugyanakkor megbotránkoztok azon, ha valaki nem mos kezét. Ti megváltoztatjátok, és megsértitek Isten szavát azért, hogy engedelmessédjétek az általatok alkotott parancsoknak. Ti ezért Istennél is igazabbaknak hirdetitek magatokat. Ti kisajátítjátok magatoknak a törvényhozás jogát, pedig egyedül Isten az Ő népének Törvényhozója. Ti... – és Jézus folytatná, de az ellenséges csoport kimegy, menekülve a vádak jégesőjétől, lökdösve az apostolokat és azokat, akik a házban vannak, mint vendégek, vagy a háziasszony segítői, és akik összegyűltek a folyosón, amikor Jézus erőteljes hangját hallották.

Jézus, aki felállt, ismét leül. A jelenlévőknek int, hogy lépjenek be mindnyájan oda, ahol Ő van. Azt mondja nekik:

– Hallgassatok meg engem mindnyájan, és értsétek meg ezt az igazságot. Semmi, ami kívülről megy be egy emberbe, nem szennyezheti be őt. De az, ami kimegy az emberből, az beszennyezi. Akinek van füle a hallásra, értse meg. Használja értelmét a megértésre és akaratát a megvalósításra. És most menjünk! Ti, naimbeliek, tartsatok ki a jóban, és békém legyen mindig veletek!...

+

Jézus Endorban megszáll egy vendégszerető ember házában, ami inkább akola, mint ház. Étkezés közben komoly, hallgatag... Étkezés után az apostolok kérdezzétek őt hallgatagságának okáról. Elsőnek András szólal meg:

– Mi bajod van, Mester? Szomorúnak, vagy fáradtnak látszol...

– Nem tagadom, az vagyok.

– Miért? A farizeusok miatt? De már megszokhattad volna... Mindig ugyanazt a dalt éneklik!... A kígyók nem képesek másra, csak sziszegésre. Ezek sose lesznek képesek arra,

hogy úgy énekeljenek, mint a fülemüle. Végül nem is érdemes törődni velük – mondja Péter részben meggyőződésből, részben azért, hogy megnyugtassa Jézust.

– És ezen a módon elveszítjük felettük az uralmat, és ők kígyókként ránk csavarodhatnak. Kérlek titeket, sose szokjatok hozzá a Gonosz hangjához, mintha ártatlan hang lenne.

– Ó! Rendben van! De ha csak emiatt vagy szomorú, rosszul teszed. Látod, mennyire szeret téged a világ – mondja Máté.

– De csak ezért vagy ennyire szomorú? Mondd meg nekem, jó Mester! Vagy hazudtak neked, rágalmatokat sejtettek, gyanakvásukat fejezték ki minket illetőleg, akik szeretünk téged – kérdi udvariasan és kedvesen az Iskarióti Júdás, fél karjával átkarolva Jézust, aki mellette ül a szénán.

Jézus ránéz Júdásra. Szeme villog a sötétben a kis lámpa fényében, ami megvilágítja őket. Mereven nézi Júdást, s közben megkérdi:

– Talán oly ostobának ismersz, hogy igaznak fogadjam el bárkinek a gyanakvását, és az megzavarjon engem? Júdás, Simon fia, engem csak a valóság zavar meg. – Közben erősen Júdás szemébe néz.

– Milyen valóságok zavarnak meg akkor? – kérdi magabiztosan Júdás.

– Azok, amelyeket a szívek mélyén látok, és olvasok a trónfosztott homlokokon. – Jézus erősen kihangsúlyozza a „trónfosztott” szót.

– Trónfosztott? Miért? Mit akarsz mondani? – kérdezik megzavarodva mindnyájan.

– Egy királyt megfosztanak trónjától, amikor méltatlanná válik rá. Először letépik koronáját, amely homlokán van, mint az ember legnemesebb helyén. Az ember az egyetlen lény, az állatokkal közös testtel rendelkezők közül, aki az ég felé emelve tartja homlokát. Testénél fogva sejtjei közösek az állatok testével, de lelkének adományai révén természetfeletti lény. De nem szükséges, hogy valaki földi trónon ülő király legyen ahhoz, hogy megfosszák trónjától. Minden ember király, lelke révén, és trónusa az égben van. De amikor egy ember lealacsonyítja lelkét, és állattá válik, ördöggé válik, akkor trónfosztottá teszi magát. A világ tele van trónfosztott homlokokkal, amelyek többé nem az ég felé emelve állnak, hanem a Szakadék felé hajolnak, súlyossá válva a Sátán szava által, amely rájuk vésődött. Tudni akarjátok? Ez az, amit én a homlokokon olvasok. Rájuk van írva: „El van adva!” És hogy ne legyen kétségetek a felől, ki vette meg őket, megmondom nektek, hogy a Sátán, saját maga, vagy a világban lévő szolgálói által.

– Megértettem! Ezek a farizeusok, például, egy náluk nagyobb szolga szolgálói, aki pedig a Sátán szolgálója – mondja meggyőződéssel Péter. Jézus nem cáfolja meg.

– De... Mondd, Mester, ezek a farizeusok, miután hallották szavaidat, nem megbotránkozva mentek el? Meglökve engem, amikor kimentek, azt mondták... Nagyon határozottan beszéltél – jegyzi meg Bertalan.

Jézus válaszol neki:

– De nagyon igaz, amit mondtam. Nem az én hibám, hanem az övéké, ha meg kell mondanom nekik bizonyos dolgokat. És szeretetem indít arra, hogy megmondjam. Minden növényt, amit nem mennyei Atyám ültetett, ki kell tépni. És nem általa ültetett növény az élősdi, haszontalan fű, a más növényeket elnyomó tüskebokor, amelyek elnyomják a szent Igazságot. Szeretetygyakorlat kitépni a hagyományokat és előírásokat, amelyek elfojtják a Tízparancsolatot, elferdítik azokat, elveszik erejüket, és lehetetlenné teszik megtartásukat. Szeretet a becsületes lelkek iránt ezeket kitépni. Ami ezeket a szemtelen, önfejjű és a Szeretet minden hatása és tanácsa elől elzárkózó embereket illeti, hagyjátok, hogy kövessék őket azok, akik hasonlók hozzájuk lelkületükben és hajlamaikban. Vakok ezek, akik vakokat vezetnek. Ha vak vezet világtalant, mindketten elkerülhetetlenül gödörbe esnek. Hagyjátok ezeket, hogy táplálkozzanak szennyükből, amelyet ők „tisztaságnak” neveznek. Ezeket már nem lehet jobban megfertőzni, mert csak elmerülnek abba a méhbe, amelyből jönnek.

– Ez, amit most mondasz, ahhoz tartozik, amit Dániel (a feltámasztott naimi ifjú) házában mondottál, nemde? Hogy nem az szennyezi be az embert, ami bemegy, hanem ami kijön belőle – kérdi elgondolkozva a zelóta Simon.

– Igen – válaszolja röviden Jézus.

Jézus komolysága megfagyasztja a leghevesebb természetűeket is. Azért Péter csak hosszabb hallgatás után kérdi meg:

– Mester, én, és nemcsak én, nem értettem meg jól a példabeszédet. Magyarázd meg nekünk egy kissé! Hogyan van az, hogy ami belép, nem szennyez, és ami kijön, szennyez. Én, ha veszek egy tiszta vizeskancsót, és szennyes vizet töltök bele, beszennyezem azt. Mert ami bemegy a kancsóba, beszennyezi. De ha egy tiszta vízzel telt kancsóból a földre öntöm a vizet, a víz nem szennyezi be a kancsót, mert tiszta víz jön ki belőle. De akkor?...

Jézus:

– Simon, mi nem vizeskancsók vagyunk. Nem vagyunk kancsók, barátaim. És nem minden tiszta az emberben! Ti se tudjátok használni az eszeteket? Gondoljatok vissza az esetre, amit a farizeusok felhoztak ellenetek. Azt mondták, ti beszennyeztétek magatokat, mert poros, izzadt, tisztátalan kézzel vittétek az ételt szájatokba. De hová megy az az étel? A szájból a gyomorba, onnan a hasba, onnan a szennygödörbe. De beszennyezhet-e akkor mindent a testben, ha csak a test táplálására szolgáló csatornán megy át, és utána a szennygödörbe kerül? Nem! Ez nem szennyezi be az embert.

Ami beszennyezi az embert az az övé, egyedül az övé, az ő egyéniségétől származik, születik. Vagyis az, ami szívében van, és szívéből felszáll ajkára, és fejébe, és megrontja gondolatait és beszédét. Ez beszennyezi az egész embert. A szívből jönnek a gonosz gondolatok, a gyilkosságok, házasságtörések, fajtalankodások, lopások, hamis tanúskodás és a káromkodás. A szívből jön a fősvénység, az érzékiség, a kevélység, az irigység, a harag, a féktelen vágyak, a bűnös renyheség. A szívből jön minden cselekedet indítóoka. Ha a szív gonosz, minden gonosz lesz, mint az. Minden cselekedet: a bálványimádástól a hazug zúgolódásig... Mindezek a gonoszságok a bensőből jönnek ki, és beszennyezik az embert. De nem szennyezi be, ha mosdatlan kézzel eszik. Isten dolga nem evilági, mint a sár, amit taposnak az emberek. Hanem magasztos dolog, amely a csillagok között él, és onnan száll le a fény sugarával, hogy felvilágosítsa az igazakat. Legalább ti ne akarjátok elszakítani az égből, hogy sárba tiporjátok!

(4-1166,1170)

A madárfiókák és az anyamadár

Jézus Názáretben sétálni viszi Marciamot az olajfák közé, hogy ott játszasson, futkározhasson, ugrándozhasson, míg Ő imádkozik. Marciam, aki már nagykorúnak számít, mert elmúlt 12 éves, visszamaradt növekedésében, s csak tízévesnek tűnik. Lelkileg azonban már szépen kifejlődött, s Jézus tanítványának, nem gyermeknek érzi magát. Szomorú, mert szülei és testvéreire gondol, akik egy hegycsuszamlásban a falu népével együtt a föld alá kerültek, és meghaltak. Jézus vigasztalja őt, hogy mamája imádkozik érte az égben, s ennek köszönheti, hogy Ő rátalált és kiszabadította nyomorúságos helyzetéből. Marciam elgondolkozik ezen, majd felteszi a kérdést:

– De nem lett volna még szebb bizonyítéka (Isten szeretetének), ha nem halt volna meg anyám?

Jézus elmosolyodik a gyermek emberi észjárásán. Komolyan és jóságosan magyarázni kezdi neki:

– Íme, Marciam. Egy hasonlattal megértetem veled a dolgot. Te azt mondtad, hogy kedveled a kismadarakat, nemde? Idehallgass egy kicsit: Miért vannak a madarak, azért, hogy repüljenek, vagy hogy kalickában éljenek?

– Hogy repüljenek.

– Jól van. És az anyamadarak miként táplálják kicsinyeiket?

– Csőrükbe rakják az ételt.

– Igen. De mit?

– A magvakat, legyeket, hernyókat, kenyérdarabokat, gyümölcs darabokat, amiket ide-oda repülve találnak.

– Nagyon jó! Most idefigyelj! Ha ezen a tavaszon találnál a földön egy fészket, benne kicsinyekkel, s felette anyjuddal, mit tennél?

– Megfognám őket.

– Mindet? Hogyan? Anyjukat is?

– Mindet. Mert nagyon kegyetlen, hogy a kicsinyek anyjuk nélkül legyenek.

– Igazában a Másod Törvényben az áll, hogy ha a kicsiket ki is szeded, az anyamadarat hagyd elrepülni, mert az arra van szánva, hogy szaporodjék. (MTörv 22,6-7)

– De ha az egy jó anya, akkor nem megy el. Oda siet, ahol kicsinyei vannak. Enyém is így tett volna. Még neked se adott volna oda véglegesen, mert még gyermek vagyok. Nem jöhetett volna, azonban, velem, mert még nálam kisebb testvéreim voltak. Azért nem engedett volna el engem magától.

– Jól van. De idehallgass: szerinted jobb lett volna annak az anyamadárnak, ha nyitva hagyta volna a kalicka ajtaját, hogy jöhessen és mehessen a megfelelő táplálékkal, vagy az lett volna jobb, ha őt is fogva tartotta volna?

– Eh!... Jobb lett volna hagyni őt, hogy jöjjön és menjen, míg a kicsinyek felnőnek... és mindnyájuknak jót akartam volna, s amint felnőttek, szabadon engedtem volna őket, mert a madár a repülésre van teremtve... Igazán ez lett volna az igazi szeretet, amit velük gyakorolhattam volna. És ez lett volna a legigazságosabb... Mert megengedtem volna nekik, hogy azt tegyék, amit Isten akar a madaraktól...

– Brávó, Marciam! Bölcsen beszéltél. Az Úr nagy tanítójává leszel, és aki rád hallgat, hisz majd neked, mert bölcsen fogsz beszélni.

– Igazán, Jézus? – A gyermek előbb még nyugtalan és szomorú, majd gondolatokba merült arca most örömben úszik a dicséret miatt.

– Igazán. Most lásd még egy kicsit! Te így ítélsz, mert derék gyerek vagy. Gondolj arra, miként ítél majd Isten, aki mindenben tökéletes, a lelkeket és az ő javukat illetően. A lelkek

olyanok, mint a madarak, akik be vannak börtönözve testük kalickájába. A föld az a hely, ahová vitték őket kalickájukkal. De vágyakoznak az ég szabadságára; a Napra, aki az Isten; a számukra való igazi táplálékra, ami Isten szemlélése. Semmiféle emberi szeretet se elég ahhoz, hogy elfojtsa bennük ezt a vágyat, amellyel a lélek ismét egyesülni akar Istennel, akitől ered. Még az anya szent szeretete gyermekei vagy a gyermekeké az anyjuk iránt sem erősebb ennél. Isten tökéletesen szeret minket. Nincs erősebb vágya, mint hogy ismét egyesítse magával a lelket, aki ezt kívánja. És akkor mi történik? Néha annyira szereti őt, hogy azt mondja „Jöjj! Megszabadítalak!” És ezt mondja akkor is, ha kisgyermek van körülötte. Ő mindannyiukat látja. Ő mindent tud. Ő mindig jól teszi, amit tesz. Amikor megszabadít egy lelket, azt mindig egy nagyobb jó érdekében teszi. Az emberek nem mindig látják be ezt. Pedig ez jobb, mind a léleknek, mind a vele kapcsolatban állóknak egyaránt. Amint már máskor mondtam neked, ilyenkor ő csatlakozik az őrangyalokhoz. Szereti Istenben hozzátartozóit, az emberi szeretet nehézsége nélkül. Amikor Isten megszabadít egy lelket, kötelezi magát annak helyettesítésére az életben maradtak gondozásában. Talán nem ezt tette veled? Nemde tanítványommá tett téged, s jövőbeli papommá?

– Igen, Uram.

– Akkor, gondolkodj egy kicsit! Én megszabadítom majd anyádat, és nem lesz szüksége a te imáidra és felajánlásaidra (a tisztítóüzben). De ha ő a Megváltás után halt volna meg, és szüksége lett volna ezekre, akkor, mint pap segíthetted volna. Bemutathattad volna érte a Tökéletes Áldozat áldozatát, Azét, akinek nevében nyer bocsánatot mindenki.

– És nem tehetem meg majd ezt?

– Nem atyáért, anyáért és kistestvéreidért. De megteheted barátaidért és tanítványaidért. Nemde szép mindez?

– Igen, Uram!

– Akkor térjünk vissza a házba derűs lélekkel.

– Igen... De én nem hagyalak téged imádkozni!... Sajnálom...

– De imádkoztunk! Szemléltük az igazságot, Istent az Ő jóságában... Mindez imádság. És te igazi felnőttként tetted ezt. Most énekeljünk el egy szép dicsőítő éneket örömünk kifejezéséért.

És Jézus elkezd:

– Szívemből ünnepi ének árad... (45. Zsoltár) – Marciam csatlakozik ezüstös hangjával Jézus bronz- és aranyhangjához.

(4-1188)

Vízhólyag a tenyéren

Nyilvános működésének második évében Jézus Názáretben két ládát készít Endori János és Sintica számára, akiket titokban Antiochiába fog küldeni. Egyelőre nem akarja elárulni a ládák rendeltetését a kis Marciamnak, aki segít neki azok lecsiszolásában. Marciam kíváncsi lesz, hogy kinek készülnek a ládák és a női ruhadarabok, amelyeket egy batyuban lát.

Megkérdezi Jézust:

– Házasodni készülsz, Jézus?

A jelenlevők elnevetik magukat Jézussal együtt, aki megkérdi:

– Miből gyanítod ezt?

– Ezekből a ruhákból, amelyeket egy férfi ad egy asszonynak, és a két ládából, amit készítettél. Ez a felszerelés a te számodra és a menyasszony számára. Megismerteted őt velem?

– Igazán szeretnéd megismerni menyasszonyomat?

– Ó! Igen! Ki tudja, milyen szép és jó lesz! Hogy hívják?

– Ez egyelőre titok. Mert két neve van, mint ahogy téged azelőtt Jabénak hívtak, most pedig Marciamnak.

– És nem ismerhetem meg?

– Egyelőre nem. De egy napon majd megismered.

– Meghívsz engem az eljegyzésre?

– Az nem gyermekek számára való ünnep. De meghívlak a lakodalomra. A meghívottak és tanúk egyike leszel. Jól van?

– De mikor lesz? Egy hónap múlva?

– Ó! Sokkal később!

– Akkor miért dolgoztál oly sietve, hogy hólyagok keletkeztek tenyereden?

– Ezek azért keletkeztek, mert már nem végzek kétkezi munkát. Látod, gyermekem, milyen fájdalmas a semmittevés? Mindig. Amikor utána ismét dolgozni kezd valaki, kétszeresen szenved, mert közben nagyon elpuhult a tenyere. Fontold meg! Ha ennyire árt a kéznek a munka hiánya, mennyire árt a léleknek? Látod? Ezen az estén azt kellett mondanom neked: „segíts”, mert annyira szenvedek, hogy nem tudom tartani a ráspolyt. Pedig két évvel ezelőtt naponta tizennégy órát dolgoztam anélkül, hogy fájdalmat éreztem volna. Ugyanez a helyzet, ha valakinek a buzgalma, akarata ellanyhul. Ha elpuhul, elgyengül. Könnyebben kifárad mindenben. Mivel elgyengült, könnyebben behatolnak lelkébe a lelki betegségek mérgei. Másrészt pedig kétszer annyira nehezebbre esik azoknak a jócselekedeteknek a végzése, amelyeket azelőtt gyakorolt. Mindig helytelen tétlenkedni, s azt mondani: „Majd később ismét munkába fogok!” Sose sikerül, vagy csak nagy fáradsággal.

– De te nem hanyéltél!

– Nem. Másfajta munkát végeztem. De látod, hogy tenyeremnek mégis megártott a hanyéltás. – És Jézus megmutatja kivörösödött tenyerét a hólyagokkal.

Marciam megcsókolja, ezt mondva:

– Anyám mindig így tett, amikor valami bajom volt, mert a szeretet gyógyít.

– Igen, a szeretet nagyon sok dolgot meggyógyít...

(4-1194)

Beteg újszülött

Sintica jelen volt, amikor Jézus az előző példabeszédet mondta. Később ezzel kapcsolatban megkérdezi Jézust:

– Mester, te azt mondtad, hogy ha valaki ellanyhul a lelki munkában, akkor elgyengül és kiteszi magát a lelki betegségeknek. Nemde?

– Igen, asszony.

– Nos, ez ellentétben lenni látszik azzal, amit tőled és Anyádtól hallottam az eredeti bűnről, annak ránk gyakorolt hatásáról és a tőle általad való megszabadulástól. Azt hiszem, nem tévedek, amikor azt mondom, hogy nem semmisül meg mindenki számára, hanem csak azoknak, akik majd hisznek benned.

– Ez igaz.

– Azért most nem törődöm ezekkel, hanem csak egyet veszek az üdvözültek közül. Szemlélem őt a megváltás hatásai után. Lelkén nincs többé az eredeti bűn. Ismét birtokolja tehát a kegyelmet, úgy mint ősszüleink birtokolták. Ez nem ad akkor minden betegségtől megtámadhatatlan életerőt? Te azt mondd majd: „Az embernek vannak személyes bűnei is.” Rendben van. De úgy gondolom, azok is megszűnnek a te megváltásoddal. Nem kérдем tőled, hogyan... Minden vallásban vannak titkok... Az Izraelben jelenleg gyakorolt keresztség egyikük, nemde?

– Igen. És lesznek ezek, más névvel, mint amiket te adsz nekik, az én vallásomban is. Megváltásomnak jeleit alkalmazzák majd a lelkekre, hogy megtisztítsák, megerősítsék, megvilágosítsák, fenntartsák, táplálják és feloldozzák őket.

– És akkor? Ha fel vannak oldozva személyes bűneiktől is, akkor mindig a kegyelemben lesznek... Hogyan lesznek akkor gyengék, és hajlamosak a lelki betegségekre?

– Megvilágítom egy hasonlattal. Vegyünk egy újszülöttet, akinek szülei nagyon egészségesek, és az újszülött is egészséges és erős. Semmiféle örökölt testi fogyatékoság nincs benne. Tökéletes a csontváza, tökéletesek szervei, egészséges a vére. Megvan azért benne minden követelmény ahhoz, hogy erősen és egészségesen növekedjék. Anyjának teje bőséges és tápláló. De életének első pillanatában nagyon súlyos betegségbe esik, amiről nem tudják, mi okozta. Valójában halállal végződhető betegségbe. Nagy nehezen, Isten irgalmából megmenekül a haláltól, amikor már annak küszöbén áll. Nos, azt gondolod, hogy ez a gyermek oly erős lesz, mint amilyen lett volna, ha nem esett volna ebbe a betegségbe? Nem. Állandóan magában viseli majd gyengeségét. Akkor is, ha ez nem válik nyilvánvalóvá rajta. Ez fogékonyabbá teszi a betegségekre. Némelyik szerve többé már nem lesz oly egészséges, mint volt. Vére nem lesz oly erős és tiszta, mint volt. Mindez hozzájárul, hogy könnyebben megbetegedjék. És minden esetben, amikor megbetegszik, még fogékonyabbá válik a további megbetegedésekre.

Ugyanez a helyzet lelki téren. A hívőkben el lesz törölve az eredeti bűn. De a lélek megtartja a bűnre való hajlandóságát, ami nem volt ott az eredeti bűn előtt. Azért állandóan örködni kell, és gondoskodni kell lelkünkről, úgy, mint ahogy egy édesanya gondoskodik fiáról, aki csecsemőkorában elszenvedett betegsége miatt gyenge maradt. Azért nem szabad henyélni, hanem mindig erősödni kell az erényben. Ha valaki lanyhává válik, a Sátán könnyebben elcsábítja őt. És minden súlyos bűn hasonló a súlyos betegségbe való visszaeséshez. Mindinkább hajlamosá teszi a lelket a betegségekre és a halálra. A megváltás által helyreállított kegyelem viszont segíti a tevékeny és fáradhatatlan akaratot, és megőrzi a lélek életét. De nemcsak ezt teszi, hanem növeli is, mert csatlakozik hozzá az ember erénye. Szentség és kegyelem! Milyen biztos szárnyak az Istenhez repüléshez! Megértted?

– Igen, Uram. Te, vagyis a Szentháromság megadjátok az alapvető eszközt az embernek. Ezt az embernek nem szabad lerombolnia, hanem dolgoznia és örködni kell, hogy megerősítse. Megértettem. Minden súlyos bűn lerombolja a kegyelmet, vagyis a lélek egészségét. A jelek, amelyeket majd nekünk hagysz, visszaadják az üdvösséget, ez igaz. De a megátalkodott bűnös, aki nem küzd a bűn ellen, mindjobban elgyengül, még akkor is, ha bocsánatot nyer. Azért örködnünk kell, hogy el ne vesszünk. Köszönöm, Uram!

(4-1200)

Kenyér készítés (Vö. Mt 13,33; Lk 13,20-21)

Jézus, nyilvános működésének harmadik évében Föniciában jár nyolc apostolával, akik éppen visszatértek Antiochiából. Endori Jánost és Sinticát, Jézus két hűséges tanítványát kísérték el oda. Az apostolok megvetően nyilatkoznak az ottani keverék lakosságról:

– Ez a kovács, aki megpatkolja szamarunkat, egy zsidóasszonyt vett feleségül – jegyzi meg János.

– Az ostoba asszonyok többen vannak, mint a bölcsek – teszi hozzá Zebedeus Jakab.

– És gyermekeik kié? Istené, vagy a pogányságé? – kérdi András.

– Általában az erősebb házastársé – válaszolja Máté. – És hacsak a nő nem tagadta meg hitét, zsidók, mert a férfi, ezek a férfiak hagyják. Nincsenek sokan... akik még hisznek Olimpuszukban. Azt hiszem, már semmi másban nem hisznek, csak a nyereszkesedés szükségességében. Tele vannak gyerekekkel.

– Megvetésre méltó egyesülések ezek. Se hitük, se igazi hazájuk... mindenki rossz szemmel néz rájuk – mondja Júdás Tádé.

– Nem. Tévedsz. Róma nem nézi le őket. Sőt mindig segíti. Jobban szolgálják őket így, mint amikor fegyvert hordoztak. A vér megrontásával jobban átjárnak minket, mint az erőszakkal. Csak az első nemzedék szenved tőle, de az sem mindig. Utána elterjednek, és... a világ megfélelkezik róluk – mondja a nagyon gyakorlatias Máté.

– Igen, a gyermekek azok, akik szenvednek. De az így házasodott zsidó nők is...

Önmagukban is, gyermekeikben is. Szánom őket. Senki se beszél többé nekik az Istenről. De a jövőben nem így lesz. Akkor nem lesznek többé ezek a megosztások az emberek és a nemzetek között, mert a lelkek egyetlen Hazában egyesülnek, az enyémben – mondja Jézus, aki eddig hallgatott.

– De akkorára meghalnak! – kiált fel János.

– Nem. Összegyűjtik őket az én nevémben. Többé nem lesznek rómaiak, vagy líbiaiak, görögök, vagy pontusiak, ibérek, vagy gallok, egyiptomiak vagy zsidók, hanem Krisztushoz tartozó lelkek. És jaj azoknak, akik különbséget akarnak tenni földi hazájuk szerint a lelkek között, akiket egyformán szerettek, és akikért egyformán fogok szenvedni. Akik így tennének, arról tanúskodnának, hogy nem fogták fel a felebaráti szeretetet, amely egyetemes.

Az apostolok megérik a burkolt feddést, és hallgatva lehajtják fejüket.

Közben a kovács befejezi a szamar patkolását. Jézus felhasználja a csendet, és hangosabban kezd beszélni, hogy az összegyűlt emberek is hallják. Úgy látszik, folytatja azt, amit az apostoloknak mondott.

– Akkor is, ha nem látszik, mindig fennáll a rokonság az emberek között. Az, amely az Egyetlen Teremtőtől való származáson alapul. Ha az Egyetlen Atyának gyermekei elszéledtek, ezzel nem változott meg az eredet köteléke. Ugyanúgy, ahogy nem változik meg a vér abban a fiúban, aki elhagyja az atyai házat. Káin ereiben Ádám vére volt az után is, hogy elkövette bűnét, és világgá ment. És azoknak a gyermekeknek ereiben, akiket Éva megölt fiáért érzett fájdalma közepette szült, ugyanaz a vér csörgedezett, ami a távollévő Káin ereiben.

Ugyanúgy, és még tisztább okból egyenlők a Teremtő gyermekei. Elvesztek? Igen. Számkivetésbe mentek? Igen. Megtagadták hitüket? Igen. Bűnösök? Igen. Olyan nyelvet beszélnek, olyan hitet vallanak, amelytől mi borzadunk? Igen. Romlottak a pogányokkal való házasságuk miatt? Igen. De lelkük csak Egytől jött, és mindig az, akkor is, ha meg van tépve, elveszett, számkivetésben van, megromlott... Akkor is, ha fájdalmat okoz az Atyaistennek, mindig az általa teremtett lélek marad.

A legjobb Atya gyermekeinek jó érzelmekkel kell rendelkezniük. Jókkal az Atya iránt, jókkal a testvérek iránt, bárkikké váltak is azok, mert Ugyanannak a gyermekei. Jó érzelmekkel az Atya iránt: igyekeznek megvigasztalni őt fájdalmában azzal, hogy visszaviszik hozzá azokat a gyermekeket, akik fájdalmat okoznak neki akár azzal, hogy bűnösök, vagy, mert megtagadták hitüket, vagy, mert pogányok. Jó érzelmekkel irántuk, mert az ő lelkük, amely az Atyától jött, bűnös, beszennyezett, téves vallás miatt gyengeelméjű. De mindig az Úrhoz tartozó lélek, egyenlő a mi lelkünkkel.

Jegyezzétek meg, ti izraeliták, hogy senki sincs teljesen megfosztva származásának egy vonásától. Még akkor sem, ha bálványimádásával a legtávolabb áll Isten vallásától, ha a legpogányabb a pogányok között, a legistentelenebb az emberek között. Jegyezzétek meg ti, akik eltévelyedtetek, amikor elszakadtatok az igazi vallástól, és olyan házasságot kötöttetek, amelyet vallásunk elítél. Még ha előttetek úgy tűnik is, hogy minden meghalt bennetek, ami Izraelből származott, mert megfojtotta azt egy férfi, akinek más a hite, és aki más fajhoz tartozik, akkor sem halt meg minden. Egy még él. Ez Izrael. És nektek kötelességetek, hogy felszítsátok ezt a haldokló tüzet, tápláljátok a szikrát, amelyet Isten akarata még fenntart bennetek, hogy az növekedjék, és felülmúlja a testi szeretetet. Ez megszűnik a halállal. De lelketek nem szűnik meg a halállal. Emlékezzetek erre. És ti, bárkik vagytok is, akik látjátok, és sokszor borzadva látjátok a vegyes házasságokat egy izraelita leány és egy más fajhoz és hithez tartozó férfi között, emlékezzetek arra, hogy kötelesek vagytok szeretetteljesen segíteni az eltévelyedett nővért, hogy ismét megtalálja az utat az Atyához.

Ez az új Törvény, amely szent és tetszik az Úrnak: hogy a Megváltó követői megváltsanak ott, ahol csak megváltani való van. Isten rámosolyog az atyai házba visszatérő lélekre. Így nem lesz hatástalan, vagy nagyon szegényes a Megváltó áldozata.

Ahhoz, hogy sok lisztet megerjessen, a háziasszony vesz egy kis darabot az előző héten dagasztott kenyérből. Ó! Egy kis darabot a nagy tömegeből! És eltemeti azt a liszthalmazban. Megvédi a káros szelektől a ház jótékony melegében.

Tegyetek így ti is, a Jó igazi követői! Tegyetek így, ti, az Atyától és az Ő Országától eltávolodott teremtmények! Ti, akik az első csoportba tartoztok, adjatok egy kicsit a ti élesztőtökből a második csoportban levőknek, hogy megerősítsétek őket, hogy ők egyesüljenek az igazság parányi részével, amely ebben található. És védjétek meg azt a Gonosz káros szeleitől, a felebaráti szeretet jótékony melegében. Védjétek meg az új kovászt, a szerint, akik vagytok, erőteljesek, vagy éppen hogy még éltek, akkor is, ha már elgyengültetek. Szigeteljétek el még házatok falát is a másik vallástól a körül, ami szívetekben erjed. Eltévedt szívetek érzi, hogy Izrael még szereti őt, hogy még Sion leánya és a ti nővéretek. Így minden jóakarátú egyén erjedni kezd, és a mennyország eljön minden lélek által a lelkekbe.

Munkások a szőlőben (Mt 20,1-16)

Jézus, nyilvános működésének harmadik évében a Földközi-tenger partján lévő Alessandroszene kikötővárosban beszél az összegyűlt föníciai lakosságnak és római katonáknak:

– Az egyetlen Teremtő gyermekei, idehallgassatok! A kegyelem ideje eljött mindnyájatok számára, nemcsak az izraelitáknak, hanem az egész világnak.

Különbéle okokból itt levő zsidó férfiak, újonnan megtértek, föníciaiak, pogányok, mindnyájan hallgassátok Isten Szavát, fogjátok fel az Igazságot, ismerjétek meg a Szeretetet. A bölcsesség, igazságosság és szeretet birtokában eljuthattok az Isten Országába. Ez az Ország nem kizárólag Izrael gyermekeié, hanem mindazoké, akik szeretik most és a jövőben az igaz, egyetlen Istent, és hisznek az Ő Igéjének szavában.

Idehallgassatok! Nem azért jöttem oly messziről, hogy kihasználjalak titeket, se pedig azért, hogy erőszakkal legyőzzek titeket. Egyedül azért jöttem, hogy lelketek Üdvözítője legyek. Az uralkodás, a gazdagság, a felelősségteljes állások nem csábítanak. Semmibe se veszem őket, rájuk se tekintek. Vagy szánalommal nézek rájuk, mert részvétet keltenek bennem. Azok ugyanis mind megannyi láncok. Fogságban tartják lelketeket. Meggátolnak titeket abban, hogy az Örök, Egyetlen, Egyetemes, Szent és Áldott Úrhoz jöjjetek. Úgy tekintek rájuk, úgy közelítem meg őket, mint a legnyomorúságosabb dolgokat. És igyekszem meggyógyítani az emberek fiait azok varázsától, és kegyetlen cselvetéseitől, amelyek csábítják őket. Segítem őket, hogy ezeket igazságosan és szentül legyenek képesek használni. Ne kegyetlen fegyverek legyenek, amelyek megsebesítik és megölik az embert. Elsősorban mindig annak lelkét ölik meg, aki nem szentül használja őket.

De igazán mondom nektek, könnyebb számomra meggyógyítani egy eltorzult testet, mint egy eltorzult lelket. Könnyebb megadni a látást a megvakult szemnek, az egészséget a haldokló testnek, mint a világosságot és az egészséget a beteg léleknek. Miért? Azért, mert az ember nem látja életének igazi célját, és azok foglalják le érdeklődését, amik átmeneti dolgok. Az ember nem ismeri, vagy elfelejtette, vagy nem akar visszaemlékezni az Úrnak erre a szent parancsára. Ez mindenkire vonatkozik azok közül, akik engem hallgatnak. A pogányokra is. Mert a Jó, amit meg kell tenniük, egyaránt jó Rómának, Athénnek, Galliának vagy Afrikának. Az erkölcsi Törvény ugyanis ott van minden világrészben, minden vallásban, minden igaz szívben. És a vallások azt tanítják, hogy énünk jobbik része tovább él, és túlvilági élete olyan lesz, amilyent földi életével kiérdemelt.

Az ember célja tehát a béke elnyerése a másik életben. Nem pedig a tivornyázás, zsarolás, zsarnokoskodás, gyönyörkeresés itt, rövid ideig, amelyért örökké tartó nagy szenvedésekkel fizet. Az ember azonban nem ismeri, nem jegyzi meg, nem akarja emlékezetében tartani ezt az igazságot. Ha nem ismeri, nem annyira bűnös. Ha nem emlékezik rá, bizonyos fokban bűnös. Az igazságot ugyanis szent fáklyaként meggyújtva kell tartani az észben és a szívben. De ha nem akarja emlékezetébe idézni, és amikor az lángol, bezárja szemét, hogy ne lássa, akkor bűne súlyos, nagyon súlyos. Az ilyen ember gyűlöletesnek tartja az igazságot, mint a nevelő hangját.

Isten azonban megbocsátja neki, ha a lélek elveti rossz cselekedeteit, és elhatározza, hogy hátralevő életében követni fogja igazi életcélját, amely az, hogy az igaz Isten Országában elnyerje az örök békét. Mindeddig rossz úton jártatok? Reményt veszítve azt gondoljátok, hogy már késő rátérni a jó útra? Elcsüggedve mondjátok: „Én semmit sem tudtam erről! És most tudatlan vagyok, és nem tudom megtenni”? Nem. Ne gondoljátok, hogy olyan, mint az anyagi dolgok, és hogy sok időbe és fáradságba telik ismét, de most szentül megtenni, amit már elvégeztetek. Az örökkévaló, Igazi Úristen jósága olyan, hogy nem kívánja meg tőletek a

már megtett út újbóli megtételét. Nem küld vissza titeket az útelágazáshoz, ahol eltévesztettétek a helyes ösvényt, és a helytelent választottátok. Oly nagy Isten jósága, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor kimondjátok: „Az Igazsághoz akarok tartozni”, vagyis Istenhez, mert Isten az Igazság, Isten egy teljesen lelki csoda által eltölt titeket a Bölcsességgel. Ezáltal a tudatlanokból a természetfeletti Tudás birtokosává váltok, hasonlóképpen azokhoz, akik már évek óta birtokolják azt.

Bölcsesség Istent akarni, Istent szeretni, művelni a lelket, törekedni Isten Országába, elutasítani mindent, ami a testhez, a világhoz és a Sátánhoz tartozik. Bölcsesség engedelmeskedni az Isten Törvényének, ami a Szeretet törvénye, az engedelmisség, a megtartóztatás és a becsületesség törvénye. Bölcsesség szeretni Istent mindenetekkel, amitek van, szeretni embertársainkat úgy, mint magunkat. Ez a két elengedhetetlen eleme annak, hogy valaki bölcs legyen Isten Bölcsességével. És nemcsak azok felebarátaink, akik vérségi, faji vagy vallási téren hozzánk tartoznak, hanem minden ember, a gazdagok és a szegények, a bölcsök és a tudatlanok, zsidók, újonnan megtértek, föníciaiak, görögök, rómaiak...

Jézust félbeszakítja néhány őrzöngőnek fenyegető kiáltása. Rájuk néz, és azt mondja:

– Igen. Ez a szeretet. Én nem vagyok szolgálalkú tanító. Én az igazságot mondom, mert így kell tennem, hogy elvessem belétek azt, ami szükséges az örök Élethez. Akár tetszik nektek, akár nem, ezt kell mondanom, hogy teljesítem megváltói kötelességemet. Szeressétek tehát embertársaitokat. Minden embertársatokat. Szent szeretettel. Nem gyanús, önző szerelemmel, amely átkozottnak mondja a rómaiakat, föníciaiakat vagy újonnan megtérteket, vagy viszont, egészen addig, amíg nem szolgál eszközül az érzékek vagy az üzlet számára. De többé már nem „átkozott”, ha kielégíti érzelmi vágyaitokat, vagy hasznos üzlettársnak bizonyul...

Ismét zajongás támad a tömegben, a rómaiak azonban felkiáltanak: „Jupiterre! Ez jól beszél!”

Jézus megvárja, míg a zajongás elül, és folytatja:

– Úgy kell szeretni embertársunkat, amint mi szeretnénk, ha ők szeretnének minket. Mert nekünk nem tetszik, ha rosszul bánnak velünk, ha zaklatnak minket, kirabolnak, elnyomnak, rágalmaznak vagy szentelenkednek velünk. Mások is ugyanolyan érzékenyek nemzetiségükre, vagy személyükre, mint mi. Ne tegyünk azért rosszat mással, ha nem akarjuk, hogy ő is így bánják velünk.

Bölcsesség engedelmeskedni Isten Tízparancsának: Én vagyok Urad, Istened. Rajtam kívül ne legyenek más isteneid! Ne legyenek bálványaid, ne tiszteld azokat!

Ne vedd hiába Isten nevét! Az a te Urad, Istened neve. Isten megbünteti azokat, akik ok nélkül szájukra veszik azt, akár káromlasként, akár egy bűn megerősítéseként.

Ne felejtsetek el megszentelni az ünnepeket! A pihenőnap szent az Úr előtt, aki megnyugodott azon a teremtés után, megáldotta és megszentelte.

Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú, békés életed legyen a földön, és örökké élj az égben.

Ne gyilkolj!

Ne törj házasságot!

Ne lopj!

Ne mondj hamis tanúságot felebarátod ellen!

Ne kívánd felebarátod házáat, feleségét, szolgáját, szolgálóját, ökrét, szamarát, se más hozzá tartozó dolgot.

Ez a Bölcsesség. Aki ezt teszi, az bölcs és elnyeri a vég nélküli Életet és Országot. Határozzátok tehát el, hogy mától fogva a Bölcsesség szerint éltek, és ezt elébe helyezitek a föld szegényes dolgainak.

Mit mondotok? Beszéljete! Azt mondjátok, hogy már késő? Nem. Halljátok ezt a példabeszédet!

Egy úr napkeltekor kiment, hogy munkásokat béreljen szőlője számára. Megegyezett velük napi egy dénárban.

Reggel kilenc óra felé ismét kiment. Azt gondolta, hogy még nincs elég munkása. Látott a piacon más várakozókat. Felfogadta őket, és azt mondta nekik: „Menjetek szőlőmbe, és megadom nektek, amit a többieknek ígértem.” És ezek kimentek a szőlőbe.

Déli 12 órakor és délután háromkor ismét kiment, és azt mondta nekik: „Akartok dolgozni nekem? Napi egy dénárt adok munkásaimnak.” Ezek elfogadták és elmentek.

Végül délután öt óra tájban megint kiment. Látott ott másokat állni a nap utolsó sugaraiban. „Mit csináltok itt, tétlenkedve?” – kérdezte tőlük. „Senki sem fogadott fel minket. Szerettünk volna dolgozni, hogy megkeressük a kenyerünket. De senki sem hívott minket szőlőjébe.” „Rendben van, én meghívlak titeket szőlőmbe. Menjetek és megkapjátok, amit a többieknek adok.” Ezt mondta, mert jó úr volt, és részvétet érzett szegény embertársai iránt.

Eljött az este, és befejezték a munkát. Az úr hívta intézőjét, és azt mondta neki: „Hívd a munkásokat, és fizesd ki bérüket, amint azt megállapítottam. Kezd az utolsókkal, akik legjobban rászorulnak, mert nem ehettek napközben. A többiek egyszer, vagy többször is ettek. Ezek az utolsók keményebben dolgoztak, mint a többiek, hogy kimutassák irántam hálájukat. Megfigyeltem őket. Engedd el őket, hogy elmenjenek, s részük legyen a megérdemelt pihenésben, és örvendjenek családjukkal együtt munkájuk gyümölcsének.” És az intéző úgy tett, amint ura parancsolta, megadva mindenkinek az egy dénárt.

Amikor az utolsónak azok jöttek, akik a nap első órájától kezdve dolgoztak, csodálkoztak, hogy ők is csak egy dénárt kaptak. Panaszkodtak egymás között, és az intézőnek, aki azt mondta nekik: „Ezt a parancsot kaptam. Menjetek, és panaszkodjatok az úrnak, ne nekem!” Azok elmentek és azt mondták: „Lám, te igazságtalan vagy! Mi tizenkét órát dolgoztunk, először a harmatban, utána az égető napon, és végül a párás este, és te annyit adsz nekünk, mint azoknak, akik csak egy órát dolgoztak!... Miért?” Egyikük különösen felemelte hangját, hogy őt megcsalták, kizsákmányolták!

„Barátom, miben voltam igazságtalan irántad? Miben egyeztünk meg hajnalban? Egynapi állandó munkában, és egy dénár munkabérben. Nemde?”

„Igen. Igaz. De te ugyanazt adtad ezeknek, sokkal kevesebb munkáért.”

„Te beleegyeztél ebbe a munkabérbe. Jónak tűnt az számodra?”

„Igen. Beleegyeztem, mert másutt még kevesebbet adnak.”

„Kegyetlenkedtem veled?”

„Nem, őszintén, nem.”

„Hosszú pihenést engedtem neked, és enni kaptál, nemde? Három étkezést adtam neked. És az étkezés és a pihenés nem volt benn a megegyezésben. Nemde?”

„Igen. Az nem volt a megegyezésben.”

„Akkor miért fogadtad el?”

„De... Te mondtad: 'Jobbnak tartom így, hogy ne fáradjatok el, amikor hazatértek.' És mi nem hittük el, hogy igaz... A táplálék, amit adtál, jó volt... megtakarítottuk pénzünket...”

„Egy kegy volt, amit ingyen adtam, és amit senki se követelhetett. Nemde?”

„De igen.”

„Tehát jót tettem veletek. Akkor miért panaszkodtok? Nekem kellene panaszkodnom rátok, mert noha felfogtátok, hogy jó uratok van, lustán dolgoztatok. Míg azok, akik utánatok jöttek, és csak egy étkezésben részesültek, és az utolsók egyben sem, nagyobb kitartással dolgoztak. Kevesebb idő alatt ugyanannyit értek el, mint ti tizenkét óra alatt. Becsaptalak volna titeket, ha csak béretek felét fizettem volna ki, hogy ezeket is kifizethessem. Nem így tettem. Azért vedd, ami a tied, és menj! Azért akartál házamba jönni, hogy kierőszakold, ami neked tetszik? Azt teszem, amit akarok, és azt, ami igazságos. Ne akarj gonosz lenni, és igazságtalanságra kísérteni engem. Én jó vagyok.”

– Ti mindnyájan, akik hallgattok engem! Igazán mondom nektek, hogy az Atyaisten minden emberrel ugyanazt a megegyezést köti, és azonos bért ígér nektek. Aki buzgón az Úr szolgálatába áll, azzal igazságosan bánik akkor is, ha közeli halála miatt keveset tud csak dolgozni. Igazán mondom nektek, hogy nem mindig az elsők lesznek elsők a mennyországban. Ott látjátok majd, hogy az utolsók elsőkké lesznek, és az elsők utolsókká. Látjátok majd, hogy olyan emberek, akik nem Izraelből származtak szentebbek sok izraelitánál. Én azért jöttem, hogy mindenkit hívjak, Isten nevében. De jóllehet sokakat hívok, kevesek a választottak, mert kevesen akarják a Bölcsességet.

Nem bölcs az, aki a világnak és a testnek él, és nem Istennek. Nem bölcs sem a földön, sem az égben. Mert a földön ellenségeket szerez, büntetésekben, lelkiismeret furdalásban lesz része. Az eget pedig mindörökké elveszti.

Ismétlem: legyetek jók embertársaitokkal, bárkik legyenek is azok. Legyetek engedelmesek, bízzatok Istenre azok megbüntetését, akik igazságtalan parancsokat adnak nektek. Legyetek megelégedve azzal, hogy értitek, miként álljatok ellen az érzékeknek. Legyetek becsületesek és tudjatok ellenállni az aranyoknak. Legyetek következetesek és csak azt közösiétek ki, ami arra méltó. Ne a látszat szerint ítéljétek! Ne tegyétek másoknak, amit nem akartok, hogy ők tegyenek nektek, és akkor...

– Menj el, zajos próféta! Tönkreteszted nekünk az üzletet! Elviszed tőlünk a vevőket!... – kiáltoznak az árusok. Azok, akik előzőleg morogtak Jézus ellen, csatlakoznak az árusokhoz, sértegetik Jézust, fenyegetik, ki akarják űzni... Nem tetszik nekik Jézus, mert nem rosszra tanítja őket...

Jézus keresztbe tett karral nézi őket, szomorúan, ünnepélyesen.

(5-114)

Főhely – Szegények lakomája – Visszautasított meghívás (Lk 14,1-24)

Nyilvános működése harmadik évének elején, egy szombaton meghívja Jézust lakomára egy képmutató farizeus: Ismael, ben Fabi. Útközben Jézus „eltéved”, s betér egy hétgyermekes asszony házába, akinek ura nagyon beteg és már régóta keresi Jézust, hogy gyógyítsa meg őt. Most is ilyen úton van. Jézus tudja, hogy hamarosan hazaér, s meghagyja feleségének: jöjjön el velem a farizeus házába, s ott majd meggyógyítja.

A farizeus barátságot színlel, és szentnek tettei magát, de Jézus tudja, hogy nagyon kegyetlen. Meghívott farizeustársai szintén dicsekednek erőnyeikkel.

A vacsora előtt Jézus az utolsó helyen áll apostolaival, de a farizeus a főhelyre ülteti Őt. Étkezés közben megjelenik a beteg ember, s kívülről kiabál irgalomért. A farizeus el akarja üzetni szolgálival, de Jézus behívja őt. Megkérdezi a vendég farizeusokat, meggyógyíthatja-e a beteget szombaton. Azok ellenzik. Jézus szemükre hányja kétszínűségüket, és meggyógyítja a beteget. Utána felfedi néhány farizeus bűnét, hogy képmutatásukat leleplezze. Megokolja tettét:

– Miért gyűlöltek engem azért, mert felfedem sebeiteket? Én lelketek orvosa vagyok. Meggyógyíthat egy orvos valakit anélkül, hogy fel ne fedné, és ki ne tisztítaná sebeit? De nem tudjátok, hogy sokan, és ez az asszony is, aki kiment most (férjével) az első helyet érdemli Isten lakomáján, jóllehet látszólag szegény. Nem a külső, hanem a szív, a lélek számít. Isten lát a magasból, trónusáról, és megítél titeket. Mily sok embert lát, akik jobbak nálatok! Azért halljátok:

Mindig e szabály szerint cselekedjétek: Amikor meghívnak titeket egy menyegzőre, mindig az utolsó helyet válasszátok. Kétszeres lesz megtiszteltetésük, amikor a házigazda azt mondja nektek: „Barátom, jöjj előre!” Megtiszteltetésben részesül érdemetek és alázatosságtok. Míg... Szomorú dolog egy kevély számára a megaláztatás, amikor hallja: „Menj oda, az asztal végére, mert van itt valaki, aki több nálad!” És ugyanezt tegyétek lelketek titkos lakodalmán Istennel való eljegyzéseteknél. Aki megalázza magát, azt felmagasztalják, és aki felmagasztalja magát, azt megalázzák.

Izmael, ne gyűlölj engem amiatt, hogy kezellek téged. Én nem gyűlöllek tégedet. Azért jöttem, hogy meggyógyítsalak. Betegebb vagy, mint ez az ember volt. Te meghívtál engem, hogy ez jó fényt vessen rád, és barátaid meg legyenek elégedve. Gyakran meghívod őket, de kevélységből, és hogy örömed teljék benne. Ne így tegyél. Ne hívd meg a gazdagokat, rokonokat és barátokat. Hanem nyisd meg házádat, tárd ki szívedet a szegények, a koldusok, a nyomorékok, a sánták, az árvák és az özvegyek előtt. Azok viszonzásul megáldanak téged. Mással nem tudják viszonzni. De Isten kegyelemmé változtatja azt számodra. És a végén... ó, a végén milyen boldog sors vár minden irgalmasra, akiket Isten megjutalmaz a halottak feltámadásakor!

Jaj azoknak, akik csak akkor kedvesek, ha valami hasznot remélnek érte, de utána bezárják szívüket testvérük előtt, aki többé már nem képes szolgálni őket. Jaj nekik! Én megbosszulom az elhagyottakat! (Jézus két kisgyermekre céloz itt, akiket Ismael kilökött, miután szolgálta szüleik belehaltak a nehéz munkába. Ismael tettei a megtértet:)

– Mester... én... én azt akarom, hogy elégedett légy velem. Visszafogadom azokat a gyermekeket.

– Nem!

– Miért?

– Ismael?!...

Ismael lehajtja fejét. Alázatosnak akar látszani. De viperafajzat, s csak arra vár, hogy halálosan megmarhassa Jézust.

Eleázár – egy jóindulatú farizeus, a nagytanács tagja – igyekszik helyreállítani a békés hangulatot megjegyzésével:

– Boldogok azok, akik Istennel lakomáznak, az ő lelkükben és az örök Országban. De hidd el, Mester! Néha az élet hárit elénk akadályokat. Az állások... az elfoglaltságok...

(Jézus most mondja el a Lukács 14,16-24-ben megörökített példabeszédet:

– Egy ember nagy vendégséget rendezett. Sokakat meghívott. Amikor eljött a vendégség kezdetének ideje, elküldte szolgálait, mondják meg a meghívottaknak: Gyertek, már minden készen van! De elkezdtek mentegetőzni. Az egyik ezt üzenté neki: Földet vettem, s el kell mennem megnézni. Kérlek, ments ki. A másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, megyek őket kipróbálni. Kérlek, ments ki. Ismét más ezt mondta: Megnősültem, azért nem mehetek.

Visszatért a szolga, s átadta urának az üzeneteket. Megharagudott a házigazda, és megparancsolta szolgájának: Fogd magadat és eredj ki a város tereire és utcáira, és hívd ide a szegényeket, bénákat, vakokat és sántákat! A szolga jelentette: Uram, parancsod teljesült, de még mindig van hely. Az Úr erre ráparancsolt a szolgára: Menj ki az országutakra és a sövények mentére, és beszélj rá mindenkit, jöjjön el, hadd teljen meg a házam. Mondom nektek, azok közül, akik hivatalosak voltak, senki sem eszik lakomámon.!

– Az állások... az elfoglaltságok... mondtad. Igaz. De ezért mondtam neked ennek a lakomának a kezdetén, hogy az én Országomat az önlegyőzéssel lehet megalapítani, és nem a seregek győzelmével a harctéren. A nagy lakomán azoké a hely, akik alázatos szívűek, akik kiválnak hűség szeretetükben, akik nem méricskélnek az áldozatokat, hanem mindent legyőznek, hogy hozzám jöhessenek. Egy óra is elég ahhoz, hogy egy szív megváltozzék. Ha az a szív meg akar változni. És elég egy szó. Én oly sokat beszéltem hozzátok. És figyelem... Egy szívben növekedni kezd egy szent növény. A többiekben tövisek nőnek számomra, és a tövises bokrok tövén áspiskígyók és skorpiók lapulnak. Nem számít! Én megyek egyenes utamon. Aki szeret, követ engem. Én megyek, s közben hívom az embereket. Az igazak hozzám jönnek. Én oktatom majd őket. Akik az igazságot keresik, közelednek a Forráshoz. A többit... a többit majd megítéli a Szent Atya.

Ismael, üdvözöllek. Ne gyűlölj engem! Elméledjél! És érezd meg, hogy szeretetből voltam szigorú irántad, nem pedig gyűlöletből. Béke ennek a háznak és lakóinak, béke mindazoknak, akik megérdemlik a békét!

(5-164)

Gyanta kancsó

Nyilvános működésének harmadik évében Jézus Korozainban beszél egy szombaton. A zsinagógafőnök kéri Jézust, hogy beszéljen nekik, s térítse meg őket. Félnek ugyanis Istentől egy jégeső miatt, s így akarnak engesztelni bűneikért. Jézus világosan látja, mi van kérésük mögött, s kijelenti nekik:

– Ti itt Korozainban nem azért engedtétek meg az Igének, hogy beszéljen nektek, mert tisztelitek Őt és hisztek benne, hanem mivel szívetekben gyötör titeket egy hang, amely rág titeket, mint a szű a fát: „Ez a jéggel való büntetés szívünk keménysége miatt ért minket.” És engesztelni akartok. Zsebetekért, nem lelketekért. Ó! Pogány és makacs Korozain! De nem mindenki ilyen Korozainban. Azok számára beszélek, akik nem ilyenek. Egy példabeszédet mondok nekik. Hallgassátok!

Egy ostoba gazdag ember mézszínű, folyékony anyagot vitt egy művészhez, és megparancsolta neki, hogy készítsen belőle díszes kancsót.

– Nem jó anyag ez ilyen munkára – mondta a művész a gazdagnak. – Látod? Puha, nyúlékony. Hogyan tudom vésővel formálni?

– Hogyan? Nem jó? Hiszen ez értékes gyanta! Barátomnak van egy belőle készült kancsója, s tőle a bor sajátosan jó ízt nyer. Arannyal fizettem érte, hogy nekem még nagyobb kancsóm legyen, és bosszantsam vele dicsekvéséért. Készítsd el nekem! És azonnal! Különben tehetségtelen művésznek tartalak.

– De a barátod kancsója bizonyára alabástromból van.

– Nem. Ebből az anyagból.

– Talán borostyánkőből van.

– Nem. Ebből az anyagból.

– Ha ebből az anyagból van, akkor az évszázadokon keresztül összepréselődött, és más anyagok megszilárdították. Kérdezd meg őt, miként készítették az övét, s térj vissza, s mond meg nekem.

– Nem. Ő maga adta el ezt, és biztosított róla, hogy erre használják.

– Akkor becsapott téged, hogy megbüntessen, mivel irigy vagy szép kancsójára.

– Vigyázz a nyelvedre! Dolgozz, vagy megbüntetlek téged, elvéve tőled műhelyedet, ami nem ér annyit, mint amennyibe nekem ez a csodálatos gyanta került.

A művész elcsüggedve munkához látott. Összekeverte. De az anyag a kezéhez tapadt. Megpróbálta szilárddá tenni egy kis mézgával és porral... De a gyanta elvesztette áttetszőségét és aranyos színét. Az öntökemence közelébe tette, remélve, hogy a meleg megkeményíti, de haját tépte kétségbeesésében, mert megolvadt. Felküldte a magas Hermonra a szolgáját, hogy hozzon megfagyott havat, és abba tette... Megkeményedett, szép volt. De nem lehetett többé formálni. Majd vésővel alakítom ki – mondta. Az első vésőcsapásra a gyanta darabokra tört.

A művész egészen elkeseredett. Már meggyőződött róla, hogy ezzel az anyaggal semmit sem tud kezdeni. De még egy utolsó próbát tett. Összeszedte a darabokat, és a kemence melegénél ismét megolvasztotta azokat, majd ismét megfagyasztotta, de nem túlságosan, a hóval. És az anyag épp hogy elég puha volt ahhoz, hogy a vésővel és lapátkával alakítani tudta. De amint elvette róla a vésőt és a lapátkát, az visszatért eredeti alakjához, akár csak a dagasztóteknőben levő felduzzadt kenyértészta.

Az ember legyőzöttnek tekintette magát. És hogy megmeneküljön a gazdag bosszújától, éjjel egy kocsira rakta feleségét, gyermekeit, bútorait, szerszámait, és műhelyének közepén csak a gyantát hagyta, mellette egy papírlapon az írással: „ezzel nem lehet dolgozni”, és a határom túlra menekült.

Küldetésem, hogy a szíveket az Igazság és az Üdv szerint alakítsam. Kezembe kerültek vas, ólom, ón, alabástrom, márvány, ezüst, arany, jáspis, gyöngy-szívek. Kemény szívek, vadak, túlságosan gyengédek, változékonyak, a fájdalomtól megkeményedettek, értékesek, minden fajta szívek. Dolgoztam mindegyikkel. És sokukat kialakítottam annak a kívánsága szerint, aki engem küldött. Némelyikük megsebesített engem, miközben rajtuk dolgoztam, mások inkább kettétörtek, mintsem hogy megengedjék gyökeres átalakításukat. De, még ha gyűlölettel is, mindig visszaemlékeztek rám.

Titeket azonban nem lehet megmunkálni. A szeretet melege, a türelmes oktatás, a hideg korholás, a fáradságos vésés, semmit sem ér el veletek. Amint elveszem rólatok kezemet, visszatértek eredeti formátokhoz. Csak egy dolgot kellene tennetek ahhoz, hogy megváltozzatok: teljesen rám kellene hagyatkoznotok. Nem teszitek. Sose fogjátok megtenni. A Munkás, elcsüggedve, sorsotokra hagy titeket. De mivel igazságos, nem egyformán hagy magára mindenkit. Elcsüggedésében is ki tudja még választani azokat, akik megérdemlik szeretetét, és ezeket megerősíti és megáldja.

(Jézus most meglátja a betegségtől meggörbült asszonyt, akit az evangélium is említ – lásd Lk 13,10-16 – és meggyógyítja, mire a zsinagógafőnök és mások megbotránkoznak, de a nép örvend.)

Később, amikor a küldetéseikből visszatérő apostolok beszámolnak Jézusnak munkáikról, s Jézus is beszámol nekik Korozainban tett látogatásáról, Tamás megjegyzi:

– Olyan kevesen vannak, akik... én többé nem foglalkoznék ezzel a hellyel. Te mondtad: „nem lehet velük semmit sem csinálni.”

– Más dolog a gyanta, és más a szív – válaszolja neki Jézus. – Valami megmarad, mint a nagyon kemény földbe vetett magból. Nehéz kihajtania. De végül kihajt. Így van Korozain is. Egy napon kihajt majd, amit vettem. Nem szabad belefáradni az első vereségek után. Hallgassátok meg ezt a példabeszédet. Azt a címet adhatnánk neki: „A jó vincellér példabeszéde.” (Lásd a következő példabeszédet.)

(5-183, 192)

A jó vincellér (Lk 13,6-9)

Ez a példabeszéd a „gyantakancsóról” szóló példabeszéd kiegészítése. Jézus csak apostolainak mondta el.

Egy gazdag embernek volt egy nagy és szép szőlője, amelyben különböző fajtájú fügefák is voltak. A szőlőre egyik szolgálja ügyelt fel, egy gyakorlott vincellér és gyümölcsfametsző, aki szerette urát és a növényeket, s ezért nagyon jól teljesítette kötelességét. A gazdag úr minden évben elment megnézni szőlőjét, hogy lássa, miként érlelődnek a szőlők és a fügek, és megkóstolja azokat, saját kezével leszedve. Egy napon odament egy nagyon jó minőségű fügefához, amelyből csak egy volt egész szőlőjében. De azon a napon, éppúgy, mint az előző években, csak leveleket talált rajta, gyümölcsöt nem. Odahívta a vincellért, és azt mondta: „Már három éve jövök és keresek gyümölcsöt ezen a fügefán, és csak leveleket találok. Úgy látom, nem hoz gyümölcsöt. Ezért vágd ki. Feleslegesen foglalja el itt a földet, és felesleges idődet fordítanod rá, mert semmi eredménye. Fűrészd ki, égesd el, tisztítsd meg a talajt gyökereitől, és ültess helyébe egy új csemetét. Az majd néhány éven belül gyümölcsöt hoz.”

A vincellér, aki türelmes és szeretetteljes volt, ezt válaszolta: „Igazad van. De engedd, hogy még egy évig gondozzam. Nem vágom ki, hanem még nagyobb gonddal megkapálom körülötte a földet, megtrágyázom és megöntözöm. Ki tudja, nem hoz-e még gyümölcsöt. Ha ez után az utolsó próba után sem hoz gyümölcsöt, amint kívánod, kivágom.”

Korozain a fügefafa, amely nem hoz gyümölcsöt. Én vagyok a Jó Vincellér. És ti vagytok a türelmetlen gazdag. Engedjétek dolgozni a Jó Vincellért.

– Rendben van. De példabeszédednek nincs befejezése. Hozott a fügefafa fügét a következő évben? – kérdi a Zelóta.

– Nem hozott, és kivágták. De a vincellérnek igaza volt, amikor kivágta a még fiatal és virágzó fát, mert megtett mindent, ami kötelessége volt. Én is igazolni kívánom magamat azok esetében, akiket ki kell vágnom szőlőmből. Vannak ott terméketlen vagy mérges növények, kígyófészkek, olyanok, amelyek elszívják a többi nedvét, élősdiék, olyanok, amelyek ártanak társaiknak, rosszindulatú gyökereikkel megfojtják azokat és meggátolják termésüket. Vannak olyanok, akiket nem hívtam meg szőlőmbe, lázadoznak minden beoltás ellen, csak azért jöttek, hogy kémkedjenek, befeketítsenek, és terméketlenné tegyék földemet. Ezeket kivágom, miután mindent megkísérlettem megtérítésükre. De mielőtt a fejszéhez nyúlnék, fogom az ollót és a metszőkést, és megnyesem az ágakat és beoltok... Ó! Nehéz munka lesz! Mind számomra, aki végzem, mind azokra, akiken végzem. De meg kell tennem. Azért, hogy az Ég elmondhassa: „Ő mindent megtett, de ezek mindinkább terméketlenné váltak és gonoszokká, amikor Ő megöntözte, beoltotta, körülásta, megtrágyázta izzadságával és könnyeivel, fáradságával és vérével...”

Jézus ekkor előreküldi apostolait, hogy keressenek helyet számára a faluban. Csak Júdást tartja maga mellett. Az esti félhomályban csendesen állnak. Végül megszólal Jézus, mintha csak magában beszélne:

– Jóllehet elvesztették Isten kegyelmét, mert ellenszegültek Törvényének, mindig visszatérhetnek, és azok lehetnek, akik voltak, lemondva a bűnről...

Júdás semmit sem felel neki. Jézus folytatja:

– És ha felfogják, hogy többé nem birtokolhatják Isten hatalmát, mert Isten nincs ott, ahol a Sátán van, könnyen meggyógyulhatnak, kevélységük helyett jobban szeretve azt, amit Isten ad nekik.

Júdás hallgat. Jézus folytatja, még mindig úgy, mintha magához beszélne:

– És arra gondolni, hogy én keményen vezekeltem azért, hogy ő megtérjen, és Atyjához forduljon...

Júdás felemeli fejét, ránéz, de nem szól semmit. Jézus is ránéz... és utána megkérdezi:

– Júdás, kihez beszélek?

– Hozzám, Mester. Miattad nincs többé hatalmam. (Előzőleg Júdás meg akart valakit gyógyítani, de nem sikerült neki.) Mert te elvetted tőlem, hogy növeld János, Simon, Jakab, és a többiek hatalmát, engem kivéve. Nem szeretsz engem! Íme! És azzal végzem majd, hogy én sem szeretlek téged, és megátkozom az órát, amelyben szerettelek, tönkretéve magamat a világ szemében egy tehetetlen királyért, aki még azt is megengedi, hogy a nép uralkodjék rajta. Nem ezt reméltem tőled!

– Én sem tőled. De nem csaptalak be soha. És sosem kényszerítettelek. Miért maradsz akkor mellettem?

– Mert szeretlek. Többé már nem vagyok képes elválni tőled. Vonzol, és undorral töltesz el. Vágyakozom rád, mint a levegőre, hogy belélegezzem, és... félelemmel töltesz el. Ah! Átkozott vagyok! Kárhozott vagyok! Miért nem űzöd ki belőlem az ördögöt, te, aki megteheted? – Júdás arca ólomszínű és feldúlt, mint egy örülté, telve félelemmel és gyűlölettel...

Jézus szeretetteljes részvétellel néz rá. Mintegy felsóhajtva mondja:

– Azért, mert nincs benned bűnbánat, csak haragszol Istenre, mintha Ő lenne hibás a te bűnödért.

Júdás egy durva átkozódást mormol fogai között.

Közben visszaérkeznek az apostolok:

– Mester, találtunk helyet. Ötnek az egyik helyen, háromnak a másikon, kettőnek a harmadikon, és egynek-egynek másik kettőn.

– Rendben van. Én Iskarióti Júdással megyek – mondja Jézus.

– Nem. Szívesebben leszek egyedül. Nyugtalan vagyok. Nem hagynálak nyugodni...

– Amint akarod... Akkor Bertalannal megyek. Ti tegyetek, amint akartok. Előbb azonban vacsorázzunk együtt.

(5-192)

A farizeusok kovásza (Mt 16,5-12; Mk 8,14-21; Lk 12,1-3)

Nyilvános működésének harmadik évében Jézus apostolaival együtt Fülöp Cezareája felé megy. Átkelnek a Jordánon, két csónakon. Utána beszélgetnek.

– Hm! Honnan szerzünk kenyeret? Éhes vagyok. És itt... nem jutunk hozzá még a filiszteusok kalászához sem... Fű és levelek, levelek és virágok. Nem vagyok juh, sem majom – mormogja Péter társainak, akik nevetnek megjegyzésén.

Júdás Tádé odafordul feléje – kissé előbb foglalt helyet – és azt mondja:

– Majd szerzünk az első faluban.

– Hacsak nem kergetnek el minket – teszi hozzá Zebedeus Jakab.

– Óvakodjatok, ti, akik azt mondjátok, hogy mindenre figyeltek, óvakodjatok a farizeusok és a szadduceusok kovászáétól. Nekem úgy tűnik, hogy ezt teszitek, anélkül, hogy észrevennétek, mily rosszat tesztek. Legyetek figyelmesek! Vigyázzatok! – mondja Jézus.

Az apostolok egymásra néznek, és suttogva kérdik egymást:

– De miről beszél? Csak egy kenyérünk van itt, az, amit Cedesben szállásadó asszonyunk adott. Azt sem tudjuk, találunk-e kenyeret éhségünk csillapítására. Miért mondja akkor, hogy a szadduceusoktól és farizeusoktól veszünk kenyeret, amelyet az ő kovászukkal készítettek? Talán azt akarja, hogy ne vegyünk ezen a vidéken?...

Jézus, aki szokása szerint valamivel mindnyájuk előtt megy, visszafordul feléjük:

– Miért féltetek attól, hogy kenyér nélkül maradtok, és éhezni fogtok? Tanácsom miatt akkor sem maradtok kenyér nélkül, ha itt mindenki szadduceus és farizeus volna. Nem arról a kovászurol beszéltem, amely a kenyérben van. Azért vehettek kenyeret ott, ahol kaptok, gyomrotok számára. És ha senki sem akarna nektek eladni, akkor sem maradtok kenyér nélkül. Nem emlékeztek az öt kenyérré, amellyel ötezer embert tápláltatok? Nem emlékeztek a tizenkét kosárnyi maradékra, amit összegyűjtöttetek? Megtehetném számotokra, akik tizenketten vagytok egy kenyérré, azt, amit megtettem ötezer számára öt kenyérré. Nem értitek, milyen kovászuhoz célzok? Arra, amely a farizeusok, szadduceusok és írástudók szívét dagasztja ellenem. A gyűlöletre. A tévtanra. Most ti is a gyűlölet felé haladtok, mintha magatokévá tettétek volna a farizeusok kovászuját. Nem szabad gyűlölni még az ellenséget sem. Ne nyissatok még egy szelelőnyílást sem annak számára, ami nem Istené. Az első után más elemek lépnének be, amelyek ellenkeznek Istennel. Néha pusztulással, vagy legyőzetéssel végződik, ha ugyanazokkal a fegyverekkel akartok harcolni, mint az ellenség. Ők győznek, ha magatokévá teszitek tanításukat. Nem! Legyetek szeretetteljesek és tartózkodók. Ti még nem vagytok elég erősek ahhoz, hogy küzdeni tudjatok tanaik ellen anélkül, hogy ők le ne győznének titeket. Mert tanaiknak némelyik része már bennetek van. Ezek egyike a gyűlölet, amelyet irántuk éreztek. Arra is figyelmeztetlek titeket, hogy ők módszert változtathatnak félrevezetésekre, hogy eltávolítsanak titeket tőlem. Ezernyi módon kedveskedhetnek, tettehetik a bűnbánatot, a béke vágyát. Nem kell menekülnötök előlük. De amikor felajánlják nektek tanításukat, értsetek ahhoz, hogy ne fogadjátok el. Íme ez a kovász, amiről beszélek. A rosszindulat, ami ellenkezik a szeretettel, és a hamis tanítás. Mondom nektek: legyetek okosak!

– Az a jel, amelyet a farizeusok tegnap kértek „kovász” volt, Mester? – kérdi Tamás.

– Kovász és méreg.

– Jól tetted, hogy nem adtad meg nekik.

– De egy napon majd megadom.

– Mikor? Mikor? – kérdezik kíváncsian.

– Egy napon...

– És mi a jel? Nem mondod meg nekünk, apostolaidnak sem? Hogy azonnal felismerjük –
kérdi vágyakozva Péter.

– Nektek nem kellene áhítozni semmiféle jelre.

– Ó! Nem azért, hogy hihessünk benned! Mi nem vagyunk olyanok, mint a nép, amely
sokfélét gondol. Mi csak eggyel törődünk, hogy szeressünk téged – mondja hevesen
Zebedeus Jakab.

(Most következik az evangéliumban is említett kérdés, hogy kinek tartják Jézust az
emberek: Mt 16,13-20)

(5-226)

A hűséges bárány

Jézus Kafarnaumba megy apostolai élén. A város szélén egy hét-nyolcéves fiúcska szalad utána. Szép gyermek, barna hajjal, fekete szemmel, értelmes napbarnított arccal. Bizalmasan megszólítja Jézust, mint aki már jól ismeri Őt.

- Jézus, engedd meg, hogy veled menjek hazáig.
- Tud róla a mama? – kérdezi tőle Jézus, jóságosan rámosolyogva.
- Tud.
- Igazán? – Jézus bár mosolyog, lelkébe látó tekintettel néz rá.
- Igen, Jézus, igazán.
- Akkor jöjj!

A gyermek ugrik egyet örömeiben, és jobb kezét Jézusnak nyújtja, aki kezét nyújtja feléje. A gyermek szeretetteljes bizalommal fogja meg Jézus kezét.

– Mondj nekem egy szép példabeszédet, Jézus! – mondja a gyermek ugrándozva a Mester oldalán, ragyogó arccal nézve fel rá.

Jézus is vidáman mosolyogva nézi őt, s öröm sugárzik arcán.

– Mit kezdesz vele? Az nem játékszer.

– Szebb, mint egy játék. Amikor aludni megyek, rá gondolok, és utána róla álmodom.

Holnap visszaemlékezem rá, és ismét elmondom magamnak, hogy jó legyek. Segít abban, hogy jó maradjak.

– Visszaemlékezel rá?

– Igen. Akarod, hogy elmondjam mindazt, amit tőled hallottam?

– Derék gyerek vagy, Benjámín, jobb, mint az emberek, akik elfelejtik. Jutalmul mondok neked egy példabeszédet.

A gyermek nem ugrál többé. Komolyan megy, és figyelmesen, mint egy felnőtt, és nem veszi el Jézusnak egyetlen szavát, egyetlen hangsúlyát sem. Oly erősen figyel, hogy többé nem törődik vele, hová lép.

– Egy nagyon jó pásztor megtudta, hogy a világ egyik helyén sok bárány van, elhagyva a kevésbé jó pásztoroktól. Ezek a bárányok veszélyben voltak, hogy rossz útra tévednek, és ártalmas legelőkre találnak, s mindinkább közel jutnak a sötét szakadékokhoz. A jó pásztor elment erre a helyre, és feláldozva mindenét, amije volt, megvásárolta ezeket a juhokat és bárányokat.

El akarta vinni őket országába, mert ez a pásztor király is volt, mint annyi király Izraelben. Országában ezek a juhok és bárányok sok egészséges, friss legelőt és tiszta vizet találnak majd. Az utak biztonságosak lesznek. Menedékhelyeiket nem támadhatják meg a rablók és vérengző farkasok. Azért ez a pásztor összegyűjtötte juhait és bárányait, és azt mondta nekik: „Azért jöttem, hogy megmentslek titeket, és elvigyelek oda, ahol többé nem szenvedtek, ahol többé nem csalnak törbe titeket, és nem éreztek fájdalmat. Szeressetek és kövessetek engem, mert én nagyon szeretlek titeket. Mindenemet feláldoztam azért, hogy birtokomba vehesselek titeket. De ha szerettek engem, nem tartom nagy nak áldozatomat. Jöjjetek utánam és menjünk! – És a pásztor elindult, a juhoktól követve, az öröm országa felé.

A pásztor időnként visszafordult, hogy lássa, követik-e őt. Buzdította az elfáradtakat. Bátorította a bizalmatlanokat. Segítette a betegeket. Megsimogatta a bárányokat. Mennyire szerette őket! Odaadta nekik saját kenyerét és sóját. Először megízlelte a források vizét, hogy lássa, egészséges-e, és megáldotta, hogy egészségessé tegye.

De a juhok – hidd el, Benjámín – a juhok egy idő múlva elfáradtak. Először egy, majd kettő, utána tíz, száz lemaradt. Annyi füvet legeltek, hogy végül mozogni se tudtak. Fáradtan elnyújtózkodtak, és jóllakottan lefeküdtek a porba és a sárba. Mások a szakadékok felé

mentek, pedig a pásztor mondta nekik: „Ne tegyétek!” Egyesek lehajtott fejjel lökdösték a jó pásztor, aki elébük állt, hogy le ne zuhanjanak a szakadékokba. Többször megkísérelték, hogy lelökjék őt a mélységbe. Sokan a szakadékokba zuhantak, és nyomorultul elpusztultak. Mások összevesztek egymással, és szarvukkal megölték egymást.

Csak egy báránka nem bolyongott el soha. Bégetve futott, és bégetésével azt mondta pásztorának: „Szeretlek!” Futott a jó pásztor után, és amikor elérték országának kapuját, csak ők ketten maradtak: a jó pásztor és a hűséges bárány. Akkor a pásztor nem azt mondta: „lépj be”, hanem: „jőjj”, és karjába vette, keblére szorította, és bevitte őt. Odahívta minden alattvalóját, és azt mondta nekik: „Íme! Ez szeret engem. Azt akarom, hogy mindörökké velem legyen. És ti is szeressétek, mert ő a legkedvesebb szívemnek.”

Ez a példabeszéd vége, Benjámín. Meg tudod-e most mondani nekem, ki ez a jó pásztor?

– Te vagy, Jézus!

– És ki ez a kis bárány?

– Én vagyok, Jézus!

– De én most elmegyek. Te elfelejtesz engem.

– Nem, Jézus. Nem felejtelek el, mert szeretlek!

– A szeretet megszűnik, amikor nem látsz többé.

– Magamban elmondom a példabeszédeket, amelyeket te mondtál nekem, és ez olyan lesz, mintha jelen lennél. Szeretni foglak, és így engedelmeskedem neked. És mondd, Jézus, te is emlékezni fogsz Benjámínra?

– Mindig.

– Hogyan idézel emlékezetedbe?

– Azt mondom majd, hogy te megígérted, hogy szeretsz engem, és engedelmes leszel irántam, és így visszaemlékezem rád.

– És nekem adod Országodat?

– Ha jó leszel, igen.

– Jó leszek.

– Hogyan teszed? Az élet hosszú.

– De a te szavaid is oly jók. Ha én elmondom azokat magamban, és megteszem, amit azok kívánnak, jó maradok egész életemben. És megteszem ezt, mert szeretlek. Amikor szeretünk valakit, akkor nem fárasztó a jó élet. Nem fárasztó nekem engedelmeskedni mamámnak, mert szeretem őt. Nem lesz fárasztó számomra engedelmeskednem neked, mert szeretlek.

Jézus megáll, és szeretettől lángra gyúlt arccal nézi őt. Jézus öröme oly élénk, hogy úgy tűnik, egy másik nap gyúlt ki lelkében, és az sugárzik szemén keresztül. Lehajol, és homlokon csókolja a gyermeket.

Megállnak egy szerény ház előtt, amelynek saját kútja van. Jézus leül a kút mellett, és összegyűjti oda tanítványait, akik még mindig azon vitatkoznak, ki nagyobb közöttük.

Jézus rájuk néz. Utána így szól:

– Jöjjetek körém, és halljátok meg a mai nap utolsó tanítását. Ti rekedtre beszélitek magatokat saját érdemeitek méltatásával, és azt gondoljátok, ennek alapján megillet titeket egy hely. Látjátok ezt a gyermeket? Valójában ő több nálatok. Ártatlansága a kulcs számára, amely megnyitja Országom kapuját. Gyermeki egyszerűségében ő megértette, hogy a szeretetben van az erő ahhoz, hogy valaki naggyá legyen, és a szeretetből fakadó engedelmesség által lép be Országomba. Legyetek egyszerűek, alázatosak, szeretetteljesek ne csak irántam, hanem egymás iránt is. Engedelmeskedjetek szavaimnak mindenben, ebben is, ha el akartok jutni oda, ahová ezek az ártatlanok belépnek. Tanuljatok a kicsinyektől. Az Atya kinyilatkoztatja nekik az igazságot úgy, ahogy nem nyilatkoztatja ki a bölcseneknek.

Miközben Jézus beszél, a térde előtt álló Benjámin vállára teszi kezét. Jézus arca most fenséges. Komoly, nem haragos, de komoly. Igazán a Mester! A nap utolsó sugara dicsfényel övezi szőke haját.

(4-300)

Sár a gyémánton

Nyilvános működésének harmadik évében Jézus a Genezáreti-tó közelében lévő Gadarában Jánossal együtt éjjel a csillagokat szemléli a ház teraszán ülve egy padon, s a falnak támaszkodva. Úgy gyönyörködnek a szép látványban, hogy elfeledkeznek a földről... Utána Jézus megszólal:

– Most, hogy megtörölköztünk a csillagokban, imádkozzunk!

Feláll, és János követi Őt. Hosszasan imádkoznak, csendben, teljes lelküket beleadva, kereszt alakban kitárt karral. Arcukkal kelet felé fordulnak, ahol már jelentkezik a felkelő nap első sugara. Utána együtt elmondják a Miatyánkot, lassan, nem egyszer, hanem háromszor, mindig erőteljesebben kérve. Lelkük szinte elválik testüktől, s lángolva repül a Végtelen felé.

Utána csönd. Ismét leülnek, miközben a hajnal mindjobban megvilágítja az alvó világot.

Jézus János vállára teszi kezét, és magához vonja őt, miközben ezt mondja neki:

– Mondd meg hát nekem azt, amiről úgy érzed, hogy meg kell mondanod. Mik azok a dolgok, amelyeket az én Jánosom meglátott a lelki Világosság segítségével társának sötét lelkében?

– Mester, ... megbántam, hogy ezt mondtam neked. (Előzőleg Júdás azzal hengegett, hogy ő nem hisz az ördög létezésében. Megölelte Jézust, aki halkán, úgy hogy csak ő hallhatta, ezt mondta neki: „Undort keltesz bennem! Azért nem látod és érzed a Sátánt, mert egészen veled van. Távozz, démon!” János utána bizalmasan elmondta Jézusnak, hogy felajánlotta magát Júdásért, és... meg kellene mondania Jézusnak bizonyos dolgokat... mert ő azt hiszi, tudja, miért viselkedik így Júdás. Erre a beszélgetésre ad most neki alkalmat Jézus, de közben János megbánta, hogy beszélni akart erről.) Két bűnt követnék el... – mondja János.

– Miért?

– Mert fájdalmat okozok neked felfedve azt is, amiről nem tudsz, és... mert... Mester, bűn elmondani a rosszat, amit másban meglátunk? Igen, nemde? És akkor hogyan mondhatom el ezt, megsértve a szeretetet!... – János aggódik.

Jézus megvilágítja lelkét:

– Hallgass ide, János! Számodra ki több, a Mester, vagy tanítvány társad?

– A Mester, Uram. Te több vagy.

– És ki vagyok én számodra?

– A Kezdet és a Vég. Minden vagy.

– Hiszed, hogy én, aki a Minden vagyok, tudok mindent, ami létezik?

– Igen, Uram. Ezért van bennem a nagy ellentét. Mert azt gondolom, hogy te tudod és szenvedsz. És mert emlékszem, hogy egy napon azt mondtad nekem, hogy néha te az Ember vagy, csak az Ember, és azért az Atya megismerteti veled, mit jelent embernek lenni, és hogy az értelem szerint kell irányítanod magadat. És azt gondolom, hogy Isten, irántad való irgalomból, eltitkolhatja előtted ezt a rút igazságot...

– Figyelj erre a gondolatra, János. És beszélj. Bizalommal. Nem bűn, hogy bizalommal vagy az iránt, aki a Minden, aki mindent tud. Mert a Minden se meg nem botránkozik, se nem duzzog, se nem szeretetlen, még gondolatban sem a szerencsétlen iránt. Bűn lenne, ha te olyannak mondanád el, amit tudsz, aki nem tud teljes szeretet lenni. Például társaidnak, akik morognának, sőt irgalmatlanul megtámadnák a bűnöst, kárt téve ezzel benne és önmagukban. Mert szükség van arra, hogy irgalmasak legyünk. Mindig annál nagyobbak kell lennie irgalmunknak, minél betegebb a mindenféle betegségtől a szegény lélek, aki előttünk van. Egy orvos, részvétteljes betegápoló, sőt egy anya is alig hatódik meg, és alig küzd a beteg meggyógyításáért, ha látja, hogy nincs komoly betegségről szó. De ha a gyermek, vagy az

ember nagyon beteg, életveszélyben van, már üszkösödik vagy megbénul, akkor hogyan küzdenek, legyőzve az undort és a fáradságot, hogy meggyógyítsák! Nemde így van?

– Így van, Mester – mondja János, aki szokása szerint fél karjával átkarolja a Mester nyakát, és fejét vállára teszi.

– Azonban nem mindenki tud irgalmat gyakorolni a beteg lelkekkel. Azért óvatosnak kell lenni az ő bajuk nyilvánosságra hozatalával. Nehogy a világ távol tartsa magát tőlük, és ártson nekik megvetésével. Amikor egy beteg látja, hogy megvetik elkedvetlenedik, és még rosszabbá válik. Ha ellenben vidáman, gyógyulásában reménykedve viselik gondját, meggyógyulhat, mert a segítők bizalomteljes vidámsága áthatja őket, és segíti az orvosság hatását. De tudod, hogy én vagyok az Irgalmasság, és nem szégyenítem meg Júdást. Beszélj azért aggályosság nélkül. Nem vagy besúgó. Gyermek vagy, aki bizalommal beszél atyjával, szeretetteljes szomorúsággal, elmondva a testvérben felfedezett rosszat, hogy az atya meggyógyítsa őt. Gyerünk!...

János nagyot sóhajt, s utána még jobban lehajtja fejét, s engedi, hogy az lecsússzon Jézus keblére. Úgy mondja:

– Milyen fájdalmas szennyes dolgokról beszélni!... Uram,... Júdás tisztátalan... és engem tisztátalanságra kísért. Az, hogy engem kigúnyol, nem jelent semmit számomra. De fájlalom, hogy ő piszkos szeretkezései után hozzád megy. Mióta visszatért, többször megkísértett engem. Amikor kettesben vagyunk néha – és ő ezt mindenféle módon igyekszik elérni – nem beszél másról, csak a nőkről... és én annyira undorodom ettől, mint ahogy undorodnám, ha bűzös anyagba merítenének, amely megpróbálna behatolni számba...

– De mélységesen megzavart téged?

– Megzavart, hogyan? Lelkem megrendül. Értelmem felkiált ezek ellen a kísértések ellen... Én nem akarok elzúlleni...

– De mi zajlott le testedben?

– Megdermedtem az undortól.

– Csak ezt érezted?

– Ezt, Mester, és sírok, mert úgy tűnik nekem, hogy Júdás nem követhetett volna el nagyobb sértést azzal, aki Istennek van szentelve. Mondd: csorba esett ezzel felajánlásomon?

– Nem. Nem inkább, mint amikor maroknyi sarat vetnek egy kicsiszolt gyémántra. Nem vésődik bele a gyémántba, nem járja át. Elég egy pohár tiszta vizet önteni rá, hogy megtisztuljon. És szebb, mint előtte volt.

– Tisztítsd meg akkor!

– Letisztít téged szereteted és angyalod. Semmi sem marad rajtad. Megtisztított oltár vagy, amelyre leszáll az Isten. És mi mást tesz Júdás?

– Uram, ő... Ó! Uram! – János feje még lejjebb csúszik.

– Mit?

– Ő... Nem igaz, hogy az ő pénze az, amit neked ad a szegények számára. Az a szegények pénze, amit ellop, hogy megdicsérjék hamis nagylelkűségéért. Felbőszítetted, mert amikor visszatértél a Tábor-hegyről, elvettél tőle minden pénzt. És azt mondta nekem: „Besúgók vannak köztünk”. Én azt mondtam: „Mit súgnak be? Talán loptad?” „Nem” – válaszolta, „de gondoskodom a jövőről, és két erszényt tartok. Valaki megmondta a Mesternek, és Ő megparancsolta nekem, hogy adjam oda mindet. Oly erőteljesen parancsolta meg ezt, hogy szinte kötelezett rá.” De nem igaz, Uram, hogy ő ezt előrelátásból teszi. Azt akarja, hogy pénze legyen. Szinte biztosra veszem, hogy az igazat mondom.

– Szinte biztosra! Ez a kétely, igen, ez enyhén bűn. Nem vádolhatok valakit arról, hogy lop, ha nem vagyok teljesen biztos benne. Az emberek cselekedetei néha rossznak látszanak, de jók.

– Igaz, Mester. Nem vádolólok őt, még gondolatban sem. De az, hogy két erszénye van, az igaz. Az egyikről azt mondja, hogy az övé, amit szintén neked ad, hogy dicsérjék. Én nem tenném ezt! Nem érzem helyesnek.

– Igazad van. Mi mást kell mondanod?

János felemeli arcát, amelyen félelem tükröződik. Kinyitja száját, hogy beszéljen, és utána becsukja. Térdére ereszkedik, és arcát Jézus ruhájába temeti. Jézus János fejére teszi kezét.

– Fel, tehát! Lehet, hogy rosszul láttad. Én segítelek téged helyesen látni. Meg kell neked mondanod azt is, amit Júdás bűnének valószínű okául tartasz.

– Uram, Júdás úgy érzi, hogy nincs ereje a csodatevéshez... Tudod, hogy mindig vágyakozott erre... Emlékszel Endorra? És e helyett... ő az, aki kevesebb csodát tesz. Mióta visszatért, semmi sem sikerül neki... és éjjel még álmában is panaszkodik, mintha lidércálma lenne... és Mester, Mesterem!

– Rajta! Beszélj! Míg a mélyére nem érsz.

– És átkozódik... és varázslatot űz. Ez nem hazugság és nem kétséges. Magam láttam. Azért választ engem társának, mert mélyen alszom. Illetve, mélyen aludtam. Most, megvallom, felébredek, és nem oly mély az alvásom, mert amint megmozdul, hallom... Talán rosszul tettem. De tettettem, hogy alszom, hogy lássam, mit csinál. És kétszer láttam és hallottam, hogy rosszat tett. Én nem vagyok jártas a varázslásban. De ez olyan volt.

– Egyedül?

– Nem és igen. Tibériástól kezdve követtem őt. És elment egy házba. Később megkérdeztem, ki lakik ott. Valaki, aki másokkal szellemidézést végez. És amikor Júdás kijött, szinte már reggel volt, szavaikból megértettem, hogy ismerik egymást, és sok dologban... nem egészen járatlanok. Az ördögtől kérte azt az erőt, amit te nem adsz meg neki. Ezért áldozom fel az én csodatevő hatalmam az Atyának, hogy adja át neki, és ő többé ne vétkezzék.

– A te lelkedet kellett volna átadni neki. De ezt sem az Atya, sem én nem engedném meg...

Hosszasan hallgatnak. Utána Jézus fáradt hangon mondja:

– Menjünk, János! Szálljunk le! Pihenünk, miközben a reggelre várunk.

– Szomorúbb vagy, mint előbb, Uram! Rosszul tettem, hogy beszéltem!

– Nem. Én már tudtam. De legalább te megkönnyebbültél. És ez az, ami számít.

– Uram, kerülnöm kell őt?

– Nem. Ne félj. A Sátán nem árt Jánosnak. Megfélemlíti, de nem tudja elvenni tőle a kegyelmet, amit Isten állandóan ad neki.

(5-344)

Az Egyház építése

Nyilvános működésének harmadik évében, Jézus, kerülő úton megy Jeruzsálembe, hogy ne találkozzanak az ellenséges farizeusokkal.

– Jól teszed, hogy óvatos vagy – mondja a Zelóta.

– Ó! A magam részéről egyenesen odamentem volna! Mert az én óráim még nem érkezett el. Ezt érzem. De hogyan viseltétek volna el ti, ami rátok várt, ti, akik egy ideje annyira... fáradtak vagytok?

– Mester, igazad van. Úgy tűnik, hogy az ördög szele fúj köztünk. Annyira megváltoztunk!

– Az ember elfárad. Gyorsan akar célba érni. És ostobaságokról álmodozik. Amikor észreveszi, hogy más az álom és más a valóság, megzavarodik, és ha nem jóakarátú, elfordul. Elfelejtje, hogy a Mindenható, aki egy pillanat alatt megteremthette volna a káoszból a Világegyetemet, azt rendezetten és meghatározott napok időközében tette. Nekem a lelki káoszból kell az egész világon létrehoznom Isten Országát. És ezt teszem. Én vetem meg az alapokat. Azt előkészítve össze kell törnöm a legkeményebb köveket, hogy beléjük vágjam azt az alapot, amely nem fog összeomlani. Ti emeltek fel majd lassan a falakat. A ti utódaitok folytatják a munkát, mind felfelé, mind kiterjeszkedve. Amint én belehalok a munkába, úgy ti is bele fogtok halni, és lesznek mások és mások, akik kegyetlen vagy nem kegyetlen halállal halnak majd meg. Ez a munka felemészti őket, mert ez megköveteli az áldozatos lelkületet, a nagylelkűséget, a könnyeket, a vért és a végtelen türelmet...

Péter bedugja fejét Jézus és János közé:

– Megtudhatom, miről beszéltek?

– Ó! Simon! Gyere ide! Az Egyház jövőjéről beszéltem. Megmagyaráztam, hogy a ti kapkodásokat, fáradságokat, csüggedéseket, stb. helyett az nyugodtságot, erőfeszítést, bizalmat követel. Megmagyaráztam, hogy áldozatot követel minden tagjától. Tőlem, aki Alapítója vagyok, és aki annak titokzatos Feje vagyok, és töletek, minden tanítványtól, mindazoktól, akik a keresztény nevet viselik majd, és az egyetemes Egyházhoz tartoznak. Valójában a fokozatoknak nagy lépcsőjén gyakran a legalázatosabbak, akik a legegyszerűbbeknek látszanak, akiket csak „számoknak” tekintenek, lesznek azok, akik igazán életképesé teszik az Egyházat. Az igazság az, hogy gyakran kell ezekhez menekülnöm majd, hogy továbbra is fenntartsam az élő hitet és az erőt, amely mindig megújítja az apostoli közösséget. Ezeket az apostolokat gyötörni fogja a Sátán, és gyötörni fogják őket az irigy, kevély és hitetlen emberek. Az ő erkölcsi vértanúságuk nem lesz kevésbé fájdalmas a testi vértanúságnál. Isten akaratából és az emberek rosszindulatából, akik a Sátán eszközei. A Sátán mindenképpen arra fog törekedni, hogy erőszakkal hazugoknak, bolondoknak, megszállottaknak tüntesse fel őket. Így akarja megbénítani bennük az én működésemet, és tönkretenni gyümölcsüket, amelyek mind megannyi győzedelmes csapást mérnek a Vadállatra.

– És ellen fognak állni?

– És ellenállnak, jóllehet testileg nem leszek velük. Nemcsak abban kell hinniük, amit kötelességük hittel elfogadniuk, hanem hinniük kell titkos küldetésükben. Hinniük kell, hogy az szent, hasznos, tőlem jön, miközben körülöttük süvölt a Sátán, hogy félelemmel töltse el őket, és hangosan nevet rajtuk a világ. Istennek nem mindig tökéletesen megvilágított szolgálói is elítélik őket. Ez az én jövőbeli hangjaimnak sorsa. De nekem nem lesz más módom arra, hogy felrázzam őket, és ismét elvigyem Evangéliumomat és Krisztust az emberekhez. De mindazért, amit kérek majd tőlük, megparancsolok nekik, és elfogadok tőlük, örökké tartó örömet adok nekik, rendkívüli dicsőséget! Az égben van egy lezárt könyv. Csak Isten tudja

elolvasni. Abban van minden igazság. De Isten néha leveszi a pecsétet és kinyilatkoztatja az igazságokat, amelyeket már megmondott az embereknek, kényszerítve egy kiválasztott embert, hogy megismerje a múltat, jelent és jövőt, amit a titokzatos könyv tartalmaz. Láttatok már egy fiút, aki a legjobb a családban, vagy egy tanulót, aki a legjobb az iskolában, amint apja meghívja őt, vagy tanítója, hogy olvasson egy felnőtteknek szánt könyvből és megkapja annak magyarázatát. Apja, vagy tanítója oldalán áll, aki átöleli őt karjával, míg másik kezének mutatóujjával megjelöli a sorokat, amelyeket el akar olvastatni, és meg akar ismertetni különösen kedvelt gyermekével. Így tesz Isten azokkal, akik erre a sorsra neki vannak szentelve. Magához vonja őket karjával, és kényszeríti őket annak olvasására, amit el akar olvastatni. Megérteti velük annak jelentését, és hogy azt később mondják el, és hogy megvetésben és szenvedésben lesz részük. Én, az Ember vagyok a Szegletkő azok számára, akik elmondják a mennyei könyv Igazságait, és miatta megvetésben, szenvedésben és halálban részesülnek. De az Atya már elkészíti megdicsőülésemet. És miután részesültem benne, elkészítem azok megdicsőülését, akiket majd kényszerítek a lezárt könyv olvasására azokat a részeket illetően, amelyet akarok, hogy elolvassanak. Az egész feltámadott emberiség és az angyalok kórusainak színe előtt bemutatom őket azokként, akik voltak. Magam mellé hívom őket, miközben megnyitom a Könyv pecsétjeit, amit most már felesleges lenne zárva tartani. Ők mosolyogva látják majd ismét az írást, még egyszer elolvasva a szavakat, amelyeket megvilágítottam nekik, mikor a földön szenvedtek.

– És a többiek? – kérdi János, aki nagyon figyelmesen hallgatta Jézust.

– Milyen többiek?

– A többiek, akik, mint én, nem olvastak a földön ebből a könyvből, nem ismerik meg soha, mit mond?

– Az égben a boldogok mindent ismerni fognak. Megismerik elmerülve a Végtelen Bölcsességben.

– Azonnal? Amint meghaltak?

– Azonnal, amint beléptek az Életbe.

– De akkor az Utolsó Napon miért mutatod meg azoknak, akiket ott meghívsz, hogy megismerjék a Könyvet?

– Mert nem csak a boldogok lesznek ott, hogy meglássák ezt, hanem az egész emberiség. És a kárhozottak között sokan lesznek olyanok, akik kinevették Isten szavainak közvetítőit, mint bolondokat és ördögtől megszállottakat. Ezek gyötrődni fognak e miatt az ajándékuk miatt. Hosszú ideig vártak a nekik kijáró elégtételre ezek a vértanúk, akiket a világ makacs gonoszsága gyötört.

– Milyen szép látvány lesz ez! – kiált fel János elragadtatva.

– Igen. És látni az összes farizeust elvörösödve és veszetten csikorgatva fogait – mondja Péter, és dörzsöli kezét.

– Ó! Én arra gondolok, hogy csak Jézusra nézek, és az áldottakra, akik olvasnak majd vele a Könyvből – válaszolja János, álmodozva erről az óráról. Ki tudja, milyen fényt látnak szemei, amelyeket a feltörő érzelmek nyomán kicsorduló könnyek még ragyogóbbakká tettek, gyermekded mosolyával piros ajkán.

A Zelóta nézi őt, és Jézus is őt figyeli. De Jézus nem mond semmit. A Zelóta viszont azt mondja:

– Te önmagadat látod akkor! Mert ha van köztünk valaki, aki „Isten szava” lesz a földön, és aki meghívást kap, hogy olvasson részleteket a lepecsételt Könyvből, akkor te vagy az, János, Jézus kedveltje és Isten barátja!

– Ó! Ne mondd ezt! Én vagyok a legtudatlanabb mindnyájatok között. És ha Jézus nem mondta volna, hogy a gyermekeké az Ég Országá, azt gondolnám, sose érem el, mert semmire se vagyok jó. Nemde, Mester, hogy én csak azért vagyok értékes, mert hasonló vagyok a kisgyermekhez?

– Igen, te a boldog tisztasághoz tartozol. És áldott leszel ezért!

(5-400)

A szűk kapu (Lk 13,23-29; Mt 7,13-14; 22-23; 8,11-12; 19,30; 20,16)

Nyilvános működésének harmadik évében Jézus ellátogat Rámába, Tamás apostol kérésére, hogy megáldja nővérét és kisgyermekét. Ott teszi fel valaki neki a kérdést:

– Uram, kevesen üdvözülnek?

– Ha az ember tisztelettel tudna viseltetni önmaga iránt, és szeretetteljesen tisztelné Istent, akkor minden ember üdvözülne, amint azt Isten kívánja. De az ember nem így jár el. Mint egy megháborodott, játszik a hamis arannyal, ahelyett, hogy igazi aranyat szerezne magának. Legyetek nagylelkűek a Jóra irányuló akaratotokban. Az sokba kerül? Ebben van az érdem. Törekedjetez belépni a szűk kapun! A másik, jó nagy és fel van díszítve, a Sátán csábítása, hogy félrevezessen titeket. Az Ég kapuja szűk, alacsony, csupasz és érdes. Ahhoz, hogy valaki keresztüljusson rajta, tevékenynek, könnyűnek, pompa és anyagiasság nélkülinek kell lennie. Lelkinek kell lennie, hogy ezt meg tudja tenni. Különben amikor eljön a halál órája, nem sikerül átlépnetek.

Igazán mondom nektek, sokan akarnak majd belépni, de nem tudnak, mert kövérek az anyagiasságtól, fel vannak cicomázva a világi pompával, megkérgesedtek s merevvé váltak a bűntől, képtelenek lehajolni kevélységük miatt, amely csontvázvá teszi őket. És akkor eljön az Ország Ura és bezárja az ajtót, s akik nem tudtak belépni a megfelelő időben, kinn rekednek, ott állnak, dörömbölve a kapun, és kiáltozva: „Uram, nyisd ki! Mi is itt vagyunk.” De Ő ezt mondja: „Mondom nektek, nem ismerlek titeket, nem tudom, honnan jöttök.” És ők: „Hogyhogy? Nem emlékszel ránk? Veled ettünk és ittunk, hallgattunk téged, amikor tanítottál tereinken.” De Ő ezt válaszolja: „Igazán nem ismerlek titeket. Minél inkább nézlek titeket, annál inkább kövéreknek látszotok attól, amit én tisztátalannak minősítettem. Minél inkább fürkészlek titeket, annál inkább látom, hogy ti nem tartoztok az én családomba. Valójában, íme, most látom, hogy a Másik gyermekei és alattvalói vagytok. A Sátán a ti apátok, a Test az anyátok, a Kevélység a dajkátok és a Gyűlölet a szolgátok. A ti kincsetek a bűn, gyöngyeitek a szenvedélyek. Szívetekre van írva: 'Önzés'. Kezetek szennyes a testvéreitektől lopott holmiktól. Távozzatok innen! El tőlem, mindnyájan, ti gonosztevők!”

És akkor az égből dicsőségtől ragyogva előjönnek Ábrahámmal, Izsákkal, Jákobbal az összes próféták és Isten Országának igazai. Azok pedig, akik csak önmagukat szerették, nem hoztak áldozatot, hanem elpuhultak voltak, ki lesznek vetve, messzire, arra a helyre, ahol örökké sírnak, és ahol csak rettegés van.

És a dicsőségesen feltámadottak, akik jönnek keletről és nyugatról, északról és délről, összegyűlnek a Bárány menyegzős asztalánál, Isten Országának Királyánál. És akkor meglátják, hogy sokan, akik a legkisebbeknek látszottak a földi hadseregben, elsők lesznek az Ország polgárai között. És meglátják azt is, hogy Izraelnek nem minden hatalmasa hatalmas az égből, és Krisztusnak nem minden kiválasztottja érdemli meg, hogy kiválasszák őt a menyegzős asztalhoz. Meglátják, hogy sokan, akiket „elsőknak” hittek, nemcsak utolsókká lesznek, hanem még az utolsók közé se kerülnek be. Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen, akik értenek ahhoz, hogy igazi dicsőségre tegyenek szert kiválasztottságukkal.

Az ismeretlen fiú

Nyilvános működésének harmadik évében, amikor már nagyon üldözik, Jézus felmegy Jeruzsálembe az ünnepekre.

Marciam megkéri Őt:

– Uram, nem mondanál egy szép példabeszédet távoli fiad számára? (Ez a „távoli fiú” Endori János, a megtért gyilkos, aki Jézus tanítványává vált és most Antiochiában apostolkodik. Marciamot sokat oktatta, és hálából Marciam megígérte, hogy feljegyzi Jézus tanítását, és elküldi neki.) Szeretném hozzátenni ezt a többi feljegyzésekhez, amiket készítettem. Igyekszem örömet szerezni neki, amint megígértem...

– Igen fiam. Biztos lehetsz benne.

– Egy oly példabeszédet, amely megvigasztalja őt, amely biztosítja őt arról, hogy mindig szereted...

– Ilyent mondom majd. És öröme lesz benne, mert az igazságot mondom.

– Mikor mondod el, Uram?

– Azonnal. Rögtön a Templomba megyünk, amint az kötelességünk, és ott beszélni fogok mielőtt még meggátolnának benne.

– És neki fogsz beszélni?

– Igen, fiam.

– Köszönöm, Uram! Nagyon fájdalmas lehet számára, hogy ily távol él tőlünk... – mondja Marciam, a sírással küszködve. Jézus megsimogatja fejét. Int az apostoloknak, hogy jöjjenek, mert azok megálltak, beszélgetni egy csoporttal.

– Jövünk, Mester. Hallgattuk azokat, akik távolról jöttek, s akik között vannak újonnan áttértek is. Ezek kérdezték, hol jöhetnek hozzád – mondja Péter.

– Miért akarják ezt?

– Mert hallani szeretnék beszédedet, és néhányan meg szeretnének gyógyulni betegségeikből. Látod ott azt a fedett kocsit? Újonnan megtértek vannak benne, akik messziről jöttek a tengeren, vagy a szárazföldön, hajtva a beléd vetett hit által, azonkívül, hogy engedelmeskedni akartak a Törvénynek. Vannak köztük Efezusból, Pergából és Ikoniumból, és egy szegény Filadelfiából...

– Marciam, menj, mondd meg nekik, hogy kövessenek engem a Templomba. Ott hallhatják majd beszédemet, ami lelkük javára szolgál, és részesülnek az egészségben testük számára, ha tudnak hinni.

A Templomban előbb Jézus kibővítve elmondja a Miatyánkot, s utána megkezdi a következő példabeszédet:

– Bizony, mondom nektek, hogy azok, akik fattyú gyermekeknek látszanak, igazi gyermekek, és azok, akik igazi gyermekek, fattyakká válnak.

Hallgassatok meg, ti mindnyájan, egy példabeszédet!

Volt egyszer egy ember, aki bizonyos kötelezettsége miatt hosszú ideig távol tartózkodott otthonától, elhagyva még kisdud gyermekeit. Onnan, ahol volt, leveleket írt nagyobb gyermekeinek, hogy mindig tiszteljék atyjukat, és hogy emlékeztesse őket tanításaira. Utolsó gyermeke, aki akkor született, amikor ő eltávozott, még a dajkánál volt, távol tőle, feleségének országában. Felesége más fajhoz tartozott, mint ő.

Felesége meghalt, mikor ez a fia még kicsi volt, és távol élt a háztól. Testvérei azt mondták: „Hagyjuk ott, ahol van, anyánk rokonainál. Talán apánk nem is emlékszik már rá, és számunkra hasznos lesz, hogy eggyel kevesebb között kell felosztani vagyonát, amikor atyánk meghal.” És így tettek. Ilyen módon a gyermek távol élt, az anya rokonai nevelték fel. Ez a fiú nem hallott az atya tanításáról, azt sem tudta, ki az atyja, vannak-e testvérei, s ha

vannak, keserűen gondolta: „Ők teljesen elutasítottak engem, mintha fattyúgyerek volnék”. Sőt biztosra vette, hogy valóban fattyú, és azért vetette el őt atyja.

Amikor felnőtté vált, és munkába állt, ez a fiatalember mit sem sejtve, abba a városba ment, ahol atyja tartózkodott. Meggyűlölte ugyanis anyjának családját, mert azt gondolta, ők követtek el házasságtörést anyjával, s ő ebből született. Anélkül, hogy tudta volna, kivel beszél, atyja közelébe került, és módjában volt hallani őt, amint tanított. Az atya bölcs volt. Nem volt megelégedve távol élő gyermekeivel, akik csak felületesen érintkeztek vele, hogy emlékeztessék, ők az ő gyermekei, és ne felejtsék meg róluk végrendeletében. Az atya sokat foglalkozott a közelében élő fiatalemberrel, és jó tanácsokat adott neki. A fiatalember vonzódott hozzá atyai jósága miatt, és kinsként őrizte minden szavát. Lelkéből eltávozott a gyűlölet, amit elkeseredése váltott ki.

Az atya megbetegedett, és el kellett határoznia, hogy visszatér hazájába. A fiatalember azt mondta neki: „Uram, te csak jól beszéltél hozzám, felemelve lelkemet. Engedd meg, hogy kövesselek, szolgálként. Nem akarok visszaesni előző rossz állapotomba.” „Jöjj velem! Elfoglalod majd fiam helyét, akiről nem tudtam többé hírt kapni.” És együtt tértek vissza az atyai házba.

Sem az atya, sem a testvérek, sem maga a fiatalember nem fogták fel, hogy az Úr újból egyesítette azokat, akik egy vérből származtak. De az atya sokat sírt az általa ismert gyermekei miatt, mert azok elfelejtették tanításait, fősvények voltak, keményszívűek, nem hittek többé Istenben, hanem sok bálvány volt szívükben: a kevélység, kapzsiság és a bujaság voltak isteneik, és csak arról akartak hallani, amiből hasznuk volt. Az idegen azonban mind közelebb került az Úrhoz, igaz életet élt, jó, szeretetreméltó és engedelmes volt. A testvérek gyűlölték őt, mert az atya szerette ezt az idegent. Ő megbocsátott nekik, és szerette őket, mert felfogta, hogy a szeretetben van a béke.

Az atya egy napon megelégette gyermekei viselkedését. Azt mondta: „Titeket nem érdekelnek anyátok rokonai, és még testvéretek sem. Olyanok vagytok, mint Jákob gyermekei Józseffel, testvérükkel szemben. El akarok menni arra a földre, hogy megtudjam, mi van vele. Lehet, hogy megtalálom, és ő megvigasztal engem.” És elbúcsúzott mind ismert gyermekeitől, mind az ismeretlen fiatalembertől. Az utóbbinak adott pénzt, hogy visszatérhessen oda, ahonnan jött, és kis kereskedést nyithasson.

Amikor elért elhunyt felesége hazájába, annak rokonai elmondták neki, hogy az elhagyott gyermek megváltoztatta eredeti nevét, ami Mózes volt, Manassére, mert ha atyja elfeledkezett róla miután megszületett, akkor igazságos, hogy ő is elhagyja őt.

„Ne legyetek igazságtalanok hozzám! Nekem azt mondták, hogy nyomát vesztették a gyermeknek, és nem remélhetem, hogy nálatok megtalálom. De beszéljete nekem róla. Milyen? Erős termetű? Hasonlít szeretett feleségemhez, aki kimerült abban, hogy nekem adta? Jó? Szeret engem?”

„Erős, és szép, mint anyja, csak tiszta fekete szeme van. Sőt neki is, mint anyjának barna anyajegy van az oldalán. Tőled pedig enyhe selypítésedet örökölte. Amikor felnőtt, elment innen, elkeseredve sorsa miatt, kételkedve anyjának becsületében, és haragudva rád. Jó ember lett volna, ha nem lett volna ez a harag lelkében. A hegyeken és folyókon túlra ment egészen Trapéziusig, hogy...

– Azt mondtátok, Trapézius? Sinopióban? Ó! Mondjátok! Én ott voltam és láttam egy fiatalembert, aki enyhén selypített, egyedül élt és szomorúan, és nagyon jó volt kemény kérége alatt. Ő az? Mondjátok!

– Talán ő lesz. Keresd meg! Jobb oldalán van az anyajegy, mint feleségeden is volt.

Az atya gyorsan eltávozott, remélve, hogy még megtalálja az idegent, akit befogadott házába. Visszament a gyarmatra, Sinopióba... Megtalálta. Kérte tőle, mutassa meg oldalát. Felismerte. Térdre esett, dicsérve Istent, hogy visszaadta neki fiát, aki jobb volt a többiekénél, akik mind rosszabbakká váltak, míg ez mind szentebbé vált azok alatt a hónapok alatt,

amelyekben egymással beszélgettek. Azt mondta a jó fiúnak: „Tiéd lesz testvéreid öröksége, mert te, noha nem szerettek, becsületesebb vagy, mint a többiek együttvéve.”

Nemde igazságos volt? Igen, az volt. Igazán mondom nektek, hogy vannak a Jónak olyan igazi gyermekei, akiket a világ elvet, megvet, gyűlöl, ócsárol, elhagy, mint fattyakat, gyaláz és halálra szán, de akik fölülmúlják a családi otthonban felnőtt gyermekeket, akik azonban lázadnak annak törvényei ellen. Nem az jogosít fel az égre, hogy valaki Izraelből származik. Nem az biztosítja sorsukat, hogy farizeusok, írástudók vagy képzettek. Ahhoz, hogy valaki lélekben és igazságban Isten gyermeke legyen, az szükséges, hogy jóakarátu legyen és nagylelkűen elfogadja a szeretet tanítását és általa megújuljon.

Ti mindnyájan, akik hallgattok engem, tudjátok meg, hogy sokat, akik biztosnak hiszik magukat Izraelben, kiszorítanak majd helyükből azok, akiket ők vámosoknak, kéj nőknek, pogányoknak és gazembereknek tartanak. A mennyország azoké, akik értenek ahhoz, hogy megújuljanak elismerve az Igazságot és a Szeretetet.

Jézus az újonnan megtértek egy beteg csoportjához fordul, és erőteljes hangon megkérdi:

– Tudtok hinni abban, amit mondtam?

– Igen, Urunk! – válaszolnak kórusban.

– El akarjátok fogadni az Igazságot és a Szeretetet?

– Igen, Urunk!

– Nem mondjátok, hogy ezzel meg lesztek elégedve?

– Urunk! Te tudod, mire van leginkább szükségünk. Add nekünk mindenekelőtt békédet és az örök Életet.

– Keljetek fel, és menjetek, dicsérjétek az Urat! Gyógyuljatok meg Isten szent Nevében!

És Jézus gyorsan az első ajtó felé tart, amit talál, elvegyülve a tömegben, amely tolong Jeruzsálemben, mielőtt még a csodálkozás, ami csúcspontjára hág a pogányok udvarában, hozsannázásban törhetne ki.

Az apostolok szem elől vesztik őt. Csak Marciam nem engedte el köpenyének szélét. Boldogan fut mellette, s azt mondja:

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm, Mester! János nevében köszönöm! Leírtam mindent, miközben beszéltél. Csak a csodát kell hozzáadnom. Ó! Nagyon szép! Éppen neki való! Nagyon boldoggá fogja tenni!...

A leprás ház

Endori János, Jézus egyik tanítványa, aki Antiochiában apostolkodott, levelet írt Jézusnak, amit Ő felolvasott környezetének. A levélben János megemlítette, hogy Jézus megjelent neki; és hálálkodott érte. Ez szöveget ütött Péter fejébe, s mikor másnap alkalma volt rá, megkérdezte Jézustól, hogy nekik is megjelenik-e majd, ha egyedül maradnak:

Péter, Alfeus két fiának társaságában van Jézussal, amikor megkérdezi tőle:

– Íme, Uram, most beszélhetünk egy kicsit egymással. Megmondanál nekem valamit, amin tegnap este óta gondolkodom?

– Igen, Simon. Mondd meg nekem, mi az, és válaszolok rá.

– Tegnap este óta gondolkodom azon a nagy kegyelmen, amelyet te megadtál Jánosnak. Ugyancsak nagy kegyelem volt! Egyedülálló! Csak neki adtad! Pedig Sintica (aki Jánossal van, hogy gondját viselje) szintén nagy érdemeket szerez... És végül oly sok derék ember van, aki... megérdemelné, hogy lásson téged... és aki nem lát, csak akkor, amikor közeledben van. Mi, például, mennyire meg lennénk vigasztalva, amikor tanítóútra küldesz minket! És néha egyetlen szavad eloszlathatná bizonytalanságunkat... De te sose jössz hozzánk... Miért ez a különbség?

– Végeredményben, Simonom, te kissé irigy vagy?...

– Neeem! De... szeretnék tudni három dolgot: miért Endori János; ha egyedül ő részesül benne; és ha nem, egy napon talán mi, például én is látlak majd téged csodálatos módon, hogy megtudjam tőled, miként viselkedem?

– Válaszolok neked. Jánosnak azért jelentem meg, mert ő, jóllehet nagyon készséges lélek, de régi tapasztalatai miatt vannak gyengéi is, inkább testileg, mint egyébként, amelyek elpusztíthatják az épületet, amelyet ő emelt Istenhez való felemelkedésével. Látod, barátom? A múlt, amely hosszú ideig tartott, olyan, mint egy kéreg, amelyet teljesen átjár valami, ami nemcsak eltörölhetetlen jeleket vés bele, hanem eltörölhetetlen hajlamokat is hagy minden emberben. Nézd például azt a roskatag házat, amelyet annak a hegynek a lábánál építettek. A talajvíz lassan átjárta, amikor odafolyt az esős hónapok alatt. Most hónapokon keresztül melegen süt a nap. De a penész, ami átjárta a habarcsot, mindig ott marad, mint valami leprafolt. A házat elhagyták, mert leprásnak nyilvánították. Más időkben, amikor nem gúnyolódtak annyit, mint ma, a házat teljesen lerombolták volna, amint a Törvény azt előírja. (Vö. Lev 14,33-57) Miért érte ez a szerencsétlenség a szegény házat? Azért, mert tulajdonosa nem gondoskodott arról, hogy árkokat ássanak körülötte, hogy ne álljon meg a víz az alapjánál, hanem elfolyjon messze az oldalától, amikor a hegyről leszalad az eső. Most a ház nemcsak hogy ronda, hanem aláásta a nedvesség. Ha egy szorgalmas ember gondolt volna arra a munkára, és utána ismét megtisztította volna, lekaparta volna a falat, és kicserélte volna a lerakott téglákat újakkal, még használhatták volna a házat. De mindig gyenge maradt volna annyira, hogy földrengés esetén elsőnek omlott volna össze.

Jánost éveken keresztül átjárták a világ gonoszságának mérgei. Miután újjáéledt lelke, megvolt benne a jóakarát, hogy azokat eltávolítsa. De testének rejtett alapjaiban, alsóbbrendű részében megmaradtak a gyengeségek... A lélek erős, de a test gyenge, és a testből erednek a viharok, amikor melegágya egyesül a világ elemeivel, amelyek képesek megrázni énjét. János!... Mennyi minden történt a múlt nyomainak eltávolítására! Ám segítem őt az ellenállásban, a megtisztulásban, a győzelemben múltja fölött, megerősítem őt sok szenvedésében, amint csak tudom. Mert ő megérdemli. Mert igazságos segíteni egy szent akaratot a világ minden gonoszságának támadásai ellen. Meggyőződtedl erről?

– Igen, Mester. És... csak neki jelensz meg?

Jézus nevetve néz Péterre, aki úgy néz fel rá, mint egy gyermek, aki atyjának arcát fürkészi. Válaszol neki:

– Nem csak neki. Másoknak is, akik távol vannak, és saját életszentségükön munkálkodnak, fáradságosan és egyedül.

– Kik azok?

– Azt nem szükséges tudnod.

Jakab, Alfeus fia megkérdi:

– És például nekünk, amikor egyedül leszünk, és ki tudja, miként gyötör majd minket a világ?... Nem segítesz majd minket is jelenléteddel?

– Ti részesedtek majd a Vigasztalóban, az Ő megvilágosításában.

– Rendben van... De én... nem ismerem Őt... és... azt hiszem, sose leszek képes felfogni Őt. Téged azonban... Azt mondom majd: „Ó, íme a Mester” és megkérdem tőled, mit csináljak, biztosan benne, hogy te vagy... – mondja Péter. És befejezi: – A Vigasztaló! Túl magas a szegény halász számára! Ki tudja, milyen nehezen érthető módon beszél, és milyen... halkán, mint egy fuvallat, amely elhalad... Ki veszi észre? Nekem arra van szükségem, hogy megrázzanak, rám kiáltsanak, hogy tökfejem felriadjon, és megértse. De ha te jelensz meg nekem, ha téged látlak, akkor... Ígérd meg nekem, sőt: ígérd meg nekünk, hogy nekünk is megjelenj majd. De úgy, hogy... Testtel és vérrel. Hogy jobban lássunk, és jobban halljunk.

– És ha azért jönnék, hogy megkorholjalak?

– Nem számít! De legalább – nemde ti ketten is ezt tartjátok – legalább megtudjuk, mit kell tennünk!

Alfeus két fia bólint rá.

– Rendben van, megígérem nektek. De higgyétek el, a Vigasztaló ért majd ahhoz, hogy megértse magát lelketekkel. De eljövök én is, hogy megmondjam nektek: „Jakab, tedd ezt és ezt! Simon Péter, nem lesz jó, ha ezt teszed. Júdás, szedd össze az erődöt, hogy készen állj erre és erre!”

– Ó, nagyon jó! Most már nyugodtabb vagyok. És gyakran jössz majd, nemde? Mert én olyan leszek, mint egy szegény elveszett gyermek, aki csak sírni tud... és olyasmit tesz, ami nem jó... – És Péter már most majdnem elsírja magát...

Júdás Tádé megkérdi:

– Nem tudnád megtenni ezt mindenki számára mostantól kezdve? Azt akarom mondani: a kételkedőknek, a bűnösöknek, azoknak, akik megtagadnak. Talán egy csoda...

– Nem, testvérem. A csoda sok jót tesz, főleg az olyan csoda, amelyben nem rosszindulatú bűnösök részesülnek a megfelelő időben és helyen. Ha rosszindulatú bűnösök kapják, csak növeli bűnösségüket, mert növeli kevélységüket. Isten ajándékát Isten gyengeségének tartják, aki könyörög nekik, a kevélyeknek: engedjék meg neki, hogy szeresse őket. Az Isten ajándékát nagy érdemeik jutalmának tartják. Azt mondják: „Isten megalázza magát előttem, mert én szent vagyok.” És akkor teljes a pusztulásuk. Mint például Márk, Giosia fiának esetében (aki az egyik gerazai megszállott volt, s később Jézus ellenségévé vált), és vele együtt másokéban... Jaj, jaj azoknak, akik erre a sátáni útra térnek! Isten ajándéka bennük a Sátán mérgévé változik. Ha valakinek javára válnak a rendkívüli ajándékok, ez a legnagyobb és legbiztosabb bizonyítéka annak, hogy a lelkiélet magas fokán áll és szent az akarata. Nagyon gyakran az emberek megrészegülnek a rendkívüli ajándékoktól, és a lelki élet magaslátáról először leszállnak a pusztán emberi síkra, utána pedig sátánivá válnak.

– De akkor miért adja nekik Isten ezeket az ajándékokat? Jobb lenne számukra, ha nem részesednének benne!

– Simon, Jónás fia, amikor anyád járnai tanított téged, mindig pólyában és karjában tartott?

– Nem. Letett a földre, és nem kötötte össze lábaimat.

- De elestél?
- Ó, számtalanszor! Sokkal többször, mint... De végül egész jól megtanultam járni.
- De most már nem esel el többé?
- Most már tudom, hogy veszélyes felmenni egy szék támlájára, vagy az ereszt használni fel arra, hogy felmenjek a tetőre, és hogy ostobaság megpróbálni berepülni a házba a fűgefáról, mint egy madár. De amikor kicsiny voltam, nem tudtam ezt. És hogy nem öltem meg magamat, az igazán rejtély számomra. De lassacskán megtanultam helyesen használni lábamat és eszemet is.
- Akkor jól tette Isten, hogy lábat és észet adott neked, és jól tette anyád, hogy megengedte neked megtanulni ezek használatát?
- Kétségtelenül!
- Így tesz Isten a lélekkel. Ajándékokat ad neki, és mint egy anya figyelmezteti és tanítja. De utána mindenkinek magától kell megtanulnia annak használatát.
- És ha gyengeelméjű?
- Isten nem ad ajándékokat a gyengeelméjűeknek. Ezeket szereti, mert szerencsétlenek, de nem ad nekik olyasmit, amit nem képesek felfogni.
- De ha adna nekik, és azok helytelenül használnák?
- Akkor Isten úgy bánna velük, amilyenek: képtelenek, és ezért nem felelősek. Nem ítélné el őket.
- És ha valaki értelmes, amikor megkapja, de utána megbutul vagy megbolondul?
- Ha ez betegség következménye, nem hibás azért, hogy nem használja fel a kapott ajándékot.
- De... ha valaki közülünk, például Giosia fia... vagy... vagy egy másvalaki, akkor?!
- Ó, akkor jobb lenne neki, ha meg sem született volna! De így különülnek el a jók a gonoszaktól... Fájdalmas művelet, de igazságos!
- Miről beszéltek? Hallhatnánk mi is? – kérdezi a többi apostol, csatlakozva hozzájuk.
- Sokféle dologról beszéltünk. Jézus mondott nekem egy példabeszédet a leprás házról. Később majd elmondom nektek – válaszolja Péter.
- Milyen babona! Méltó a régi időkhöz! A falak nem kapnak leprát. A régiek ostoba módon alkalmazták a ruhákra és a falakra az állatok tulajdonságait. Nevetséges dolgok, amik nevetségesekké tesznek minket – bölcselkedik a kerióti.
- Nem úgy van, amint te mondod, Júdás. A látszat alatt, ami szükséges volt annak az időnek emberei számára, nagyszerű cél rejtőzik, amelyet a szent előrelátás tűzött ki. Ez a helyzet a régi Izrael sok más parancsánál is. A nép egészségét célzó rendeleteknél. A törvényhozók kötelessége, hogy a nép egészségét megőrizték. Ez előmozdítja Isten tiszteletét és szolgálatát, mert Isten teremtette a népeket. Nem hanyagolják el, miközben törődnek az állatokkal és a növényekkel. Igaz, hogy a házak nem kapnak leprát, ez a test betegsége. De vannak építési hibák és rosszul választott helyek, amelyek egészségtelenné teszik, és amelyek láthatókká válnak olyan módon, ahogyan meghatározták a „falak lepráját”. Idővel nemcsak egészségtelenné válnak az ember számára, hanem életveszélyessé is, mert könnyen összeomlanak. Azért jól írja elő a Törvény, amikor megparancsolja elhagyásukat vagy újjáépítésüket, sőt lerombolásukat, ha az újjáépítés után ismét betegeknek látszanak.
- Ó, de az csak egy kis nedvesség! Mit tesz? Az kiszárad, amikor fűteni kezdik a házat.
- És a nedvesség nem látszik tovább kívül, de növekszik csalfa módon. Átjárja az alapot és elrothasztja, és egy szép napon összeomlik a ház, és eltemeti a benne levőket. Júdás, Júdás! Jobb a túlzásba vitt örködés, mint az oktalanság!
- Én nem vagyok egy ház.
- Lelked háza vagy. Ne engedd, hogy a házba beszivárogjon a rossz és tönkregyegye... Örködj lelked felett, hogy ne sérüljön meg! Örködjetek mindnyájan!

– Örködni fogok, Mester. De mondd meg nekem őszintén, befolyásolt téged anyám beszéde? Az az asszony beteg. Sötétben lát. Meg kell gyógyítanom. Gyógyítsd meg nekem, te, Mester!

– Én megerősítem őt: De csak te tudod meggyógyítani, enyhítve szomorúságát.

– Szomorúsága alaptalan. Hidd el, Uram!

– Jobb így, Júdás. Jobb így. De te mind erényesebb viselkedéssel törekedj megsemmisíteni. Semmisítsd meg még az emlékét is, és mind anyád, mind én áldani fogunk téged!

– Mester, attól félsz, hogy én is olyan vagyok, mint Márk, Giosia fia?

– Nem félek semmitől.

– Jól van! Mert én igyekeztem meggyőzni őt. Hiszem, hogy ez kötelességem. Senki se törődik vele. Én buzgólkodom a lelkekért!

– Vigyázz, nehogy bajod legyen belőle – mondja Péter jóindulatúan.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdi Júdás támadólag.

– Semmi többet, mint ezt: ahhoz, hogy valaki égő dolgot megérinthessen szigetelő anyagra van szüksége.

– És mi az a mi esetünkben?

– Mi? Nagyfokú életszentség.

– És én nem rendelkezem vele, nemde?

– Sem te, sem én, sem bárki közülünk. Azért... azért megégethetjük magunkat, és ennek nyoma rajtunk marad.

– Akkor ki foglalkozzék a lelkekkel?

– Jelenleg a Mester. Utána, amikor az Ő ígérete szerint rendelkezni fogunk a hozzá szükséges eszközökkel, mi.

– De én előbb akarom megtenni. Sose túl korai, ha az Úrért dolgozunk.

– Azt gondolom, helyesen beszélsz. De szerintem az első munka az Úrért az, hogy önmagunkon dolgozunk. Elmenni, és az életszentséget hirdetni másoknak, mielőtt mi magunk...

– Te önző vagy.

– Egyáltalán nem.

– Igen.

– Nem.

Jézus közbelép:

– Péternek nagyon igaza van. De kissé neked is igazad van. Mert a beszédet a tényeknek kell támogatniuk. Azért váljatok szentekké, hogy azt mondhattok: „Tegyétek meg, amit mondok, mert az helyes!” Ez alátámasztja azt, amit Péter mond. De a más lelkek érdekében végzett munka is segít önmagatok kialakításában, mert kötelez arra, hogy jobbakká legyetek, nehogy megjegyzéseket tehessenek rátok azok, akiket meg akartok téríteni.

Tiszta víz – Liliom – Tétlenség (Lk 10,38-42)

Jézus az apostolokkal együtt Lázár betániai házában tartózkodik. Estére beszélni fog a népnek, s apostolait szétküldi a városkába, hogy értesítsék erről az embereket. Ő pedig Mária Magdolnával kimegy a kertbe. A jól gondozott utakon haladnak a fák hús árnyékában és a virágágyak között. Megállnak a halastónál.

Annak vize teljesen tiszta, csak itt-ott töri meg egy hal ficánkolása, ezüstös hullámokat verve, és a közepén levő kis szökőkút. Ülőhelyek vannak a halastó szélén. Jézus leül az egyikre, s Mária az Ő lábához telepszik a jól ápolt fűre. Kezdetben nem beszélnek. Jézus láthatólag élvezi a csendet és a pihenést a kert hűvösében. Mária boldogan nézi Őt.

Jézus játszik a halastó tiszta vizével. Belemeríti ujját, sok kis ösvényt húz a vízben. Utána belemeríti egész tenyerét a tiszta, friss vízbe.

– Milyen szép ez a tiszta víz! – mondja.

– Nagyon tetszik neked, Mester? – kérdi Mária.

– Igen, Mária. Mert oly tiszta. Nézd! Nincs benne egy szemernyi sár sem. A víz olyan tiszta, hogy szinte nem is látszik, mintha nem is anyag lenne, hanem szellem. Alján el lehet olvasni a szavakat, amelyeket a halak mondanak egymásnak.

– Amint az ember olvas a tiszta lelkek mélyén. Nemde, Mester? – és Mária felsóhajt titkos fájdalomában.

Jézus megérzi az elnyomott sóhajtást és az elnyomott fájdalmat. Mosolyog, és azonnal orvosolja Mária fájdalmát.

– Hol találunk tiszta lelkeket, Mária? Könnyebb egy hegynek járnia, mint egy embernek tisztán megőriznie a hármass tisztaságot. Sok dolog működik és erjed egy felnőttben. És nem tudja mindig megakadályozni, hogy azok be ne hatoljanak bensejébe. Nem olyanok, mint a kisgyermek, akiknek lelke angyali. Ártatlanságuk megőrzi lelküket annak megismerésétől, ami sárrá változtathatná őket. Ezért szeretem őket annyira. A végtelen Tisztaság visszatükröződését látom bennük. Egyedül ők hordozzák magukban az égnek ezt az emlékét.

Édesanyám gyermeked lelkületű Asszony. Sőt még több. Ő angyali lelkületű Asszony. Amilyen Éva volt, amikor kijött az Atya kezéből. Arra gondolsz, Mária, milyen volt az első liliom, amely kivirágzott a földi kertben? Oly szépek ezek is, amelyek ebben a vízben vannak. De az első a Teremtő kezéből származott! Virág volt, vagy gyémánt? Szirmai voltak, vagy a legtisztább ezüsből készültek levelei? De az én Anyám tisztább ennél az első liliomnál, amely megillatosította a szeleket. És az ő sértetlen szüzességének illata betölti az eget és a földet, és követni fogják őt a jók az évszázadokon keresztül.

A mennyország fény, illat és összhang. De ha benne az Atya nem szemlélhetné boldogan az Egészen Szépet, aki mennyországgá teszi a földet, ha a mennyországnak nem kellett volna a jövőben rendelkeznie az élő Liliommal, akinek méhében van az Isteni Háromság tüzének három bibéje, a fény, illat és összhang, a mennyország öröme a felére csökkent volna.

Amikor megnyitom majd a mennyország kapuit... – ne sóhajts, Mária, mert ezért jöttem – sok igaz lélek és gyermeked lélek lép be, a tisztaságnak egész sora, a Megváltó bíbora mögött. De még kevesen lesznek ahhoz, hogy benépesítsék az eget, és az örök Jeruzsálem lakóit képezze. És utána... miután az Igazság és Megszentelődés Tanítását megismerik az emberek, miután halálom visszaadta a kegyelmet az embereknek, hogyan lennének képesek a felnőttek elnyerni az eget, ha a szegény emberi élet állandó sár, amely tisztátalanná tesz? Mennyországom akkor talán csak a gyermekeké lenne? Ó, nem! Szükség van arra, hogy tudjanak gyermekekké válni, de az Ország nyitva van a felnőttek számára is.

Mint a gyermekek... Íme a tisztaság. Látod ezt a vizet? Oly tisztának látszik. De figyelj meg: elég, hogy ezzel a kárával megmozdítsam alját, és íme, zavarossá válik. Felkavarodnak

benne a lerakódott dolgok és a sár. Kristálytisztasága halvány sárgává válik, és senki se inna belőle többé. De ha kiemelem a kákát, visszatér a béke, és a víz lassacskán kitisztul, és széppé válik. A káka: a bűn. Így van a lelkekkel. A bűnbánat, hidd el, az, ami megtisztítja...

Váratlanul, lihegve megjelenik Márta:

– Még itt vagy, Mária? És nekem annyi a tennivalóm!... Telik az idő. A meghívottak hamarosan jönnek, és még sok mindent el kell intézni. A szolgálók a kenyeret készítik, a szolgálók a húst készítik elő és sütik. Én az asztalt és az italokat készítem elő. De még le kell szedni a gyümölcsöket, és el kell készíteni a mentás vizet és a mézet...

Mária fél füllel hallgatja nővére siránkozását. Boldog mosollyal továbbra is Jézust nézi anélkül, hogy helyet változtatna.

Márta segítségül hívja Jézust:

– Mester, nézd, mennyire kiizzadtam. Igazságosnak véled, hogy egyedül én sűrögjek-forogjak? Mondd neki, hogy segítsen engem! – Márta valóban nyugtalan.

Jézus mosolyogva néz rá, félig kedvesen és félig kissé gúnyosan, vagy helyesebben: tréfálódzva. Mártát ez kissé felingerli:

– Komolyan mondom, Mester. Nézd, mint tétlenkedik, miközben én dolgozom!

Jézus komolyabbá válik:

– Ez nem tétlenkedés, Márta. Ez szeretet. Előzőleg tétlenkedett. És te annyit sírtál e miatt a méltatlan tétlenkedés miatt. Sírásod még inkább szárnyat adott lábamnak, hogy megmentsem őt és visszaadjam a te becsületes szeretetednek. Vetélkedni akarsz talán vele Üdvözítőjének szeretetében? Jobban szeretnéd, ha még távol lenne innen, hogy ne lásdon téged dolgozni, de távol legyen tőlem is? Márta, Márta! Azért azt kell mondanom, hogy ez – és Jézus Mária fejére teszi kezét – aki oly messziről jött, felülmúlt téged a szeretetben? Azt kell hát mondanom, hogy ez, aki egy jó szót sem tudott mondani, most kitanulta a szeretet tudományát? Hagyd meg őt békéjében! Oly sokáig volt beteg! Most lábadozik és meggyógyul, mert issza az erősítő italt. Oly sokat gyötrődött... Most, felébredve a lidérces álomból, körülnéz, és magába tekint, és újra felfedezi magát és felfedez egy új világot. Hagyd, hogy biztonságra tegyen szert benne! Ezzel az „újdonságával” el kell felejtene a múltat és meg kell hódítania az örökkévalót... Ezt nemcsak munkával hódítja meg az ember, hanem az imádással is.

Aki egy apostolnak vagy prófétának kenyeret ad, jutalomban részesül. De kétszeres jutalomban részesül az, aki még az evésről is megfélekedezik azért, hogy engem szeressen, mert a lélek többet kap, mint a test, részesül az erősítő szavakban, és ez fontosabb, mint a megengedett testi szükségletek kielégítése.

Te túl sokat tevékenykedsz, Márta. Ő csak egyetlen dolgot tesz. De ez elég lelke számára, és főleg a te és az ő Ura számára. Hagyd el a hasztalan dolgokat! Utánozd nővéredet! Mária a jobbik részt választotta. Azt, amit többé sose vesznek el tőle. Amikor minden erény megszűnik, mert többé nem lesz szükséges az Ország polgárai számára, egyetlen egy marad meg: a szeretet. Ez mindörökre megmarad. Ez az egy. Mindent felülmúl. Ó, Mária, ezt választotta és ez az ő pajzsa és vándorbotja. Ezzel, mint angyalszárnyakkal, elérkezik majd egembe.

Márta megszégyenülve lehajtja fejét, és elmegy.

– Nővérem nagyon szeret téged, és gyötri magát, hogy megtiszteljen... – mondja Mária, mentegelve őt.

– Tudom, és jutalomban részesül majd érte. De szüksége van arra, hogy megtisztuljon emberi gondolkodásmódjától, mint ahogy ez a víz megtisztult. Nézd. Miközben beszéltünk, milyen tisztává vált. Márta megtisztul majd a szavak által, amelyeket neki mondtam. Te... te pedig bűnbánatod őszintesége által...

– Nem, a te bocsánatod által, Mester. Nem volt elég az én bűnbánatom ahhoz, hogy lemossa nagy bűnömet...

– Elég volt, és elég lesz minden nővéred számára, akik követnek téged. Minden szegény lelki beteg számára. Az őszinte bűnbánat a szűrő, amely megtisztít. Utána a szeretet őriz meg attól, hogy újra bepiszkolódjék. Íme, ezért tudnak ismét ártatlanokká válni, mint a gyermekek azok, akiket az élet felnőttekké és bűnösökké tett. És mint azok, beléphetnek Országomba. Menjünk most be a házba, hogy Márta ne maradjon meg soká fájdalmában. Vigyük el neki baráti és testvéri mosolyunkat.

(5-539)

Madarak

Jézus Betániában beszél Lázár kertjében, a meghallgatására összegyűlt tömegnek. Az első sorban ülnek az ellenséges szándékú nagytanács tagjai, farizeusok, írástudók, papok. A tömegben elvegyült néhány római nő is. Az apostolokon kívül ott van Jézus sok tanítványa, Lázár nővérei és más rokonszenvező asszonyok.

Jézus azért, hogy megadja a beszélgetés irányát, felhívja a jelenlevők figyelmét a madarak nagy számára, amelyek Lázár kertjének és gyümölcsösének fáiin fészkelnek. Itt van az összegyűlt tömeg is.

– Figyeljétek meg! Vannak itt erre a tájra valók, és más országokból jött madarak is, mindenféle fajtájúak és nagyságúak. És amikor leszáll az éjszaka, átveszik helyüket az éjszakai madarak, amelyek szintén számosak, de most nem láthatjuk őket, s azért tudunk megfedkezni róluk. Miért van itt ily sok madár? Mert megtalálják, ami szükséges boldog életükhöz. Van itt napsugár, nyugalom, bőséges eledel, biztos menedék, friss víz. És ezek összegyűlnek, jönnek keletről és nyugatról, délről és északról, ha vándormadarak, és hűségesekek maradnak ehhez a helyhez, ha idevalók.

Látjuk tehát, hogy a madarak bölcsőbbek az emberek fiainál. Ezek között a madarak között sokan olyan madarak ivadécai, amelyek már elpusztultak, de amelyek tavaly vagy még régebben itt építettek fészket és találtak enyhülést. Mielőtt elpusztultak, tudtukra adták ezt ivadékaiknak. Megjelölték számukra ezt a helyet, és az újszülöttek engedelmesen idejöttek.

A mennyei Atya, minden ember Atyja talán nem adta tudtára szentjeinek az igazságokat, megadva minden lehetséges útmutatást ahhoz, hogy gyermekei jól érezzék magukat? Minden útmutatást. A testi jólétre és a lélek jólétére vonatkozókat. De mit látunk? Látjuk, hogy míg azokat, amelyeket a testre vonatkozólag adott – a bőrruhától kezdve, amit készített az ősszülőknél, akiket a bűn már megfosztott ártatlanságuk ruhájától, összetépvé azt; az utolsó felfedezésekig, amelyeket az Isten által megvilágított ember tett – emlékezetben tartották, átadták egymásnak, tanították; míg azokat, amelyeket a lélek számára tanított, parancsolt és jelölt meg, nem őrizték meg, nem tanították, és nem gyakorolták.

A templombeliek sugdolózni kezdenek, de Jézus elhallgattatja őket egy kézmozdulatával.

– Az Atya, aki jóságos, elküldi Szolgáját, hogy emlékeztesse a madarakat tanítására, és összegyűjtse őket üdvös helyen, hogy pontosan megismertesse velük, mi hasznos és szent, hogy megalapítsa Országát, ahol minden angyali madár, minden lélek megtalálja a kegyelmet és a békét, a bölcsességet és az üdvösséget. Bizony, bizony, mondom nektek, amint az ezen a helyen született madarak mondják tavasszal a más helyekről jövőknek: „Jöjjetek velünk, mert van egy jó hely, ahol békének és az Úr bőségének örvendhetek”, és így az új év, új madarakat lát ide jönni, ugyanúgy a világ minden részéről, ahogy a próféták megmondták, látjuk majd összegyűlni a lelkek sokaságát az Istentől származó tanításra az Üdvözítő által alapított Isten Országában.

De a nappali madarak összekeverednek ezen a helyen az éjjeli madarakkal, a ragadozókkal, a zavarkeltőkkel, azokkal, akik képesek félelmet kelteni a jó madárkákban, és halálukat okozni. És vannak madarak, amelyek éveken, nemzedékeken keresztül ilyenek, és semmi sem tudja őket elűzni, mert a sötétben hajtják végre tetteiket, olyan helyeken, ahová az ember nem tud behatolni. Ezek gonosz szemükkel, csendes repülésükkel, falánkságukkal, kegyetlenségükkel dolgoznak a sötétben, és mivel tisztátalanok, tisztátalanságot és szenvedéseket okoznak. Kikhez hasonlítsuk őket? Azokhoz, akik Izraelben nem akarják elfogadni a Világosságot, aki azért jött, hogy megvilágítsa a sötétséget. Akik nem akarják elfogadni a Szót, aki őket tanítani jött, az Igazságosságot, aki őket megszentelni kívánja. Ezek számára haszontalan eljövetelem. Sőt, ezek számára bűnalkalom vagyok, hogy

üldözzenek engem és üldözzék híveimet. Mit mondjak akkor? Azt, amit már máskor is mondtam: „Sokan jönnek majd napkeletről és napnyugatról, és leülnek Ábrahámmal és Jákobbal a mennyországban. De ennek az országnak fiait kivetik majd a külső sötétségre”.

– Isten fiait a sötétségre? Te káromkodsz! – kiáltja egy nagytanácstag. Ez a csúszómászók nyálának első kifröccsenése, miután sokáig hallgattak, és tovább nem tudnak hallgatni anélkül, hogy bele ne fulladnának saját mérgükbe.

– Nem Isten fiait – válaszolja Jézus.

– Te magad mondtad! Azt mondtad: „Ennek az országnak a fiait kivetik a külső sötétségre”.

– És megismétlem. Ennek az országnak a fiait. Az országét, ahol a test, a vér, a fősვნის, a csalás, a bujaság, a bűntények az urak. De ez nem az én Országom. Az én Országom a Fényé. Ez, a tiétek, a sötétség országa. A Fény Országába jönnek majd keletről és nyugatról, délről és északról az igaz szellemek, azok is, akik most pogányok, bálványimádók, akiket Izrael megvet. És szent egységben élnek majd Istennel, mert magukba gyűjtötték Isten fényét, miközben arra várokoztak, hogy felmenjenek az igazi Jeruzsálembe, ahol nincs többé sírás és fájdalom, és ahol főleg nincs többé hazugság. A Hazugság, amely most uralkodik a sötétség világában, és amely annyira átjárja annak fiait, hogy nem képesek az isteni Fény egyetlen sugarának befogadására sem. Ó, eljönnek majd az új gyermekek azok helyére, akik megtagadják ezt. Eljönnek! És bármi legyen is származásuk, Isten megvilágosítja őket, és ők uralkodni fognak mindörökkön örökké!

– Azért beszéltél, hogy minket sértegess! – kiáltják az ellenséges zsidók.

– Azért beszéltem, hogy megmondjam az igazságot.

– A te hatalmad nyelvedben van, amellyel, új kigyó, félrevezeted a tömeget, és tévútra viszed őket.

– Az én hatalmam magyarázata Atyámmal való egységem, ebből ered.

– Káromló! – kiáltják a papok.

– Üdvözítő! Te, ki lábamnál fekszel – szól Jézus egy ott fekvő betegnek – miben szenvedsz?

– Gyermekekoromban eltört a gerincem, és harminc éve a hátamon fekszem.

– Kelj fel és járj! És te, asszony, miben szenvedsz?

– Erőtlenül lógnak lábaim azóta, hogy világra hoztam ezt a gyermeket, aki férjemmel együtt idehozott engem – és rámutat egy körülbelül tizenhat éves fiúra.

– Te is kelj fel és dicsérd az Urat! És ez a kisgyerek miért nem megy magától?

– Mert születése óta gyengeelméjű, süket, vak és néma. Egy húsdarab, amely lélegzik – mondják azok, akik a szerencsétlennel vannak.

– Isten Nevében részesülj értelemben, beszédben, látásban és hallásban. Akarom! – És miután véghezvitte a harmadik csodát, odafordul az ellenségesekhez, és azt mondja:

– Mit szóltok ehhez?

– Kétséges csodák. Miért nem gyógyítod meg barátodat és védelmeződet, ha mindenre képes vagy?

– Azért, mert Isten máshogy akarja.

– Ha, ha, ha! Isten! Kényelmes kifogás! Ha mi hozunk neked egy beteget, sőt kettőt, meggyógyítod őket?

– Igen, ha megérdemlik.

– Várj akkor! – és gyorsan, baljóslatúan vigyorogva elmennek....

Egy idő múlva visszatérnek a farizeusok, két emberrel, akik nagyon betegeknek látszanak. Az egyik különösen nyög a hordágyon, egészen letakarva egy köpennyel. A másik nem látszik ennyire súlyosnak, de biztosan beteg, mert csontvázává soványodott és akadozik a lélegzete.

– Íme, a mi barátaink. Gyógyítsd meg őket! Ezek igazán betegek. Főleg ez! – és rámutatnak a nyögőre.

Jézus a betegekre néz, majd a zsidókra, akik hozták őket. Rettenetes tekintettel szúrja át ellenségeit. Felemeli karját, és rájuk kiált:

– Hazugok! Ez nem beteg! Én mondom nektek. Emeljétek fel a takaróját! Különben valóban halott lesz egy pillanat alatt azért, mert csalárdul megkísértettétek Istent!

Az ember felugrik a hordágyról, kiáltozva:

– Ne, ne! Ne sújts engem! És ti, átkozottak, tartsátok meg pénzeteket! – és a farizeusok lábához vet egy teli erszényt, és hanyatt-homlok elszalad.

A tömeg zajong, nevet, füttyöl és tapsol...

A másik beteg azt mondja:

– És én, Uram? Engem erőszakkal hoztak ide ágyamról, és reggel óta szenvedek... De nem tudtam, hogy ellenségeid kezébe estem...

– Te, szegény gyermekem, gyógyulj meg és légy áldott! – és Jézus reáteszi kezét.

A férfi felemeli egy pillanatra a takarót, ami testét borítja, és néz valamit... Utána feláll. Combján alul nincs befedve. Végül felkiált, rekedt hangon:

– A lábam! A lábam! De ki vagy te, de ki vagy te, hogy visszaadod az elvesztett dolgokat? – és leborul Jézus lábaihoz. Utána felkel, felugrik fekhelyére, és azt kiáltja:

– A betegség elemésztette csontomat. Az orvos letépte egy ujjamat, égette húsomat, a csontig megnyitotta térdemet. Nézzétek! Nézzétek a nyomait. És haldokoltam már emiatt. És most... Teljesen meggyógyult! Lábam! Lábam újra helyreállt!... És többé nem fáj! Erős, és jó... Tüdőm szabad... Szívem egészséges!... Ó, mamám! Mamám! Megyek, hogy örömet okozzak neked!

Már el akar futni. De eszébe jut valami, és megáll. Ismét Jézushoz fordul, csókolja, csókolja áldott lábait, míg végül Jézus azt nem mondja neki, haját simogatva:

– Menj, menj anyádhoz és légy jó! – És utána ellenségeire néz; akiket a nép megvet, és mennydörgő hangon rájuk szól:

– És most? Mit tegyek veletek? Mit kellene tennem, emberek, ez után az istenítélet után?

A tömeg kiáltozza:

– Megkövezésre Isten gyalázóit! Halál rájuk! Elég volt már a cselvetésekből a Szent ellen! Átkozottak! – és már a kövek után nyúlnak, hogy megkezdjék a megkövezést.

Jézus megállítja őket:

– Ez a tömeg szava. Ez az ő válasza. Az enyém más. Én azt mondom: Menjetek! Nem szennyezem be magamat megbüntetésekkel. A Magasságbeli végrehajtja majd ezt rajtatok. Ő az én védelmezőm a gonoszok ellen.

A hűtlen intéző – Két úr (Lk 16,1-13)

Jézus egy Jerikó közelében levő hegyen beszél az ott összegyűlt sokaságnak. Esszénusok és farizeusok is vannak köztük.

– Béke veletek!

Szép lenne, ha az ember oly tökéletes lenne, mint amilyenek a mennyei Atya akarja. Tökéletes minden gondolatában, érzelmében, cselekedetében. De az ember nem tud tökéletes lenni, és helytelenül használja Isten ajándékait, aki szabad akaratot adott az embernek. Isten azonban megparancsolta a jó dolgokat, tanácsolta a tökéleteseket, úgyhogy az ember nem mondhatja: „Nem tudtam”.

Hogyan használja az ember az Istentől kapott szabadságot? Az emberiség nagy része úgy, mint ahogy egy gyermek tudná használni azt; vagy mint egy ostoba; sőt, mi több mint egy bűnöző. De jön majd a halál, és akkor az ember alá lesz vetve a Bírónak, aki szigorúan megkérdezi: „Hogyan használtad, vagy miként éltél vissza azzal, amit neked adtam?” Félelmetes kérdés! Akkor a szennyes alomnál is kevesebbnek tűnnek majd a föld javai, amelyek miatt az ember oly gyakran bűnöket követett el! Reményt vesztetten és remegve áll majd a Fenséges Úr előtt, szegényen egy nyomorult örökkévalóságon át, ruhátlanul, és egy szóval sem tudja igazolni magát. Mert a földön könnyű igazolni magát valakinek, becsapva a szegény embereket. Az égben azonban ez nem fordulhat elő. Istent nem lehet félrevezetni. Soha! És Isten nem ereszkedik le megalkuvásokba. Soha!

Akkor hogyan üdvözlül valaki? Hogyan szolgálhat minden az üdvösségre, még az is, ami a Romlottságtól jön, aki azt tanította, hogy az arany és a gyöngyök gazdaggá tesznek, aki lánggra gyújtotta a hatalom örületét és a test vágyait? De akkor a gazdag vagy szegény ember egyáltalán nem üdvözlülhet? Hiszen a szegény is mindig vétkezhet azzal, hogy rendetlenül megkívánja az aranyat, a megtisztelő állásokat és a nőket, és ezáltal rablóvá válhat, hogy ő is megszerezze azt, amije a gazdagoknak van.

Igen, üdvözlülhet. De hogyan? Felhasználva a bőséget a Jó számára, felhasználva a nélkülözést a Jó számára. Az a szegény, aki nem irigykedik, nem átkozódik, és nem arra figyel, ami a másé, hanem megelégszik azzal, amije van, az felhasználja alacsony helyzetét arra, hogy szentté legyen a jövőben. Valójában a szegények nagy része meg tudja ezt tenni. Kevésbé tudják már megtenni ezt a gazdagok, akik számára a gazdagság a Sátán állandó csapdája, a hármás érzékiség kelepcéje.

De hallgassatok meg egy példabeszédet, és látni fogjátok, hogy a gazdagok is üdvözlülhetnek annak ellenére, hogy gazdagok. Jóvátehetik múltbeli tévedéseiket a gazdagság helyes használatával, még akkor is, ha bűnösen tettek szert arra. Mert a legjóságosabb Isten mindig sok eszközt hagy gyermekeinek, hogy üdvözljenek.

Volt egyszer egy gazdag ember, akinek volt egy intézője. Ennek néhány ellensége irigyelte jó állását, vagy jó barátságban volt a gazdaggal és azért annak javát kívánta szolgálni, bevádolta az intézőt uránál. „Ez eltékozolja javaidat. Eltulajdonítja. Vagy nem kamatoztatja. Vigyázz! Véd meg magadat!”

A gazdag, miután meghallgatta az ismételt vádakot, megparancsolta intézőjének, hogy jelenjék meg előtte. És azt mondta neki: „Ezt és ezt mondták rólad nekem. Miért cselekedtél így? Adj nekem számadást arról, miként kezelted vagyonomat, mert nem engedem meg többé, hogy ezzel foglalkozzál! Nem bízhatom benned, és nem adhatok példát az igazságtalanságra és az elnézésre, mert ez szolgatársaidat rávinné arra, hogy úgy tegyenek, amint te tettél. Menj, és holnap térj vissza minden irattal, hogy megvizsgáljam azokat, s lássam javaim helyzetét, mielőtt átadnám azokat az új intézőnek!” És elbocsátotta az intézőt, aki gondolataiba mélyedve ment el. Azt mondta magában: „Mi lesz most? Mit tegyek most,

hogy uram elveszi tőlem az intézői állást? Nincs megtakarított pénzem, mert meg voltam győződve arról, hogy fittyet hányhatok mindennek, felhasználtam mindent, amim volt mulatozásaimra. Nem mehetek el földművesnek, vagy alárendelt állásba, mert nem szoktam hozzá a munkához és nehézkesé tett a dőzsölés. Még kevésbé van ínyemre a koldulás. Túl megalázó! Mit csináljak?

Hosszas gondolkozás után megtalálta módját annak, hogy kilábaljon nehéz helyzetéből. Azt mondta: „Megvan! Ugyanazzal az eszközzel, amivel eddig biztosítottam jó életemet, biztosítom ezután a barátokat, akik befogadnak engem házukba elismerésképpen, amikor már többé nem leszek intéző. Aki jót tesz, annak mindig vannak barátai. Menjünk hát és tegyünk jót, hogy velünk is jót tegyenek. És menjünk azonnal, mielőtt a hír elterjed, és túl késő lesz.

És elment urának különböző adósaihoz. Azt mondta az elsőnek: „Mennyivel tartozol uramnak azért az összegért, amit három éve tavasszal kaptál tőle?”

A megkérdezett azt válaszolta: „Száz hordó olajjal, a kamatokkal együtt.”

„Ó, szegény! Neked gyermekeid vannak, akik betegek, s ennyivel tartozol?! Hiszen nem kaptál többet harminchordónyi értéknel!”

„Igen. De azonnal szükségem volt rá, és ő azt mondta: 'Megadom neked, de kötelezd magadat, hogy annyit adsz érte, amennyi három év alatt terem neked.' Százhordónyi termett. És neki kell adnom.”

„De ez uzsora! Nem, nem! Ő gazdag, és te épp hogy nem éhezél. Neki kicsi a családja, a tied oly nagy. Írd, hogy termésed ötvenhordónyi volt, és ne törődj vele többé. Én megesküszöm rá, hogy ez igaz. És neked jó sorod lesz.”

„De nem árulsz el engem? Ha ő megtudja ezt?...”

„Úgy gondolod? Én vagyok az intéző, és amire megesküszöm, az szent. Tégy úgy, amint mondom, s boldog leszel!”

Az ember leírta, aláírta, és azt mondta: „Légy áldott! Barátom és megmentőm! Mivel szolgáljam meg?”

„Semmivel sem! Akarom mondani, ha miattad szenvedek és kidobnak, gondold rám.”

„Biztosan! Biztosan! Csak szólj!”

Az intéző elment egy másik adóshoz, akivel ugyanígy beszélt. Az száz véka búzával tartozott, mert három éven keresztül a szárazság tönkretette vetését, és kérnie kellett a gazdától, hogy családját megmentse az éhségtől.

„De ne gondold arra, hogy megduplázd azt, amit neked adott! Megtagadni a búzát! Kétszeresen követelni attól, aki éhezik, és gyermekei vannak, miközben az övé megférgesedik a magtárakban, mert annyija van! Írj nyolcvanvékányit!”

„De ha emlékezik rá, hogy nekem húszat adott, és megint húszat, és utána tizet?”

„De ki fog emlékezni erre? Én adtam neked, és én nem akarok emlékezni rá. Tegyéél csak így! Ezt kívánja az igazságosság a szegények és gazdagok között! Ha én lennék az úr, csak az ötvenvékányit kívánnám, és talán még azt is elengedném!”

„Te jó vagy. Bár mindenki olyan lenne, mint te! Ne felejtse el, hogy házamban barátságos fogadtatásra talál!”

Az intéző elment a többiekhez is, és hasonló módon járt el. Megígérte, hogy készségesen szenved azért, hogy helyrehozza az igazságtalanságot. És áradt rá a segítség felajánlása és az áldás.

Miután így biztosította jövőjét, nyugodtan ment el urához. Az azonban a maga részéről megfigyelte intézőjét és felfedezte játékát. Mégis megdicsérte őt, ezt mondva neki:

„Eljárásod nem jó, és azért nem dicsérlek meg. De meg kell dicsérnem téged agyafúrtságodért. Valóban a világ fiai előrelátóbbak a Világosság fiainál.”

És én is azt mondom, amit a gazdag mondott: „A család nem szép, és azért nem dicsérek meg senkit. De buzdítalak titeket, hogy legyetek legalább oly előrelátók, mint a világ fiai, és használjátok fel a világ eszközeit arra, hogy megvásároljátok vele belépésteget a Világosság

országába.” Azaz a földi gazdagsággal, amelyeket arra használnak, hogy múló jólétet biztosítsanak, aminek nincs értéke az örök Országban, az igazságtalan eszközök szétesztésével szereztek magatoknak barátokat, akik kinyitják számotokra annak kapuit. Tegyetek jót azokkal az eszközökkel, amelyekkel rendelkeztek, adjátok vissza azt, amit ti vagy családtagjaitok jogtalanul vettek el. Szakadjatok el a gazdagsághoz való beteges és bűnös ragaszkodástól. Akkor mindezek olyanok lesznek, mint a barátok, akik halálotok órájában megnyitják számotokra az örök kapukat, és befogadnak titeket a boldog hajlékokba.

Hogyan kívánhatjátok, hogy Isten odaadja nektek paradicsomi javait, ha látja, hogy a földi javakkal sem tudtok jól bánni? Azt akarjátok, hogy valami lehetetlen feltevés révén bebocsásson titeket a mennyei Jeruzsálembe mint tékozlókat? Nem, soha! Ott fenn szeretetben, nagylelkűen és igazságosan élnek. Mindenki Egyért, és mindenki mindenkiért. A Szentek Egyessége tevékeny és becsületes társaság, szent társadalom. És senki se lesz képes oda belépni, aki igazságtalannak és hűtlennek bizonyult.

Ne mondjátok: „De odafenn hűségesek és igazságosak leszünk, mert odafenn félelem nélkül meglesz mindenünk.” Nem. Aki hűtlen a kicsinyben, hűtlen lesz akkor is, ha mindent birtokába vesz, és aki igazságtalan kis dolgokban, az igazságtalan a nagyban is. Isten nem bízza rá az igazi gazdagságot arra, aki a földi próbatételben megmutatja, hogy nem tudja használni a földi gazdagságot. Hogyan bízhat meg titeket egy napon Isten az égben azzal, hogy a földön élő testvéreitek támogató szellemei legyetek, amikor megmutattátok, hogy a ti sajátos tulajdonságotok a lopás és a csalás vagy a zsugoriság. Megtagadja azért tőletek azt a kincset, amelyet számotokra tartott fenn, és annak adja, aki a földön értett ahhoz, hogy előrelátó legyen, és még az igazságtalan és helytelen dolgokat is olyan módon használta fel, amelyek azt igazságossá és helyessé tették. (Magyarázat: Néha a vagyont igazságtalan módon szerezték, de ha jótékony célokra használják fel, ezzel jóvátehetik bűnüket.)

Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiké vagy a másiké lesz, az egyiket vagy a másikat gyűlöli. A két úr, akit az ember választhat: Isten vagy a Mammon. De ha az első akar lenni, nem hordhatja a másik jelvényeit, nem követheti annak hívását, nem használhatja eszközeit.

(5-564)

A négy út (Vö. Mt 7,13-14)

Jézus egy útkereszteződésnél vár Bertalan apostollal együtt, hogy hallgatóságra találjon. Júdást az öreg Salamonnal együtt elküldte, hogy értesítse erről a szándékáról az arrafelé utazókat. Lassacskán növekszik a beszédére várakozók száma. Júdás és az öreg is visszatér két beteggel és több egészséggel. Jézus elkezd beszédét:

– Azok, akik az Úr útjain járnak, azokon az utakon, amelyeket Ő jelölt ki, és jóakarattal járnak rajta, azzal végzik, hogy megtalálják az Urat. Ti megtaláltátok az Urat azáltal, hogy teljesítettétek a hűséges izraeliták kötelességét a szent húsvétal kapcsolatban. És íme, a Bölcsesség beszél hozzátok ennél az útkereszteződésnél, ahol találkozik veletek az Isteni Jóság.

Sok útkereszteződéssel találkozik az ember az életben. A természetfeletti útkereszteződések még számosabbak, mint a földiek. Minden nap a Jó és a Rossz útelágazásához vagy útkereszteződéséhez kerül az ember lelkiismerete. Figyelmesen kell megválasztania a helyes utat, hogy el ne tévedjen. És ha eltéved, alázatosan vissza kell térnie, amikor valaki figyelmeztetve visszahívja. És, még ha szebbnek tűnik is számára a Rossz útja, vagy ha egyszerűen lanyhasága vezet arra, akkor is bölcsen a Jó nehéz, de biztos útját kell választania.

Hallgassatok meg erről egy példabeszédet!

A vándorok egy csoportja, távoli országból jöve, hogy munkát keressen, megérkezett egy állam határához. Ennél a határnál várták őket a különböző urak megbízottjai, akik munkásokat kerestek. Egyesek a bányákba, mások a mezőkre és erdőkbe, vagy szolgaként egy gonosz gazdaghoz vagy katonának egy király számára, aki egy hegy tetején épült kastélyban lakott, ahová nagyon meredek út vezetett fel. A király hadsereget akart állítani, de nem erőszakos célzattal, hanem azért, hogy utána vitézeit elküldje a városokba az alattvalók megszentelésére. Azért élt ott fenn, mint egy remetelakban, hogy a világ ne vonja el szolgálai figyelmét a képzéstől, amelyben részesíti őket, és ne semmisítse meg, ne lassítsa le lelki képzésüket. Nem ígért nekik nagy fizetést, sem kényelmes életet. De biztosította őket arról, hogy szolgálata révén életszentségre tesznek szert, és jutalomban részesülnek. Ezt megmondták kiküldöttjei azoknak, akik elértek a határhoz.

A bányáknak és a mezőknek az urai viszont azt mondták: „Életetek nem lesz kényelmes, de szabadok lesztek, és keresetetekből jut egy kis szórakozásra is.” Azok pedig, akik a gonosz úr számára kerestek szolgákat, megígérték nekik, hogy azonnal bőséges ételmezt kapnak, tétlenül élhetnek, mulathatnak, és gazdagokká válnak. „Elég, hogy beleegyeztek a kemény szeszélyekbe – ó, de ezek egyáltalán nem fájdalmasak – és boldogok lesztek, mint mindmennyi kiskirályok.”

A vándorok megbeszélték ezt egymás között. Nem akartak elválni egymástól. Megkérdezték: „De a bányák, földek, az örömök palotája és a királyé közel vannak-e egymáshoz?”

„Ó, nem!” – válaszolták a munkás-keresők. „Jöjjetek ehhez az útkereszteződéshez, és megmutatjuk nektek a különböző utakat!” Elmentek.

„Íme, ez a pompás, árnyas, virágos, sima út friss forrásokkal, az úr palotájához ereszkedik le” – mondták a munkás-keresők.

„Íme, ez a poros út a mezőkhöz vezet. Süti a nap, de látjátok, hogy még szép” – mondták a mezőhöz tartozók.

„Íme, ez a súlyos kocsik kerekeitől mély kerékvágásokat viselő út, amely tele van sötét foltokkal, jelzi a bányák irányát. Se nem szép, se nem ronda...” – mondják a bányákba szerződöttök.

„Íme, ez a meredek ösvény, amelyet a sziklákba vágta, amelyeket a nap tüzessé tesz, tüskés bokrok és szakadékok között, amelyek lelassítják a rajta való előrehaladást, de ugyanakkor megvédnek az ellenség támadásai ellen, keletre vezet, a szigorú király kastélyához, amely mintegy szentnek mondható, s ahol a Jóra képezik ki a lelkeket” – mondták a király szolgái.

A vándorok nézegették, nézegették az utakat. Számígtattak. Sokféle dolog kísértette őket, de ezek közül csak egy volt teljesen jó. És lassacskán megoszlottak. Tízen voltak. Hárman a mezők felé hajlottak... és ketten a bányák felé. A többiek egymásra néztek, és ketten azt mondták: „Jöjjetek velünk! A királyhoz. Nem nyereszkedünk, és nem örvendünk majd a földön, de szentek leszünk az örökkévalóságban.”

„Azt az ösvényt, ott? Bolondok lennének! Nem nyereszkedhetünk? Nem örvendhetünk? Nem éri meg a fáradságot, nem azért hagytunk el mindent és jöttünk számkivetésbe, hogy még kevesebben legyen részünk, mint amennyivel hazánkban rendelkezünk! Mi nyereszkedni akarunk és örvendezni...”

„De elvesztitek az örök Jót! Nem hallottátok, hogy az úr gonosz?”

„Ostobák! Kis idő múlva otthagyjuk őt, de előbb örvendezünk és meggazdagszunk!”

„Nem lesztek többé szabadok! Rosszul tették az előzők, hogy hagyták, hogy a pénzsóvárság vezesse őket. De ti! Titeket az élvezetekre való sóvárgás vezet! Ó, ne cseréljétek el a röpke órát az örök sorssal!”

„Ostobák vagytok, és hisztek az eszményi ígéretekben! Mi a valóság felé megyünk. Isten veletek!” – és elindultak a szép, árnyékos, virágos, vízben gazdag sima úton, amelynek végén az örvendezők varázslatos kastélya ragyogott a napfényben.

A két megmaradt sírva és imádkozva nekiindult a meredek ösvénynek. Néhány méter után majdnem elcsüggedtek, olyan nehéz volt. De kitartottak. És testük mind könnyedebbnek tűnt, amint előre haladtak. Fáradságukban valami sejtelmes ujjongás vigasztalta meg őket. Lihegve, összekarmolva érkeztek meg a hegy csúcsára. A király színe elé bocsátották őket, aki elmondta nekik, mi mindent kíván tőlük; hogy vitézei lehessenek. Ezzel fejezte be: „Gondolkozzatok ezen nyolc napon keresztül, és utána válaszoljatok.”

És ezek sokat gondolkoztak, és kemény harcot vívtak a Kisértővel, aki meg akarta rémíteni őket a testtel, ami azt mondta: „Ti feláldoztok engem”, a világgal, amelynek emlékei még csábították őket. De győztek. Ott maradtak. A király hőseivé váltak. Jött a halál, azaz a megdicsőülés. A magas égből látták a mélyben azokat, akik a gonosz úrhoz mentek. Meg voltak láncolva még a másvilágon is, és nyögtek a pokol sötétségében. „És ezek szabadok akartak lenni, és örvendezni kívántak!” – mondta a két szent.

És a három elkárhozott látta őket, és rettenetesen átkozódtak és mindenkinek rosszat kívántak, elsősorban Istennek, mondván: „Ti mindnyájan félrevezettetek minket!”

„Nem. Ezt nem mondhatjátok. Megmondták nektek a veszélyt. Ti akartátok bajotokat” – válaszoltak nekik a boldogok, akik nyugodtak maradtak annak ellenére, hogy látták és hallották a piszkos gúnyolódást és szennyes káromkodást, amit rájuk hánytak.

És látták azokat, akik a mezőkön és a bányákban dolgoztak, amint most különböző fokokban tisztuláson mentek keresztül. Ezek is látták őket, és azt mondták nekik: „Nem voltunk sem jók, sem gonoszok, és most vezeklünk lanyhaságunkért, hogy engesztelést nyújtsunk érte. Imádkoztatok értünk!”

„Ó, megteesszük! De miért nem jöttetek velünk?”

„Mert mi pusztán csak emberek voltunk... Nem voltunk nagylelkűek. Szerettük a mulandót, ami jóllehet becsületes volt, de nem volt örökkévaló és szent, amit jobban kellett volna szeretnünk. Most tanuljuk megismerni, és igazán szeretni ezt.”

Ez a példabeszéd vége. Minden ember útkereszteződésnél áll. Állandó útkereszteződésnél. Boldogok azok, akik határozottak és nagylelkűek a Jó útjának

követésében. Isten velük van. És Isten érintse meg és térítse meg azokat, akik nem ilyenek, és tegye őket ilyenekké! Menjetek békében!

(5-597)

Pálmamag

Jézus a Holt-tenger partján lévő Engaddiban jár. Apostolait szétküldi, hogy értesítsék jelenlétéről az embereket. A város nagyon szép, tiszta, sudár pálmafák bőségesen vannak a tér körül, mintegy zöld mennyezetet alkotva. A lakosság jóindulatú. A zsinagógafőnök nagyon öreg, s egész életében vágyakozott arra, hogy meglássa a Messiást. Abrahámnak hívják. Nagyon meg van hatva, szeretne mondani valamit, de nem találja a szavakat. Végül egy zsoltár egyes sorait idézi, amelyek kifejezik érzelmeit. Utána sírásra fakad.

Az emberek megmagyarázzák szomorúságának okát: „Leánya meghalt, hátrahagyva a kis unokákat. Felesége megvakult és eszét veszttette a sok fájdalomtól, és egyetlen fiáról semmit se tud. Egyik napról a másikra eltűnt...”

Jézus az öreg vállára teszi kezét, és azt mondja neki: „Az igazak szenvedései oly gyorsan elrepülnek, mint a fecske, az örök jutalommal összehasonlítva. De visszaadjuk Sáraidnak szemeit egy időre, és értelmét az ő húsz évére, hogy megvigasztalja öregségedet.”

– Kolumbának hívják – mondja valaki a tömegeből...

– Számára ő a hercegnője. De hallgassatok meg most egy példabeszédet, amelyet elmondok nektek...

– Nem szabadítanád meg előbb a sötétségtől feleségem szemét és értelmét, hogy ő is élvezni tudja a Bölcsességet? – kérdi vágyakozva az öreg zsinagógafőnök.

– Tudod-e hinni, hogy Isten mindenre képes, és hogy hatalma átér az egyik világról a másikba?

– Igen, Uram. Emlékezem egy estére, ami sok éve történt. Akkor boldog voltam, de a hit is örömmel töltött el. Mert így van ez! Amíg az ember boldog, meg tud feledkezni Istenről. Én hittem Istenben abban az örvendetes időben is, amikor fiatal voltam és feleségem egészséges volt, és Eliza leányom növekedett, mint egy szép fiatal pálma, és már eljegyezték; Elizeus, a fiam pedig hozzá hasonlóan szép volt, és felülmúlta erőben, amint ez egy férfiúhoz illik... Elmentem vele a forrásokhoz, a szőlő mellé, amely Kolumba hozománya volt, otthon hagyva feleségemet és leányomat a szövőszéknél, ahol már a menyegzős ruhát készítették... De talán untatlak téged? Öröm visszagondolni a nyomorúságban az örvendetes múltra... de másokat ez nem érdekel...

– Beszélj csak, beszélj!

– Elmentem a gyerekekkel... a forrásokhoz... Ha nyugat felől jöttél, tudod, hol vannak... A források az áldott terület határán voltak, a pusztá szélén... Fiam azt mondta: „Nézd, Atyám! Egy nagy karaván, lovakkal és tevékkel, szolgálkával és urakkal Engaddi felé jön. Talán a forrásokhoz jönnek, mielőtt az éjszaka leszáll...” Felemeltem szememet a szőlővesszőkről, amelyeket gondoztam, fáradtan a bőséges szürettől, és láttam... Az emberek valóban a forrásokhoz jöttek. És odamentem. Megláttak engem és megkérdeztek, tábort üthetnek-e azon a helyen egy éjszakára.

– Engaddi vendégszerető házai közel vannak – mondtam.

– Nem. Virrasztunk, hogy készen álljunk a menekülésre, mert Heródes keres minket. Az örök innen látnak minden utat, és könnyű lesz elmenekülni attól, aki minket keres.

– Milyen bünt követtetek el? – kérdeztem elcsodálkozva, és készen arra, hogy megmutassam nekik a hegyünkben lévő barlangokat, amint szent szokásunk ez a menekültek iránt. És hozzátettem: „Idegenek vagytok és különböző helyekről... Nem tudom, miként véthettek Heródes ellen...”

– Imádtuk a Messiást, aki Júda Betlehemében született, és akihez az Úr csillaga vezetett el minket. Heródes keresi őt, és azért keres minket, hogy megmutassuk neki, hol találhatja

meg. Azért keresi Őt, hogy megölje. Mi talán meghalunk majd a sivatagban, a hosszú és ismeretlen úton, de nem áruljuk el a Szentet, aki az égből szállt alá!

A Messiás! Minden igazi izraelita álma! Az én álmom! És a világon volt! És Júda Betlehemében volt, amint megjövedtél!... Gyermekemet szívemen tartva, kérdezősködtem tőlük, adatokat és adatokat, és azt mondtam fiamnak: „Elizeus, figyelj! Jegyezd meg! Te biztosan meglátod!” Én már ötvenéves voltam, és többé nem reméltem, hogy meglátom... nem reméltem, hogy addig élek, míg felnő... Elizeus meg... nem imádkozhatja már...

Az öreg ismét sírni kezd. De összeszedi magát. Azt mondja:

– A három Bölcs kedves türelemmel beszélt, és leírt téged gyermekded szentségedben, Anyádat, atyádat... Velük töltöttem az éjszakát... Elizeus elaludt ölemben. Elbúcsúztam a három Bölcestől, megígérve nekik, hogy hallgatni fogok, nehogy bajuk támadjon. De Kolumbának elmondtam mindent, és ez volt a napfény sorozatos szerencsétlenségünk alatt. Utána hallottam a gyermekgyilkosságról... és éveken keresztül nem tudtam, hogy te megmenekültél-e. Most tudom. De csak én, mert Eliza meghalt, Elizeus eltűnt, és Kolumba nem képes megérteni a boldog hírt... De az Isten hatalmába vetett hit, amely élt már azon az éjszakán, amikor a három különféle fajú ember tanúságot tett Isten hatalmáról, amely egyesítette őket a csillag és lelkük hangja által az Isten útján, hogy imádják az Igét, ez a hit most tökéletessé válik.

– És hited jutalomban részesül. Most halljátok:

Mi a hit? Hasonló a pálma kemény magjához. Néha apró, egy rövid mondatból áll: „Isten létezik”. Egyetlen állítás táplálja: „Láttam”. Olyan, mint Ábrahámé volt, amelyet belém vetett a három napkeleti bölcs szavára. Olyan, mint népünké volt, legtávolabbi ősatyáinktól kezdve, amit egyikük átadott a másiknak, Ádámától annak utódainak, a bűnös Ádámától, aki azonban hitt, amikor azt mondta: „Isten létezik, és mi azért vagyunk itt, mert Ő teremtett minket. És én megismertem Őt.” Olyan, amint az volt, ami mindinkább tökéletesedett, mert Isten mindinkább kinyilatkoztatta a ragyogó isteni megnyilvánulásokkal, angyali jelenésekkel, a Lélek fényével, és amely a mi örökségünk. Mindig apró magok a Végtelennel összehasonlítva. Nagyon apró magok. De ha gyökeret vernek, kettéhasítva az érzéki ember természetének kemény burkát, annak kételyeivel és hajlamaival, és diadalmaskodnak a szenvedélyek, a bűnök, az aljasság penésze, a rossz hajlamok szúja felett, minden felett; ha kikelnek a szívben, növekednek, magasba szökellnek a napsugárban, egészen az égig. Majd repülnek, repülnek... míg csak meg nem szabadulnak a test korlátjaitól, és elmerülnek Istenben, az Ő tökéletes ismeretében, teljes birtoklásában az életen és halálon túl az igazi életben.

Aki birtokában van a hitnek, birtokolja az Élet útját. Aki tud hinni, az nem téved. Látja, elismeri, szolgálja az Urat, és övé az örök üdvösség. Számára életfontosságú a tízparancsolat és annak minden rendelkezése egy drágakő, amely jövőbeli koronáját ékesíti. Számára üdvösség a Megváltóval kapcsolatos ígélet. Meghalt már egy hívő, mielőtt én a földre jöttem? Nem számít. Hite egyenlővé teszi őt azokkal, akik most hittel és szeretettel közelítenek hozzám. Az elhunyt igazak hamarosan örvendezni fognak, mert hitük elnyeri jutalmát. Én elmegyek hozzájuk, miután teljesítettem Atyám akaratát, és azt mondom nekik: „Jöjjetek!” És mindazok, akik a hitben haltak meg, felszállnak velem az Úr Országába. Kövessétek hitetekben a ti földetek pálmáit, amelyek apró magból születtek, de oly erős akaratuk a növekedésre, és az ilyen egyenesen való növekedésre, megfélemlézve a földről, de beleszeretve a napsugárba, a csillagokba, az égbe. Vessétek belém hiteteket! Tudjátok hinni azt, amit Izraelben nagyon kevesen hisznek, és én megígérem nektek, hogy birtokolni fogjátok a mennyországot. Bocsánatot nyer az eredeti bűn, és igazságos jutalomban részesülnek mindazok, akik tanításom szerint élnek, amely Isten tökéletes tízparancsolatának legkedvesebb tökéletesítése.

Köztetek maradok ma és holnap, amely a szent szombat, és az utána következő hajnalon távozom el. Aki le van sújtva, jöjjön hozzám! Aki kételkedik, jöjjön hozzám! Aki az Életet kívánja, jöjjön hozzám! Félelem nélkül, mert én vagyok az Irgalom és a Szeretet.

Mikor Jézus megáldja a hallgatóságot, lába elé térdel egy öregasszony, és felkiált: „Áldott légy! És a Magasságbeli is, aki téged küld! És a méh, amely téged a világra szült!”

A zsinagógafőnök felkiált: „Kolumba! Kolumba! Ó, te látsz! Te értesz! Te bölcsen beszélsz, felismerve az Urat! Ó, Istenem, atyáim Istene, Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, a próféták Istene, János próféta Istene! Isten, Istenem, az Atya Fia, Király, mint az Atya! Üdvözítő, aki engedelmeskedik az Atyának, Isten, mint az Atya, és az én Istenem, a te szolgád Istene. Légy áldott, szeressenek, kövessenek és imádjanak mindörökké!”

(6-640)

A két akarat

Jézus a zsúfolásig megtelt kerióti zsinagógában beszél. Miután válaszolt a feltett kérdésekre, elkezd beszédét:

– Keriot népe, halljátok búcsúzásul példabeszédemet. „A két akarat” címet adjuk neki.

Egy tökéletes atyának két fia volt. Mindkettőt ugyanazzal a bölcs szeretettel szerette. Mindkettőnek útbaigazítást adott a jó utakat illetőleg. Nem tett semmi különbséget szeretetükben és irányításukban. Mégis érezhető különbség volt a két fiú között.

Az egyik, az elsőszülött, alázatos és engedelmes volt. Vitatkozás nélkül teljesítette atyja akaratát. Mindig vidám és munkájával megelégedett volt.

A másik, jöllehet fiatalabb, gyakran elégedetlenkedett. Vitatkozott apjával és önmagával. Mindig elmélkedett, éspedig nagyon emberi módon, a tanácsokról és rendelkezésekről, amiket kapott. Ahelyett, hogy végrehajtotta volna, úgy, amint kapta, megengedte magának, hogy részben vagy teljesen módosítsa, mintha csak egy ostoba parancsolta volna neki.

Az idősebb figyelmeztette: „Ne tégy így! Fájdalmat okozol atyánknak!” Ő azonban azt válaszolta: „Ostoba vagy! Jól fejlett, de ostoba vagy, s ráadásul elsőszülött és már felnőtt. Ő, én nem maradnék meg azon a fokon, ahová apánk tett téged. Többet akarnék tenni. Tekintélyre tennék szert a szolgák előtt. Hogy értsék meg, én vagyok az úr. Te szolgának látszol, semmi többnek, állandó szelídséggel. Nem látod, hogy végeredményben észre sem vesznek téged elsőszülöttséged ellenére? Sőt néhányan kinevetnek...” A fiatalabb, a Sátán tanítványaként figyelt annak cselekvésmódjára és sugallataira, és kísértette az elsőszülöttet. Az azonban hűséges volt az Úrhoz, tisztelte a Törvényét, s hú maradt apjához is, akinek becsületére vált tökéletes viselkedésével.

Teltek az évek, és a fiatalabb bosszankodott azon, hogy nem uralkodhat úgy, amint megálmodta. Többször is kérte apját: „Hatalmazz fel engem, hogy nevedben járjak el, s dicsőséget hozzak rád, e helyett az ostoba helyett, aki szelídebb, mint egy báránka.” Miután testvérét is hiába ösztökélte, hogy többet tegyen, mint amennyit apja parancsol neki, és tegyen szert tekintélyre a szolgák, polgártársai és szomszédai előtt, azt mondta magában: „Ó, elég volt! Tönkremegy a mi jó nevünk is! Ha senki se tesz semmit, majd én teszek valamit!” És elkezdett tevékenykedni saját feje szerint, ráhagyatkozva kevélységére és a hazugságra, és aggályosság nélkül megtagadva az engedelmességet.

Az apa azt mondta neki: „Fiam, engedelmeskedj az elsőszülöttnak. Ő tudja, mit csinál. Azt mondják nekem, hogy ezt és ezt tetted. Igaz?” A fiú vállát vonva válaszolta az atyai intelmekre: „Ő nagyon félénk, habozó. Elszalasztja a jó alkalmakat.” Azt pedig letagadta, hogy azt tette, amiről vádolják.

Az atya figyelmeztette: „Ne keresd ezeknek és ezeknek a segítségét. Kitől várod, hogy jobban segítsen téged, mint mi, nevünk megdicsőítésében? Hamis barátok azok, akik felizgatnak téged, és utána hátad mögött kinevetnek.” A fiú erre azt válaszolta: „Féltékeny vagy rám, mert én kezdeményeztem ezt? Én értek hozzá, hogy jól végezzem dolgomat.”

Ismét telt az idő. Az elsőszülött mindjobban növekedett az életszentségben, a másik pedig táplálta rossz szenvedélyeit. Végül az apa kijelentette: „Ennek véget kell vetni! Vagy megteszed, amit mondtam, vagy elveszted szeretetemet.”

És a lázadó elment hamis barátaihoz és elmondta ezt nekik. Azok ezt mondták: „És te elfogadod ezt a bánásmódot? Egyáltalán ne! Van rá mód, hogy ráébredszük apádat annak lehetetlen voltára, hogy egyik fiát a másik elé helyezze. Add őt kezünkbe, és mi majd elintézzük. Téged nem fog bűn terhelni, és anyagi helyzeted felvirágzik. Nagy dicsőségben lesz részed. Nem tudod, hogy jobb egy erőteljes tett, még akkor is, ha fájdalmat okoz, mint a tétlenség, ami anyagi kárral jár?”

És a fiatalabb fiú, aki már nagyon rosszindulatú volt, beleegyezett a méltatlan cselszövésbe.

Most mondjátok meg nekem, lehet talán hibáztatni az atyát azzal, hogy kétféle módon nevelte fiait? Büntársnak lehet-e nevezni? Nem! De akkor hogy lehet, hogy az egyik fiú szent, a másik gonosz? Talán az ember akarata előre eldönti ezt? Nem. Egyformán részesülnek az akaratban. De az ember a maga részéről megváltoztatja azt, és aki jó, az jót tesz saját akaratából, aki pedig rossz, az rosszat.

Buzdítalak titeket, keriótiak – és ez lesz az utolsó alkalom, hogy buzdítalak titeket – kövessétek a bölcsesség útjait, egyedül a jó akaratot kövessétek. Szolgálatomnak mintegy a végén azokat a szavakat mondom nektek, amelyeket születésemkor énekeltek: „Béke a jó akaratú embereknek”. Béke! Azaz siker, azaz győzelem a földön és az égben, mert Isten azzal van, aki jó akaratú engedelmeskedik neki. Isten nem annyira a feltűnő cselekedeteket nézi, amelyeket az ember saját kezdeményezéséből tesz, hanem inkább az alázatos engedelmességet, amely készséges, hűséges a munkákhoz, amelyeket Ő ajánl.

Emlékezetetekbe idézek két jelenetet Izrael történetéből. Két bemutatása annak, hogy Isten nincs ott, ahol az ember magától akar cselekedni, lábbal taposva a kapott parancsot.

Lássuk a Makkabeusokat. (1 Mak 5,17-61) Azokban el van mondva; hogy miközben Makkabeus Júdás Jonatánnal együtt elment harcolni Gileádba, Simon pedig elment, hogy felszabadítsa a többieket Galileában, Zakariás fiát, Józsefet és Azariást, a nép egyik vezetőjét Júdeában hagyta, annak megvédésére. Júdás azt mondta nekik: „Kormányozzatok ezt a népet! De míg haza nem térünk, háborút ne indítsatok a pogányok ellen!” Azonban József és Azariás, amikor hallottak a Makkabeusok nagyszerű győzelmeiről, ők is erre vágyakoztak, s azt mondták: „Szerezzünk mi is nevet magunknak! Vonuljunk ki, és harcoljunk a körülöttünk élő pogányok ellen!” És azok legyőzték őket, és vereséget szenvedtek. „Nagy volt a nép menekülése, mert nem adtak igazat Júdásnak és testvéreinek, azt gondolván, hogy hősként cselekszenek”. A kevélység és az engedetlenség.

És mit olvasunk Sámuelnél? (1 Sám 13,1-14; 15,1-16.13) Azt, hogy Saul ismételen megkorholta a próféta által Isten azért, mert nem engedelmeskedett. Ezért Dávidot választotta helyette, Saul engedetlensége miatt! Emlékezzetek rá, ne felejtsetek el! „Vajon éppúgy tetszését leli az Úr az égő áldozatban, mint az Úr parancsa iránti engedelmisségben? Igen, az engedelmisség többet ér, mint az áldozat, a szófogadás értékesebb a kosok hájánál. Az engedetlenség olyan, mint a varázslás bűne, a nyakasság annyi, mint a terafimmal való visszaélés. Mivel az Úr szavát semmibe vetted, túl kicsinek talált arra, hogy továbbra is Izrael királya légy.”

Jegyezzétek meg! Jegyezzétek meg! Amikor Sámuel engedelmesen megtöltötte olajjal szaruját, és elment a betlehemi Izájhoz, mert az Úr ott gondoskodott másik királyról, belépett Izáj fiaival együtt a lakomára az áldozat után, s bemutatta Sámuelnek fiait. Elsőnek Eliábot, akinek szép volt az arca, kora és termete. De az Úr azt mondta Sámuelnek: „Ne a külsejét és magas termetét nézd, mert hisz elvettem. Isten ugyanis nem azt nézi, amit az ember. Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet.” És Sámuel nem akarta elfogadni Eliábot királynak. Bemutatták neki Abinadabot. De Sámuel azt mondta: „Ezt sem választotta az Úr.” És Izáj bemutatta neki Sammát. De Sámuel azt mondta: „Ez sem az Úr választottja.” És Izáj így bemutatta mind a hét fiát, akik jelen voltak a lakomán. Sámuel akkor megkérdezte: „Mind itt vannak a fiaid?” „Nem – válaszolta Izáj – Van még egy gyermek, aki a nyáját őrzi.” „Küldj el valakit, keresse meg, mert addig nem ülünk le az áldozati lakomához, míg itt nincs.” És jött Dávid, a szőke és szép gyermek. És az Úr azt mondta: „Kend fel őt! Ő a király.”

Mert tudjátok meg egyszer s mindenkorra, Isten azt választja, akit akar, és eltávolítja azt, aki érdemtelené válik, mert a kevélység és az engedetlenség megrontja akaratát. Én nem térek vissza többé közetek. A Mester hamarosan befejezi szolgálatát. Utána több lesz, mint

Mester. Készüljetek fel lélekben arra az órára, mert emlékezzetek vissza, hogy amint születésem üdvösség volt azok számára, akik jó akaratúak voltak, ugyanúgy felvételem üdvösség lesz azoknak, akik jó akaratúak követnek engem, mint Mestert tanításomban, és azoknak, akik követnek engem azokban felvételem után is.

(6-663)

Farkasbőrbe burkolt bárány

Jézus meglátogat egy juttai családot, ahol negyedik gyermeküket róla nevezték el Jesainak. Búcsúzáskor Jézus karjába veszi a kisdedet, és ezt mondja:

– Tartsátok mindig emlékezetekben, hogy én vagyok a Bárány, akit Izsák (az egyik betlehemi pásztor, aki meglátogatta a kisdéd Jézust, s aki ennél a családnál lakott, miután megbénult) megszerettetett veletek, mielőtt még megismertetek volna engem. És hogy ez a Bárány mindig ártatlan, mint ez a kisdéd, akkor is, ha farkasbőrbe burkolják azért, hogy gonosztevőnek lássék. Tartsátok emlékezetekben, hogy én még ártatlanabb vagyok, mint ez a kisdéd... aki boldog ártatlansága és kisdéd kora miatt nem tudja felfogni a rágalmat, amelyeket az emberek Urukra szórnak, és azért azok nem zavarják meg őt... és továbbra is szeret engem úgy,... mint most... Tartsatok meg szívetekben, tartsatok meg a Bárányként, a Barátként, az Ártatlanként, az Üdvözítőként, aki szeret titeket, és egészen különös módon megáld benneteket.

Isten veled, Mária! Jöjj, csókolj meg... Isten veled, Emmánuel! Jöjj te is... Isten veled Jesai, a Bárány báránya... Legyetek jók... Szeressetek engem!

(6-681)

A két fiú (Mt 21,28-32)

Jézus Nikodémus birtokán mondja a következő példabeszédet Nikodémus, András, Jakab, István és más tanítványok, valamint Nikodémus munkásainak jelenlétében:

– Béke veletek! Mindnyájatoknak, akik körülöttem álltok, szeretnék elmondani egy példabeszédet. Ki-ki, vonja le belőle azt a tanulságot, amely neki legjobban megfelel.

Halljátok: Egy embernek volt két fia. Odament az elsőhöz és azt mondta neki: „Fiam, menj ma dolgozni atyád szőlőjébe!” Nagy megtiszteltetés volt ez az atya részéről! Képesnek ítélte fiát arra, hogy ott dolgozzék, ahol eddig csak az apa dolgozott. Annak a jele volt ez, hogy látta fiában a jóakaratot, az állhatatosságot, a képességet, a tapasztalatot és atyja iránti szeretetét. De a fiút egy kissé jobban érdekelték a világ dolgai; s félt attól, hogy szolgának lássék. – A Sátán felhasználta ezt a hiú ábrándot arra, hogy eltávolítsa őt a Jótól. – Félt atyja ellenségeinek gúnyolódásától és esetleges bosszújától is, akik rá nem mertek kezdet emelni, de fiára már kevésbé lettek volna tekintettel, és ezért azt válaszolta: „Nem megyek! Nem akarok!”

Az atya akkor elment a másik fiúhoz, s azt mondta neki is, amit az elsőnek. És a második fiú azonnal válaszolt: „Igen, atyám! Azonnal megyek!”

Azonban mi történt? Az, hogy az első fiú, aki egyenes lelkű volt, a kísértés, a lázadozás első pillanata után megbánta gyengeségét és azt, hogy kiábrándította atyját. Szó nélkül elment a szőlőbe, és ott dolgozott egész nap, késő estig. Utána meglegedetten tért haza, a kötelességteljesítés felett érzett szívbeli békével. A második azonban, aki hazug és gyenge volt, elment hazulról, ez igaz, de utána csavargott a környéken, feleslegesen meglátogatva gazdag barátait, akikről remélte; hogy hasznot húz belőlük. És azt mondta szívében: „Atyám öreg, nem megy el otthonról. Azt mondom neki, hogy engedelmeskedtem, és elhiszi.”

De amikor eljött az este, ő is hazatért. Arcán látszott a semmittevés unalma. Ruhája nem volt összegyűrődve, és bizonytalanul köszöntötte atyját. Az megfigyelte őt, és összehasonlította az elsővel; aki fáradtan, piszkosan, kócosan tért haza, de jókedvűen és őszinte; alázatos, jó arccal, ami anélkül, hogy dicsekedett volna a kötelességteljesítéssel, mégis azt mondta az atyának: „Szeretlek! És igazán! Annyira, hogy azért, hogy meglegedetté tegyelek, legyőztem a kísértést”, és az atya szavak nélkül is megértette ezt a világos üzenetet. Azért átölelte elfáradt fiát, és azt mondta neki: „Áldott vagy, mert megértetted a szeretetet!”

Valóban, hogy tűnik ez nektek? A kettő közül melyik szerette? Biztosan azt mondjátok: „Az, aki teljesítette atyja akaratát.” És ki teljesítette? Az első, vagy a második fia?

– Az első – válaszolja a tömeg egyöntetűen.

– Igen, az első. Izraelben is, és ti panaszkodtok emiatt, nem azok szentek Isten szemében, akik bűneik feletti igazi bűnbánat nélkül verik a mellüket, és mondják: „Uram! Uram!” Közben pedig szívük mindinkább keményé válik. Ájtatosaknak mutatják magukat a szertartásoknál, hogy szenteknek mondják őket. Magánéletükben azonban szeretetlenek és igazságtalanok. Lázadoznak Isten akarata ellen, aki engem küldött. Úgy harcolnak ellene, mintha a Sátán akarata lenne. Erre nem nyernek majd bocsánatot. Ezek nem szentek Isten szemében. Azok a szentek, akik elismerik, hogy Isten mindent jól tesz, azok, akik elismerik Isten Messiását, és hallgatnak szavára, hogy mindig jobban és jobban tudják véghezvinni az Atya akaratát. Ezek azok, akik szentek és kedvesek a Magasságbeli előtt.

Igazán mondom nektek: a tudatlanok, a szegények, a vámosok, az utcanők megelőznek sokakat, akiket „mestereknek, hatalmasoknak, szenteknek” mondanak, és belépnek Isten országába. És ez igazságos lesz. Mert eljött János Izraelhez, hogy elvezesse őt az Igazság útjára, és túl sokan nem hittek neki Izraelben, abban az Izraelben, amely magát „képzettnek

és szentnek” nevezi, de a vámosok és az utcanők hittek neki. És eljöttem én, és a tanultak és a szentek nem hittek nekem, de hittek bennem a szegények, a tudatlanok, a bűnösök. És csodákat műveltem. És még ezeknek sem hittek, nem tartottak bűnbánatot azért, mivel nem hittek bennem. Sőt, gyűlöltek engem és azokat, akik szeretnek engem.

Azért mondom nektek: „Áldottak azok, akik tudnak hinni bennem, és megteszik az Úr akaratát, akiben van az örök üdvösség.” Növeljétek hiteteket és legyetek állhatatosak! Birtokolni fogjátok az eget, mert tudtátok szeretni az Igazságot.

Menjetek! Isten legyen mindig veletek!

(6-750)

Bogár – Pók

Jézus és apostolai egy szántóföld melletti kis erdőben pihennek étkezés után. Legtöbben szundikálnak, Jézus azonban egy fához támaszkodva ül, és figyel a rovarok munkáját a virágokon. Egyszer csak odainti Jánost, Iskarióti Júdást és Bertalant, és mikor azok körülveszik, azt mondja nekik:

– Figyeljétek meg ezt a kis bogarat, hogyan dolgozik. Nézzétek! Egy ideje figyelem már. El akarja lopni ebből a kis kehelyből a mézet, amely annak alján van, azonban nem éri el. Nézzétek: belenyújtja előbb egyik lábát, utána a másikat, belemártja a mézbe, és utána lenyalja. Pillanatok alatt kiürítette. Nézzétek, milyen csodálatos dolog Isten Gondviselése. Megfontolta, hogy bizonyos szervek nélkül a bogár, amely egy repülő krizolit a mező zöldjében, nem tudna táplálkozni, s ezért lábait apró szőrrel borította. Látjátok? Te, Bertalan? Nem? Figyeld meg! Most megfogom és megmutatom neked a fény ellenében.

És Jézus gyengéden felvesz egy bogarat, amely hasonlít a tükörfényes aranyhoz, és tenyerén hátára fordítja. A bogár halottnak tettei magát, és a három apostol megfigyeli lábacskaikat. Utána a bogár menekülni próbál, de természetesen nem sikerül neki. Jézus segíti, és lábaira állítja. A kis bogár végigsétál tenyerén, ujja végéig, lelóg róla, kitarja szárnyait. De gyanakszik.

– Nem tudja, hogy én csak jót akarok minden létezőnek. Nincs mása, csak kis ösztöne. Tökéletes, ha természetéhez viszonyítjuk, elégséges mindarra, amire szüksége van. De nagyon alatta marad az emberi gondolatnak. Azért a bogár nem felelős, ha valami rosszat tesz. Nem úgy, mint az ember. Az embernek felsőbbrendű, megvilágított értelme van, és annál felelősebb, minél inkább oktatást nyert Isten dolgaiban..

– Akkor Mester – mondja Bertalan – nekünk, akiket te tanítasz, nagy a felelősségünk!

– Nagyon nagy. És még nagyobb lesz a jövőben, amikor az Áldozat beteljesül, a Megváltás eljön, és azzal együtt a Kegyelem, amely erőt és világosságot ad. És utána eljön Az, aki még inkább megérteti veletek Isten akaratát. Azután nagyon nagy lesz annak a felelőssége, aki nem akarja azt teljesíteni.

– Akkor nagyon kevesen üdvözülnek majd!

– Miért Bertalan?

– Mert az ember nagyon gyenge!

– De ha megerősíti gyengeségét a belém vetett bizalommal, erőssé válik. Azt gondoljátok, hogy én nem fogom fel a ti küzdelmeteket? És nem fogom fel gyengeségeteket? Látjátok? A Sátán olyan, mint ez a pók, amelyik ott feszíti csapdáját attól az ágtól eddig a növényig. Olyan finom és olyan ravasz! Figyeljétek meg, mennyire ragyog az a szál. Ezüstnek tetszik, és oly finom, hogy nem lehet megtapintani. Éjjel láthatatlan lesz, és holnap reggel gyémántként fog ragyogni. Az oktalan legyek, amelyek éjjel cirkálnak tisztátalan eledelt keresve, beleesnek, és a könnyed lepkék is, amelyeket vonz minden, ami ragyog...

Odamegy a többi apostol is, és hallgatják a növény és állatvilágról szóló oktatást.

–... Rendben van. Szeretetből azt teszem a Sátánnal, amit most kezemmel teszek. Széttépem a hálót. Nézzétek, hogyan menekül a pók, és elrejtőzik. Fél az erősebbtől. A Sátán is fél az erősebbtől. És az erősebb a Szeretet.

– Nem lenne jobb elpusztítani a pókot? – kérdezi Péter nagyon gyakorlatiasan következtetve.

– Jobb lenne. De a pók a kötelességét teljesíti. Igaz, hogy megöli a szegény lepkéket, amelyek oly szépek, de kipusztítja a mocskos legyek nagy számát is, amelyek betegségeket hordoznak, és a betegekről megfertőzik az egészségeseket, a halottakról az élőkre szállnak.

– De a mi esetünkben mit csinál a pók?

– Mit csinál, Simon? Azt teszi, amit a jó akarat tesz bennetek. Szétrombolja a lanyhaságot, a semmittevést, a hiú elbizakodottságot. Kényszerít titeket a virrasztásra, éberségre. Mi az, amiért jutalmat érdemeltek? A küzdelem és a győzelem. Győzhetek küzdelem nélkül? A Sátán jelenléte rákényszerít titeket az állandó éberségre. A Szeretet, továbbá aki szeret titeket, eléri, hogy a Sátán jelenléte nem lesz elháríthatatlanul ártalmas. Ha közel maradtok a Szeretethez, a Sátán kísért ugyan, de képtelen igazán ártani nektek.

– Mindig?

– Mindig. A nagy és kis dolgokban egyaránt. Például: egy kis dolog: hasztalanul tanácsolja neked, hogy viseld gondját egészségednek. Ravasz tanács, amelynek célja, hogy eltávolítson téged tőlem. (A zelóta Simon nagyon öreg volt, és panaszkodott reumájára.) A Szeretet szorosán fog téged, Simon, és nem törődsz fájdalmaiddal.

– Ó, Uram, te tudod?...

– Igen. De ne csüggedj el miatta! Fel, fel! A Szeretet oly bátorra tesz téged, hogy nevetni fogsz reumád miatti félelmeden...

Jézus rámosolyog a megzavarodott tanítványra, és magához szorítja, hogy megvigasztalja. A többiek is mosolyognak.

(6-775)

Vipera – Gyöngyvirág

Lásd a „Júdás” című kötetben. (6-784)

A fazekas

Nyilvános működésének harmadik évében pünkösöd ünnepére Jézus elmegy a Jeruzsálemi templomba. Imája elvégzése után ki akar onnan menni, de a tömegből többen kérik, hogy beszéljen hozzájuk.

– Más időben, gyermekeim! Más helyen! – mondja Jézus, és áldásra emeli kezét. Az írástudók, farizeusok és tanítványaik gúnyosan mosolyognak, és megjegyzik: „A bölcsesség tanácsolja”... „Ahá, kissé fél...” „Benőtt a fejelágya...” „Nem is olyan ostoba, mint amilyennek hittük...”

Azok viszont, akik szeretik Őt, kérlelik: „Megfosztanál minket ettől ezen a nagy ünnepen? Jó Mester, ezt nem teheted! Sokan közülünk áldozatokat hoztak, hogy itt maradjanak reád várakozva...” Az öregebbek pedig így érvelnek: „De mi lesz ezzel a hellyel, ezzel a várossal, egész Izraellel, ha az nem hajlik meg az Úr Szava előtt? Te tudod.”

Jézus tisztelettel néz ezeknek ősz fejére, és válaszol nekik:

– Jeremiás megmondta nektek, (lásd: Jer 18,1-20, 6; 24) hogy mi lesz azokkal, akik az isteni harag villámlására azzal felelnek, hogy még inkább növelik bűneiket. Ezek Isten irgalmasságát Isten gyengeségének bizonyítékául fogják fel. Istent azonban nem lehet kigúnyolni, gyermekeim! Ti, amint az Örökkévaló mondja Jeremiás szája által, olyanok vagytok, mint az agyag a fazekas kezében. Azok, akik hatalmasoknak hiszik magukat, olyanok, mint az agyag. Ennek a helynek, ennek a királyi palotának a lakói olyanok, mint az agyag. Nincs olyan emberi hatalom, amely ellen tudna állni Istennek. Ha az agyag ellenáll a fazekasnak, és furcsa alakot akar felvenni, rettenetes alakot, a fazekas a már elkészült dolgot ismét egy marék agyaggá változtatja, és újra formálja edényét, egészen addig, míg meggyőzi róla, hogy ő, a fazekas az erősebb, és az többé nem áll ellen akaratának. De még mindig megtörténhet, hogy az edény darabokra törik, mert makacsul nem engedi magát formálni, hanem visszautasítja a vizet, amellyel a fazekas megmossa, hogy repedés nélkül tudja alakítani. Akkor a fazekas elveti a lázadó agyagot, a haszontalan cserepet, amelyet nem lehet megmunkálni. A szemétre kerül. Új agyagot vesz, és azt alakítja arra az alakra, ami neki jobban tetszik.

Nem így mondja a Próféta, elbeszélve a fazekas és az agyagedény hasonlatát? Így mondja. És megismételve az Úr szavait, azt mondja: „Amint az agyag van a fazekas kezében, úgy vagy te, Izrael, Isten kezében. És az Úr hozzáadja, a lázadóók figyelmeztetésére, hogy csak a bűnbánat és a vezeklés, amely követi Isten feddését, tudja megváltoztatni Isten elhatározását, hogy megbüntesse a lázadó népet.

Izrael nem bánta meg bűnét. Ezért fenyegeti Isten Izraelt kitartóan tízszer is. Izrael még most se bánja meg bűnét, most, amikor nem egy próféta, hanem a prófétánál nagyobb beszél hozzá. És Isten, aki a legnagyobb fokban gyakorolta irgalmasságát Izraellel, elküldött engem, és most azt mondja: „Mivel még saját Hangomra se hallgattatok, megbánom a jót, amit tettem veletek és szerencsétlenséget készítetek számotokra.” És én, aki az Irgalmasság vagyok, jóllehet tudom, hogy haszontalanul vesztegetem szavamat, azt kiáltom Izraelnek: „Mindenki térjen vissza rossz útjáról! Mindenki viselkedjék helyesen, helyesbítse szándékait! Hogy, legalább amikor Isten terve beteljesül a bűnös nemzetben, a legjobbak ne vesszenek el az általános pusztulásban, ami a javakat, a szabadságot, az egységet éri, hanem megőrizték magukat a büntől, egyesüljenek Istennel, és ne veszítsék el örök javaikat is éppúgy, mint ahogy elvesznek majd a földi javak.”

A próféták látomásainak csak egy céljuk van: az, hogy figyelmeztessék az embereket arra, ami bekövetkezhet. Az égetett agyagedénynek a nép szemeláttára való összetöretésében

jelképesen megmondta Isten a népnek, mi vár a városra és az országra, ha nem adják meg magukat az Úrnak, és...

Ebben a pillanatban odaérkezik az írástudók és farizeusok által hívott templomszolgák serege, hogy kiűzze Jézust a Templomból. Azonban a nép fellázad ellenük, mire megjelenik a római katonák osztaga. Az a népnek ad igazat, s biztatja Jézust, hogy csak beszéljen tovább.

(6-788)

A húsvéti bárány

Egy magát jóindulatúnak tettető farizeus további beszédre buzdítja Jézust: (az előzményeket lásd a fazekasról szóló példabeszédben)

- És mit kellene tenni, hogy elkerüljük az általad előrelátott büntetéseket?
- Követnetek kell engem. És főleg, hinni kell bennem. És még inkább, szeretnetek kell engem.

- Valami szerencsehozó vagyok?

- Nem. Az Üdvözítő vagyok.

- De nincsen hadseregéd...

- Én magam elég vagyok ehhez. Emlékezzetek vissza, jól emlékezzetek vissza, saját érdeketekben, lelketek javát tartva szemetek előtt, emlékezzetek vissza az Úr szavaira, amelyeket Mózesnek és Áronnak mondott, amikor még Egyiptom földjén voltak: „Mindenki szerezzen egy bárányt családonként, egy bárányt házanként. Az állat legyen hibátlan, hím és egyéves. De ha a család kicsi egy bárányhoz, akkor a személyek számának megfelelően szomszédos családdal együtt vegyen egyet. A hónap tizennegyedik napján vágjátok le. Vegyenek a véréből és kenjenek belőle annak a háznak a két ajtófélfájára és szemöldökfájára, amelyben elköltik. A húsát tűzön megsütve még akkor éjszaka egyék meg. Kovásztalan kenyérral és keserű salátával fogyasszák el. Ami megmarad belőle, azt tűzön égessék el. Így fogyasszátok: a derekatok felővezve, saru a lábatokon, bot a kezetekben. Sietve egyétek, mert ez az Úr átvonulása. Azon az éjjelen én átvonulok, megölve minden elsőszülött embert és állatot azokban a házakban, amelyeket nem jelöltek meg a bárány vérével.” (Vö. Kiv 12,1-13)

Jelenleg, Isten új átvonulásában, a még igazibb átvonulásában, mert valóban Isten vonul át köztetek láthatóan, jelei által felismerhető módon, azok fognak megmenekülni, akiket megjelölnék a Bárány Vérével, az üdvösség jelével. A többiek számára Káin jele lesz. És tudjátok, hogy Káin nem érdemelte meg, hogy meglássa az Úr arcát, és többé maradandó helye sem volt. És megverve a lelkiismeret furdalással, a büntetéssel, a Sátánnal, aki kegyetlen királya volt, bujdosott és bolyongott a Földön, amíg csak élt. Nagy, nagy jelképe annak a Népnek, amely megöli majd az új Ábelt.

- Ezekiel is beszél a kereszt jeléről... Azt hiszed, hogy a te Jeled azonos Ezekiel kereszt jelével?

- Igen.

- Akkor arról vádolsz minket, hogy Jeruzsálemben mi szégyenletesek vagyunk?

- Szeretném, ha tudnám nem ezt tenni. De így van.

- És akiken a kereszt jele van, azok között nincsenek bűnösök? Meg tudsz esküdni erre?

- Én nem esküszöm semmire sem. De mondom nektek, hogy ha a kereszttel megjelöltek között lesznek bűnösök, akkor azok büntetése még rettenetesebb lesz, mert a pokolban azok lesznek a leginkább megbüntetve, akik vétkeznek a Lélek ellen, akik megtagadják és megölik Istent, miután követték Őt.

- De akik nem tudnak hinni benne, hogy te Istentől vagy, nem vétkeznek. Ez igazolja őket...

- Nem. Ha nem ismertetek volna meg engem, ha nem tapasztaltátok volna műveimet, ha nem ellenőrizhettétek volna szavaimat, akkor nem lenne bűnötök. Ha nem lennétek Izrael tanítói, nem lenne bűnötök. De ismeritek az Írást, és látjátok műveimet. Párhuzamot állíthattok. És ha becsületesen teszitek, láttok engem az Írás szavaiban, és látjátok, hogy az Írás szavai valósulnak meg bennem. Azért nem lesztek igazolva, ha félreismertek és gyűlöltök engem. Túl sok a szégyenletes dolog, túl sok a bálvány, túl sok a fajtalanság ott,

ahol Istennek kellene lennie. És mindenütt, ahol ti vagytok. Az üdvösséghez az kell, hogy ezt visszautasítsátok, és elismerjétek az Igazságot, aki nektek beszél. Ezért ahol ti öldököltök vagy ölni próbáltok, ott ölnek majd meg titeket. És ezért el lesztek ítélve, amikor minden emberi hatalom megszűnik, és egyedül az Örökkévaló lesz Bírója teremtményeinek.

(6-793)

Véka alá rejtett lámpa

Az előzőekben mondták hallatára valaki közbeveti:

– Miért beszélsz így, Uram? Szigorú vagy.

– Igazmondó vagyok. Én vagyok a Világosság. Azért küldték a Világosságot, hogy világosítsa a Sötétségben. De a Világosságnak szabadon kell ragyognia. Hasztalan lenne, ha a Magasságbeli elküldené Világosságát, és utána vékát borítana Világosságára. Még az emberek sem tesznek így, amikor meggyújtanak egy lámpát, mert akkor hiába gyújtották volna meg. Ha meggyújtják, azért teszik, hogy aki bejön a házba lásson. Én azért jövök Atyám homályba borított földi házába, hogy odategyem a Világosságot, hogy aki benne van, lásson. És a Világosság ragyog. És áldjátok, ha legtisztább sugarainál felfedezitek a csúszómászókat, a skorpiókat, kelepccéket, pókhálókat, falon levő repedéseket. Szeretetből teszem ezt veletek. Azért, hogy módot adjak számotokra az önismeretre, magatok megtisztítására, a káros állapotok kiűzésére, amelyek a szenvedélyek és a bűnök; önmagatok újjáépítésére, mielőtt még túl késő lenne; hogy módot adjak a látásra, s így láthassátok, merre is jártok. Hogy a Sátán kelepccéit észrevegyétek, mielőtt beleesnétek.

De ahhoz, hogy valaki lásson, a világos fényen kívül tiszta szemre is szükség van. Az olyan szemem keresztül, amelyet befed a betegség anyaga, nem hatol át a fény. Tisztítsátok meg szemeteket! Tisztítsátok meg lelketeket, hogy a Világosság belétek hatolhasson! Miért vesznétek el a Sötétségben, amikor a Legjobb elküldi nektek a Fényt és az Orvosságot, hogy meggyógyuljatok? Még nincs túl késő! Jöjjetek abban az órában, ami még hátra van számotokra, jöjjetek a Fényhez, a Világossághoz, az Élethez! Jöjjetek Üdvözítőkhöz, aki kitarja felétek karjait, aki kitarja nektek szívét, aki kéri, hogy ismerjétek el Őt a ti örök javatok érdekében!

Jézus valóban könyörög, szeretetteljesen könyörög, mentesen mindentől, ami nem szeretet... Még a legmakacsabb vadállatok, a gyűlölettől leginkább megrészegültek is érzik ezt, érzik, hogy legyőzte fegyvereiket, és nincs erejük ahhoz, hogy ráfröcsköljék mérgük savát.

(6-795)

A szobrászművész

Jézus a Jordán keleti partján lévő városkában beszél az összegyűlt tömegnek. A nép a folyó partján áll, Jézus pedig egy bárkában, a folyón. Egy ember megkérdezi tőle:

– Mester, a mi Törvényünk mintegy Istentől sújtottaknak tekinti azokat, akik szerencsétlenek születnek, úgyannyira, hogy megtilt számukra minden szolgálatot az oltárnál. (Lásd Lev 21,16-24) De mi vétkük van? Nemde igazságos lenne vétkesnek tekinteni szüleiket, akik életet adtak a szerencsétleneknek? Főleg az anyákat? És miként kell viselkednünk ezek iránt a szerencsétlenek iránt?

– Halljátok: Egy nagy és tökéletes szobrászművész egy nap egy szobrot készített. Oly tökéletes volt a műve, hogy örömmel nézett rá, és azt mondta: „Azt akarom, hogy a föld tele legyen ilyen csodákkal”. De ezt egyedül nem tudta véghezvinni. Akkor segítségül hívott másokat, és azt mondta nekik: „Erre a mintára készíttetek nekem ezer és tízezer ugyanilyen tökéletes szobrot. Én majd megadom nekik az utolsó simítást, a kellő arckifejezést.” De a segítők nem voltak képesek erre, egyrészt azért, mert képességük messze alulmaradt mesterükénél, másrészt pedig azért, mert kissé megrészegültek egy gyümölcstől, amiből ettek, s amelynek a leve elködösíti az agyat, és önkívületi állapotot okoz. A mester odaadta nekik a formát, és azt mondta: „Ebben alakítsátok ki az anyagot. Megfelelő lesz, és én befejezem majd az utolsó simításokkal.” És a segítők munkához láttak.

De a szobrásznak volt egy nagy ellensége. Személyes ellensége volt, és ellensége volt segítőknek is. Minden eszközzel arra törekedett, hogy ártsen a szobrásznak, és ellentétet okozzon közte és segítők között. Azért ravaszul beleavatkozott azok munkájába, megváltoztatva az anyagot, amit a formába öntöttek, elgyengítve a tűz erejét, dicsőítve a segítőköt. Emiatt a világ kormányzója, hogy a lehető legjobban meggátolja a tökéletlen másolatok létrehozását, súlyos tilalmakkal sújtotta a tökéletlen alkotásokat. Egyik ilyen rendelkezése az volt, hogy ezeket nem lehetett Isten Házába tenni. Ott mindennek tökéletesnek kell, vagy kellene lennie. Kellene, mert nincs így. Még amikor a látszat szerint jó, a valóságban akkor sem jó. Akik jelen vannak Isten Házában, hibátlanoknak látszanak, de Isten a legnagyobb hibákat fedezi fel bennük. Szívbeli hibákat.

Ó, a szív! Azzal szolgáljuk Istent. Igazán, azzal. Nem szükséges, se nem elég az, hogy szemünkkel jól lássunk, hallásunk tökéletes, hangunk összhangzatos, tagjaink szépek legyenek. E nélkül is énekelhetjük Istennek tetsző módon az Ő dicséretét. Nem szükséges, se nem elég, hogy szép, tiszta és illatos ruháink legyenek. A léleknek kell tisztának és tökéletesnek, összhangzatosnak és jól felépítettnek lennie. Ennek kell megnyilvánulnia tekintetünkben, abban, amit meghallgatunk, amit mondunk. Lelkialkatunk a fontos, ezt kell feldíszítenünk a tisztasággal, a szeretet szép, tiszta és illatos ruhájával. Íme, az Istennek tetsző illatos olaj!

És miféle szeretet lenne az, ha valaki, aki boldog, megvetné és gyűlölné a szerencsétlent? Ellenkezőleg: kétszeres, háromszoros szeretettel kell viseltetnie a saját hibáján kívül szerencsétlenek született iránt. A szerencsétlenség fájdalmas, és érdemszerző annak számára, aki elviseli, és annak is, aki szeretetteljes részvétellel együtt szenved vele. Így talán a szülője mellét verve gondolja: „Ezt a szenvedést az én vétkeim okozták.” És sosem szabad büntetést követnünk, amikor más szerencsétlenségét látjuk. Büntetést követnénk el, ha szeretetlenné válnánk irántuk. Azért azt mondom nektek: „Sose legyetek szeretetlenek felebarátotok iránt! Szerencsétlenek született? Szeressétek, mert nagyon szenved! Saját hibájából vált szerencsétlenné? Szeressétek, mert már bűnhődik bűne miatt. Szülője egy szerencsétlenek, aki így született, vagy aki ilyenné vált? Szeressétek, mert nincs nagyobb fájdalom, mint a szülőé, aki gyermekén keresztül bűnhődik! Egy anya torzszülöttet szült?

Szeressétek, mert szószerint összetöri őt ez a fájdalom, amit a legembertelenebbnek tart! De még nagyobb annak az anyának a fájdalma, akinek gyermeke lelkiileg szörnyeteg, aki azzal vádolja magát, hogy egy ördögöt szült a világra a föld, a haza, a család, a barátok számára. (Fordító: Jézus itt Júdás anyjára gondol, aki valóban ezzel vádolta önmagát.) Ó, a szegény anya többé már nem is mer eléje állni elvadult, kivetett, gyilkos, áruló, tolvaj vagy elzüllött fiának!

Mondom nektek: szeressétek ezeket az anyákat is! Ők a legszerencsétlenebbek. Azok, akiket a világ az orgyilkos, az áruló anyjának nevez.

A világon mindenütt hallották azoknak az anyáknak a sírását, akiknek gyermeke kegyetlen halállal halt meg. Évától kezdve mennyi anya érezte ezt a vajúdásnál is nagyobb fájdalmat bensőjében! De mit is mondok? Úgy érezték, hogy kiszakad bensőjük, s vele együtt szívük is. Kiszakítja azt a kegyetlen kéz, amikor meggyilkolt, halálra ítélt, az emberek által halálra kínzott gyermekük holtteste előtt állnak. Hangosan jajgatnak gyötrelmükben. A fájdalmas szeretet kínjától eszüket vesztve vergődnek holtteste felett. Az többé már nem hallja őket. Testükkel többé nem tudják felmelegíteni. Az többé már nem képes egy mozdulattal, pillantással, szájával azt mondani: „Anyám, hallom, amit mondasz!”

Mondom nektek, hogy a föld még nem hallotta a legszentebb és a legszerencsétlenebb anya kiáltását, és nem fogadta még be könnyeiket. Ezekre az emberek örökké emlékezni fognak. A megölt Megváltó Anyjára, és az Ő árulójának anyjára. Ezek ketten különböző módon vértanúkká lesznek. A nagy távolságok ellenére hallani fogják egymás nyögését. És az ártatlan és szent, a legártatlanabb, az Ártatlannak Ártatlan Anyja lesz az, aki mindenki másnál inkább azt mondja majd távoli nővérének, egy kegyetlen fiú vértanújának: „Nővérem, szeretlek!”

Szeressetek, hogy méltók legyetek Ahhoz, aki mindenkit szeretni fog, és akit mindenki szeretni fog! A szeretet váltja meg a földet.

És Jézus kijön a bárkából, ahonnan beszélt, és lehajol, hogy megsimogasson egy félmeztelen kisgyereket, aki ingecskéjében hentereg a folyó mentén a fűben. A Mester fenséges beszéde után kedves dolog látni őt, amint érdeklődik egy kisgyermek iránt, teljesen uralkodva érzelmein, noha lélekben már hallja Anyjának és Júdás anyjának sírását.

(6-843)

A szolga és az úr (Lk 17,7-10)

Jézus éjszaka úton van a tizenkét apostollal. Csak a csillagok világítják meg útjukat. Útközben beszélgetnek. Jézus elmondja úttervét: Szamarián keresztül a tengerparti Cezareába mennek, majd visszafelé, Názáreten keresztül Kafarnaumba. Júdás hevesen tiltakozik a terv ellen, magát okosabbnak tartva Jézusnál, s ellenzi, hogy Cezareába menjenek. Hivatkozik arra, hogy mint a többi apostol, ő is elhagyott mindent Jézusért: otthonát, nyereszkeségi lehetőségeit, érzelmi kapcsolatait, nyugodt életét. S most Jézus miatt üldöztetést szenvednek, s még inkább ki lesznek téve ennek később, miután Jézus magukra hagyja őket.

Jézus biztosítja őt arról, hogy őt nem fogják üldözni, mikor Jézus már nem lesz köztük. Majd így folytatja:

– Idehallgassatok! Igazán mondom nektek, hogy senkinek sem szabad dicsekednie azzal, hogy teljesíti kötelességét, és ezért nem léphet fel követelésekkel, nem kívánhatja, hogy rendkívüli kegyekben részesüljön, nem formálhat jogot ezekre.

Júdás emlékeztetett engem arra, hogy ti mindent nekem adtatok. És azt mondta nekem, hogy ezért nekem kötelességem, hogy kielégítsek titeket azért, amit tesztek.

De hallgassatok ide egy kicsit. Köztetek vannak halászok, földbirtokosok, többeteknek van műhelyetek, és a Zelótának volt egy szolgálja. Nos hát, amikor a bárkán dolgozó legények, vagy akik szolgálként segítenek az olajültetvényen, a szőlőben vagy a mezőkön, vagy a segédek a műhelyben, vagy egyszerűen a hűséges szolgák, akik gondját viselik a háznak és az asztalnak, befejezik munkájukat, ti talán kiszolgáljátok őket?

És nem így van-e minden munka esetében? Ki az az úr, akinek van egy szolgálja az aratásnál vagy halászatnál, vagy egy munkása műhelyében, s aki azt mondja neki, mikor az befejezte munkáját: „Ülj azonnal az asztalhoz?” Senki. Hanem amikor az visszatér a mezőkről, amint letette szerszámain, minden úr azt mondja neki: „Most adj ennem! Tisztálkodjál meg, és megtisztított ruhával és felővezve magadat szolgálj ki engem, miközben eszem és iszom! Utána majd te is enni és inni fogsz.” Azt sem lehet mondani, hogy ez keményszívűség. Mert a szolgának szolgálnia kell urát. Azzal nem kötelezi le magát az úr szolgájának, hogy a szolga megtette, amit ura reggel parancsolt neki. Mert ha igaz is, hogy az úrnak emberségesen kell bánnia szolgájával, ugyanúgy a szolgának is kötelessége, hogy ne legyen lusta, és ne becsmérelje urát, hanem működjék közre annak javára, aki őt ruházza és táplálja. Elviselnétek ti, hogy a bárkán dolgozó legényeitek, a földművesek, a munkások, a házi szolgák azt mondják nektek: „Szolgálj ki engem, mert én dolgoztam”? Nem hiszem!

Így tinektek is mindig azt kell mondanotok, mikor arra néztek, amit értem tettetek és tesztek – és a jövőben, amikor látjátok, amit tenni fogtok azért, hogy folytassátok művemet, és tovább szolgáljátok Mestereteket – látván, hogy mindig sokkal kevesebbet tettetek annál, amit igazában tennetek kellett volna, miután oly sokat kaptatok Istentől: „Haszontalan szolgák vagyunk, mert csak kötelességünket teljesítettük.” Ha így gondolkoztok, meglátjátok, hogy nem lesztek többé követelőzők és rosszkedvűek, hanem igazságosan jártok el.

Jézus elhallgat. Mindnyájan elgondolkoznak szavain. Péter meglöki könyökével Jánost, aki a folyó vizét nézve gondolkozik, és azt mondja neki:

– Kérdezd meg Őt, mikor tesz valaki többet annál, amire köteles. Szeretnék többet tenni, mint amire köteles vagyok, én...

– Én is, Simon. Éppen erre gondoltam – válaszolja János szép mosollyal ajkán, és hangosan megkérdi:

– Mester, mondd meg nekem: az ember, aki téged szolgál, sose tudna többet tenni annál, amire köteles, hogy ezzel jobban kifejezze, hogy teljesen szeret téged?

– Gyermekem, Isten annyit adott neked, hogy igazában véve minden hősiességed mindig kevés lenne. De az Úr olyan jó, hogy nem az Ő végtelen mértékével méri azt, amit neki adtok. Az emberi képesség korlátolt mértékével méri azt. És amikor látja, hogy nem szűkkeblűen adtok, hanem teljes, túlcseresznyés, nagylelkű mértékkel, akkor azt mondja: „Ez a szolgálom többet adott neked, mint amennyire köteles volt. Azért én túlaradóan bőségesen megjutalmazom.”

– Ó, mennyire megelégedett vagyok! Akkor én túlaradó mértékkel adok, hogy részem legyen ebben a túlaradó bőségben! – kiált fel Péter.

– Igen. Te megadod majd nekem. Ti megadjátok majd nekem. Mindazok, akik szeretik az Igazságot, a Világosságot, megadják majd nekem. És velem természetfeletti módon boldogok lesznek.

(6-870)

A Nagy Koldus

Júdás nem akar a tengerparti Cezareába menni Jézussal és a többi apostollal, azért azzal az ürüggyel, hogy fáradt, kéri, hogy meglátogathassa egy barátját Megiddóban. Jézus megengedi neki, s utasítja, hogy utána menjen Názáretbe, és ott várjon rájuk. A többiek találgatják Júdás indítókait és bírálgatják viselkedését. Jézus figyelmezteti őket, hogy meg kell bocsátaniuk neki, amint Ő is mindig megbocsát a bűnbánó bűnösöknek, ahányszor csak kéri. Ezzel fejezi be buzdítását:

– Én vagyok a Nagy Koldus. És a legértékesebb adományt kérem tőletek: lelkeket kérek tőletek. Azokat keresve járok. De nektek segítenetek kell engem... Elégítsétek ki Szívem éhségét, amely szeretetet keres, és csak nagyon kevesekben talál. Mert azok, akik nem törekszenek a tökéletességre, olyanok számomra, mint a lelki éhségem csillapítására megtagadott kenyér. Adjatok lelkeket Mestereteknek, aki szomorú, mert nem szeretik és nem értik meg...

Az apostolok lelke megrendül... Oly sokat szeretnének mondani. De minden szó túl szegényesnek tűnik számukra... Odahúzódnak a Mesterhez, mindnyájan kedveskedni akarnak neki, hogy éreztessék vele szeretetüket.

Végül a szelíd András mondja:

– Igen, Uram. Türelemmel és csendben és áldozattal, a fegyverekkel, amelyek megtérítenek, lelkeket fogunk adni neked. Ezt is... ha Isten segít minket...

– Igen, Uram. És te segíts minket imáddal!

– Igen, barátaim. Addig is imádkozzunk együtt társunkért, aki elment. „Miatyánk, aki a mennyekben vagy...”

Jézus tökéletes hangon mondja a Miatyánk szavait, lassan ütemezve. A többiek csendesebben kórusban vele mondják. Imádkozva mennek az éjszakában.

(6-879)

A két ajándék

Jézus a tengerparti Cesareában a város terén beszél az ott összegyűlt sokasághoz, akik között rabszolgák is vannak.

– Idehallgassatok! Egy sokgyermekes családapa minden felnőtt fiának adott két nagy értékű pénzdarabot, és azt mondta nekik: „Többé nem akarok értetek dolgozni. Most már abban a korban vagytok, hogy magatok is meg tudtok élni. Azért mindnyájatoknak ugyanakkora összeget adok, hogy felhasználjátok, amint nektek legjobban tetszik, saját hasznotokra. Én itthon maradok várakozva, készen arra, hogy tanácsot adjak nektek, készen megsegítetekre is, ha nem töletek függő szerencsétlenség folytán elvesztitek az egész pénzt, vagy annak egy részét, amit most nektek adok. De jól jegyezzétek meg, hogy könyörtelen leszek ahhoz, aki szándékosan vesztegeti el azt naplopásával, tétlenségével vagy bűnös életével. Mindnyájatokat kioktattalak a jóról és a rosszról. Nem mondhatjátok azért, hogy kellő tudás nélkül néztek szembe az élettel. Mindnyájatoknak példát adtam a bölcs és helyes tevékenységre és a becsületes életre. Azért nem mondhatjátok, hogy az én rossz példám rontott el titeket. Én megtettem kötelességemet. Most ti is tegyétek meg a tiéteket, mert nem vagytok sem ostobák, sem felkészületlenek, sem írástudatlanok. Menjetek!” És elbocsátotta őket, egyedül maradván házában, várakozva.

A gyermekek szétszéledtek a világba. Mindegyikük ugyanazzal rendelkezett: két nagy értékű pénzdarabbal, amelyet szabadon használhattak fel, és ezen felül még rendelkeztek egészséggel, erővel, tudással és atyai példával. Azért mindnyájuknak sikert kellett volna aratniuk valamilyen módon. De mi történt? Azok a fiai, akik jól használták fel a pénzt, hamarosan becsületesen nagy kincsre tettek szert szüntelen és jóra való munkájukkal és erkölcsös életükkel, amelyet az atyai tanítások irányítottak. Voltak olyanok is, akik először becsületesen meggazdagodtak, de utána tétlenségükkel és tivornyázásukkal elfecsérelték vagyonukat. És volt, aki méltatlan uzsorára vagy üzletekre használta fel pénzét. Mások semmit se csináltak, mert tétlenek, lusták, bizonytalanok voltak, és elfogyott pénzüik anélkül, hogy valami munkát találhattak volna.

Egy idő múlva a családapja elküldte szolgálait mindenüvé, ahol tudta, hogy fiai élnek. Azt mondta a szolgáltnak: „Mondjátok meg fiaimnak, hogy gyűljenek össze házában. Azt akarom, hogy számot adjanak nekem arról, mit csináltak ez alatt az idő alatt, hogy magam lássam, milyen körülmények között élnek.” És a szolgák elmentek mindenüvé, és összegyűjtötték uruk gyermekeit, átadva nekik annak üzenetét. Mindegyikük visszatért azzal a fiúval, akit elért.

A családapja nagy ünnepélyességgel fogadta őket. Atyailag, de úgy is, mint bírójuk. És jelen volt a család minden rokonsága, és velük együtt barátai, ismerősei, szolgálai, a környék lakói és a szomszédos országokból valók is. Ünnepélyes gyülekezés volt ez. Az atya beült a családfő székébe, s körülötte félkörben foglaltak helyet a rokonok, barátok, ismerősök, szolgák, helybeliek és külföldiek. Elöl sorakoztak fel gyermekei.

Minden kérdés nélkül is elárulta az igazságot külső megjelenésük. Azok, akik szorgalmasak, becsületesek, erkölcsösek voltak és szent vagyonra tettek szert, külsőleg is virágzó békés benyomást tettek, mint akik jól érzik magukat, tehetősek, egészségesek és nyugodt a lelkiismeretük. Jóságosan mosolyogtak atyjukra, hálásan, alázatosan, de egyszersmind diadalmasan, sugározva az örömtől, hogy becsületére váltak atyjuknak és családjuknak, jó fiaknak, polgártársaknak és híveknek bizonyultak.

Azok, akik restségükkel vagy bűneikkel elfecsérelték vagyonukat, megszegyenülve álltak ott, leverten, szánalmas külsővel és ruhában. Tivornyázásuk vagy éhségük jele világosan látszott rajtuk. Azok, akik bűnös módon tettek szert vagyonukra, elárulták arcukkal

erőszakosságukat, keményszívűségüket, kegyetlenségüket és meg voltak zavarodva, mint a vadállatok, amelyek félnek az idomítótól és készen állnak arra, hogy ellenálljanak neki.

Az atya ezekkel az utolsókkal kezdte meg a számadást:

– Mi az oka annak, hogy ti, akik oly nyugodtak voltatok, mikor elmentetek, most támadásra készen álló vadállatoknak látszotok?

– Az élet tett minket ilyenekké. És a te keményszívűséged, hogy elküldtél minket hazulról. Te kapcsolatba hoztál minket a világgal.

– Rendben van. És mit csináltatok a világban?

– Azt, amit tudtunk, hogy engedelmessédjünk parancsodnak és megkeressük kenyerünket a semmivel, amit adtál nekünk.

– Rendben van. Álljatok abba a sarokba... És most ti, soványak, betegek és rosszul öltözöttök. Mit tettetek, hogy ide jutottatok? Egészségesek és jól öltözöttök voltatok, amikor elmentetek.

– Tíz év alatt elkopnak a ruhák – vetették ellen a tunyák.

– Hát már nincs több takács a világon; akik anyagot készítenének az emberek ruháihoz?

– De vannak... de pénzt akarnak ahhoz, hogy megvehessük...

– Volt pénzetek.

– Tíz év alatt... régen elfogyott. Minden, aminek kezdete van véget ér.

– Igen, ha valaki csak kivesz belőle, de nem tesz hozzá. De miért csak költekeztetek? Ha dolgoztatok volna, hozzá tudatok volna adni, és költekezhettetek volna anélkül, hogy elfogyott volna pénzetek, sőt még gyarapodott volna. Talán betegek voltatok?

– Nem; atyánk.

– Hát akkor?

– Elveszettnek éreztük magunkat... Nem tudtuk, mit csináljunk, mi lenne jó... Féltünk attól, hogy rosszul járunk el. És hogy ne tegyünk rosszat, semmit se tettünk.

– És nem volt atyátok, akihez visszatérhettetek volna tanácskérésért? Talán valaha is könyörtelen, félelmetes atyátok voltam?

– Ó, nem! De szégyelltük magunkat, hogy azt mondjuk neked: „Képtelenek vagyunk a kezdeményezésre.” Te mindig oly tevékeny voltál... Mi elrejtőztünk szegyenünkben.

– Rendben van. Menjetek a szoba közepére. És ti mit mondotok? Ti, kik az éhségen kívül betegeknek is látszotok. Talán a túlságos munkába betegedtetek bele? Legyetek őszinték és nem szidlak meg titeket.

Néhányan a megszólítottak közül térdre vetik magukat, és mellüket verve mondják:

– Bocsáss meg nekünk atyánk! Isten már megbüntetett minket, és megérdemeltük. De te, ki atyánk vagy, bocsáss meg nekünk!... Jól kezdtük, de nem tartottunk ki. Mikor könnyen meggazdagodtunk, azt mondtok: „Rendben van, most örvendjünk egy kissé, amint barátaink tanácsolják nekünk. Utána visszatérünk a munkához, és újra megszerezzük azt, amit elvesztettünk.” És igazán így akartunk tenni. Vissza akartuk nyerni a két pénzt, és utána gyümölcsöztetni, játszani könnyedséggel. És sikerült is kétszer (mondják ketten), háromszor (mondja egy). De utána elhagyott minket a szerencse... és minden pénzünket felemésztettük.

– De miért nem tértetek észre az első után?

– Mert a bűnnel fűszerezett kenyér elrontja az ízlést, és utána nem tudunk meglenni nélküle...

– Volt atyátok...

– Igaz. És sóhajtoztunk utánad sírva és vágyakozva. De mi megbántottunk téged... Könyörögtünk az éghez, hogy sugallja neked visszahívásunkat, hogy részesülhessünk feddésedben és bocsánatodban. Ezt kértük és kérjük, inkább, mint a gazdagságot, amit nem kívánunk többé, mert tévútra vitt minket.

– Rendben van. Menjetek ti is az előzők mellé, a szoba közepére! És ti, akik betegek és szegények vagytok, de kik hallgattok, és nem fájlaljátok, mit mondotok?

– Azt, amit az elsők mondtak. Hogy gyűlölünk téged, mert oktalan viselkedéssel tönkretettél minket. Te ismertél minket, nem lett volna szabad kitenni minket a kísértéseknek. Te gyűlöltél minket, és mi gyűlölünk téged. Azért állítottad fel számunkra ezt a kelepécét, hogy megszabadulj tőlünk. Atkozott légy!

– Rendben van. Menjetek az elsőkhöz a sarokba! És most ti, virágzó, nyugodt, gazdag fiaim: mondjátok, hogyan jutottatok ehhez?

– Gyakorolva tanításodat, példádat, tanácsaidat, rendelkezéseidet, mindent. Ellenállva a kísértőknek irántad való szeretetből áldott atyánk, aki életet és bölcsességet adott nekünk.

– Rendben van. Jöjjetek jobбомra, és halljátok mindnyájan ítéletemet és védekezésemet! Mindnyájatoknak egyformán adtam pénzt, példát és bölcsességet. Fiaim különböző módon használták fel ezeket. A munkás, becsületes, erkölcsös atyától hozzá hasonlókként mentek el. Utána a tétlenek, a könnyen kísértésbe eső gyengék és a kegyetlenek, akik gyűlölnek az atyát, testvéreiket és felebarátaikat, jóllehet ezt nem mondják, uzsoráztak és bűnözőkké váltak. A gyengék és tétlenek között vannak, akik megbánták bűnüket, és vannak, akik nem bánják azokat. Most ítélek. A tökéletesek már jobбомon vannak, velem egyenlő módon részesülnek a dicsőségben. A bűnbánók újból itt maradnak, mint gyermekek, akik még oktatásra szorulnak, míg ismét el nem érik a felnőttkort. Azokat, akik nem bánják bűneiket, kivetik területemről, és üldözi majd őket annak átka, aki többé már nem atyjuk, mert irántam tanúsított gyűlöletük megsemmisíti az atyai és fiúi viszonyt közöttünk. De emlékeztetek mindenkit arra, hogy mindenki maga alakította ki sorsát, mert én mindegyiknek ugyanazt adtam. Ez a benne részesülőkben négyféle eredményt hozott létre, és nem vádolhatnak engem azzal, hogy rosszat akartam nekik.

Hallgatóim, a példabeszéd véget ért. És most megadom nektek annak párhuzamát.

A sokgyermekes családátya jelképezi a mennyei Atyát.

A két pénz, amit az atya minden fiának ad, mielőtt a világba küldi őket: az idő és a szabad akarat, amelyet Isten megad minden embernek, hogy az felhasználja, amint legjobbnak itéli, miután oktatást nyert a Törvényt illetően és épülhetett az igazak példáján.

Az ajándékok egyenlők mindenki számára. De minden ember úgy használja azokat, amint akarja. Aki jól felhasználja az időt, az eszközöket, a neveltetést, a feddést, mindent a jóra, az egészséges és szent marad, és sokszorosan meggazdagodik. De van, aki jól kezd, s utána elfárad és elveszti. Van, aki semmit se tesz, hanem elvárja, hogy mások dolgozzanak helyette. Van, aki az Atyát vádolja saját tévedéseier. Van, aki bűnbánatot tart, és készen áll a jóvátételre. Van, aki nem tart bűnbánatot, hanem mást vádol és átkoz, mintha saját bukását mások kényszerítették volna rá.

És Isten azonnal megjutalmazza az igazakat. A bűnbánóknak irgalmaz és időt ad a kiengesztelésre, hogy elérjék jutalmukat bűnbánatukért és engesztelésükért. Azokat, akik nem bánják meg bűnüket, hanem utána még lábbal is tapossák szeretetét, elátkozza és megbünteti. Mindenkinnek megadja a magáét.

Ne vesztegessétek el azért a két pénzt: az időt és a szabad akaratot, hanem használjátok helyesen, hogy az Atya jobbjára kerüljétek! Ha hibáztatok, bánjátok meg, és higgyetek az Irgalmas Szeretetben!

Menjetek! Béke veletek!

A szőlő művelése

Jézus egy szőlőben különböző emberekkel beszélget. Velük együtt étkeznek. Azok kéri, mondjon nekik egy szép példabeszédet oktatásukra és életük irányítására.

Jézus végignézi Ezdrelon síkságán, s látja, hogy az aratás már véget ért, de a szőlő és a gyümölcsök még érnek. Úgy tekint körül, mintha valami tárgyat keresne beszédéhez. Megtalálta. Általános kérdéssel kezdi:

– Nemde szépek ennek a síkságnak a szőlői?

– Nagyon. Hihetetlenül gazdagok szőlőben, amelyek érlelődnek. És nagyon jól viselik gondjukat. Ezért teremnek annyit.

– Értékes szőlőfajták... – jegyzi meg Jézus. És folytatja: – A síkság szinte teljes egészében gazdag farizeusok birtokában van, akik nem kímélik a költségeket, hogy jó szőlőtöket és gyümölcsfákat szerezzenek be.

– Ó, a legjobb szőlőtökökkel se mennének semmire sem, ha nem gondolnák azokat! Én értek hozzá, mert egész vagyonomat szőlőkbe fektettem. De ha nem veritékezem, azaz ha nem veritékeztem volna, s nem folytatták volna azt most testvéreim, hidd el, Mester, nem lenne olyan szőlőszüretem ez évben, mint tavaly volt – mondja egy negyven év körüli férfi.

– Igazad van, Kleofás. A jó termés egész titka az, hogy mennyire gondozzuk azt, amink van – mondja egy másik.

– Jó termés és jó nyereség. Mert ha a föld csak azt adná vissza, amit befektettek, akkor az rossz befektetés lenne. A földnek meg kell teremnie nemcsak azt, amibe került, hanem azon felül haszonnak is kell lennie, amivel gyarapíthatjuk vagyunkat. Mert gondolni kell arra, hogy egy apának adnia kell birtokából gyermekeinek is. Minél több gyereke van, annál nagyobb haszonra kell szert tennie, hogy mindnyájan megélhessenek. Nem hiszem, hogy helytelen ezért a vagyon növelésére törekednünk – mondja Kleofás.

– Nem helytelen, ha becsületes munkával és becsületes módon jut hozzá valaki. Szóval te azt mondod, hogy nem elég a jófajta szőlőtő ahhoz, hogy nagy hasznot hozzon, hanem sokat kell dolgozni vele?

– De még mennyit! Mielőtt még megtermik az első szőlőfürtöt... Mert ehhez idő kell! Azért türelmesen kell dolgozni addig, míg a szőlőtők csupán csak leveleket hajtanak. Utána is, amikor már gyümölcsöznek és megerősödtek. Figyelni kell, hogy ne legyenek haszontalan ágai, ártalmas férges, élősdű növényei, ne soványodjék el a föld, ne fojtsák meg a szőlővesszőket a vadnövények, fel kell tölteni a töveket, hogy a víz jobban táplálja a szőlőt, trágyázni kell... Kemény munka! De ennek ellenére el akarjuk végezni, mert a szőlő oly édes, oly szép, hogy minden szőlőfürt drágakövekhez hasonló. Szinte hihetetlen, hogy a bűzös, fekete trágyából szívja nedvét és alakul ki, de így van! És le kell tépni a leveleket, hogy a napsugár elérje a szőlőfürtöket. A szüret után rendbe kell hozni a szőlőtöket, kötözni, öntözni, szalmával és trágyával befedni a szőlővesszőket, hogy megvédjük a fagytól. Még télen is ki kell menni a szőlőbe, és meg kell nézni, hogy a szél vagy valami zivány nem tépte-e ki a karókat, és idővel nem oldódtak-e ki a kötelékek, amelyek a szőlővesszőket tartják... Ó, mindig van valami tennivaló egészen addig, míg a szőlőtő egészen el nem hal... És akkor még ki kell venni a talajból, s a földet meg kell tisztítani a gyökerektől, s elő kell készíteni az új szőlőtő befogadására. És tudod, mily gyengéden és türelmesen és figyelmesen kell szétválasztani az elhalt szőlőtő gyökereit az élőtől? Ha valaki oktalanul és durván végezné, kárt tenne vele. Mesteri módon érteni kell ehhez?... A szőlőtők? Olyanok, mintha gyerekek lennének! És amíg egy gyermekből ember lesz, mennyit kell izzadni, hogy a testet és a lelket egészségesen tartsuk!... De én csak beszélek és beszélek, és nem hagylak téged beszélni... Megígértél nekünk egy példabeszédet...

– Valójában te már elmondtad. Elég alkalmazni a te befejezésedet, és azt mondani, hogy a lelkek olyanok, mint a szőlőtő...

– Nem, Mester! Beszélj te! Én... haszontalan dolgokról beszéltem, és mi nem tudjuk levezetni munkánkról az alkalmazást.

– Rendben van. Halljátok!

Amikor anyánk méhében testet öltünk, Isten az égben megteremti a lelket, hogy a jövő ember hozzá hasonlítson, és azt elhelyezi a testben, amely kialakul a méhben. És az ember megszületik, amikor eljön annak az ideje. Megszületik lelkével, amely egészen addig, míg értelmét használni nem kezdi, olyan, mint a gazda által megműveletlenül hagyott föld. De amint elér értelme használatához, az ember elkezd gondolkozni, és megkülönbözteti a jót a rossztól. Akárcsak amikor van egy szőlője, amit tetszése szerint művel. Van egy vincellérje, aki ennek a szőlőnek élén áll: ez az ő szabad akarata.

Valóban, a szabadság, hogy az ember ítéljen önmaga felett, amit Isten gyermekeire hagyott olyan, mint egy Istentől kapott tehetséges szolga, akit azért adott ember-gyermekének, hogy az segítse őt a szőlő, azaz lelke termékennyé tételében.

Ha az embernek nem kellene fáradoznia azon, hogy gazdaggá legyen, hogy egy örök jövőben természetfeletti jólétnek örvendjen, ha mindent Istentől kapna, akkor mi érdeme lenne az életszentségre törekvésben, miután Lucifer tönkretette a kezdeti életszentséget, amelyet Isten ingyen adott az első embereknek? Már az is nagy dolog, hogy az eredeti bűn által elbukott embereknek Isten megengedi, hogy kiérdemeljék a jutalmat, és szentekké legyenek, újjászületve, saját akaratukból, mint tökéletes teremtmények, arra a kezdeti állapotra, amelyet a Teremtő Ádámnak és Évának adott. Ezt utódaik is elnyerték volna, ha őszüleink nem követték volna el az eredeti bűnt.

A bukott embernek vissza kell térnie a kiválasztott emberhez szabad akarata által. Nos hát, mi történik a lélekben?

Ez. Az ember rábízta lelkét akarataira, szabad akarataira. Ez nekiáll a szőlő megműveléséhez, amely addig növények nélküli terület maradt, jó, de nélkülözve a tartós növényeket. Csak gyenge fű és kis virágok nőttek benne elszórva az első években: a kisgyermek hasznos ösztönei, a gyermeké, aki jó, mert még angyal, nem ismerve a jót és a rosszat.

Azt mondjátok: „Meddig marad ilyen?” Általában azt mondják az első hat évben. Valójában azonban vannak olyanok, akiknek korán kifejlődik értelmük, és ezek a gyermekek felelősek cselekedeteikért már hatéves koruk előtt is. Vannak, akik már három, négyéves korukban felelősek cselekedeteikért. Felelősek, mert tudják, mi a jó és mi a rossz, és szabadon akarják ezt vagy azt. Attól a pillanattól kezdve, hogy valaki különbséget tud tenni a jó és a rossz cselekedet között, felelős. Nem előbb. Azért egy gyengeelméjű, még ha százéves is, nem felelős. Helyette azonban felelősek gyámjai, akiknek szeretetteljesen kell őrködniük felette és embertársaik felett, akiket a gyengeelméjű vagy eszét vesztett egyén megkárosíthat. Vigyázniuk kell rá, hogy ne tegyen kárt se másban, se magában. Isten nem ír a gyengeelméjű vagy eszét vesztett egyén terhére semmiféle bűnt, mert szerencsétlenségük folytán azok nem képesek értelmük használatára.

De mi most az értelmes, testben és lélekben egészséges egyénekről beszélünk.

Tehát az ember rábízta megműveletlen szőlőjét munkására; a szabad akaratra, és az elkezd művelni azt. A lélek a szőlő. Van azonban egy hangja, és értelme arra hallgat. Isten soha sem tagadja meg a lélektől a természetfeletti hangok által táplált természetfeletti hangot. Ezek a természetfeletti hangok: az Órangyalé, az Istentől küldött szellemeké, a Bölcsességé, a természetfeletti figyelmeztetéseké, amelyeket minden lélek megjegyez akkor is, ha az ember nem fogja fel ezt pontosan. És beszél az értelemhez, kedves hangon, esdekelve is, kérve őt, hogy becsülje meg a jó növényt, legyen tevékeny és bölcs, hogy szőlője ne vaduljon el, ne

legyen rossz, mérges, ahol befészkelődnek a kígyók és a skorpiók, és tanyát ütnek a farkasok, a nyestek és más négylábú vadállatok.

A szabad akarat nem mindig jó vincellér. Nem mindig vigyáz a szőlőre, nem védi meg áthatolhatatlan sövényrel, vagyis erős és jó akarattal, amely kész megmenteni a lelket a rablóktól, az élősdiektől, minden ártalmas dologtól, a heves szelektől, amelyek lerázhatják a jó elhatározások virágait, amint ezek kialakulnak a vágyban. Ó, milyen magas és erős sövényre van szükség a szív körül ahhoz, hogy megvédje azt a rossztól! Mennyire kell örködni, hogy ne törjék át, hogy ne keletkezzenek nagy nyílások az alján, amelyeken keresztül becsúszhatnak a viperák: a hét főbűn viperái. Mennyire kell gyomlálni és felégetni a káros növényeket! Mennyire kell öntözni, felásni, trágyázni az önmegtágadással, kezelni Isten és a felebarát szeretetével saját lelküket! Nyitott és éles szemmel kell örködni, éber ésszel kell figyelni, nehogy a szőlődugványok, amelyek jóknak látszottak, később ártalmasoknak bizonyuljanak. Ha ez történik, könyörtelenül ki kell tépni őket. Jobb egyetlenegy, de tökéletes szőlőtő, mint sok haszontalan vagy káros.

Vannak olyan szívek, olyan szőlők, amelyekben egy rendetlen vincellér állandóan azon dolgozik, hogy új szőlőtőket ültet: ezt a munkát, ezt az eszmét, ezt a hajlamot, amely ha nem rossz is, de utána, ha nem viselik többé gondját, rosszá válik, a földre esik, elkorcsosul, elhal... Mennyi erény elvész, mert belekeveredik az érzékiség, mert nem művelik, mert a szeretet nem támogatja a szabad akaratot! Mennyi rabló lép be, hogy lopjon, összetaposson, leszakítson, miközben a lelkiismeret alszik, ahelyett, hogy örködné, mert az akarat elgyengül és megromlik, mert az értelem félrevezet, és önként a Gonosz rabszolgájává válik.

De fontoljátok meg! Isten meghagyta azt szabadnak, és az akarat a szenvedélyek, a bűn, az érzékiség, a Gonosz rabszolgájává válik. Kevélység, harag, fősვნყség, érzékiség, először belevegyül, utána diadalmaskodik a jó növények fölött!... Szerencsétlenség! Milyen tikkasztó forróság szárítja ki a növényeket, mert nincs többé imádság, amely Istennel egyesít, és azért jótékony nedveket harmatoz a lélekre! Milyen fagy dermedti meg a gyökereket, mivel hiányzik az Isten és a felebarát szeretete! Milyen sovány a föld, mert nem trágyázza meg az önmegtágadással és az alázatossággal! Mennyire egybefonódnak, szétválaszthatatlanul a jó ágak a rosszakkal, mert nincs bátorsága elszenvedni azok lenyesését, amelyek ártalmasak! Ilyen állapotban van az a lélek, amelynek őrzője és művelője a Rossz felé fordult rendetlen akarat.

Ugyanakkor az a lélek, amelynek akarata rendezett, és a Törvénynek engedelmeskedve él, és amely hősiesen hűséges a Jóhoz, olyan, mint a hit tiszta, bőséges és hasznos vizével öntözött szőlőskert. Erre kellő árnyékot borítanak a remény növényei, napfénybe borítja a szeretet napja, helyrehoz az akarat, megtrágyáz az önmegtágadás, megkötöz az engedelmisség, meglocsol a lelki erősség, vezet az igazságosság, amelyre felügyel a bölcsesség és a lelkiismeret. A Törvényt Isten azért adta, hogy az ember tudja mi a rend, és hogyan kell azt megőrizni. A Jó felemeli az embert, és Istenhez teszi hasonlónak, míg a Rossz eltorzítja, és az ördöghöz teszi hasonlónak. A kegyelem növekszik sok mindentől segítve, növekszik az életszentség, és a szőlőskert csodálatos kertté válik, amelybe leszáll az Isten, hogy kedvét lelje benne. Ezt a szőlőskertet mindig tökéletes kertként kell megőrizni a hívő haláláig, amikor Isten, angyalai által, elviteti a készsége és jó szabad akaratnak ezt a munkáját az ég nagy és örök kertjébe.

Ti bizonyára azt akarjátok, hogy ez legyen a sorsotok. Akkor örökdjétek, hogy a Sátán, a világ és a test ne vezessék félre akaratotokat, és ne tegyék tönkre lelketekeket. Örökdjétek, hogy a szeretet legyen bennetek, ne pedig az önszeretet, amely kioltja a szeretetet, és a lelket az érzékiség különböző fajainak és a rendtelenségnek rabjává teszi.

Befejeztem. Most gondolkodjatok ezen!

Lépcsőfestés – Kenyérkészítés – Vászonfehérítés

Jézus názáreti műhelyében dolgozik, megjavítva a ház elkopott, tönkrement felszerelését. Tamás is vele van, ő aranyműves mesterségét gyakorolja, boldogan, hogy Jézus jelenlétében dolgozhat. A Zelóta Simon pedig a festésben segít, de mivel még járatlan ebben, először csak egyszerű munkákat végez. Megkérdezi Jézust, mit kell még befesteni. Jézus a kertbe vezető lépcsőre mutat:

– Fesd be ezt. A festék áthatolhatatlanná teszi a fát, és jobban megőrzi, ugyanakkor szebbé is teszi. Olyan, mint a lélek védelme és csillogása az emberi szíven. Lehet, hogy az nyers, érdes... De amint az erényekbe öltözik, megszépül, tetszetőssé válik. Látod, ahhoz, hogy szép szint érj el, és igazán jól szolgáljon, nagy körültekintéssel kell eljárni. Először: figyelmesen meg kell válogatni azt, amire szükség van hozzá. Azaz egy tiszta edényre, amelyben nincs föld vagy régi festék maradványa, jó olajokra, jó festékekre, türelmes keverésre, hogy a folyadék ne legyen se túl sűrű, se túl híg. Nem szabad belefáradni a keverésbe addig, míg a legkisebb göb is fel nem oldódott. Utána venni kell egy ecsetet, amely nem hullatja szőrét, s amely se nem túl kemény, se nem túl puha, s amit alaposan megtisztítottak az előzőleg használt festéktől. Mielőtt befestենék a fát, meg kell tisztítani azt az érdességtől, a régi felcserepesedett festéktől, sártól, mindentől. Utána rendszeresen, biztos kézzel, mindig egy irányban haladva, türelemmel, nagy türelemmel kell beborítani festékkal. Mert a falap nem egyenletesen fogadja be a festéket. Vannak rajta például csomók, amelyen a festék fényesebb, az igaz, de nem tapad meg eléggé, mert annak anyaga visszautasítja. Ellenkezőleg viszont a fa puha részein a festék azonnal megmarad, de a puha részek általában nem olyan simák, és azért hólyagok, vagy csíkok keletkezhetnek... Ezeket ki kell javítani a festék állandó kenésével. Azután a régi bútorokon vannak új részek is, mint például ez a kis létra. Ezért, hogy ne lássék a szegény lépcső kijavítottnak, hanem csak nagyon öregnek, az új lépcsőt is olyaná kell tenni, mint a régi... Íme, így! – Jézus lehajolva beszél a lépcső alján, miközben dolgozik rajta...

Tamás, aki félbehagyta munkáját és odajött, hogy lássa, megkérdezi:

– Miért az alján kezdted, s nem a tetején? Nem lett volna jobb ellenkező módon?

– Jobbnak látszik, de nem az. Mert az alja jobban elnyűtt, mivel a földre támaszkodik.

Azért többször át kell festeni. Egyszer, utána másodszor, és ha szükséges harmadszor... és hogy ne kelljen tétlenül várni, míg az alja megszárad, s kész az újabb festésre, közben be lehet festeni a legfelsőt és utána a lépcső közepét.

– De közben bepiszkolódhat a ruha, és tönkre mehet az előzőleg befestett rész.

– Ha ügyel valaki, se be nem piszkolódik, se tönkre nem tesz semmit. Látod? Így kell tenni. Így kell felhajtani a ruhát, és így kell állni. Nem mintha undorodnánk a festéktől, hanem azért, hogy ne sértsük meg a finom festéket, ami még nedves.

Jézus most befesti a lépcső tetejét, és tovább beszél.

– Így kell tennünk a lelkekkel is. Azt mondtam az elején, hogy a festék olyan, mint az erények, amelyek megszépítik az emberi szívet. Megszépítik és megőrzik a fát a szútól, az esőtől, a nap melegétől. Jaj annak a háztulajdonosnak, aki nem gondoskodik eléggé a befestett dolgokról, és hagyja, hogy azok elpusztuljanak! Amikor látja, hogy a fáról lekopott a festés, haladéktalanul újra be kell festenie. Fel kell frissíteni a festést... Így az erények is, amelyeket a tökéletességre törekvés első lendületében sajátított el valaki, elveszhetnek, teljesen eltűnhetnek, ha a ház ura nem őrökdi. Mind a test, mind a lélek elvesztheti a ruhát, amely széppé teszi... úgyhogy végül csak a tűzre jó. Megtámadhatják a szenvedélyek viharai és a szórakozások.

Azért mind bennünk, mind azokban, akiket szeretünk mint tanítványainkat, amint észrevesszük az erények elkopását, állandó, türelmes munkával azonnal gondoskodnunk kell a védelemről, egészen az élet végéig, hogy a dicsőséges feltámadásra méltó testtel és lélekkel aludhassunk el.

És azért, hogy az erények igazán jók legyenek, tiszta szándékkal bátran kell elkezdenünk gyakorlásukat. El kell távolítanunk minden hulladékot, földet. Az erények kialakításában, el kell távolítanunk a tökéletlenségeket. Magatartásunknak nem szabad sem túl keménynek lennie, se túl engedékenynek, mert mind a kérlelhetetlenség, mind a túlzott engedékenység ártalmas. Az ecset: az akarat, legyen tiszta az előző emberi vonásoktól, amelyek anyagiassal színezhették el a lelki festéket. Elő kell készítenünk magunkat, vagy másokat a megfelelő műveletekkel, amelyek igaz, hogy fáradságosak, de szükségesek ahhoz, hogy megtisztítsuk régi énünket minden régi folttól, hogy tisztán fogadhassuk be az erényeket. Mert nem lehet keverni a régit az újjal.

Utána el kell kezdenünk a munkát: rendszeresen, megfontoltan. Ne ugráljunk ide-oda súlyos ok nélkül. Ne menjünk egy kissé erre és utána egy kissé arra. Kétségtelenül, ez nem lenne annyira fárasztó. De a festék egyenlőtlen lenne. Amint a lélek is rendezetlenné válna. Lesznek tökéletes részek, s ezek közelében hibásak, más színűek... Ki kell tartanunk azokon a helyeken, amelyekről lepereg a festék, mint a fában lévő csomókról. Ilyenek a lélekben a féktelen szenvedélyek, amelyeket elsimít az akarat, mint ahogy a gyalu fáradalmasan simává teszi a fát. De a szenvedélyek is ellenállnak, mint ahogy a levágott ág helyén megmaradt csomó ellenáll. Néha becsapódunk, mert úgy látszik, mintha az erények már befedték volna, de egy gyenge szél elég ahhoz, hogy azonnal elbukjanak. Figyeljétek az érzékiség csomóira! Az erényekkel ismételtelen fedjétek be ezeket, hogy ne törjenek ismét a felszínre, és ne csúfítsák el az új ént. És a puha részekben, amelyek túl könnyen befogadják a festéket, de saját tetszésük szerint fogadják be – hólyagokkal és aláfutásokkal -, csiszolni, csiszolni, csiszolni kell; és kétszer, vagy többször is át kell festeni, hogy ezek a részek is simák legyenek, mint az egységes zománc. És ügyelni kell arra is, hogy ne vigyük túlzásba. Az erények túlzott követelése azt éri el, hogy az ember fellázad, felháborodik és felhólyagzik az első nehézségre. Nem. Se túl sok, se túl kevés ne legyen. Igazságosan kell a testből és lélekből álló teremtménnyel dolgozni.

És ha, mint az esetek többségében történik, új részekkel egészítjük ki a régieket, akkor még nagyobb gondosságra van szükség ahhoz, hogy a régi egységesen beleolvadjon az újba. Ez a helyzet, amikor az izraeliták Mózesről átmennek Krisztushoz, vagy amikor a pogányok mozaikszerű hitét nem lehet egyszerre megsemmisíteni, és felmerülnek a régi emlékek és vágyak, legalábbis a legtisztább dolgokban. Ilyenkor nagyon figyelmesen kell kitartani a munkában, míg a régi dolgok kiegészítik az új erényeket. Például a rómaiakban nagyon él a hazafiság és a férfias bátorság szelleme. Ez a két dolog mintegy mítosz náluk. Ne akarjátok lerombolni ezeket; hanem töltsétek el őket új szellemmel: lelkesedjenek azért, hogy Rómát lelkileg is a kereszténység központjává tegyék. Használjátok fel a római férfiasságot arra, hogy erősek legyenek a hitben, amint erősek a harcban. Egy másik példa: Aurea. (Egy fiatal rabszolga leány, akit Jézus megmentett a meggyalázástól, kiváltott a rabszolgaságból, és tanítványává tett.) Az undor attól, hogy durván visszaéljenek vele, a tisztaság szeretetére és a tisztátalanság utálatára ösztönözte őt. Használjátok fel ezt a két dolgot arra, hogy elvezessétek őt a tökéletes tisztaságra, hogy a romlottságot úgy utálja, mint a durva rómaid.

Megértettétek? A szokásokat használjátok fel eszközül megközelítésükre. Ne romboljátok le azokat durván. Nem tudjátok azonnal építeni ilyen módon. Lassan, lassan helyettesítsétek be azokat a dolgokat, amelyeknek nem szabad megmaradniuk az áttértekben, tegyétek ezt szeretettel, türelemmel és kitartással. És mivel a test, főleg a pogányoknál felülkerekedik rajtuk még a megtérés után is, minthogy a pogány világban élnek s az támogatja őket, nagyon törekedjétek arra, hogy megőriztétek őket a testiségtől. Az érteken keresztül a többi is

behatol. Őrkedjete a pogányoknál az érzékiségre, amely – valljuk meg – nagyon erős közöttünk is, és amikor látjátok, hogy a világgal való érintkezés lekoptatja a védő festéket, ne folytassátok a felső rész festését, hanem térjete vissza az alsóhoz, fenntartva az egyensúlyt a lélek és a test, a felső és az alsó között. De kezdjete mindig a testtel, a testi bűnnel, hogy felkészítete őket a Vendég befogadására, aki nem vesz lakást romlott testekben és a testi romlástól büzlő lelkekben... Értete?

És ne féljete attól, hogy megront benneteket, megérintve ruhátokkal az alsó, anyagias részeket azoknál, akiknek lelkét gondozzátok. Bölcs óvatossággal nemcsak hogy a pusztulást kerülhetete el, hanem épülésükre is szolgáltok. Éljete benső összeszedettségben, Istentől táplálva, beburkolva az erényekbe, járjate el óvatosan, főleg amikor mások lelkének legérzékenyebb részével kell foglalkoznotok, és akkor biztosan sikert arattok, és a legmegvetettebb egyéneket is méltókká teszete az égre.

– Mily szép példabeszédet mondtál! Megírom Marciamnak! – mondja a Zelóta.

– És számomra, akit az Úr egészen széppé tesz – mondja lassan, a szavakat keresve Aurea, aki egy ideje ott áll a kert bejáratánál.

– Ó, Aurea! Hallottál minket? – kérdi Jézus.

– Hallgattalak téged. És oly szép! Rosszul tettem?

– Nem, leányom. Régóta vagy itt?

– Nem. És sajnálom, mert nem tudom, mit mondtál előtte. Anyád küldött, hogy megmondjam neked, hamarosan itt az étkezés ideje. A kenyér a kemencében van.

Megtanultam elkészítete... Milyen szép! És megtanultam a vászon kifehérítését; és Anyád két másik példabeszédet mondott nekem a kenyérről és a vászonról.

– Ah, igen? Mit mondott?

– Azt, hogy én olyan vagyok, mint a szitában levő liszt, de a te jóságod megtisztít, a te kegyelmed elkészít, és a te apostolkodásod kialakít, a te szereteted megsüt. Ha engedem, hogy te elkészít engem, akkor a sok korpával kevert durva lisztből az áldozathoz használható lisztté válok, jóvá az Oltár áldozati kenyéréhez. A vászon pedig, amely sötét olajos és durva volt, s amelyet lúggal és ütésekkal megtisztítottak és puhává tettek, most a nap sugarainak hatására fehérré válik. Így tesz velem is Isten Napja, ha én mindig a Nap alatt maradok, és elfogadom a mosást és a megbántásokat is, hogy méltó legyek a királyok Királyához, tehozzád, Uramhoz. Mily szép dolgokat tanulok... Olyannak tűnik előttem, mint egy álom... Szép! Szép! Szép! Itt minden szép... Ne küldj el engem innen, Uram!

(6-952)

Tűz

Jézus Galileában jár apostolaival és néhány tanítványával, amikor észreveszik, hogy egy falu előtt ég a mező. A falubeliek kijönnek, s ellentűzzel próbálják útját állni, de hiába. Ha a tűz eléri a falu előtt lévő kis erdőt, annak gyantatartalmú fái oly erővel fognak égni, hogy az egész falut veszélyeztetik.

Jézus egy dombtetőről karbatett kézzel, mosolyogva figyeli a tűz gyors előrehaladását.

– Szerencsétlen népség! Mindent el fognak veszteni! – mondják sokan. És Jézusra néznek, aki hallgat és mosolyog.

De utána... íme a tűz felé nyújtja karját, és felkiált:

– Állj meg! Aludj ki! Akarom!

És mintha csak egy nagy vékát borítottak volna rá, a tűz megszűnik lángolni, már csak parázslik, majd lilává, szürkévé válik... s utána csak a hold látszik ezüstös fényével.

A falubeliek összegyűlnek, hadonászva, körülnézve, keresve a csoda angyalát...

– Szálljunk le! A faluban szállunk meg. Legalábbis a nőknek tudnak helyet adni. Nekünk elég az erdő is – mondja Jézus.

– De miért mosolyogtál úgy? Boldognak látszottál! – kérdi Péter.

– Majd megtudod beszédemből.

Már félúton vannak a falu felé, amikor a falubeliek észreveszik őket, és felismerik Jézust.

– Ó, mondtam! Csak Ő tudta ezt megtenni! Fussunk elébe, hogy kifejezzük tiszteletünket – kiáltja az egyik falubeli, és Jézus lába elé veti magát.

– Miért hitted, hogy én képes vagyok erre?

– Mert csak a Messiás tudja ezt megtenni.

– És honnan tudod, hogy én vagyok a Messiás? Talán ismersz?

– Nem. De csak a Jó, aki szereti a szegényeket lehetett irgalmas, és csak Isten Szentje parancsolhatott a tűznek, amely engedelmeskedett neki. Legyen áldott a Magasságbeli, aki elküldte nekünk Messiását! És a Messiás, aki időben megérkezett, hogy megmentse házainkat.

– Inkább annak kellene szükségét éreznetek, hogy megmentsem lelketeket.

– Azt megmentjük azáltal, hogy hiszünk benned, és igyekezzünk megtenni, amit tanítasz.

De te megérted, Uram, hogy ha mindent elvesztettünk volna, a szomorúság elgyengíthette volna amúgy is gyenge lelkünket... és odáig juthattunk volna, hogy kételkedünk a Gondviselésben.

– Ki oktatott titeket felőlem?

– Tanítványaid... – Közben összegyűlt Jézus körül a falú apraja-nagyja, mintegy kétszáz ember.

– Béke mindnyájatokkal! Isten angyala megmentett titeket. Dicsérjük együtt az Urat – mondja Jézus.

– Te mentettél meg minket! Te mindig jelen vagy ott, ahol a hívek hisznek benned! – mondják sokan az asszonyok közül... És a férfiak helyeslik.

– Igen. Ahol hisznek bennem, ott jelen van a Gondviselés. De mind a lelki, mind az anyagi dolgokban állandóan okosan kell eljárni. Mi indította el a tüzet? Valószínűleg egy szikra, amely a ti tűzhelyetekből pattant ki, vagy egy gyermek, aki azzal szórakozott, hogy meggyújtott egy faágat, s utána a korára jellemző gondatlansággal eldobta. Valóban szép látni egy tüzes nyilat, amely megvilágítja a sötétedő levegőt. De látjátok, mit tehet egy meggondolatlanság! Nagy kárt okozhat. Egy szikra, egy ágacska, amelyik a száraz avarfüre esik elég ahhoz, hogy lángba borítson egy egész völgyet, és ha az Örökkévaló nem küldött

volna engem, az egész erdő parázstartóvá vált volna, és a tűz felemésztette volna javaitokat és életeteket.

Így van a lelki dolgokkal is. Állandóan óvatosan figyelni kell, nehogy egy tüzes nyíl, egy szikra elhamvassa hiteteket, miután szívetekben melengettetek egy olyan tüzet, amelyet azok gyújtottak ki, akik gyűlölnék engem, s akik meg akarnak fosztani engem híveimtől. Itt az idejében megállított tűz hasznossá vált, pedig kárt okozhatott volna. Felégette a haszontalan bozótokat, amelyeket nőni engedtetek a völgyben, és előkészítette számotokra a pusztítással és a hamuval való trágyázással a földet, hogy ha akarjátok, hasznosan gyümölcsöztessétek, megművelve azt. De a szívekben ennek ugyancsak az ellenkezője történik! Amikor a Jó egészen kipusztul belőle, semmi se képes ott kinőni, kivéve az ördög alamjaként szolgáló túskebokokat.

Jegyezzétek meg ezt, és örökjétek, nehogy ellenségeim sugallatai pokoli szikrákként bejuthassanak szívetekbe. Álljatok készen az ellentűz alkalmazására. És mi ez az ellentűz? A mind erősebbé váló hit, a rendíthetetlen akarat, hogy Istenéi legyetek. A szent Tűzhöz tartozás. Mert a tűz nem eszik tüzet. Ha ti az igaz Isten szeretetének tüze vagytok, az istengyűlölet tüze nem árthat nektek. A szeretet Tüze legyőz minden más tüzet. Az én tanításom a szeretet, és aki azt elfogadja, belép a Szeretet Tüzébe, és többé nem gyötörheti az ördög tüze.

Miközben azon a dombon állva figyeltem a gallyak égését, és hallottam lelketek szavát Uratokhoz, Istenetekhez, és még inkább, amikor láttam, hogy igyekezeteknek nem sikerült kioltani a lángokat, mosolyogtam. És egyik apostolom megkérdezte: „Miért mosolyogsz?” Megígértem neki: „Megmondom neked, amikor majd beszélek a megmentettekhez.” Most megteszem. Mosolyogtam, mert arra gondoltam, hogy amint a lángok gyorsan terjedtek a völgy avarfüvében, és hiába igyekeztetek azt megállítani, úgy az én tanításom is elterjed majd a világon, és hiába üldözik majd azok, akik nem akarják a Világosságot. Világosság lesz. Megtisztulás lesz. Jótékony lesz. Mennyi kis kígyó pusztult el ezek között a lángok között, és velük együtt más kártevők. Féltek a völgytől, mert sok vipera volt benne. Íme, egyetlen egy sem maradt meg belőlük. Hasonlóképpen a világ is megszabadul majd sok tévtantól, sok bűntől, sok fájdalomtól, amikor megismer engem, és amikor tanításom tüze megtisztítja. Miután megtisztult és megszabadult sok haszontalan növénytől, alkalmassá válik a mag számára, gazdaggá válik szent gyümölcsökre.

Ezért mosolyogtam... Láttam az előrehaladó tűzben, a világban elterjedő tanításom jelképét. Utána a felebarát szeretete, amely sohasem válik el az Úr szeretetétől, eszembe juttatta szükségéteket. És lelki tekintetemet Isten érdekeinek szemléléséről a testvérek szükségletére irányítottam, és megállítottam a tüzet, hogy örvendezve dicsérjétek az Urat. Lássátok azért, hogy gondolatom, amely az Istenhez emelkedett nem távozott el, sőt még erősebbé vált, mert az Istennel való egyesülés mindig növeli képességünket, és utána az a tiétekkel együtt ismét visszazállt Istenhez. Ilyen módon a szeretet által egyesítettem az Atya érdekeit testvéreimével. Ti is hasonlóképpen tegyetek jövő életetekben.

És most ezeknek az asszonyoknak éjjeli szállást kérek tőletek. A hold lenyugszik, és a tűz visszatartott minket utunkban. Azért nem tudunk tovább menni a közeli városig.

– Jöjjetek! Jöjjetek! Van hely mindnyájatok számára. Tető nélkül maradhattunk volna. Házaink a tieitek. Szegények, de tiszták. Jöjjetek! Jöjjetek, és áldást hoztok ránk – kiáltozzák mindnyájan.

Az iker fügefafa – Házastársak

Jézus úton van apostolaival Ezdrelon síkságáról Tarichea felé. Három másik apostolt Marciammal együtt Názáretbe küldött, hogy Anyjával és Alfeus feleségével menjenek Tiberiásba. Útközben az apostolok, akik Jézussal maradtak, Marciam erényeiről beszélgetnek, s arról, miként kívánják segíteni őt. Bertalan csekélységnek tartja a pénzt, amit erre felajánl. Jézus ezzel kapcsolatban mondja:

– A te szereteted egy tanítványtárs iránt nem csekélység. Mert minden szeretetből fakadó tettnek nagy az értéke.

Ti most kialakítjátok magatokban a felebarát szeretetét, amely Isten alapvető Törvényének második része, amit azonban Izraelben nagyon elhanyagolnak. Sok aprólékos parancs követte Sínai Törvényét, amely rövidségében is következetes és teljes. Eltorzították az alapvető törvény első részét. Lecsökkentették azt külsőséges szertartások tömegévé. Hiányzik azonban a veleje, az, ami értékes benne: az igazság, azaz hiányzik a tevékeny bensőséges ragaszkodás, amely teljessé tesz minden külső tiszteletet, és ami legyőzi a kísértéseket.

Mit ér Isten szemében a tisztelet mutogatása, amikor valaki szíve mélyén nem szereti Istent, nem semmisül meg Isten tiszteletteljes szeretetében, nem dicséri és csodálja Őt mindazért, amit tett, és elsősorban a földi teremtmények remekművéért; az emberért? Látjátok hová jutott Izrael tévedése? A kezdetben két parancsot formáltak az egyből, és utána fokozatosan hanyatló lelkülettel szépen levágták a másodikat az elsőről, mintha valami haszontalan ág lett volna.

Nem volt haszontalan ág, sőt két ágról sem volt szó. Egyetlen törzs volt, amely alapjától kezdve a kettős szeretet egyetlen erényével volt feldíszítve. Nézzétek azt a nagy fügefát ott fenn, azon a dombon! Magától nőtt ki, s amint kinőtt a földből két ág alakult ki, de annyira összetartoznak, hogy még kérgük is egymáshoz tapad. De mindegyik ága saját lombját fejlesztette ki, oly rendkívüli módon, hogy róla „Az iker fügefafa házának” nevezték el ezt a kis falut a dombon. Nos, ha valaki szét akarná választani a két törzset, amely alapjában véve egyetlen egy törzs, fejszét vagy fűrészelt kellene használnia. De mi történne? Elpusztulna a fa, vagy ha sikerülne elválasztani a kettőt, s az egyik megmaradna, a másik kérelhetetlenül elpusztulna. Amelyik megmaradna, valószínűleg többé nem hozna gyümölcsöt, vagy csak nagyon keveset teremne.

Ugyanezt történt Izraelben. Ketté akarták választani, el akarták választani a két annyira egybetartozó részt, hogy azok valójában egyetlen dolgot alkottak. Javítani akartak azon, ami tökéletes volt. Mert Istennek minden műve, minden gondolata, minden szava tökéletes. Mert ha Isten a Sínain egyetlen parancsként megparancsolta, hogy szeressék a Legszentebb Istent és a felebarátot, akkor világos, hogy nem két parancsot adott, amelyeket a gyakorlatban egymástól függetlenül lehet teljesíteni, hanem csak egyet.

Sose elég számomra, hogy kiképezzelek titeket erre a fenséges erényre, amely a legnagyobb mind között, amely a lélekkel az égbe száll, mert az egyetlen, ami megmarad az égben. Sürgetem ezt, amely élteti a lélek egész életét; és amely elveszti életét, ha elvesz a Szeretet, mert elveszti Istent.

Idehallgassatok! Gondoljátok el, hogy ajtótokon egy nap bekopogtat egy nagyon gazdag házaspár azért, hogy ott lakják egész életében. Azt mondhatjátok-e nekik: „Elfogadjuk a férjet, de nem a feleségét”? A férj kétségtelenül azt válaszolná: „Ez nem lehetséges, mert én nem válhatok el testem testétől. Ha ti nem akarjátok befogadni feleségemet, én sem maradhatok nálatok, és elmegyek minden kincsemmel, amelyben részesedtetek volna.”

Isten össze van kötve a felebarát szeretetével. Az sokkal igazabban és bensőségebben az Ő Lelkének a lelke, mint a két házastárs, akik bensőségesen szeretik egymást. Isten maga a Szeretet. A felebaráti szeretet csak a nyilvánvalóbb, jobban észlelhető szempontja a Szeretetnek. Minden sajátsága között ez a sajátságok királya, eredete, mert Isten minden sajátsága a szeretetből ered. Mi az Ő Hatalma, ha nem szeretetének működése? Mi az Ő Bölcsessége, ha nem az Ő tanító szeretete? Mi az Ő Irgalmassága, ha nem az Ő megbocsátó szeretete? Mi az Ő Igazságossága, ha nem az Ő kormányzó szeretete? És így folytathatnám Isten számtalan sajátságán keresztül.

Most, abból, amit mondok, gondolhatjátok, hogy akiben nincs szeretet, az birtokában van-e Istennek. Nincs. Azt gondoljátok, hogy valaki elnyerheti Istent, de nem a szeretetet? A szeretet, amely egyetlen, átöleli a Teremtőt és a teremtményt, és nem lehet csak a felét birtokolni. Nem lehet csak a Teremtőt szeretni anélkül, hogy ne szeretnénk a másik felet: a felebarátot is. Isten a teremtményekben van. Ott van kitörölhetetlen jelével, atyai, jegyesi, királyi jogaival. A lélek az Ő trónja, teste, temploma. Nos, aki nem szereti egy testvérét, hanem megveti őt, az megveti, fájdalmat okoz, félreismeri testvére házának Urát, testvére Királyát, Atyját, Jegyesét. Természetes, hogy ez a nagy Lény, aki a Minden, aki jelen van egy testvérben, minden testvérben, saját sérelmének tekinti a megbántást, ami a kisebb lényt, a Minden részét, azaz az egyes embert éri. Ezért tanítottalak titeket az irgalmasság testi és lelki cselekedeteire, ezért tanítottalak titeket arra, hogy ne vigyétek bűnbe testvéreiteket, ezért tanítottalak titeket arra, hogy ne ítéljétek, ne vessétek meg, ne utasítsátok el a testvéreket, akár jók azok, akár nem jók, hívek vagy pogányok, barátok vagy ellenségek, gazdagok vagy szegények. (Vö. 1 Jn 4,7-5,4)

Amikor egy nászágyon megfogon valaki, ez ugyanúgy történik akkor, ha a nászágy aranyból van, vagy alom egy istállóban. A teremtmény, aki kialakul a királynő méhében, nem különbözik attól, aki a koldus méhében alakul ki. A foganás és az új lény kialakulása egyforma mindenben a földön, bármi legyen is vallásuk. Minden teremtmény ugyanúgy születik, amint Ábel és Káin született Éva méhéből.

A foganás, kialakulás és születés azonosságának az emberek gyermekeinél és a föld asszonyainál megfelel egy másik egyenlőség az égben: a lélek teremtése a magzat számára, hogy ember legyen és ne állat, és hogy társa legyen attól a pillanattól, amelytől Isten megteremtette egészen haláláig, és túlélje azt, várakozva az általános feltámadásra. Akkor ismét egyesül a feltámadt testtel és vele együtt részesül a jutalomban vagy a büntetésben. Jutalomban vagy büntetésben földi életében végzett cselekedetei szerint. Mert ne gondoljátok, hogy a Szeretet igazságtalan, és pusztán azért, mert sokan nem Izraelből vagy Krisztustól valók, örökké jutalom nélkül maradnak, jóllehet erényesek abban a vallásban, amelynek igazságáról meg vannak győződve. A világ vége után nem marad meg más erény, csak a Szeretet, azaz az egyesülés az összes igaz életet élt teremtmény Teremtőjével. Nem lesz sok mennyország, egy a zsidóknak, egy a keresztényeknek, egy a katolikusoknak, egy a pogányoknak egy a barbároknak. Csak egyetlen egy mennyország lesz. És csak egy jutalom lesz: Isten, a Teremtő, aki ismét egyesíti igaz életet élt teremtményeit, akikben a szentek lelkének és testének szépségében önmagát csodálja az Atya és az Isten örömeivel. Csak egy Úr lesz. Nem pedig egy Úr Izrael számára, egy a kereszténység és egy a másvallásúak számára.

Most egy nagy igazságot nyilatkoztatok ki nektek. Jegyezzétek meg! Adjátok tovább utódaitoknak! Ne várjátok mindig, hogy a Szentlélek a homályban töltött évek vagy századok után világítsa meg az igazságot. Halljátok! Ti talán azt mondjátok: „De akkor miféle igazság az, hogy akik a szent valláshoz tartoznak, a világ végén egyforma elbánásban részesülnek a pogányokkal?” Azt válaszolom nektek: Ez ugyanúgy igazságos, mint az, hogy akik jóllehet a szent valláshoz tartoztak, de nem éltek szent életet, nem lesznek boldogok. Egy erényes pogány csak azért, mert kiválóan erényesen élt, meggyőződve, hogy az ő vallása jó, a végén a

mennybe kerül. Mikor? A világ végén, amikor a múlt négy tartózkodási helyéből csak kettő marad meg: azaz a Paradicsom és a pokol. Mert az Igazság abban a pillanatban csak a két örök országot tudja megőrizni és adni azoknak, akik szabad akarattal választották a jó gyümölcsöket vagy akarták a rossz gyümölcsöket. De mennyit kell várakoznia előbb egy erényes pogánynak arra, hogy elérje ezt a jutalmat!... Erre nem gondoltok? És ez a várakozás tisztítja meg azok lelkét, akik a megváltás pillanata óta igaz életet éltek más vallásokban, de nem tudták elfogadni az igaz hitet. A Megváltást és az azt követő összes csodát ugyan igazolni fogják, és az Evangéliumot hirdetik majd az egész világon, de ők az igaz hit létezését nem ismerték meg, vagy nem győződtek meg annak valódiságáról. Ezek számára a limbus tartani fog századokon keresztül egészen a világ végéig. Az igaz Istenben hívők számára, akik nem tudtak hősiezen szent életet élni, hosszú tisztítóút vár, és néhány számára ez csak a világ végén ér véget. (A fordító megjegyzése: Az itt említett, megváltás utáni limbus nem hittétel, de bizonyos egyházi iratokból következtetni lehet rá, amint azt az olasz mű kiadója a függelékben bőségesen kifejti.)

De a kiengesztelés és a várakozás után a jók, bármi legyen is eredetük, mind Isten jobbján lesznek; a rosszak, bármi legyen is származásuk, a balján, és utána a rettenetes pokolban, miközben az Üdvözítő belép a jókkal az örök Országba.

– Uram, bocsáss meg, ha nem értelek meg. Amit mondtál nagyon nehéz... legalábbis számomra... Te azt mondod, hogy az Üdvözítő vagy és megváltod azokat, akik hisznek benned. És akkor azok, akik nem hisznek, vagy azért, mert nem ismertek meg téged, mivel előbb éltek, vagy azért – nagyon nagy a világ! – mert nem jutott el hozzájuk híred, hogyan üdvözülhetnek? – kérdi Bertalan.

– Megmondtam neked: igaz életük által, jócselekedeteik által, hitük által, amelyet igaznak tartanak.

– De nem fordulnak az Üdvözítőhöz...

– De az Üdvözítő értük is szenved majd. Nem gondolsz arra, Bertalan, hogy milyen nagy értéke lesz az Istenember érdemeinek?

– Uram, mindig kisebb Isten érdemeinél, amelyben öröktől fogva részesülsz.

– Helyes és nem helyes válaszod. Azt mondod, Isten érdemei végtelenek. Minden végtelen Istenben. De Istennek nincsenek érdemei abban az értelemben, hogy kiérdemelte volna azokat. Vannak sajátságai, saját erényei. Ő Az, Aki: a Tökéletesség, a Végtelen, a Mindenható. De ahhoz, hogy érdemeljen valaki valamit, a mi természetünket meghaladó dolgot kell erőteljesen véghezvinnünk. Például nem érdemszerző az evés. De érdemszerző lehet, ha keveset eszünk, igazi áldozatot hozunk azért, hogy amit megtakarítunk, a szegényeknek adjuk. Nem érdemszerző a hallgatás. De azzá lesz, ha hallgatunk, s nem utasítunk vissza egy sértést. És így tovább.

Most megérted, hogy Istennek nincs szüksége arra, hogy kényszerítse magát, hiszen Ő a Tökéletes, a Végtelen. De az Istenember tudja kényszeríteni magát, megalázva végtelen isteni természetét az emberi korlátozottságok révén, legyőzve az emberi természetet, amely nem hiányzik belőle se nem jelképes értelmű, hanem valóságos, annak minden érzékével és érzelmével, a szenvedés és halál lehetőségével, szabad akaratával.

Senki sem szereti a halált, főleg nem, ha az fájdalmas, korai és meg nem érdemelt. Senki sem szereti. Mégis minden embernek meg kell halnia. Azért ugyanazzal a nyugalommal kellene néznie a halálra, mint amivel látja, hogy minden véget ér, ami él. Mégis, én kényszerítem emberségemet arra, hogy szeresse a halált. Nem csak ezt. Én azért választottam az életet, hogy meghalassak. Az emberiségért. Azért én, az én istenemberi ruhámban elnyerem azokat az érdemeket, amelyeket nem szerezhettem volna meg, ha (pusztán) Isten maradtam volna. És ezek végtelenek, mind azért, mert az isteni természet által szerzem meg azokat, amely egyesül az emberi természettel, mind pedig a szeretet és az engedelmesség erénye által, amelyekkel magamat olyan körülményekbe helyeztem, hogy kiérdemeljem

azokat, a lelkerősség, az igazságosság, a mértékletesség, az okosság erénye által, minden erény által, amely szívemben van, hogy azt elfogadhatóvá tegye Isten, Atyám számára. Az én hatalmam végtelen, nemcsak mint Istené, hanem mint emberé is, aki feláldozza magát mindenkiért, aki elér a szeretet végső határáig. Az áldozat adja az érdemet. Minél nagyobb az áldozat, annál nagyobb az érdem. Ha teljes az áldozat, teljes az érdem. Tökéletes az áldozat, tökéletes az érdem. És felhasználható az Áldozat szent akarata szerint, akinek az Atya azt mondja: „Legyen, amint akarsz!”, mert Ő mérték nélkül szerette Őt és a felebarátot.

Íme, mondom nektek: a legszegényebb ember a leggazdagabbá lehet, és végtelenül sok testvérével tehet jót, ha tud szeretni az áldozathozásig. Mondom nektek: még ha egy darab kenyerek sincs, sem egy pohár vizetek, sem egy ruhadarabotok, mindig jót tehettek. Hogyan? Imádkozva és szenvedve a testvérekért. Kivel tehettek jót? Mindenkiel. Milyen módon? Ezernyi módon, amely mind szent, mert ha tudtok szeretni, úgy tudtok működni, mint Isten, úgy tanítotok, bocsáttok meg, kormányoztok, és mint az Istenember, megváltotok.

– Ó Uram, add nekünk ezt a szeretetet! – sóhajt fel János.

– Isten megadja nektek, mert önmagát ajándékozza nektek. De nektek el kell fogadnotok, és mindig tökéletesen kell gyakorolnotok! Semmiféle esemény sem szakíthat el titeket a szeretettől. (Vö. 1 Kor 13. Róm 8,35) A testiektől kezdve a lelkiekig. Minden szeretettel történjék és a szeretetért. Szenteljétek meg cselekedeteiteket, napotokat, tegyétek vele ízéssé imáitokat, világítsa meg, amit tesztek. A szeretet fény, íz, megszentelődés. Nélküle semmit sem érnek a szertartások, hiábavalók az imák, hamisak a felajánlások. Igazán mondom nektek, hogy a mosoly, amellyel egy szegény testvéreként üdvözöl titeket többet ér, mint egy zsák pénz, amit valaki lábatok elé vethetne csak azért, hogy észrevegyétek őt. Értsetek ahhoz, hogy szeressetek, és Isten mindig veletek lesz.

– Taníts meg minket Uram, így szeretni!

– Két éve már, hogy erre tanítalak titeket. Tegyetek úgy, amint engem láttok cselekedni, és a szeretetben lesztek, és a szeretet bennetek lesz, és pecsétként lesz fölöttetek, az lesz a kenet, a korona, amely igazán megismertet titeket, mint a Szeretet Istenének szolgáit.

(6-1016)

A poros szőlőtő

Jézus és az apostolok egy tiberiási tanítványnál várják ki a vihar elvonulását. Kint villámlik és szakad az eső. József, a házigazda megjegyzi:

– A falak már nem hültek le többé, annyira égette őket a nap. Jól jött ez az eső. Szőlőtőm levelei összekunkorodtak, porosak voltak... Öntöztem a tövénél... de hát... mit ér egy kis víz, amikor a többi mind tüzes?

– Inkább árt, mint segít, barátom – véli Bertalan. – A növényeknek szükségük van az ég vizére, mert a levelek is isznak, nemde? Nem így látszik, de így van. A gyökerek, a gyökerek! Rendben van! De az ágak is fontosak, és azoknak is vannak igényeik...

– Nem úgy tűnik neked, Mester, hogy Bertalan felvet egy tárgyat egy szép példabeszédhez? – kérdi a Zelóta, beszédre ösztönözve Jézust.

De Jézus a kisgyermeket ringatja, aki fél a villámoktól. Nem mond példabeszédet, de helyeselve kérdi:

– És te hogyan fejtenéd ki?

– Biztosan rosszul, Mester. Én nem vagyok te...

– Mondd, ahogy tudod! Nagyon jó szolgálatot fog tenni nektek, ha példabeszédekkel prédikáltok. Szokjatok hozzá! Hallgatlak, Simon...

– Ó,... Te Mester vagy... én ostoba... De engedelmeskedem. Azt mondanám: Egy embernek volt egy szép szőlőtöve. De nem volt szőlőskertje, azért házának kertjében ültette el, hogy felfusson a teraszra, és árnyékot adjon, és szőlőfürtöket teremjen. És sok gondot fordított szőlőtőjére. De az háza közepe táján nőtt, közel az úthoz, és azért a konyha és a kemence füstje és az út pora rászállt a szőlőtőre és befedte. Addig, míg az égből leszálló tavaszi esőktől megtisztultak a szőlő levelei, élvezték a napot és a levegőt anélkül, hogy felületükön ronda piszokréteg keletkezett volna. De amikor jött a nyár, többé nem esett eső az égből. A füst, a por, a madarak ürülete lerakódott rétegekben a levelekre, s közben a tüzes nap túlságosan kiszáritotta őket. A szőlőtő gazdája megöntözte a gyökereit, s azért a növény nem halt el, de csak nehezen élt tovább, mert a gyökerek által felszívott víz csak bensejét táplálta, a nyomorúságos levelek nem örvendtek neki. Sőt, a kiégett földről, amelyet kevés vízzel öntözött meg, felszállt a gőzölgő víz és kárt okozott a levelekben, gennyes pattanásokhoz hasonló foltokat hozva létre rajtuk. De végül jött egy nagy eső az égből, és leszállt az ágakra, a levelekre, a szőlőfürtökre, a törzsre, kioltotta a fal és a föld forróságát. Amikor a vihar elvonult, a szőlőtő gazdája látta, hogy szőlője megtisztult, friss, örül, és másokat is megörvendeztet a nyugodt ég alatt.

Íme, ez a példabeszéd.

– Jól van. De mi a párhuzam az emberrel?...

– Mester, ez rád tartozik.

– Nem. Alkalmazd te. Testvérek között vagyunk, nem kell félned attól, hogy lejáratod magadat.

– Ami a lejáratást illeti, attól nem félek, mint valami fájdalmas dologtól. Sőt, szeretem, mert arra szolgál, hogy alázatos maradjak. De nem akarok téves dolgokat mondani...

– Majd én kijavítlak.

– Ó, akkor hát! Nos, én azt mondanám: Ez történik azzal az emberrel, aki nem él elszigetelten Isten kertjében, hanem a világi dolgok közepette él, azok porában és füstjében. Azok lassan lerakódnak rá, mintegy észrevétlenül, és ő terméketlenül találja magát lelkiileg, az emberi dolgok kérge alatt, olyannyira, hogy az Isten enyhe szellője és a Bölcsesség napja többé nem segíthetik őt. És hasztalanul próbálja gondozni egy kis vízzel, amit a gyakorlatokkal húz fel és nagy jóindulattal az alsóbb résznek ad, oly módon, hogy a felső

rész nem élvezi azt... Jaj annak az embernek, aki nem mossa meg magát az ég vizével, amely megtisztítja a piszoktól, kioltja a szenvedélyek tüzeit, és igazán táplálja egész énjét. Ezzel be is fejeztem.

– Jól mondtad. Én még azt is hozzátenném, hogy az ember különbözik a növénytől. A növénynek nincs szabad akarata, és a földhöz van szögezve, azért nem mehet el szabadon, hogy keresse azt, ami segíti, és elmeneküljön attól, ami árt neki. Az ember tud járni, keresni képes az ég vizét, és el tud menekülni a portól, a füsttől és a test, a világ és az ördög tüzeitől. Így teljesebb lenne a tanítás.

– Köszönöm, Mester! Gondolni fogok rá – válaszolja a Zelóta.

– Nem vagyunk egyedül... a világban élünk... azért... – mondja Iskarióti Júdás.

– Micsoda: azért? Azt akarod mondani, hogy Simon ostobaságokat mondott? – kérdi Júdás, Alfeus fia.

– Nem azt mondom. Azt mondom, hogy nem tudjuk elszigetelni magunkat... kényszerülve vagyunk arra, hogy a világ pora beborítson minket.

– A Mester és Simon épp azt mondják, hogy keresnünk kell az ég vizét, hogy tisztán tartsuk magunkat annak ellenére, hogy a világ körülöttünk van – mondja Jakab, Alfeus fia.

– Nem vitás! De mindig készen áll az ég vize, hogy megtisztítsuk magunkat?

– Igen! – mondja határozottan János.

– Igen? És hol találod meg?

– A szeretetben.

– A szeretet tűz. Még jobban éget téged.

– Igen, tűz, de víz is, amely lemos. Mert eltávolítja mindazt, ami földi, és megadja mindazt, ami az égé.

– Olyan műveletek ezek, amelyeket nem értek meg. Elveszi, megadja...

– Igen. Nem vagyok bolond. Azt mondom, hogy elveszi azt, ami emberi eredetű, és megadja neked azt, ami Istentől jön és azért isteni. És az isteni dolog csak táplálni és megszentelni tud. Napról napra a szeretet letörli rólad azt, amit a világtól kaptál.

Júdás vissza akar vágni, de a kisgyermek Jézus ölében azt mondja:

– Egy másik szép, szép példabeszédet... nekem!... – és ezzel eltereli a figyelmet a beszélgetés tárgyáról. (Lásd ezt a példabeszédet a következő fejezetben.)

Az édesanya

Ez a példabeszéd közvetlenül az előző után hangzott el. Egy kisgyermek, aki Jézus ölében ül, kéri Őt, hogy mondjon egy másik szép példabeszédet... az ő számára. Jézus megkérdezi tőle:

– Miről, gyermekem?

A kisgyerek körülnéz, és megtalálja. Egyik apró ujjával anyjára mutat, és azt mondja:

– A mamáról.

– A mama, lelke és teste által az, aki Isten számotokra. Mit tesz veled mamád? Vigyáz rád, gondoz, tanít, szeret, megóv attól, hogy rosszat tégy, szeretetének szárnya alatt tart téged, mint a galamb teszi kicsinyeivel. És a mamának engedelmeskedni kell, szeretni kell őt, mert mindent a mi javunkra tesz. A jó Isten is, sokkal tökéletesebben, mint a legtökéletesebb mamák, szeretetének szárnyai alatt tartja gyermekeit, megvédi, tanítja, segíti őket, éjjel nappal rájuk gondol. De a jó Istennek is ugyanúgy engedelmeskedni kell, sőt sokkal inkább, mint a mamának – mert a mama a legnagyobb szeretet a földön, de Isten a legnagyobb és örök szeretet a földön és az égben – és szeretni kell Őt, mert mindent a mi javunkra tesz...

– Még a villámokat is? – szakítja félbe a kisgyerek, mert nagyon fél a villámoktól.

– Azokat is.

– Miért?

– Mert megtisztítják az eget és a levegőt, és...

– És utána jön a szivárvány!... – kiált fel Péter, aki az ajtóban áll. És hozzáteszi: – Jöjj kis galambom, hogy megmutassam neked. Nézd, milyen szép!...

És Péter megmutatja a kicsinek a hatalmas, szép szivárványt a felfrissült levegőben.

(6-1030)

A hajós

Jézus Péter bárkájában van Anyjával, Kleofás feleségével, Marciammal, Mátéval, Jakabbal, Alfeus fiával, és Magdala felé tartanak. Sok más bárka követi őket, köztük a rómaiak bárkája is, akik ügyes hajósok. A tó vize csendes, esteledik. Péter, akinek mestersége a halászat, nem szívleli a rómaiakat, akik csak szórakozásból csónakáznak. Dörmög ellenük:

– Tömjénjeikkel, virágjaikkal, illatszereikkel és más ördögi dolgokkal megrontják a vizet; rikoltozásukkal és beszédükkel, zajongásukkal megzavarják a halakat; füstölgő lámpásaikkal elriasztják őket. Átkozott hálóikkal, amelyeket másokra való tekintet nélkül vetnek a vízbe, tönkreteszik a mély vizeket és a halak szaporodó helyeit... El kellene tiltani őket. Galilea tengere a galileaiaké és a halászoké, nem pedig a prostituáltaké és a hozzájuk hasonlóké... Ha én lennék az úr! Megmutatnám nekik, a бүdös pogány bárkáknak, az úszó büntanyáknak, a hajózó hálófülkéknek, amelyeket ide is elhoznak, Istennek erre a vizeire, a mi Istenünkére... Ó, de vigyázatok! Egyenesen felénk tartanak! De láthatják!...

Jézus félbeszakítja Péter vádlóbeszédét, amelybe egész belevörösödött, mintha a pokoli hatalmakkal küszködne, és békés mosollyal mondja neki:

– De jó, hogy nem te vagy az úr. Szerencse, hogy nem vagy az! Számukra is szerencse, számokra is. Mert meggátolnád őket, hogy kövessenek egy jó ösztönzést, amelyet lelkükben éreznek – amely pogány ugyan, de természetesen jó – s amely ösztönzést az Örök Irgalom adott lelkükbe, hogy irányítsa ezeket a teremtményeit, akik nem hibásak azért, hogy a római nép gyermekeiként születtek és nem zsidókként. Isten irgalmasan tekint rájuk, mert látja jóra való törekvésüket. Te pedig rosszul tettél, mert vétettél a szeretet és az alázatosság ellen...

– Alázatosság? Nem látom... Ha a tó ura lennék, úgy rendelkezhetnék, amint nekem tetszik.

– Nem, Simon, Jónás fia. Nem. Tévedsz. Azok a dolgok is, amelyek hozzánk tartoznak, azért tartoznak hozzánk, mert Isten megengedi. Jóllehet egy kis ideig birtokoljuk azokat, mindig arra kell gondolnunk, hogy egyedül Isten az, aki mindennek az ura, akit nem korlátoz ebben sem idő, sem más mérték. Csak Egyetlen Úr van. Az emberek... Ó, ők csak kezelői a nagy Teremtés egy parányi részének. De az Úr Ó, az én Atyám, a tiéd, és minden élő Atyja. Azon kívül Ó Isten, a legtökéletesebb, minden gondolatában és cselekedetében. Nos, ha Isten jóságosan tekint ezeknek a pogány szíveknek az Igazság felé törekvésére, és nemcsak nézi őket, hanem kegyeivel segíti is ezt a törekvést, mind jobban erősítve azt a Jó irányában, nemde úgy tűnik neked, ember, hogy amikor meg akarod gátolni őket, tulajdonképpen Istent akarod meggátolni cselekvésmódjában? És mikor akadályoz meg valaki egy dolgot? Akkor, amikor nem tartja azt jónak. Te azért azt gondoltad Istenedről, hogy nem jól jár el.. Nos, ha nem jó megítélni a testvéreket, mert minden embernek vannak hibái, és megismerő és ítélőképessége oly korlátozott, hogy tíz eset közül hétszer tévesen ítél, akkor teljesen rossz elítélni Isten cselekvésmódját. Simon, Simon! Lucifer gondolatban el akarta ítélni Istent, és tévedésről vádolva Őt, saját magát akarta Isten helyébe tenni, igazságosabbnak vélve magát Önála. Tudod, Simon, mi történt Luciferrel. És tudod, hogy minden fájdalom, amit elszenvedünk, ebből a kevélységből ered...

– Igazad van, Mester! Én nagyon nyomorúságos vagyok! Bocsáss meg nekem, Mester!

És Péter, aki mindig szenvedélyes, elengedi a bárka kormányát, hogy Jézus lába elé boruljon. Közben a bárka, hirtelenül magára hagyva, és éppen egy vízsodrásban lévén, eltér útjából, és félelmetesen oldalra dől. Kleofás felesége és Johanna sikoltozik, és kiáltások hallatszanak egy könnyű bárkáról, ami közelébe kerül Péter nehéz bárkájának. Szerencsére Máté gyorsan megragadja a kormányt, és a bárka félelmetes ringások után visszanyeri egyensúlyát, és hála a többiek erőteljes evezésének, a bárkák eltávolodnak egymástól.

– Hé Simon! Egyszer te leszoltad a rómaiakat, hitvány hajósoknak nevezve őket, mert közel jöttek hozzád. De most te követtél el oktalanságot... És épp az ő szemük láttára. Nézd, mindnyájan felálltak, hogy lássák... – mondja csípősen az Iskarióti, a római bárkák felé mutatva, amelyek már nagy közel vannak.

– Elvesztettél egy vesszőkosarat és egy kis vödröt is, Simon. Akarod, hogy megpróbáljuk kihalászni kampókkal? – kérdi Jakab, Zebedeus fia, aki egy közeli bárkán van, mert az eset után mindnyájan összegyülekeztek Péter bárkája körül.

– De hogyan tehetted ezt? Sose történt ez veled! – kiált fel András egy másik bárkáról.

Péter válaszol mindegyiknek, egyiknek a másik után, miközben a többiek szinte egyszerre beszélnek.

– Láttak engem? Nem számít! Ha láthatták volna szívemet is, és... Jól van, ezt ne mondd meg nekik, Péter... De te tudod, hogy ez nem rossz számomra. Nem rossz kezelés, jó ügyért történt, ami alázatossá tehet engem... Ne törődj vele, Jakab! Az öreg dolgok a fenékre sülyedtek... Jobb lenne magam mögé vetni ezt az öregembert is, amely ellenáll bennem! Szívesen elvesztenék mindent, még a bárkát is, csak lennék egészen olyan, amilyenek a Mester akar. Hogyan tettem? Eh! Megmutatkoztam kevélységemben, aki még Istent is ki akarja okítani a lelkiekben, én, aki még a bárka dolgaiban is egy kis állat vagyok... Jó ez nekem. Példabeszéddé tettem magamat... Nem igaz, Mester?

Jézus nevetve bólint... A hajó farában ül, szokásos helyén, fehér ruhában, a szellőtől kissé hullámzó hajjal, mint a béke fényes angyala.

A római bárkák felcsatlakoztak.

– Pompás kis hajóik vannak, és tökéletes a vitorlájuk... és hajósaik is. Gyorsak, mint a sirályok! Kihasználnak minden kis szelet, minden vízáramlást...

– Szinte mindnyájan krétai rabszolgák vagy Nílus-vidéki evezősök – magyarázza Johanna.

– A delta hajósa a legtapasztaltabbak, és ugyanúgy a krétaiak. De sok itáliai is jó... Átmennek a kalábriai szirtek között... a legjobbak... – jegyzi meg valaki.

A bárkák elérkeznek Magdala elé. Jézus a bárkában marad, s onnan beszél a parton összegyűlt népnek, és a körülötte álló bárkákon levőknek. Hallgatják Őt a rómaiak is.

– Béke veletek! – kezdi Jézus, biztosan állva a bárkában, annak kis ingadozása ellenére is, karját áldásra tárva a nép felé. Lassan beszél, hogy jól hallják mindnyájan.

Az imént egyik apostolom egy példabeszédet javasolt nekem, és most elmondom nektek, hogy sokak számára hasznossá váljék, feltéve, hogy mindnyájan megértik. Hallgassátok!

Egy ember, egy csendes este a tavon hajózva, magabiztosan feltételezte, hogy neki nincsenek hibái. Nagyon tapasztalt ember volt a hajózásban, és azért úgy érezte, mások fölött áll, akikkel a tavon találkozott. Ezek közül sokan kedvtelésből jöttek oda, és ezért nem volt oly tapasztalatuk, mint azoknak, akiknek ez a kenyérkeresetük. Azonkívül, ez az ember jó izraelita volt, és azt gondolta, birtokában van minden erénynek. Valóban jó ember volt.

Nos, amikor egy este biztos kézzel hajózott, megengedte magának, hogy ítéletet mondjon felebarátjai fölött. Olyan felebarátjai fölött, akik szerinte oly távol álltak tőle, hogy nem is számítottak felebarátnak. Nem kötötte össze őket vele sem nemzetiségük, sem mesterségük, sem hitük. Azért nem fékezte őt sem a nemzeti, sem a vallásos, sem a hivatásbeli együttérzés. Nyugodtan kinevelte őket, sőt alaposan, és panaszkodott amiatt, hogy nem ő ura ennek a helynek. Mert ha ő lenne az úr, elkergetné ezeket a felebarátjait erről a helyről. Kérlelhetetlen hitében szinte szemrehányást tett a Magasságbelinek, hogy megengedi a tőle eltérő hitűek számára, hogy ott éljenek, ahol ő él, és azt tegyék, amit ő tesz.

Bárkájában volt egy barátja, egy jó barátja, aki igazán szerette őt, és azért azt akarta, hogy bölcs legyen. Amikor szükség volt rá, kijavította téves eszméit. Ezen az estén tehát barátja azt mondta a hajósoknak: „Miért gondolod ezt? Nem egy Atyjuk van az embereknek? Nem Ő a világegyetem Ura? Nemde az Ő napja süt minden emberre, hogy felmelegítse őket, és nemde

az Ő felhői öntözik a pogányok rétjeit éppúgy, mint a zsidókéit? És ha ezt teszi az ember anyagi szükségleteiért, nem gondoskodna ugyanúgy lelki szükségleteikről? Te szeretnéd megmondani Istennek, hogy mit kell tennie? Ki hasonló Istenhez?”

Ez az ember jó volt. Kérlelhetetlenségét nagy részben tudatlansága és téves fogalmi okozták, nem pedig rosszindulata. Nem volt szándékában megbántani Istent, sőt arra törekedett, hogy megvédje annak érdekeit. Amikor hallotta ezeket a szavakat, a bölcs lába elé vetette magát és bocsánatát kérte azért, hogy ostobán beszélt. Annyira hevesen kérte azt, hogy kis híján szerencsétlenséget okozott. Elsüllyedhetett volna a bárka azokkal együtt, akik rajta voltak. A bocsánatkérés hevében ugyanis nem törődött többé sem a kormányval, sem a vitorlával, sem a vízáramlatokkal. Első téves ítélete után elkövetett egy másik hibát, a hajózásban. Ezzel bebizonyította saját magának, hogy nemcsak ítélőképessége volt gyenge, hanem balkezes hajós is volt.

Ez a példabeszéd.

Most idehallgassatok! Szerintetek Isten megbocsát ennek az embernek, vagy nem? Emlékezzetek vissza: vétkezett Isten és a felebarát ellen, elítélve mindkettő cselekvésmódját, és kis híján gyilkosává vált társainak. Fontoljátok meg, és válaszoljatok... – És Jézus karba tett kézzel körül néz a bárkákon, a rómaiak bárkáin is, ahol figyelmes arccal hallgatták, és a kiszögellő parton álló patríciusokon és evezősökön.

Az emberek tanácskoznak... Nehezen tudnak csak dönteni. Legtöbben azonban úgy vélik, hogy az ember nem nyer bocsánatot, mert vétkezett. Vagy legalábbis első bűnéért nincs bocsánat...

Péter feszülten várja a nép ítéletét. Jézus látja ezt, s kedvesen megsimogatva megkérdezi tőle:

- Mért oly zavaros a tekinteted?
- Azért, mert most a néppel ítéltetsz meg engem...
- Ó, miért félsz ettől?
- Mert... ők olyanok, mint én... igazságtalanok...
- De Istené az ítélet, Simon!

– Igen. De te még nem bocsátottál meg nekem, és most várod az ő ítéletüket, hogy megtedd ezt... Igazad van, Mester... Én javíthatatlan vagyok... De... miért ez az istenítélet szegény Simonod számára?...

Jézus Péter vállára teszi kezét. Mosolyog... de nem válaszol. E helyett megkérdezi a népet:

- Nos? Mondjátok hangosan. Bárkáról bárkára.

Jaj, szegény Péternek! Ha Isten is úgy ítélne, mint a jelenlevők, akkor elítélné őt. Három bárkát kivéve az összes többi, beleértve az apostolokét is, elítélik. A rómaiakat Jézus nem kérdezte meg, de mindhárom római bárkán hüvelykujjuk lefelé tartásával jelzik véleményüket: bűnös!

Péter nagy szemeit ijedten Jézusra emeli, és találkozik annak még kedvesebb tekintetével, amint békésen és szeretettel néz rá. Jézus magához vonja őt, még mindig vállán tartva kezét.

– Így ítél az ember. De nem így ítél az Isten, gyermekeim! Ti azt mondjátok: „Nem bocsát meg neki”. Én pedig azt mondom: „Az Úr még csak anyagot sem talál a megbocsátásra.” Mert a bocsánat feltételezi a bűnt. De itt nem volt bűn. Ne morogjatok, fejeteket csóválva. Ismétlem: itt nem volt bűn.

Mikor követ el valaki bűnt? Akkor, amikor bűnt akar elkövetni, tudja, hogy vétkezik, és kitart a bűnös akaratban azután is, miután felismerte a cselekedet bűnös voltát. Minden az akaratától függ, amivel valaki végrehajtja a cselekedetet. Legyen az erényes, vagy bűnös. Akkor is, amikor valaki látszólag jót cselekszik, de nem tudja, hogy jót tesz, sőt azt hiszi, hogy bűnt követ el, akkor vétkezik éppúgy, mintha rosszat tenne, és fordítva.

Gondolatok például arra, hogy valakinek van egy ellensége, és tudja, hogy az beteg. Tudja, hogy az orvos megtiltotta számára a hideg vizet, sőt bármiféle folyadékot. Odamegy hozzá, szeretetet tette. Hallja annak nyögését: „Szomjazom! Szomjazom!” Részvétet színélve a kútról merített hideg vizet ad neki, azt mondva: „Igyál, barátom! Szeretlek, és nem tudom nézni, hogy így szenvedj a szomjúságtól. Nézd! Hoztam neked friss vizet. Igyál, igyál, mert nagy lesz a jutalma annak, aki segíti a betegeket, és inni ad a szomjazóknak.” És azzal, hogy inni ad neki, halálát okozza. Azt hiszitek, hogy ez a cselekedet, amely önmagában véve jó, mert az irgalmasság két cselekedete, jó lesz most is, amikor rossz célból teszi valaki? Nem lesz az.

Egy más eset: egy fiúnak az apja részeges, és azért, hogy megmentse őt a haláltól, amit az állandó ivás okozna, bezárja a pincét, elveszi apjától a pénzt, és szigorúan megparancsolja neki, hogy ne menjen a városba inni, mert az tönkreteszi. Látszólag ez a fiú vét a negyedik parancsolat ellen, mert megfeddi atyját, és magát teszi meg a család fejévé. Látszólag szenvedést okoz atyjának, és bűnösnek tűnik. Valójában jó fiú, mert jót akar, meg akarja menteni atyját a haláltól. Mindig az akarattól függ a cselekedet értéke. (Fordító megjegyzése: Feltételezve természetesen, hogy a cselekedet önmagában véve jó, vagy közömbös. Ilyen esetekről beszél Jézus. Az önmagában véve bűnös cselekedeteket azonban a jó szándék sose teszi megengedetté. Így pl. mindig bűnös a házasságtörés, még akkor is, ha őszintén örömet akar szerezni valaki szomorú büntársának.)

Ismét más: gyilkos-e a katona, aki a háborúban embert öl? Nem, ha lélekben nem helyesli a mézárást, s csak azért harcol, mert rákényszerítik, igyekszik azonban emberséges lenni, amennyiben azt a háború kemény törvénye és feljebbvalói megengedik.

Ezért ez a hajós, aki jó akaratú hívő, hazafi és halász volt, s azért nem tűrte el azokat, akik szerinte vétettek ezek ellen, ő maga nem vétett a felebaráti szeretet ellen, hanem csak téves fogalma volt a felebarát szeretetéről. Nem vétett Isten ellen sem, mert hite nem volt kellőképpen kiegyensúlyozott és megvilágított, amikor neheztelt Istenre. Nem követett el gyilkosságot sem, mert jó akaratú hagyta el a kormányt, hogy bocsánatot kérjen.

Értsetek azért a különbség tételhez. Isten inkább irgalmas, mint kérlelhetetlen. Isten jó. Isten Atya. Isten Szeretet. Az igazi Isten ilyen. És az igazi Isten megnyitja szívét mindenki számára, és mindenkit hív: „Jöjjetek!” Mindenkinnek megmutatja Országát. És szabadon megteheti ezt, mert Ő az Egyetlen Úr, az Egyetemes, Teremtő, Örök Úr.

Kérlek titeket, izraeliták. Legyetek igazságosak! Emlékezzetek vissza ezekre a dolgokra! Ne történjék meg, hogy ti nem fogjátok fel ezeket, noha felfogják azok, akiket ti tisztátalanoknak tartotok. A vallás és haza rendetlen és túlzásba vitt szeretete is bűnös, mert önzéssé fajul. Az önzés mindig bűnbe visz.

Igen, az önzés bűnös, mert rosszindulatúvá teszi a szívet, amely fellázad Isten és az Ő parancsolatai ellen. Az önző ember értelmé nem látja többé világosan sem Istent, sem az Ő igazságát. A kevélység füstölög az önzőben, és elhomályosítja az igazságot. A ködös értelem, amely nem látja többé az igazság tiszta fényét úgy, mint azelőtt látta, mielőtt kevélyé vált volna, először megkérdőjelezi a dolgokat, utána kételkedni kezd, aminek következtében elszakad nemcsak Isten szeretetétől és a benne való bizalomtól, hanem igazságosságától és az istenfélelemtől is, és nem fél már büntetésétől. Ezért vétkezik oly könnyedén. Vétkei miatt lelke még inkább eltávolodik Istentől, magára marad. Mivel többé már nem Isten akarata irányítja őt, saját bűnös akarata vezeti. Ó, a bűnös akarata nagyon durva bilincs, amelynek végét a Sátán tartja kezében. Megbéklyózza az ember lábát, és a súlyos golyó által rabszolgaként tartja őt a sárban, meggörnyedve, sötétben.

De elkerülheti-e akkor az ember a halálos bűnöket? Elkerülheti-e, ha csak a rosszakarata van benne? Akkor, de csak akkor, Isten nem bocsát meg neki. De amikor az emberben megvan a jó akarat, és önként is gyakorolja az erényeket, akkor biztosan azzal végzi, hogy birtokolni fogja az Igazságot, mert a jó akarat Istenhez vezet, és Isten, a Legszentebb Atya,

szeretettel, irgalmasan, megbocsátóan és segítőkészen lehajol hozzá, hogy megáldja, és hogy megbocsásson jó akaratú gyermekeinek.

Mivel ez a hajós nem akart vétkezni, nem is vétkezett, s azért Isten nagyon szereti őt.

Menjete most haza békében. A csillagok elborították az egész eget, és a hold tisztaságba öltöztette a földet. Menjete engedelmesen, mint a csillagok, és tisztuljatok meg, mint a hold. Mert Isten szereti az engedelmeseket és a tiszta szívűeket, és megáldja azokat, akik minden cselekedetükkel, jó akaratú szeretni kívánják Istent és testvéreiket, és dolgozni akarnak az Ő dicsőségére és felebarátaik javára.

Béke veletek!

Péter oly boldog, hogy mozdulni sem tud.

– Igazán... ó, Mesterem! Tehát nem ítéltél el? Annyira féltem tőle...

– Ne félj, Simon, Jónás fia. Azért vettelek magamhoz, hogy megváltsalak, nem azért, hogy elveszítslek. Jóakaratedért vettelek magamhoz... Fel! Ragadd meg a kormányt, figyeld a Sark-csillagot, és menj biztonságosan, Simon, Jónás fia! Mindig biztosan... Minden hajózásodban... Isten, Jézusod, mindig oldaladnál lesz lelki bárkád. És mindig meg fog érteni téged. Érted, Simon, Jónás fia? Mindig. És nem lesz megbocsátani valója, mert eleshetsz ugyan, mint egy gyenge gyermek, de sose akarsz rossz akaratúan elesni... Légy megelégedett, Simon, Jónás fia!

És Péter helyesel, helyesel, annyira megindulva, hogy nem képes beszélni, a szeretet torkára fojtja a szót. Keze remeg kissé a kormányon, de arca ragyog a békétől, a biztonságtól, a szeretettől, miközben Mesterét nézi, aki ott áll oldalán, mint valami ragyogó főangyal.

(6-1046)

A kincshez vezető ösvény

Jézus az előzőleg meggyógyított leprás körül összegyűlt embereket tanítja. E közben mondja:

Hogyan élünk igaz életet? Hogyan nyerjük el a győzelmet? A becsületes beszéddel és cselekedetekkel, a felebarát szeretetével. Elismerve, hogy Isten az Isten, és nem helyezve a teremtmények, a pénz, a hatalom bálványait a Legszentebb Isten helyébe. Megadva mindenkinek az őt megillető helyet, nem törekedve arra, hogy többet, vagy kevesebbet adjunk annál, ami kötelességünk. Nem igaz ember az, aki barátját, rokonát bűnös cselekedetekkel is szolgálja, vagy tiszteli azért, mert az hatalommal rendelkezik. Aki viszont ellenkezőleg megkárosítja felebarátját, mert attól semmi hasznot sem remél, és ellene esküszik, vagy ajándékokkal rávesz valakit arra, hogy feljelentsen egy ártatlant, vagy részrehajló módon ítélik, nem az igazságosság szerint, hanem igazságtalan ítéletével a perlekedők között a hatalmasabbnak kedvez, az az ember nem igaz, és hiába imádkozik, hiába ajánl fel áldozatokat, mert azok szennyesek az igazságtalanságtól Isten szemében.

Látjátok, hogy amit mondok, az még mindig a tízparancsolathoz tartozik. A Rabbi mindig a tízparancsolatról beszél. Mert az a jó, igazságos, dicsőséges, ha megtesszük azt, amit a tízparancsolat tanít és parancsol. Nincs más tanítás. Annakidején Isten, villámlások között adta a Sínai-hegyen. Most az Irgalmasság villámai között adom, de a tanítás ugyanaz. És nem változik. És nem lehet megváltoztatni. Sokan azzal védekeznek Izraelben, hogy igazolják, miért nem szentek még az után sem, hogy az Üdvözítő a földön járt: „Nekem nem volt módom követni és hallgatni Őt.” De mentegetődzésük semmit sem ér. Mert az Üdvözítő nem azért jött, hogy új Törvényt hozzon, hanem hogy újból megerősítse az elsőt, az egyetlen Törvényt. Azért, hogy megerősítse azt ismét annak szent egyszerűségében, tökéletes egyszerűségében. Azért, hogy szeretettel és ígérekkel ismét megerősítse Isten szeretetében azt, amit először az egyik részről szigorral adott, a másik részről pedig félelemmel hallgattak.

Azért, hogy jól megértessem vetetek, mi a tízparancs, és milyen fontos annak követése, elmondom nektek ezt a példabeszédet:

Egy családtyának két fia volt. Mindkettőt egyformán szerette. Mindkettővel egyaránt jót akart tenni. Ennek az atyának azon a helyen kívül, ahol fiaival lakott, volt még egy helye, ahol nagy kincseket rejtett el. A fiúk tudtak ezekről a kincsekről, de nem tudták a hozzá vezető utat, mert az atya nem árulta el ezt nekik sok éven keresztül. Azonban egyszer magához hívta két fiát, és azt mondta nekik: „Jó, hogy most már megtudjátok, hol vannak a kincsek, amelyeket atyátok félretett számotokra, hogy elmehessetek érte. Végül megismeritek az utat és a jeleket, amelyeket elhelyeztem azokon, hogy ne tévedjete le a helyes útról. Hallgassatok azért ide! A kincsek nincsenek a síkságon, ahol pocsolyákban áll a víz, perzsel a kánikula, tönkretesz a por, megfojtanak a tüskés bozótok, és ahová könnyen eljuthatnak a rablók, hogy ellopják: A kincsek annak a magas hegynek a csúcsán vannak. Oda helyeztem el azokat, ott várnak rátok. A hegyre több ösvény vezet fel, sőt sok ösvény. De ezek közül csak egy a jó. A többiek vagy szakadékokban végződnek, vagy kijárat nélküli barlangokban, vagy iszapos árkokban, vagy kígyófészkekben, forró kénnel teli kráterekben, vagy megmászatlan sziklafalaknál. A jó ösvény viszont fárasztó, de elvezet a csúcra anélkül, hogy szakadékok, vagy más akadályok állnák útját. Azért, hogy felismerjétek, egész hosszában szabályos távolságokban tíz köemléket emeltem, amelyekre rávéstem ezt a három szót, amiről felismerhetitek: 'szeretet, engedelmisség, győzelem'. Menjete, követve ezt az ösvényt, és elérkeztek a kincs helyére. Én majd egy másik úton, amelyet csak én ismerek, elmegek oda, és felnyitom nektek a kapukat, hogy boldogok legyetek.”

A két fiú elbúcsúzott atyjától, aki, amíg csak hallani tudták, megismételte: „Kövessétek az utat, amiről beszéltem nektek. A ti javatokra válik. Ne engedjétek elcsábíttatni magatokat a többi úttól, amelyek jobbaknak látszanak. Elvesztitek a kincset és azzal együtt engem is...”

Íme, elértek a hegy lábához. Az első emlékeztető kő a hegy alján volt, a sok ösvény közepén levő ösvényt jelölve meg. A két testvér a jó ösvényen kezdte el a hegymászást. A kezdetben az ösvény még jól járható volt, jóllehet semmi sem adott árnyékot rajta. Az égen magasan sütött a nap, árasztva fényét és melegét. Az ösvény fehér sziklákba volt vágva. Fejük fölött a felhőtlen ég. A meleg nap átölelte tagjaikat. Ezt látták és érezték a testvérek. De lelkesítette őket a jó akarat, atyjuknak emléke és tanácsai, és örvendezve mentek a csúcshoz.

Íme, itt a második kő... és utána a harmadik. Az ösvény mind fárasztóbbá vált, mindinkább elhagyatott volt, a nap mind erősebben tűzött. Többé már nem látták az egyéb ösvényeket, amelyek mentén fák, bokrok voltak, vagy tiszta víz volt található, és amelyek könnyebbek voltak, mert nem voltak oly meredek, talajuk nem volt sziklás.

– Atyánk azt akarja, hogy meghaljunk, mikor megérkezünk! – mondja az egyik fiú a negyedik kőnél. Mindinkább lelassítja járását. A másik buzdítja őt a továbbhaladásra „Úgy szeret minket, mint önmagát, sőt még jobban, mert csodálatos módon megőrizte számunkra ezt a kincset. Ez a sziklákba vágott ösvény, amelyet ő maga készített, a hegy lábától egyenesen visz a csúcsig. Ő készítette számunkra ezeket az emlékeztető köveket. Fontold meg ezt, testvérem! Ő egyedül készítette mindezt, és pedig szeretetből! Azért, hogy nekünk adja a kincset! Hogy eltévedés és veszély nélkül hozzájussunk.”

Továbbmentek. De azok az ösvények, amelyeket a völgyben elhagytak, időnként a sziklás ösvény közelében futottak. Ez annál gyakrabban fordult elő, minél közelebb kerültek a csúcshoz. És milyen szépek, árnyasak, hívogatók voltak!...

– Én megpróbálom ezek egyikét – mondja az elégedetlen fiú, amikor elérkeznek a hatodik emlékeztető kőhöz. – Akár csak ez, mind a csúcshoz vezet!

– Ezt nem mondhatod... Nem látszik se felfelé, se lefelé menőnek...

– Íme az ott, feljebb!

– Nem tudod, hogy az ugyanez az ösvény-e. S azután, atyánk azt mondta, hogy ne hagyjuk el a jó ösvényt... Kedvetlenül ment tovább testvérevel.

Íme a hetedik emlékeztető kő.

– Ó, én igazán a másik ösvényt választom!

– Ne tedd, testvérem!

Most már nagyon nehéz volt az ösvényen járás. De a csúcshoz is nagyon közel volt már...

Íme, közel a nyolcadik emlékeztető kő, amikor a virágos ösvény egészen közel halad.

– Ó, látod, ha nem is egyenes vonalban, ez is felfelé megy!

– Nem tudhatod, hogy ez ugyanaz-e!

– Igen, felismerem.

– Csalódni fogsz!

– Nem! Megyek!

– Ne tedd! Gondolj atyánkra, a veszélyekre, a kincsre!

– De mindet elveszítjük! Mit ér számomra a kincs, ha meghalok, mikor megérkezem a csúcshoz. Ösvényünk túl veszélyes! Atyánk nem gyűlölhett volna minket jobban, mint azzal, hogy gúnyt űzött velünk, ezzel az ösvénnyel. Meghalunk rajta. Isten veled! Én előbb felérek, mint te, és élve... – és ezzel elindult a másik ösvényen. Örvedetes felkiáltással tűnt el az árnyas fák között.

A másik szomorúan folytatta útját... Ó, az út utolsó szakasza valóban rettenetes volt. Már alig bírta tovább a gyaloglást. A fáradtságtól dülöngélt, mint egy részeg, a nap perzselte! Amikor elérkezett a kilencedik emlékkőhöz, megállt, lihegve nekítámaszkodott, és gépiesen

olvasta rajta a felírást. A közelben volt egy árnyas ösvény, vízzel, virágokkal... Már, már megingott... De nem! Nem. Itt az írás, amit atyja írt: „Szeretet, engedelmesség, győzelem.”

– Hinnem kell szeretetében, igazmondásában, és engedelmeskednem kell, hogy megmutassam szeretetemet – mondta magában. – Gyerünk!... A szeretet támogat...

Íme a tizedik emlékkő. A vándor kimerült, égeti a nap, meggörnyedve megy, mintha igát húzna... A hűség, szeretet és engedelmesség, a lelki erősség, a remény, az igazságosság, az okosság szeretetteljes és szent igáját... minden erény igáját... Ahelyett, hogy nekitámaszkodott volna, leült a földre, az emlékkő szegényes árnyékába. Úgy érezte, hogy meghal... A szomszédos ösvényről a bokrok susogását hallotta, illatukat érezte...

– Atyám, atyám, segíts szellemeddel a kísértésben... segíts mindvégig hűségesnek maradnom!

A távolból testvére nevetését hallja:

– Gyere, várlak, ez itt egy édenkert... Gyere!...

– Elinduljak?... – kérdezte magában. És hangosan kiáltja: – Valóban a csúcsra megy?

– Igen, gyere! Egy hűvös folyosó vezet fel. Gyere! Látom már a csúcsot, túl a sziklába vájt folyosón...

– Menjek? Ne menjek?... Ki segít rajtam?... Megyek!... – Kezére támaszkodva fel akart állni, s közben észrevette, hogy a kőbe vésett írás nem olyan határozott, mint az első kővön. – Minden kővön gyengébb volt az írás... mintha atyám belefáradt volna vésésükbe. És... nézd!... Itt is az a vörösesbarna jel, ami már az ötödik kőtől kezdve látható volt... De itt megtöltötte minden szó vájolatát, és túlcordult rajta, mintha valami sötét könny hullott volna a kőre... mintha vér lenne... Megkaparta ujjával a követ ott, ahol egy nagy foltot látott, mintegy kéttenyérnyit. És a folt alatt felfedezte világosan ezeket a szavakat: „Ennyire szerettelek titeket! Egészen vérem ontásáig, hogy elvezesselek titeket a Kincshez.”

– Ó, ó, Atyám! És én arra gondoltam, hogy nem teljesítem parancsodat?! Bocsáss meg, Atyám! Bocsáss meg! – A fiú könnyei a sziklára hulltak, és a vér, amely kitöltötte a belevéselt betűk vájolatait, élénk vörösen csillogni kezdett, mint a rubin. A könnyek mintegy ételül és italul szolgáltak a jó fiú számára, és megerősítették... Felállt... szeretettel hívta testvérét, erőteljesen, erős hangon... El akarta mondani neki felfedezését... atyjuk szeretetét. Azt akarta mondani neki: „Térj vissza!” Semmi válasz...

A fiatalember továbbment, mintegy térden járva a durva sziklákon, mert testileg egészen kimerült, bár lelke nyugodt volt. Íme a csúcs... És íme, ott van atyja!

– Atyám!

– Kedves fiam!

Az ifjú atyja keblére borult, aki magához szorította és elborította csókjaival.

– Egyedül vagy?

– Igen... De testvérem is hamarosan megérkezik...

– Nem. Ő sose érkezik meg ide. Elhagyta az utat, amelyet a tíz emlékkő jelölt. Nem tért vissza rá az első kijózanító figyelmeztetések után. Akarod látni? Íme, ott van. A tüzes szakadékban... Makacsul kitartott bűnében. Még elnyerte volna a megbocsátást, ha miután felismerte tévedését, visszatért volna, és jóllehet megkésve, ott járt volna, ahol előzőleg a szeretet járt, szenvedve egészen vérenek hullásáig, legjobb, legkedvesebb részének feláldozásáig értetek.

– Ő nem tudta...

– Ha szeretettel nézett volna a tíz emlékkőre vésett szavakra, felismerte volna azok igazi jelentését. Te elolvastad, és az ötödik emlékkőnél észrevetted: „Atyánk itt megsebezte magát!”, és olvastad a hatodikat, hetediket, nyolcadikat, kilencediket... mindig világosabban, mert ösztönszerűen felismerted azt, ami vérem alatt volt. Tudod-e, mi a neve ennek az ösztönnek? „A te igazi egyesülésed velem”. Szíved rostjai, amelyek egybeforrtak az én szívem rostjaival, megrendültek, és azt mondták neked: „Itt van atyád szeretetének mértéke.”

Most vedd birtokba a Kincset, és birtokolj engem, te, aki örökre szeretetteljes, engedelmes és győztes vagy.”

Ez a példabeszéd.

A tíz emlékkő a tízparancs. Istenetek véste ki azokat és helyezte el az ösvényen, ami az örök Kincshez vezet. Szenvedett azért, hogy titeket ezen az ösvényen vezessen. Ti szenvedtek? Isten is. Nektek erőt kell vennetek magatokon? Istennek is erőfeszítésébe került.

Tudjátok, meddig ment el? Addig, hogy elszenvedte az Önmagától való elszakadást, és kényszerítette magát arra, hogy megismerje, mit jelent embernek lenni, annak minden nyomorúságával, ami az emberi mivolttal jár: a születéssel, a hideg, éhség, fáradtság, kigúnyolás, sértegetés, gyűlölet, cselvetések és végül a halál elviselésével, kiontva minden csepp véréért, hogy nektek adja a Kincset. Ezt a szenvedést viselte el Isten üdvösségetekért. Ezt szenvedte el Isten a magasságos égben, megengedve önmagának a szenvedést. (A kiadó magyarázata: Az az Isten, aki leszállt az égből, hogy megváltson minket, a szenvedések emberévé válva, valójában nem szűnt meg egyesülni az Atyával, aki az égben van.)

Igazán mondom nektek, hogy egyetlen ember sem szenved többet fáradtságos ösvényén azért, hogy eljusson az égbe, mint az Emberfia, aki leszállt az égből a földre, és a földön Áldozata árán nyitotta meg a Kincshez vezető ajtót.

A Törvény tábláin már az én vérem van. Véremmel rajzolom ki számotokra az utat. A Kincsház kapuját véremmel nyitom ki. Lelketek vérem által válik tisztává és erőssé, az mossa le, az táplálja. De azért, hogy számotokra ne legyen vérem hullatása hiábavaló, a tízparancs megváltozhatatlan útján kell járnotok.

(6-1081)

A vízvezeték

Jézus a Genezáreti-tó keleti partjához közel fekvő Gamalában jár. A városbeliek büszkén mutogatják neki városuk szépségeit, fürdőit, vízvezetékét. „Mindez a mi fáradozásunkból és pénzünkől épült. Mert mi tanultunk a rómaiaktól, és meg akartuk venni tőlük azt, ami kényelmes, de nem vagyunk olyanok, mint a Tízváros többi lakói. Mi fizetünk nekik, és ők kiszolgálják minket. De utána! Elég! Mi hűségesek vagyunk. Ez az elszigeteltségünk is a hűség jele...”

– Gondoskodjatok arról, hogy hűségetek ne legyen pusztán külsőséges, hanem valódi, bensőséges, igazságos. Különbözik nem segítenek rajtatok a védelmi berendezések. Ismétlem. Látjátok? Ti megépítettétek ezt a vízvezetékét. Erőteljes, hasznos. De ha nem táplálna egy távoli forrás, adna-e számotokra vizet tartályaitok és fürdőitek részére?

– Nem. Semmit sem adna. Haszontalan alkotás lenne.

– Jól mondjátok. Haszontalan. Ugyanígy a természetes védőberendezések is haszontalanok, ha Isten nem segíti hatásosan építőiket. Isten pedig nem segíti őket, ha nem barátai.

– Mester. Te úgy beszélsz, mintha tudnád, hogy nagy szükségünk van Istenre...

– Minden embernek nagy szüksége van Istenre minden dologban.

– Igen, Mester. De... úgy látszik, hogy nekünk nagyobb szükségünk van rá, mint Palesztina bármely más városának.

– Ó!... – sóhajt fel Jézus fájdalmasan. A gamaliabeliek megdöbbenően néznek rá. A legbátrabb megkérdezi:

– Mire gondolsz? Arra, hogy megismétlődnek a régi rettenetes események?

– Igen, és még súlyosabbak, és még hosszabban... hosszabban... ó! Hazám! Olyan hosszán... Ha nem fogadjátok el az Urat!

– Mi meghallgattunk téged. Akkor mi megmenekültünk! Az első alkalommal ostobák voltunk (amikor a két ördögtől megszállott gyógyítása és a disznócsorda vízbe fulladása után kérték Jézust, hogy távozzék környékükről), de te megbocsátottál nekünk.

– Igyekeztek megmaradni ma irántam tanúsított helyes viselkedétekben, és növekedjétek az igazságosságban a Törvény szerint!

– Megtesszük, Urunk!

(6-1119)

Áron vesszeje

Jézus a Genezáreti-tótól keletre fekvő Afeca városában jár. A jelenlevők között vannak zsidók, rómaiak és szamaritánusok is. Ezek Jézus jelenlétében arról vitatkoznak, hogy Jézus-e az, akire a népek vártak. Jézus, hogy véget vessen a vitatkozásnak, beszélni kezd:

– Amikor Isten népe Mária halála után Kádesnél fellázadt a pusztában, mert nem volt ivóvizük, zúgolódtak Mózes ellen, aki megmentőjük volt, és a bűn földjéről elvezette őket az ígért földjére. Azzal vádolták őt, hogy ostobán tönkretette a népet. Áront semmirekellő papnak nevezték. Mózes erre bement testvérelével a szövetség sátrába, és beszéltek az Úrral. Csodát kértek tőle, hogy megszüntethessék a zúgolódást. Az Úr, annak ellenére, hogy nem köteles eleget tenni minden követelésnek, főleg ha a követelés erőszakos, és az atyai Gondviselésbe vetett bizalom elvesztéséből ered, mégis beszélt Mózeshez és Áronhoz. Megtehetette volna, hogy egyedül csak Mózeshez beszélt volna, mert Áron, mint főpap érdemtelenné vált egy napon Isten jóságára, a bálványimádás miatt. Isten azonban még próbára akarta tenni, és módot akart neki adni arra, hogy növekedjék a kegyelemben Isten szeme előtt. Azért megparancsolta, hogy vegyék kézbe Áron vesszejét, amelyet betettek a szövetség sátrába, miután kivirágzott, először leveleket hajtva, majd mandulákat hozva. Menjenek vele a sziklához, és parancsolják meg neki, hogy adjon vizet a népnek és az állatoknak. Mózes Áronnal együtt megtette, amit az Úr parancsolt, de nem tudtak teljesen hinni az Úrban. Izrael főpapja, Áron hitt kevésbé. A szikla, miután megütötték a vesszővel, megnyílt, és bőséges vizet adott a nép és az állatok szomjának eloltására. A vizet elnevezték a Pörlekedés vizének, mert a zsidók ott pörlekedtek az Úrral, elítélték tetteit és rendelkezéseit. Nem voltak egyaránt hűségesek hozzá, hanem éppen a főpap volt, aki helyet adott a kételkedésnek Isten szavának igazságában. Emiatt Áron meghalt anélkül, hogy elérte volna az Ígért Földjét. (Szám 20,1-29)

Ma is lázad a nép az Úr ellen, és azt mondja: „Idevezettél minket, hogy egyenként is, és mint nép is meghaljunk elnyomóink hatalma alatt.” És nekem azt kiáltozzák: „Tedd magadat királlyá, és szabadíts meg minket!” De milyen szabadulásról beszéltek? Milyen büntetésről? Az anyagiról? Ó, ott, az anyagi dolgokban nincs sem üdvösség, sem büntetés! A ti szabad akaratotok egy sokkal nagyobb büntetést és sokkal nagyobb megszabadulást hoz számotokra. Választhattok. Isten megadja nektek.

Ezt a jelenlevő izraeliták számára mondom, akiknek érteniük kellene ahhoz, hogy az Írás jelképeit olvassák és felfogják. De mivel szánakozom népemen, amelynek Királya vagyok lelkileg, segíteni akarlak titeket legalább egy jelkép megértésében, hogy felfogjátok, ki vagytok.

A Magasságbeli azt mondta Mózesnek és Áronnak: „Fogjátok a vesszőt, és parancsoljátok a sziklának, és ömleni fog a vízáradat a szomjazó nép számára, hogy ne siránkozzanak tovább.” Az Örök Főpap, a Magasságbeli megint azt mondta, hogy véget vessen népe siránkozásának: „Vedd Jessze törzsének kivirágzott vesszejét! Egy virág lesz rajta, amely nem érinti az emberi szennyet. Gyümölcsé érik, édes és kenettel teljes mandulává. És ezzel a Jessze gyökeréből származó mandulával, ezzel a csodálatos sarjjal, amelyen megnyugszik az Úr Lelke az Ő hét ajándékával, üsd meg Izrael szikláját, hogy bőséges vizet nyerjen üdvösségére.

Ugyanaz a Szeretet az Isten Papja. És a Szeretet testet alkotott, kisarjasztotta hajtását Jessze gyökeréből, amelyet nem a szenny táplált, és a Test a Megtestesült Igéje volt, a Messiásé, akit vártak, s akit azért küldtek, hogy parancsoljon a sziklának, hogy az meghasadjon. Hogy szétrepedjen a kevélység és az érzékiség kemény kérge, és befogadja az Istentől küldött vizet, amely Krisztusából fakad, az Ő szeretetének kellemes olaját, és

alakíthatóvá válják, jóvá, hogy megszentelődjék befogadva szívébe az ajándékot, amelyet a Magasságbeli ad népének.

De Izrael nem akarja az élő Vízet befogadni bensőjébe. Zárva marad, kemény marad, és főleg ilyen marad legnagyobb egyéniségeiben, akiket hasztalanul érint meg az Isten erejéből kivirágzott és gyümölcsöt hozott vessző, és akihez hiába beszél. És igazán mondom nektek, hogy ebből a népből sokan nem lépnek majd be az Országba, míg sokan, akik nem tartoznak ehhez a néphez, belépnek oda, mert hinni tudtak abban, akiben Izrael papjai nem akartak hinni. Ezért úgy vagytok közöttetek, mint az ellentmondás jele, és olyan ítélet vár rátok, amely megfelel majd annak, amiként meg tudtatok érteni engem.

De a többiekhez, akik nem Izraelből valók, azt mondom: Isten háza, amelyből népének fiai elmenekültek, nyitva áll azok számára, akik keresik a Világosságot. Jöjjetek! Kövessetek engem! Ha én az ellentmondás jele vagyok is, de jel vagyok minden nemzet számára is; és aki szeret engem, azt megmentem.

– Te jobban szereted az idegeneket, mint minket! Ha beszélnél hozzánk, végül megszeretnénk téged! De mindenütt vagy, Júdeát kivéve – mondja egy zsidó, akit megérintettek Jézus szavai.

– Lemegyek Júdeába is, és hosszasan ott fogok tartózkodni. De nem változik meg sokak kőszíve. Még akkor sem változik meg, amikor majd reáhull a Vér. Te zsinagógafőnök vagy, nemde?

– Igen, honnan tudod?

– Tudom. Rendben van, akkor megértheted, amit mondok.

– A vérnek nem szabad a kőre folynia. Ez bűn.

– A Vért azért ontjátok majd örömmel a sziklára, hogy ott, maradjon. Az a szikla, amelyre kiontjátok az igazi Bárány Vérének, győzelmi emlékek látszik majd számotokra. De utána eljön majd egy nap, amikor megértitek... Megértitek az igazi büntetést, és azt, hogy milyen volt a nektek felajánlott igazi üdvösség. Menjünk!...

(6-1127)

Kígyók és galambok (Vö. Mt 10,16)

Jézus Kafarnaumban oktatja apostolait és más jelenlevőket, miközben vacsoráznak. Az amit mond, sok szempontból Júdással van kapcsolatban.

– Idehallgassatok! Hallottátok a mondást: ne bízd szívedet az idegenre, mert nem ismered szokásait. De mondhatjuk-e, hogy ismerjük földijeink szívét? Barátunk szívét? Rokonunkét? Csak Isten ismeri tökéletesen az ember szívét. Az embernek csak egy eszköze van arra, hogy megismerje a hozzá hasonlók szívét, és felfogja, hogy ki jóra való földije, ki igazi barátja vagy jóakaró rokona.

Mi ez az eszköz? Hol találjuk meg? Magában a felebarátban és bennünk. Az ő cselekedeteiben és szavaiban és a helyes ítéletünkben. Amikor felebarátunk szavaiban, cselekedeteiben vagy azokban a cselekedetekben, amelyeket tőlünk kíván, érezzük helyes ítélőképességünkkel, hogy az nem jó, akkor azt mondhatjuk: „Ennek a szíve nem jó, és nem szabad bíznom benne”. Bánjunk vele szeretetteljesen, mert szerencsétlen. A legnagyobb szerencsétlenség a beteg lélek. De ne kövessük cselekvésmódját, ne fogadjuk el igazaknak és bölcseneknek szavait, és még kevésbé kövessük tanácsait.

Ne tegyen tönkre titeket a kevély gondolat: „Én erős vagyok, és más gonoszága nincs rám hatással. Én igaz vagyok, és megmaradok igaznak akkor is, ha meghallgatom a gonoszokat.” Az ember olyan, mint egy mélységes szakadék, amelyben minden jó és rossz alkotóelemei megtalálhatók. Az isteni segítség által növekedhetünk, és királyokká lehetünk. A szenvedélyek és a rossz barátok segítenek a káros dolgok kifejlődésében és uralomra jutásában. A rossz minden csírája és minden jóra való hajlam ott rejtőzik az emberben. Ezek segítségével szeretheti Istent, vagy gonosz módon kedvelheti a Sátánt, aki sugallja, kísérti, felizgatja őt, míg Isten vonzza, erősíti és szereti. A Sátán félrevezetni igyekszik, azon dolgozik, hogy legyőzze Istent. És Isten nem mindig győz, mert a teremtmény, ha nem a szeretetet választja törvényének, lesüllyed, és inkább kívánja azt, ami alacsonyabb részét közvetlenül kielégíti.

Abból, amit az emberi gyengeségről mondok, felfoghatjátok, hogy szükség van a bizalmatlanságra magatokat illetően, és nagyon vigyázni kell arra, hogy a felebarátunk tisztátalan lelkében levő méreg ne egyesüljön azzal, ami már bennünk erjed. Amikor felfogjuk, hogy egy barátunk kárt okozhat szívünkben, amikor szavai megzavarják lelkünket, amikor tanácsain megütközünk, akkor szakítanunk kell a káros barátsággal. Ha kitartanánk benne, az lelkünk elvesztésével végződne, mert olyan cselekedetekre vezetne, amelyek eltávolítanak Istentől, amelyek meggátolják lelkünket abban, hogy felfogjuk Isten sugallatait.

Ha minden súlyos bűnben vétkes ember el akarná mondani, megmondhatná, hogy mindig egy rossz barátkozás révén jutott el bűneihez.

Ne bízzatok azokban, akik miután harcoltak veletek anélkül, hogy bántottátok volna őket, megtiszteltetésekkel és ajándékokkal halmoznak el. (Jézus ellenségei taktikát változtattak ilyen módon.)

Ne bízzatok azokban, akik minden cselekedeteket dicsérik, és mindenkit csak dicsérni tudnak: azaz a naplopókat jó munkásokként dicsérik, a házasságtörőket hűséges férjeknek mondják, a rablót becsületesnek, az erőszakosakat szelídnek, a hazugot őszintének, a gonoszt hűségesnek és a legrosszabb tanítványt példaképnek. Azért teszik ezt, hogy tönkretegyenek titeket, és pusztulástokkal szolgálják ravasz célkitűzéseiket. (A nagytanács gonosz tagjai ilyen módon igyekeztek megnyerni Júdást terveiknek.)

Meneküljete azoktól, akik meg akarnak részegíteni titeket a dicséretekkel és ígéretekkel, hogy rávegyenek titeket olyan cselekedetekre, amelyekbe nem egyeznétek bele, ha nem volnátok részegek.

És amikor hűséget ígértetek valakinek, ne tárgyaljatok az ő ellenségeivel. Csak azért közelítenek hozzátok, hogy ártsanak annak, akit gyűlölnék, és a ti segítségetekkel ártsanak neki.

Nyissátok ki szemeteket! Mondtam nektek: legyetek okosak, mint a kígyók és egyszerűek, mint a galambok! Mert szent egyszerűség szükséges ahhoz, hogy a lélek dolgaival foglalkozzatok; de ahhoz, hogy a világban éljetez anélkül, hogy ártanátok magatoknak vagy barátaitoknak, éles értelemre van szükség, amely fel tudja fedezni azok cselvetéseit, akik gyűlölik a szenteket. A világ kígyófészek. Értsetek ahhoz, hogy megismerjétek a világot s annak módszereit. És utána álljatok, mint a galambok, nem a sárban, ahol a kígyók vannak, hanem a magasban levő kősziklán, amely menedéket nyújt számotokra. Szívetek legyen egyszerű, mint Isten gyermekeié! És imádkozzatok, imádkozzatok, mert igazán mondom nektek, hogy a nagy Kígyó körülöttetek sziszeg, és nagy veszélyben vagytok. Aki nem őrködik éberén, elvesz. Igen. A tanítványok közül lesznek, akik elvesznek, a Sátán nagy öröme, és Krisztus végtelen fájdmára.

– Ugyan ki, Urunk? Talán valaki, aki nem közülünk való, egy megtért, valaki... nem Palesztinából való, egy...

– Ne kutassátok! Nem hallottátok talán, hogy a gyalázat belép, amint már be is lépett a szent helyre? (Dán 9,27; 11, 31; 12,11) Nos, ha valaki bünt követhet el a Szent közelében is, nem vétkezhetne-e valaki, jóllehet galileai vagy júdeai követő? Őrködjetez, őrködjetez, barátaim! Őrködjetez magatokra és másokra, és ügyeljetez arra, amit mások mondanak nektez, és arra, amit lelkiismeretez mond nektez. És ha magatoktól nem láttok világosan, jöjjetek hozzám! Én vagyok a Világosság.

(6-1141)

Világosság – Felhők

Jézus elhagyni készül Kafarnaumot. Búcsúzásul ezt mondja hallgatóinak:

– Idehallgassatok! Azt mondták nektek, hamarosan elhagylak titeket. Ez igaz. Nem tagadom. De mielőtt elhagynálak titeket, ezt parancsolom: Éberem őrökjete magatok fölött, hogy sok mindent megismerjete, hogy mindinkább közeledjete a Világossághoz, hogy láthassatok. Az én szavam Világosság. Őrizzéte meg magatokban, és amikor annak fényénél sötét foltokat fedezte fel magatokban, vesséte ki azokat szívetekből. Nem szabad többé azoknak lennetek, akik voltatok, mielőtt megismertelek titeket. Sokkal jobbaknak kell lennetek, mert most sokkal többet tudtok.

Előzőleg mintegy a szürkületben éltete, most a Világosság van bennete. Azért a Világosság gyermekeinek kell lennetek. Figyeljéte meg az eget reggel, hajnalhasadáskor: tisztának látszhatik, de csak azért, mert nem fedik el teljesen a viharfelhők. De amint növekszik a fény, a felkelő nap sugarainál elcsodálkozva látjátok a kék égen a rózsaszínű foltokat. Mik azok? Ó, könnyed felhőcskék, oly könnyedek, hogy szinte nem is látszóttak addig, míg a fény bizonytalan volt. De most, hogy rájuk esik a nap sugara, könnyed tajtéknak látszanak az ég tengerén. És ott maradnak egészen addig, míg a nap erőteljes sugari szét nem olvasztják, meg nem semmisítik őket.

Tegyete így lelketekkel! Vigyéte azt mind közelebb a világossághoz, hogy felfedezhesséte a legkönnyedebb felhőket is, és utána tartsátok a Szeretet nagy Napja alá. Az felemészti tökéletlenségeiteket, mint ahogy a nap elpárologtatja a könnyed nedvességet, amely összesűrűsödik azokban a finom felhőkben, amelyeket a hajnali napfény eloszlat. Ha sokat tartózkodtok a Szeretetenben, a Szeretet állandó csodákat művel bennete. Menjete most, és legyete jók!...

(6-1147)

A vízelosztók

Jézus meglátogatott egy házaspárt a Meron-tó környékén. Az ott összegyűlt emberekhez beszélt:

– Halljátok ezt a példabeszédet!

Egy gazdag úrnak sok helyen volt birtoka, sok alkalmazottal. Nem mindenütt rendelkeztek azonban elegendő vízzel és a föld sem volt egyformán termékeny. Azokon a helyeken, ahol kevés volt a víz, olyan növényeket termeltek, amelyek bírták a szárazságot. Az emberek azonban ezeken a helyeken nagyon sokat szenvedtek a vízhiány miatt. A gazdag embernek azonban volt egy vízben gazdag tava ott, ahol lakott. Földalatti források táplálták ezt a tavat.

Egy napon az úr elhatározta, hogy végiglátogatta birtokait. Látta, hogy azok a birtokok, amelyek közel voltak a tóhoz, bővelkedtek vízben. A távolabbiak nélkülöztek. Csak azzal a kevés vízzel rendelkeztek, amit Isten eső alakjában küldött nekik. Látta az úr azt is, hogy azok az alkalmazottjai, akik bővelkedtek vízben, nem bántak jól a vizet nélkülöző testvéreikkel. Még egy csöbör vizet is sajnáltak tőlük, azzal az ürüggyel, hogy félnek attól, ők is víz nélkül maradnak.

Az úr elgondolkozott. Azt mondta: „Elvezetem a vizet tavamból, és elrendelem a közelebbi levőknek, hogy ne tagadják meg többé a vizet távolabbi szolgáltaimtól, akik szenvednek a talaj szárazsága miatt.

Azonnal nekilátott a csatornák ásatásának, amelyek a tó jó vizét elviszik majd a közelebbi birtokokra, ahol nagy tartályokat ásat. Így ezeknek bőven lesz vizük. Ezekből a tartályokból kisebb csatornákkal elvezeti a vizet a távolabbi tartályokba. Utána magához hívatta azokat, akik ezeken a helyeken éltek, és azt mondta nekik: „Ne felejtsetek el, hogy amit tettem, nem azért tettem, hogy nektek adjam a felesleges vizet, hanem azért, hogy rajtatok keresztül eljusson azokhoz, akiknek még a szükséges vízmennyiség is hiányzik. Legyetek azért irgalmasok, amint én az vagyok.” És eltávozott tőlük.

Egy idő múlva a gazdag úr újból körüljárt minden birtokán. Látta, hogy a legközelebbiek megszépültek, és nemcsak a hasznos növényekben bővelkedtek, hanem a dísznövényekben is. Vízmedencék, halastavak és vízvezetékek minden háznál és ház közelében.

„Ezeket a lakásokat a gazdagok házaivá tettétek – jegyezte meg az úr. – Még nekem sincs ily sok felesleges dolgom!” És utána hozzátette: „De hogy állnak a többiek? Adtatok nekik bőségekből? Tápláltátok a kisebb csatornákat?”

„Igen. Annyit kaptak, amennyit csak kértek. De vannak igényesek is, akik sose elégedettek, oktanok és mértéktelenek, minden órában jönnek kérni, mintha mi az ő szolgálk lennénk. Nekünk meg kell védenünk a mi dolgainkat. Nem elégednek meg többé a csatornákkal és a kis tartályokkal. Eljönnek egészen a nagyokig.”

„Ezért vettétek körül fallal a helyeket, és tartotok mindenütt harapós kutyákat?”

„Ezért, uram. Nem voltak semmire sem tekintettel, és igyekeztek mindent elemelni és tönkretenni...”

„De ti valóban adtatok nekik? Tudjátok, hogy értük csináltattam ezt, és ti közvetítők voltatok a tó és az ő száraz területük között? Nem értem... Sokat nyújtottam a tóból, hogy mindenkinek jusson, de pazarlás nélkül.”

„Hidd el, hogy nem tagadtuk meg tőlük soha a vizet.”

Az úr elindult távolabbi birtokai felé. A szárazságot elviselő növények zöldek és dús lombosak voltak. „Igazat mondtak” – mondta az úr, amikor messziről meglátta őket. De amikor közelükbe ért, látta, hogy alattuk a föld kiszáradt, a fű szinte kihalt, s ezt legelték a fáradtságtól lihegő juhok. A veteményes kertek homokosak voltak a házak mellett. Utána

meglátta az első földműveseket: kimerültek, lázban égő szemekkel és reményt veszítettek... Ránéztek, és utána lehajtották fejüket, és félénken hátráltak.

Ő csodálkozott ezen a magatartásukon, és magához hívta őket. Azok remegve közeledtek. „Mitől féltek? Nem vagyok többé jó uratok, aki gondoskodott rólatok, és bölcs munkával enyhített vízhiányotokon? Miért oly beteges az arcotok? Miért szárazak ezek a földek? Miért soványak ezek a nyájak? És ti miért féltek tőlem? Beszéljetelek félelem nélkül. Mondjátok el uratoknak, miért szenvedtek?

Egy férfi beszélt mindnyájuk helyett. „Uram, nagyon kiábrándultunk, és sokat szenvedtünk. Te segítséget ígértél nekünk, és mi még azt is elvesztettük, amink előzőleg volt, és elvesztettük beléd vetett bizalmunkat.”

„Hogyan? Miért? Nem vezettem ide bőséges vizet, megparancsolva a közelebb lévőknek, hogy bőven adjanak nektek?”

„Ezt mondtad? Igazán?”

„Ezt. Határozottan. A terület miatt nem tudtam közvetlenül idevezetni a vizet. De jó akarattal elmehettetek a vízgyűjtőkhöz a szamarakkal, és meríthettetek belőle a kis csatornába annyit, amennyit akartatok. Nem volt elég szamaratok és tömlők? És nem voltam én, hogy adjak nektek?”

„Íme! Mondtam! Mondtam: »Nem lehetséges, hogy az úr parancsot adott nekik arra, hogy megtagadják tőlünk a vizet.« Ha elmentünk volna hozzá!”

„Féltünk. Azt mondták nekünk, hogy a víz az ő jutalmuk, és mi büntetésben részesülünk.”

És elmondták a jó úrnak, hogy a jótéteményben részesültek, azt mondták nekik: Az úr azért, hogy megbüntesse a százaz földek szolgálóit, akik nem tudtak többet termelni, elrendelte, hogy nemcsak a vízgyűjtők vizét mérjék ki számukra, hanem még a kezdetleges kutakét is, oly módon, hogy ha előbb csak kétszáz akónyit kaptak naponta saját maguk és földjük számára, amit nagy fáradsággal vittek el az utakon, most ne kapjanak ötvennél többet. És hogy ennyit is kapjanak az emberek és az állatok számára, el kellett menniük az áldott helyek határánál levő kis vízerekhez, és azok sáros vizéből kellett meríteniük. És meghaltak a betegségek és a szomjúság miatt az emberek, és elpusztultak a veteményeskertek és az állatok...”

„Ó, ez már sok! Ennek véget kell vetni! Vegyétek bútoraitokat és állataitokat, és kövessetek engem! Kissé el fogtok fáradni, mivel ki vagytok merülve, de utána békében éltek. Lassan megyek majd, hogy követni tudjatok. Én jó úr vagyok, atyátok, és gondoskodom fiaimról.” És lassan elindult. Szolgái szomorú sokasága követte őt állataikkal. De már felüdítette őket jó uruk szeretete, amelyet tapasztaltak.

Elérkeztek a vízben leggazdagabb területekhez. Ezek határánál az úr kiválasztott néhány erős férfit és azt mondta nekik: „Menjetelek, és az én nevemben kérjetelek tőlük vizet.”

„És ha ránk uszítják a kutyákat?”

„Én mögöttetek vagyok. Ne féljetelek! Menjetelek, és mondjátok nekik, hogy én küldtelek titeket, és ne zárkózzanak el előletek, ne legyenek igazságtalanok, mert a víz Istené és minden ember egymás testvére. Azért nyissák meg azonnal a csatornákat.”

Odamentek. Az úr követte őket. Megálltak egy kapunál. Az úr elrejtőzött a kerítés fala mögött. Bekiáltottak. Odajöttek a munkavezetők.

„Mit akartok?”

„Legyetek irgalmasok irántunk. Meghalunk. Az úr küld minket, megparancsolva, hogy vigyünk a vízből, amit hozzátok vezetett. Azt mondja, hogy a víz az övé, és Isten adta neki, és ő nektek a mi számunkra, mert testvéreitek vagyunk. Azonnal nyissátok meg a csatornákat!”

„Ha, ha!” – nevettek a kegyetlenek. „Testvéreink ezek a rongyos alakok? Meghaltok? Annál jobb! Átvesszük helyeteket, és odavezetjük a vizet. Igen, akkor odavisszük! És jó helyekké változtatjuk azokat. A víz számotokra van? Ostobák vagytok! A víz a miénk!”

„Irgalom! Meghalunk. Nyissátok meg. Ezt parancsolja az úr.”

A gonosz munkavezetők tanácskoztak egymás között, és utána azt mondták: „Várjatok egy pillanatig!” – és elsiettek. Utána visszatértek és kinyitották a kaput. De velük voltak a kutyák, és fütykös bunkókat tartottak kezükben... A szegények féltek. „Jöjjetek csak, jöjjetek... Nem léptek be most, mikor kinyitottuk nektek a kaput? Utána majd azt mondjátok, hogy nem voltunk nagylelkűek...” Egyikük meggondolatlanul belépett. Záporoztak hátán az ütések, s közben a kutyákat ráengedték a többiekre.

Az úr kilépett a fal mögül. „Mit csináltok, ti kegyetlenek?! Most megismertelek titeket, titeket és állataitokat, és lesújtok rátok!” És nyilaival lenyilazta a kutyákat, és utána belépett, szigorúan és haragosan. „Így hajtjátok végre rendeleteimet? Ezért adtam nektek ezeket a javakat? Hívjatok össze mindenkit! Beszélni akarok hozzátok. És ti – mondta szomjazó szolgálói felé fordulva – lépjete be asszonyaitokkal és gyermekeitekkel, juhaitokkal és szamaraitokkal, galambjaitokkal és minden állattal, és igyatok, és frissüljete fel, és szedjete le ezeket a zamatos gyümölcsöket, és ti, kis ártatlanok, futkossatok a virágok között! Örvendjete! Jó uratok szíve igazságos, és igazságot tesz mindenkivel.”

És miközben a szomjúhozók a vízmedencékhez futottak, belemerültek a halastavakba, állataik pedig a víztartályokba, és mindnyájan örvendeztek, addig a többiek mindenfelől félelemmel telve siettek oda.

Az úr felállt a vízmedence szélére, és azt mondta: „Ezeket én csináltattam, és rátok bíztam, hogy teljesítséte utasításaimat, ezeket a kincseket illetőleg, mert ti választott szolgálóim voltatok. Nem álltátok ki a próbát. Jóknak látszóttatok. Azoknak kellett volna lennetek, mert a jólétnek jókká kellett volna tennie titeket, hálából jótevőtök iránt. És én mindig jót tettem veletek, nektek adva ennek a vízben gazdag területnek a vezetését. A bőség és a kiválasztottság megkeményítette szíveteket, az jobban kiszáradt, mint az a föld, amelyet teljesen kiszáritottatok. Betegbete vagytok, mint ezek, akiket éget a szomjúság. Mert őket a víz meggyógyíthatja, míg ti nehezen gyógyultok meg önzéstekekből, amely kiégette lelketeket. Beléte csak nagyon nehezen tér vissza a szeretet vize. Most megbüntetelek titeket. Menjete ti azokra a földekre, és szenvedjete el azt, amit ők szenvedte!”

„Irgalom, urunk! Könyörülj rajtunk! Azt akarod, hogy elpusztuljunk? Te kevésbé vagy irgalmas irántunk, emberek iránt, mint mi az állatok iránt?”

„És ezek kik? Nemde emberek, testvéreitek? Miféle irgalmat gyakoroltatok irántuk? Vízete kértete tőletek, s ti botütéseket adtatok nekik, és kigúnyoltátok őket. Azt kértete tőletek, ami az enyémet, és amit én adtam, és ti megtagadtátok azt tőlük, a magatokénak mondva azt? Kíé a víz? Még én sem mondom, hogy a tó vize az enyémet, jóllehet a tó az enyémet. A víz Istené. Közületek ki teremtete csak egyetlen harmatcseppet is? Menjete!... És nektek, akik szenvedtetete, azt mondom; legyete jók. Tegyete velük azt, amit ti szerettete volna, hogy veletek tegyenek. Nyissátok meg nekik a csatornákat, amelyeket ők bezártak, és vezessete hozzájuk a vizete, amint módotok lesz erre. Megteszete titeket elosztóimnak ezek iránt a bűnös testvéreitek iránt, akiknek módot és időtet adok a jóvátételre. És a Magasságbete Úr még nálam is jobban rátok bízza bőséges vizete, hogy ti gondoskodjate azokról, akik nélkülözete azt. Ha szeretettel és igazságosan tudjate tenni ezt, meglegedete a szükségessel, és a feleslegeste a nyomorgóknak adva, az igazságnak megfelelően nem mondva magatokénak azt, amit ajándékba kaptatek, sőt letétebe helyezett ajándékként, akkor nagy békének fogtete örvendete, és mindig veletek lesz az Isten szeretete és az én szeretetem.”

A példabeszéd befejeződött, és mindenki megérthete. Csak azt mondom nektek, hogy aki gazdag, az letétebe kapta ezt a gazdagságot, amelyet Isten azért adott neki, hogy kioSSza azt a szenvedőknek. Fontoljatek meg, milyen megtiszteltetés számotokra, hogy Isten meghívott titeket arra, hogy társai legyete Gondviselésének művében a szegények, betegek, özvegyek és árvák javára. Isten megtehetete volna, hogy esőként hullassa a szegényekre a pénzt, ruhát, táplálékot. De akkor megfosztotta volna a gazdagokat nagy érdemeiktől, amelyeket a

felebaráti szeretettel szereznek. Nem minden gazdag lehet tanító, de mind tehet jót. Nem minden gazdag képes gondozni a betegeket, eltemetni a halottakat, meglátogatni a gyengélkedőket és a rabokat. De minden gazdag, sőt még az is, aki nem teljesen szegény, tud adni egy darab kenyeret, egy korty vizet, egy használt ruhát, a tűz mellé hívhatja azt, aki remeg a hidegtől, fedelet nyújthat annak, akinek nincs otthona és ázik az esőben vagy izzad a kánikulában. Szegény az, akinek hiányzik valami, ami szükséges a megélhetéshez. A többiek nem szegények, szűkölködnek, de mindig gazdagok azokhoz képest, akik éhen halnak, nyomorognak, dideregnek.

Én elmegyek. Nem tudom többé segíteni a szegényeket. Folytassátok ti ezt a munkámat! Vigasztaljátok meg lesújtott szívemet azzal, hogy megígéritek: mindig engem láttok a szegényben, és úgy fogadjátok őt, mint a szegény Krisztus legigazibb képviselőjét. Én szegény akartam lenni szeretetből a föld legszerencsétlenebbjei iránt, és azért, hogy szegénységemmel kiengeszteljem az önző emberek igazságtalan pazarlását. Emlékezzetek arra, hogy a szeretet és irgalom örök jutalmat nyer és eltörli a bűnöket.

(7-1254)

A terpentinfá

Jézus Galileában jár Jánossal és Ábellel, akinek megmentette életét, amikor hazug vádak alapján ki akarták végezni. Ábel a környék pogány leprásai között buzgólkodik, hogy elvezesse őket a hitre, de azokat egyelőre csak az élelem érdekli, amit visz nekik. Jézus megdicséri őt:

– Jól tettél. Amint mondtad, ezek pogányok. Azért inkább törődnek a testtel és vérrrel, mint a lélekkel. Szerető gondoskodásod éhségük iránt felébreszti majd bennük a szeretetet az ismeretlen iránt, aki gondol rájuk. És amikor megszeretnek téged, akkor is meghallgatnak, ha nem az élelemlről beszélsz nekik. A szeretet mindig megelőzi annak követését, akit megtanultak szeretni. Egy nap követni fognak téged a lélek útján.

Az irgalmasság testi cselekedetei egyengetik az utat annak lelki cselekedetei felé. Azok pedig annyira megkönnyítik Isten belépését az előkészített emberbe, hogy az szinte észrevétlenül történik meg. Az illető magában találja Istent, és nem tudja, honnan lépett be oda? Honnan? Néha egy mosoly mögül, egy könnyöretes szó után, egy darab kenyér után, amely megnyitotta a kegyelem elől elzárkózott szívet, és elkezdte Isten bevonulását abba a szívbe. A lelkek! Azok a legkülönfélébb dolgok, amik csak léteznek. Sokféle dolog van a földön, de semmi sem oly változatos, mint a lelkek hajlamai és válaszai.

Látjátok ezt a hatalmas terpentinfát? Egy terpentinfá-erdő közepében van. Hány fa van itt? Száz és száz, talán ezer, talán még több. Elborítják ezt a meredek hegyoldalt, erőteljes és üdvös gyanta-illatuk elterjed a völgyben és a hegyen. De figyeljétek meg. Az ezernyi fa közül nincs egy azonos magasságú, vastagságú, alakú, állapotú a többivel. Az egyik egyenes, mint a kard, a másik észak felé, a harmadik dél, kelet vagy nyugat felé fordul. Van, amelyik egyenes területen nőtt, a másik a szakadék szélén nyúlik a semmibe, mintegy hidat képezve a másik, feléje hajlóval a hegyi patak most kiszáradt medre fölött, amely azonban az esős időben annyira örvénylik. Van, amelyik össze van csavarodva, mintha valami kegyetlen egyén eltorzította volna gyenge korában, a másik teljesen hibátlan. Az egyik lombos egészen az aljáig, a másinak éppen csak a tetején van egy kis lombja. Ez itt csak jobboldalán növesztett ágakat. Azt amott egy villámcsapás megégette. Az ott majdnem teljesen elhalt, csak egy ága él még makacsul. És ez, amelyet először mutattam nektek, oly szép, hogy szebb nem is lehetne. De van-e ennek is egyetlen egy ága, ágacskája, levele – az ezernyi levél között – amely ugyanolyan, mint a másik? Látszatra igen. Valójában nem. Figyeljétek meg ezt a legelső ágat. Nézzétek meg felső részének leveleit. Hány levél van ezen a ponton? Talán kétszáz túlevele van, mind zöld és hajlékony. Mégis, ha megfigyelitek, nincs közöttük két egyforma színű, erejű, korú, egyformán hajlékony, egy irányba néző.

Így vannak a lelkek is. Ahány lélek, annyiféle. Mások hajlamaik, viselkedésmódjuk. Nem jó tanító vagy lelki orvos az, aki nem tud alkalmazkodni a lelkek különféle hajlamaihoz, válaszolási módjához. Barátaim, ez nem könnyű munka. Állandó tanulmányozást követel, képességet a megfontolásokra, amelyekből több világosságot meríthet, mint a meghatározott szövegek hosszadalmas olvasásából. A lelkek tanítói és orvosai számára a lelkek képezik a könyvet. Azokat kell tanulmányozniuk. Annyi oldal, amennyi lélek, és minden oldalon sok érzelem és szenvedély a múltból, jelenből és kifejlődésben. Azért állandóan kell tanulmányozni, figyelmesen, elmélkedve, kitartó türelemmel, támogatva, megerősítve. Így képes meggyógyítani a leggennyesebb sebeket is anélkül, hogy undort mutatna, ami megalázná a sebesültet. Nem szabad hamis könnyörettel elkerülni a gennyes sebek megnyitását és kitisztítását, attól félve, hogy az fájdalmat okozhat. Egyébként az elfekélyesedik, és a betegség elhatalmasodik. De okosan kerülni kell a túlságosan durva

bánásmódot, ami a szív sebeit elmélyítené. Arra is ügyelni kell, hogy őt ne fertőzze meg a beteggel való érintkezés.

Mindezekre az erényekre szükségük van a lelkek tanítóinak és orvosainak. Világos látásra, megértésre, néha hősiességre, türelemre, kitartásra, amikor hűvösen fogadják, sőt néha megsértik őket. Erőre, hogy bölcsen gyógyítsanak, és ne ártsanak se a betegnek, se maguknak. Hol találják meg mindezeket? A szeretetben. Mindig a szeretetben. Az világít meg mindent, tesz bölcsé, erőssé és okossá. Megőrzi a kíváncsiságtól, amely révén beleeshetne azokba a bűnökbe, amelyeket meggyógyított másokban. Amikor valakit teljesen áthat a szeretet, nincs más vágya, nem érdekli más, csak a szeretet.

Látjátok? Az orvosok azt mondják, hogy amikor valaki haldoklik valamilyen súlyos betegségben, ha sikerül kigyógyulnia, akkor nehezebben betegszik meg ismét ugyanabban a betegségben, mert vére már legyőzte azt, és ellen tud állni neki. Ez a felfogás nem tökéletes, de nem is teljesen téves. A szeretet azonban, amely nem betegség, hanem egészség, eléri azt, amiről az orvosok beszélnek, és pedig minden rossz szenvedélyt illetően. Aki erőteljesen szereti Istent és testvéreit, az nem tesz olyat, amivel fájdalmat okozhatna Istennek és testvéreinek. Azért akkor is, amikor megközelíti a lelki betegeket, és megtud olyan dolgokat, amelyeket a szeretet eddig titokban tartott előtte, az nem okozza romlását, mert hűség marad a szeretetben, és a bűn nem lép be lelkébe.

Hogyan érez az, aki legyőzte érzéki vágyait a szeretettel? Nem csábítja a gazdagság azt, aki az Isten és a lelkek szeretetében megtalál minden kincset. Nem kísérti a torkosság, a fősვნყenség, hitetlenkedés, tunyaság és a kevélység azt, aki csak Istenre vágyakozik, akinek szolgálatára átadja önmagát, és aki hitében megtalál minden jót. Ösztönzi őt a szeretet fáradhatatlan lángja, és lankadatlanul munkálkodik mindig azon, hogy örömet okozzon Istennek. Mert aki ismeri Istent, az többé nem képes kevélykedni, mert látja, hogy mi ő Istenhez képest. Aki megismeri Őt, az egyúttal meg is szereti.

Egy napon ti papokká lesztek Egyházamban. Legyetek azért a lelkek orvosai és tanítói. Emlékezzetek vissza ezekre a szavaimra! Nem a név, sem a ruha, sem a papi tevékenységek tesznek majd titeket papokká, azaz Krisztus szolgálóivá, a lelkek tanítóivá és orvosáivá, hanem a szeretet tesz azokká. Az megadja nektek mindazt, amire szükségetek van, és a teljesen különféle lelkeket át tudjátok alakítani az Atya hasonlatosságára, ha szeretettel tudtok dolgozni

(7-1319)

Sötétség és világosság

A szamariai Efraim közelében az apostolok arról beszélgetnek, hogy a zsidók inkább gyűlölik Jézust, mint a szamaritánusok. János megjegyzi:

– Ez a Sötétség harca a Világossággal. Ezt látjuk mindennap reggel és este. A két erő, amely ellentétben áll egymással, amelyek felváltva uralkodnak a földön. De a sötétség mindig veszít, mert sohasem teljes. Egy kis fény mindig árad, még a csillagtalan éjszakákon is. Úgy látszik a levegő, magától hozza létre azt a végtelen világűrben, és kiárad, jóllehet nagyon korlátoltan, hogy meggyőzze az embereket: a csillagok nem szűntek meg. És azt mondom, hogy ugyanígy a rossznak ebben a sajátos sötétségében, a Sötétségnek a világosság – aki maga Jézus – elleni minden erőszakossága ellenére, mindig lesz Világosság, hogy megerősítse azt, aki hisz Benne – mondja János, mosolyogva saját gondolatán, magába mélyedve, mintha csak magának beszélne.

Jakab, Alfeus fia megérti János gondolatát, és azt mondja:

– A Könyvekben Krisztusról azt mondják: „Hajnalcsillag”. Ő maga is megismer majd egy éjszakát, és – elborzaszt engem – mi is megismerjük. Egy éjszaka, amelyben nem tűnik majd erősnek a Világosság, a Sötétség fog győzedelmeskedni. De feltételezve, hogy Ő a Hajnalcsillag, oly módon, ami kizárja az időben való korlátozást, azt mondom, hogy a pillanatnyi éjszaka után Ő lesz a reggeli Világosság, a tiszta, friss, szűzi, világot megújító Világosság, hasonló ahhoz, amely követte a káoszt az első napon. Ó, igen! A világ újjá lesz teremtve az Ő fényében.

És átok lesz a Kárhozottakon, akik kezet akartak emelni a Világosságra, hogy megöljék, megismételve az elkövetett tévedéseket kezdve Lucifertől azokig, akik a szent népet megszenteltetették. Jáhve szabadon hagyja cselekedni az embert. De az ember iránti szeretetből nem engedi meg, hogy a Pokol győzedelmeskedjék.

(7-1371)

A gránátalma

Jézus Szamariában jár apostolaival. El akarja kerülni Efraimot kora reggel, de a falu népe már várja őt az előkelőségekkel együtt. Szerencsére nincsenek köztük farizeusok, írástudók és hasonlók. Marasztalják, de Jézusnak sietős az útja, mert Jeruzsálemba megy a sátoros ünnepre. Mégis ráveszik, hogy legalább a falu szélén beszéljen hozzájuk, és fogyassza el az ételeket, amiket neki és apostolainak hoztak. Megígérték, hogy mutatnak majd egy rövidebb utat, úgyhogy nem fog emiatt késni. Közben Jézus eszik, körülveszik a gyermekek. Jézus mosolyogva néz rájuk. Megkínálja őket is a gyümölcsökkel és a mézzel.

Az egyik gyermek elszalad egy közeli gyümölcsöskertbe, és hamarosan visszatér egy kis kosárral, amelyben három pompás, nagy gránátalma van. Felajánlja Jézusnak.

Jézus átveszi a gyümölcsöket. Kettőt közülük darabokra tör és szétosztja kis barátai között. Utána kezébe veszi a harmadikat, feláll, és a gránátalmát balkezában tartva, úgy, hogy jól láthatják, elkezd beszélni.

– Mihez hasonlítsam általában a világot, és Palesztinát különösképpen, amely egykor Isten gondolata szerint egy nemzetként egyesült, és utána egy tévedés szétszakította, és makacs gyűlöletet okozott a testvérek között? Mihez hasonlítsam Izraelt, amely saját akaratából ezzé vált? Ehhez a gránátalmához hasonlítom.

Igazán mondom nektek, hogy a nézeteltérések a zsidók és a szamaritánusok között különféle módon és mértékben megismétlődnek a világ minden nemzete között és a nemzeteken belül is területek szerint, s mindig ugyanazzal a gyűlölettel.

És azt mondják, hogy a nézeteltérések felülmúlhatatlanok, mintha csak maga Isten teremtette volna azokat. Nem. Isten nem teremtett annyi Ádámot és annyi Évát, ahány egymással ellentétes faj, törzs és család létezik. Isten csak egyetlen Ádámot és Évát teremtett, és tőlük származik minden ember, akik később szétszóródtak és benépesítették a földet. Akárcsak ahogy egy család elterjed lassacskán, amint növekszik a gyermekek száma, akik megházasodnak, és unokákat adnak atyjuknak.

Miért van akkor ily nagy gyűlölet az emberek között, miért van ennyi akadály, ennyi megnevelés? Azt mondtátok: „Értünk hozzá, hogy egyesüljünk, mert testvéreknek érezzük magunkat.” Ez nem elég. Azokat is szeretnetek kell, akik nem Szamariából valók.

Nézzétek ezt a gyümölcsöt. Ismeritek ízét is, nemcsak szépségét. Így, egyben is ígéri már nektek édes levét, amely bensejében van. Ha megnyitjátok, gyönyörködtes titeket sok rubinszínű magva, amelyeket páncélszekrényként őriz magában. De jaj annak, aki óvatlanul beleharap anélkül, hogy előbb eltávolítaná a nagyon keserű válaszfalakat, amelyek elválasztják a magvak családjait. Megmérgeznék ajkatokat és bensőtöket, és eldobnátok a gyümölcsöt, felkiáltva: „Ez mérges!”

Hasonlóképpen van a válaszfalakkal és a gyűlölettel a népek, a törzsek között, amelyek „méregként” hatnak ott, ahol pedig édességnek kellene lenni. Haszontalanok, nem úgy, mint ebben a gyümölcsben. Csak elválasztanak, és fájdalmat okoznak. Keserűek annak számára, aki beléjük harap, azaz annak, aki beleharap felebarátjába, aki nem szereti őt, hanem megsérti, és szenvedést okoz neki. Keserősége megmérgezi a lelket. Eltörölhetetlenek ezek a válaszfalak? Nem. A jó akarat úgy megsemmisíti azokat, mint ahogy egy gyermek keze eltávolítja ezeket a keserű falakat az édes gyümölcsből, amelyet a Teremtő azért alkotott, hogy gyermekeit gyönyörködtesse vele.

És a jó akaratra elsősorban ugyanannak az Egyetlen Úrnak minden gyermeke között van szükség, aki ugyanúgy Istene a júdeaiaknak, mint a galileaiaknak, a Szamariából valóknak és a délvidékieknek. Ő megmutatta ezt azzal, hogy az Egyetlen Üdvözítőt küldte, aki üdvözíti ezeket és azokat anélkül, hogy mást kérne, mint a hitet az Ő természetében és tanításában. Az

Üdvözítő, aki veletek beszél, le fogja rombolni a haszontalan akadályokat, eltörli a múltat, amely megosztott titeket, és helyébe állítja a jelent, ami testvérekké tesz titeket az Ő nevében. Nektek és a többi veletek határos népeknek nem kell más tennetek, csak melléje állnotok, és a gyűlölet megszűnik, és megszűnik az ócsárlás, ami haragra lobbant, és megszűnik a góg, ami igazságtalanságokra ösztönöz.

Az én parancsolatom az, hogy az emberek testvérekként szeressék egymást, mert azok. Szeressék egymást úgy, amint a mennyei Atya szereti őket, és amint az Emberfia szereti őket, aki minden ember testvérenek érzi magát az emberi természet révén, amelyet felvett. Ő atyasága által ért ahhoz, hogy uralkodjék a rosszon és legyőzze azt minden következményével együtt. Azt mondtátok: „Törvényünk, hogy ne legyünk árulók.” Akkor elsősorban ne áruljátok el saját lelketeket, megfosztva attól az eget. Szeressétek egymást, szeressétek őket bennem, és béke lesz az emberek között, amint megígértem. És eljön az Isten Ország, ami a béke és a szeretet országa mindazok számára, akik jó akarattal szolgálják Urukát, Istenüket.

Most tovább megyek. Isten Világossága világosítsa meg szíveteket... Menjünk!

(7-1381)

A népét látogató király

Jézus a Jeruzsálemhez közel fekvő Nobe faluban beszél egy öreg ember házának küszöbén állva, hogy mind a házban lévők, mind az előtte összegyűltek jól hallhassák.

– Egy hatalmas király, akinek országa nagyon kiterjedt volt, egy napon elindult, hogy meglátogassa alattvalóit. Pompás palotában lakott, ahonnan elküldte szolgálait és hírnökeit alattvalóihoz rendeleteivel és segítségével. Azok tudtak létezéséről, szeretetéről és tanácsairól, de személyesen nem ismerték őt, nem hallották hangját, beszédét. Egyszóval: csak annyit tudtak róla, hogy ő az uruk, semmi többet. És amint gyakran megtörténik, ezért sok törvényét és intézkedését eltorzították vagy rosszindulatból, vagy mivel nem értették meg kellőképpen. Ennek következtében kárt szenvedtek az alattvalók, akiket pedig a király boldogokká akart tenni. Néha kénytelen volt megbüntetni őket, és ez neki nagyobb fájdalmat okozott, mint nekik. De a büntetések nem tették őket jobbakká. Akkor azt mondta: „Elmegyek, és közvetlenül beszélek hozzájuk. Megismertetem magamat. Szeretni fognak és jobban követnek, ők pedig boldogabbakká lesznek.” És elhagyta kiváló palotáját, hogy népéhez menjen.

Megérkezése sok csodálkozást váltott ki. A nép megindult, ki izgatottá vált, ki ünnepelt, ki félt, ki haragudott, ki kételkedett, ki pedig gyűlölködött. A király türelmesen, fáradhatatlanul megközelítette egyaránt azokat, akik szerették, vagy félték, vagy gyűlölték. Megmagyarázta nekik törvényeit, meghallgatta alattvalóit, segítette, támogatta őket. Végül sokan megszerették, és nem menekültek előle azért, mert nagyon hatalmas volt. Néhányan, kevesen, felhagytak bizalmatlanságukkal és gyűlöletükkel. Ezek a jobbak voltak. De volt sok rossz akarató is. A király azonban, aki nagyon bölcs volt, elviselte ezeket is. Fáradozása jutalmául azoknál szállt meg, akik szerették őt.

De mi történt? Az, hogy még a jobbak sem mind értették meg őt. Oly messziről jött! Nyelvezete annyira új volt számukra! Akarata annyira különbözött alattvalóiétól! És nem mindenki értette meg... Sőt, egyesek fájdalmat okoztak neki, és még kárt is igyekeztek tenni benne, annyira nem értették meg. És amikor felfogták, hogy fájdalmat és kárt okoztak neki, reményüket veszítve menekültek színe elől, félték tőle, többet nem mentek hozzá.

De a király belelátott szívükbe, és napról napra szeretettel hívta őket. Kérte az Örökkévalót, engedje meg neki, hogy ismét megtalálja őket, s megmondja nekik: „Miért félték tőlem? Igaz, fájdalmat okozott nekem meg nem értésetek, de láttam, hogy az nem rosszindulatból fakadt, hanem csak képtelenek voltatok felfogni az én nyelvezetemet, amely annyira különbözött a tiétektől. Fáj nekem, hogy félték tőlem. Ez azt mondja nekem, hogy nemcsak hogy nem értettetek meg engem, mint királyotokat, hanem úgy sem, mint barátotokat. Miért nem jöttök hozzám? Térjete csak vissza! Jöjjetek, jöjjetek, barátaim. Ne növeljétek tudatlanságotokat azzal, hogy távol maradtok tőlem, homályos felfogásokat azzal, hogy elrejtőztök, keserűségeteket azzal, hogy megfosztjátok magatokat szeretetemtől. Látjátok? Mindnyájan szenvedünk amiatt, hogy megosztottak vagyunk. Én inkább, mint ti. Jöjjetek tehát, okozatok nekem örömet!

Így akart beszélni a király. És így beszélt. És így beszél Isten is azokhoz, akik vétkeznek. És így beszél az Üdvözítő azokhoz, akik tévedéseket követtek el.

És így beszél Izrael Királya alattvalóihoz. Izrael igazi Királya, az, aki a kis földi birodalomból el akarja vinni alattvalóit az Ég nagy Birodalmába. Abba nem léphetnek be azok, akik nem követik a Királyt, akik nem tanulják meg megérteni az Ő beszédét, az Ő gondolatát. De hogyan tanulják meg, ha az első tévedés után menekülnek a Mestertől?

Senki se csüggedjen el, ha vétkezett, és ha megbánta; ha tévedett, és felismerte tévedését. Jöjjön a Forráshoz, amely eltörli a tévedéseket, amely világosságot és bölcsességet ad, és

oltsa el szomját azzal, aki ég a vágytól, hogy önmagát adja, és az égből jött, hogy magát adja az embereknek.

(7-1419)

Élő víz – Élő halottak – Titokzatos templom (Jn 7,37-53)

A sátoros ünnepek utolsó napján Jézus a jeruzsálemi Templom pogányok számára kijelölt udvarában erőteljes hangon kiáltja:

– Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Azok bensejéből, akik hisznek bennem, az élő vizek forrásai fakadnak.

Hangja betölti a tágas udvart, a pompás oszlopcsarnokokat, uralkodva minden más hang felett, mint egy ígérettel teljes összhangzatos hang. Utána vár egy kicsit, mintha beszédjének tárgyát jelentette volna be, s időt akarna adni a távozásra azoknak, akiket ez nem érdekel. Jézus méltóságteljes lépésekkel elmegy az oszlopcsarnok sarkába, és ott megáll. Felemeli jobbkarját, amivel a beszéd kezdetét szokta jelezni, míg balkezével mellén köpenyét tartja. Megismétli kezdő szavait:

– Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Azok bensejéből, akik hisznek bennem, az élő vizek forrásai fakadnak.

A nagy Ezekiel, a pap és próféta, aki látta az Úristen megjelenését, egy rettenetes látomásról beszél. Előzőleg prófétaí módon látta az Úr házának megszenteltetését tisztátalan cselekedetekkel. (Ez 8) Majd még mindig prófétaí módon látta azokat, akiket megjelöltek a kereszt jelével. (Ez 9) Ezek fognak élni az igazi Jeruzsálemben. A többiek egytől egyig elpusztulnak, elítéltetnek, büntetésből. És ennek ideje közel van, halljátok, ti, kik engem hallgattok: Közel van, közelebb, mint gondoljátok! Azért buzdítalak titeket, mint Mesteretek és Üdvözítőök, ne késlekedjete megjelölni magatokat az üdvözítő jellel. Ne késlekedjete tovább azzal, hogy befogadjátok a Világosságot és a Bölcsességet. Ne késlekedjete tovább a bűnbánattal és sírjatok mind magatokért, mind másokért, hogy megmenekülhessete. Ezekiel, miután látta ezeket és látott egyéb látomásokat, beszél a kiszáradt csontok rettenetes látomásáról. (Ez 37,1-14)

Egy napon a halott világ fölött, a kialudt égbolt alatt az angyali harsonaszóra mindenütt halottak csontjai jelennek meg. Mint ahogy az anyaméh megnyílik, hogy szüljön, úgy veti ki majd a föld az ő méhéből az összes emberi csontokat, azokét az emberekét, akik Ádámtól az utolsó emberig meghaltak, és eltemették sarában. Akkor a halottak feltámadnak a nagy és legfelsőbb ítéletre, amely után Szodoma füstfelhőjeként a világ kiürül, semmivé válik, és megszűnik az égbolt csillagaival együtt. Mindennek vége lesz, két örök, távoli dolgot kivéve. A két felmérhetetlen kiterjedésű birodalomban, amelyek teljesen eltérnek egymástól alakjukat, látványukat, módjukat illetőleg, örökké folytatódni fog Isten hatalma: a Paradicsomban, amely világosság, öröm, béke és szeretet, és a Pokolban, amely sötétség, fájdalom, borzalom és gyűlölet lesz.

De azt hiszitek, hogy bár a világ még nem halott, és az angyalok trombitái még nem szólaltak meg a gyülekezésre, ezért a föld kipusztított területét még nem borítják el élettelen csontok, amelyeket mérhetetlenül szétvagdaltak, amelyek mozdulatlanok, elkülönültek, halottak, halottak, halottak? Igazán mondom nektek, hogy ez már most így van. Az élők között, akik még lélegzenek, számtalan azoknak sokasága, akik a holttestekhez hasonlóak: a kiszáradt csontokhoz, amelyeket Ezekiel látott. Kik ezek? A lelkileg halottak.

Vannak ilyenek Izraelben éppúgy, mint az egész világon. Az, hogy a pogányok és bálványimádók között csak holtak vannak, akik arra várnak, hogy az Élet felélessze őket, ez természetes. Ezt csak azok fájlalják, akik birtokolják az igazi Bölcsességet. Az megérteti velük, hogy az Örökkévaló önmaga számára teremtette az embereket, nem pedig a bálványok számára, és lesújtja Őt, hogy annyi halottat lát. De ha a Magasságbeli fájlalja ezt, és ez már

nagy fájdalom számára, mily fájdalmas lesz neki látnia saját Népét, amely csak fehérítő, élettelen, lélektelen csontokból áll?

Miért kell bűnös módon száraz csontoknak lenniük a választottaknak, a különösen szeretetteknek, a védelmezetteknek, a tápláltaknak, akiket Ő közvetlenül vagy szolgálai és prófétái által oktatott? Hiszen számukra mindig csorgott az égből az életet adó víz egy kis ere, és megitta őket az Életből és az Igazságból! Miért száradtak ki ezek, akiket az Úr Földjén ültettek el? Miért halt el lelkük, amikor az Örök Lélek bölcsességének egész kincstárát bocsátotta rendelkezésükre, hogy éljenek vele és éljenek? Milyen csoda révén térhet vissza beléjük az Élet, ha ők elhagyták a forrásokat, a legelőket, az Isten által adott világosságot, és ködben jártak, piszkos forrásokból ittak, nem szent táplálékot ettek?

Tehát már sose tér vissza beléjük az élet? De igen. Esküszöm a Magasságbeli nevére, hogy sokan feltámadnak majd. Isten már előkészítette a csodát, sőt az már működik is, már működött is egyesekben, és a kiszáradt csontokat ismét életbe öltöztette. A Magasságbeli ugyanis, akinek számára semmi sem tiltott, megtartotta ígését, és azt mindig tökéletesebben meg is tartja. Ő a magas égből azt kiáltja ezeknek az életre váró csontoknak: „Íme, én lelket öntök belétek, és élni fogtok.” És Lelkével Ő maga formált egy testet, hogy bele öltöztesse Igéjét, és elküldte ezekhez a halottakhoz, hogy beszéljen hozzájuk, és újból töltsse el őket az Élettel.

A századokon keresztül hányszor kiáltott fel Izrael: „Kiszáradtak csontjaink, meghalt reményünk, szét vagyunk szaggatva!” De minden ígélet szent, minden jövendölés igaz. Íme, elérkezett az idő, amelyben Isten Küldöttje felnyitja a sírokat, hogy kihozza belőlük a holtakat és felélessze őket, hogy elvezesse őket az igaz Izraelbe, az Úr Országába, az én Atyám és a ti Atyátok Országába.

Én vagyok a Feltámadás és az Élet! Én vagyok a Világosság, amely azért jött, hogy megvilágítsa a sötétben sínylődőket! Én vagyok a Forrás, amelyből kiárad az örök Élet.

Aki hozzám jön, nem hal meg. Aki szomjazza az Életet, jöjjön és igyék! Aki birtokolni akarja az Életet, azaz Istent, higgyen bennem, és bensejéből nem cseppekben, hanem folyóként árad majd az élő víz. Mert aki hisz bennem, az velem együtt az új Templomot alkotja, amelyből üdvös vizek erednek, amelyekről Ezekiel beszélt. (Ez 47)

Jöjjetek hozzám, népek! Jöjjetek hozzám, emberek! Jöjjetek, hogy egyetlen Templomot képezzünk, mert én nem utasítok vissza senkit sem, hanem szeretettel azt akarom, hogy velem legyetek; munkámban, érdemeimben, dicsőségemben részt vegyetek.

„És láttam, hogy víz fakad a templom küszöbe alatt, a keleti oldalon... A víz a templom jobb oldalán folyt le az oltárról dél felé.” (Ez 47,1)

Ezt a Templomot azok a hívek alkotják, akik hisznek az Úr Messiásában, Krisztusban, az Új Törvényben, az üdvösség és a béke idejének tanításában. Amint ennek a Templomnak falai kőből vannak, úgy az élő lelkekből alakul majd ki annak a Templomnak a titokzatos fala, amely Templom sose pusztul el mindörökké, s amely a földről felszáll az égbe, akárcsak annak Alapítója teszi ezt a küzdelem és megpróbáltatás után.

Én vagyok az az oltár, amelyből a víz fakad, amely keletre néz. És vizem jobb oldalon folyik le, mert a jobb oldal a választottak helye Isten Országában. Belőlem árad, hogy eltöltse választottaimat, és bőségesen legyen részük az éltető vízben. Ezt viszik szét, ezt terjesztik északtól délig, kelettől nyugatig, hogy életet adjanak a földnek és lakóinak, akik várokoznak a Világosság órájára, amely eljön, teljes biztonsággal eljön minden helyre, mielőtt még a föld megszűnik létezni.

Kiáradnak és elterjednek vizeim, összekeveredve azokkal, amelyeket én magam adtam és fogok adni követőimnek. És azért, hogy elterjedjenek a földön, hogy azt termékenyvé tegyék, egy folyóban egyesülnek majd a kegyelemmel, mind jobban elmélyülve, mindinkább kiterjedve, napról napra növekedve, lassacskán az új követők vizei, míg csak tengerré nem válnak, amely lemos minden helyet, hogy szentté tegye az egész földet.

Isten ezt akarja. Ezt teszi. Vízözönnel mosta meg a világot, megölve a bűnösöket. Egy új vízözön, másfajta vízzel, amely nem esőként esik, mossa majd meg a világot, életet adva neki.

És a kegyelem titokzatos működése révén az emberek kivehetik részüket ebből a megszentelő vízözönből, egyesítve akaratukat az enyémmel, fáradságaikat az enyémmel, szenvedéseiket az enyémmel. A világ megismeri majd az Igazságot és az Életet. És aki részesedni akar belőle, megteheti. Csak az válik mocsaras és fertőző helyé, vagy marad az, aki nem akar az Élet vizéből inni. Ezek nem ismerik majd meg a kegyelem, a bölcsesség és az üdvösség gazdag gyümölcseit, amelyet viszont megismernek azok, akik bennem élnek.

Még egyszer igazán mondom nektek, hogy aki szomjazik, és hozzám jön, inni kap, és többé nem szomjazik, mert kegyelemem megnyitja benne az élő víz forrásait és folyamait. Aki pedig nem hisz bennem, elpusztul, olyan lesz, mint a sóbánya, ahol élet nem képes létezni.

Igazán mondom nektek, hogy utánam nem szűnik meg a Forrás, mert én nem halok meg, hanem élni fogok. Miután elmegyek, – nem meghalok, hanem elmegyek, – hogy megnyissam az Ég kapuit, eljön majd egy Másik, aki velem egyenlő, és aki befejezi művemet, megértetve veletek azt, amit nektek mondtam, és lánggra lobbant titeket, „világossággá” téve titeket, feltéve, hogy elismertétek a Világosságot.

Jézus elhallgat.

A tömeg, amely eddig csöndben hallgatta, suttogni kezd, és különféle módon magyarázza szavait. Van, aki azt mondja: „Mily pompás beszéd! Ő igazán próféta!” Mások: „Ő a Krisztus. Mondom nektek! Még János se beszélt így! És egy próféta se ily erőteljesen!”

„És ő megértette a prófétákat, Ezekielt is, akinek jelképei oly homályosak!”

„Hallottátok, nemde? A vizek! Az oltár! Világos!”

„És a kiszáradt csontok?! Láttad, mennyire megzavarodtak a farizeusok és a papok? Megértették a mondanivalóját!”

(7-1433)

A forrás őrzése

Jeruzsálemtől délre, közel a városhoz van Rogel forrása. Sokan járnak ide vizet meríteni, vagy megitatni a karavánok állatait. Jézus Betániából, a hosszabb úton érkezik e helyre.

Kijelenti apostolainak:

– Holnap felmegyek a Templomba. Most itt maradunk egy kis ideig. Ez mindig alkalmas hely a jó hír hirdetésére.

– Nem alkalmasabb, mint más helyek. Nem tudom, miért részesítéd előnyben – jegyzi meg a mindig okoskodó Júdás.

– Miért, Júdás? Sok okból kifolyólag, amit megmondok majd azoknak, akik itt összegyűlnek, és egy közülük különösen nektek szól. Rogel forrásánál állt meg a három napkeleti bölcs, amikor bizonytalanná váltak a csillag eltűnése miatt, amely messze földről ide vezette őket. Bárki más elvesztette volna bizalmát Istenben és önmagában. Ők imádkoztak egészen hajnalig fáradt tevéik mellett. Egyedül ők voltak ébren alvó szolgálk között. Utána reggel útnak indultak a kapuk felé. Nem törődtek azzal, hogy bolondoknak tartják őket és bujtogatóknak. Nem törődtek az életüket fenyegető veszéllyel sem. Tudjátok, hogy a vérengző Heródes uralkodott. Sokkal kevesebb elég lett volna annál, amit majd ők mondanak neki, ahhoz, hogy halálra ítélje őket. De ők engem kerestek. Nem dicsőséget, gazdagságot, megtiszteltetést kívántak. Egyedül engem kerestek. Egy kisedet: Messiásukat, Istenüket. Isten keresése jó. Azért Isten mindig megadja mindenkinek a segítséget és a buzgóságot. A félelem, az alacsonyrendű dolgok azok örökségei, akik alacsony dolgokról álmodoznak. Ők Isten imáadására vágyakoznak. Ez a szeretetük erős. És néhány óra múlva elnyerik szeretetük jutalmát, mert az esti holdfénynél újra feltűnik a Csillag szemük előtt. Sose hiányzik Isten csillaga azok számára, akik igaz és szerető lélekkel keresik Istent. A három bölcs! Megpihenhettek volna a hamis tiszteletadás közepette, amelyet Heródes nyújtott számukra a főpapok, írástudók és tudósok válasza után. Annyira fáradtak voltak!... De ők még egy éjszakát sem töltöttek ott, hanem mielőtt még bezárták volna a kapukat, kimentek a városból, hogy itt tartózkodjanak hajnalig. Utána... nem a közönséges hajnal, hanem Isten hajnala tűnt fel ismét előttük, beüzüstözve az utat, a Csillag hívta őket fényével, és elértek a Fényhez. Boldogok! Boldogok, akik követni tudják őket!

Az apostolok, Marciammal és Izsákkal együtt figyelemmel hallgatják Jézust. Arcukon sugárzik az a boldogság, amely mindig elfogja őket, amikor Jézus emlékezetükbe idézi születését. Izsák bölint, felsóhajt, mosolyog, amint visszaemlékezik erre... elragadtatott arccal, távol érzi magát a helytől és időtől, visszatér több mint harminc évvel előbbre, ahhoz az éjszakához, ahhoz a Csillaghoz, amelyet ő biztosan szemlélt nyája között állva...

Mások is közelednek hozzájuk, mert sokan járnak ezen az úton, és hallgatják Jézust. Egyesek visszaemlékeznek a fantasztikus karavánra és az általuk hozott hírre... és annak következményére.

– Ez mindig a tanácskozás helye. A történet mindig megismétlődik. Ez mindig a megpróbáltatás helye. A jók és a gonoszok számára. De az egész élet a hit és az igazság próbája az ember számára.

Emlékeztetek titeket Cusai, Cádóc, Abiátár, Jonatán és Achimaac megpróbáltatására. (Vö. 2 Sám 17,17-21) Ők innen indultak el, hogy megmentsek királyukat, és Isten megoltalmazta őket, mert helyesen cselekedtek.

Emlékeztetek titeket egy eseményre, ami kapcsolatban állt ezzel a hellyel, de nem jó vége lett, mert visszaélés volt, s azért nem volt rajta Isten áldása. Zoelet sziklájánál, Rogel forrása mellett esküdött össze Adonija, és atyja akaratának ellenére királlyá kiáltotta ki magát pártjával. De nem segített rajta a visszaélés, mert még mielőtt befejezte volna lakomáját,

hozsannázás közepette a Gihonon Salamont kiáltották ki királynak, és ő, aki magának akarta megszerezni a trónt, Salamon irgalmára szorult. (Lásd 1 Kir 1)

Nagyon sokan megismétlik Adonija tettét, és hadakoznak az igazi Király ellen, vagy összeesküdnek ellene, követve a legerősebbnek látszó pártot. És azok közül, akik így tesznek, nagyon kevesen értenek ahhoz, hogy az oltárhoz meneküljenek bocsánatot kérve és Isten irgalmában bízva.

Mi, akik szemléltük a három eseményt, ami ennél a forrásnál játszódott le, azt mondhatjuk-e, hogy ez a hely jó és rossz befolyással rendelkezik? Nem. Nem a hely. Nem az idő. Nem az események, hanem az ember akarata az, amely zavarossá teszi az ember cselekedeteit. Rogel forrása látta Dávid szolgáinak hűségét, Adonija bűnét ugyanúgy, mint ahogy látta a három Bölcs hitét. Ugyanaz a forrás. Köveihez támaszkodtak, és vízával oltották el szomjúságukat Jonatán és Achimaac, Adonija és a három Bölcs. De a víz és a kövek három különféle dolgot láttak: hűséget Dávid királyhoz, Dávid király elárulását, és hűséget Istenhez és a királyok Királyához. Mindig az ember akarata hozza létre a jót vagy a rosszat. Az ember akarata veti fényét Isten Akarata, és mérges kipárolgásait a Sátán akarata. Az embertől függ, hogy a fényt vagy a mérget fogadja be, és igazzá vagy bűnössé válik.

Ehhez a forráshoz egy őrt küldtek, hogy senki se rontsa meg vizét. És az őron kívül fallal vették körül és tetőt emeltek föléje, hogy a szél ne hordja bele a faleveleket és a piszkot, amelyek beszennyeznék értékes vizét. Isten egy őrt küldött az emberhez is: értelmes és öntudatos akarata; és falként: a parancsolatokat és angyali tanácsokat, hogy tudatosan vagy öntudatlanul ne romoljon meg az ember lelke. De amikor az ember tönkreteszi lelkiismeretét, értelme nem hallgat az égi sugallatokra, lábbal tapossa a Törvényt, és olyan, mint az ő, aki őrizetlenül hagyja a forrást, vagy mint egy bolond, aki szétrombolja a védőfalakat. Szabad teret enged a sátáni ellenségeknek, a világ és a test bűnös vágyainak és a kísértéseknek, amelyeket mindig bölcsen és éberrel vissza kell utasítani, nehogy utána beleegyezzenek.

Jeruzsálem gyermekei, zsidók, áttértek, erre járó utasok, akik egyesültek itt, hogy meghallgassátok Isten szavát, legyetek igazán bölcssek, és értsetek ahhoz, hogy megvédjétek magatokat azoktól a cselekedetektől, amelyek meggyalázzák az embert!

Sok pogányt látok itt. Nekik azt mondom, hogy nemcsak gazdagságra és üzletekre kell szert tenni, hanem van egy másik dolog is, amit meg kell szerezni, és ez saját lelketek élete. Mert az embernek van lelke. Ezt nem lehet megtapintani, de ez élte őt. Ez nem hal meg, hanem a test halála után igazi, örök életét éli. De nem képes élni, ha az ember megöli igazi önmagát rossz cselekedeteivel.

A bálványimádást és a pogány vallásokat felül lehet múlni. A bölcs ember elgondolkodik, és azt mondja: „Miért kell nekem követnem a bálványokat, és egy jobb élet reménye nélkül élnem, amikor ha az igazi Istenhez megyek, elnyerhetem az örök boldogságot?” Az ember zsugori módon őrzi napjait és fél a haláltól. Minél inkább beburkolja a hamis vallások sötétsége, vagy a hitetlenségé, annál inkább fél a haláltól. De az, aki elfogadja az igaz Hitet, elveszti a halálfélelmet, mert tudja, hogy a halálon túl van egy örök élet, ahol a szellemek találkoznak, és ahol többé nem lesz sem szenvedés, sem elválás. Nem nehéz az Élet útját követni. Elég hinni az Egyetlen igaz Istenben, szeretni embertársainkat és szeretni a becsületességet minden cselekedetünkben.

Ti, izraeliták tudjátok, melyek a megparancsolt és a tilos dolgok. De elmondom azoknak, akik itt hallgatnak engem, és akik messzi földre magukkal viszik szavaimat, mik ezek a dolgok... (és elmondja nekik a tízparancsolatot).

Ebben áll az igazi vallásosság, nem a hiábavaló és a hivalkodó áldozatokban. Engedelmeskedjétek tökéletesen a parancsolatoknak, hiánytalan erényességgel, legyetek irgalmasok, kerüljétek azt, ami megbecsteleníti az embert, hagyjátok el a hiúságokat, a téves, hazug jövőmondókat, a gonosz álmodozásokat, amint a bölcsesség könyve mondja (lásd

Sirák 34,1-8), helyesen használjátok Isten ajándékait, azaz az egészséget, a jólétet, a gazdagságot, az értelmet, a hatalmat. Ne legyetek kevélyek, ami az ostobaság jele, mert az ember addig él, egészséges, gazdag, bölcs és hatalmas, ameddig Isten megengedi azt neki. Ne legyetek mértéktelenek vágyaitokban, mert azok bűnbe visznek. Egyszóval emberek és ne állatok módjára éljétek, méltóságtok tudatában.

Könnyű lecsúszni, nehéz felemelkedni. De ki akarna egy bűzös szakadékban élni pusztán csak azért, mert beleesett, és ne igyekezne kimászni abból, felkapaszkodva a virágos csúcsokra, amelyeket eláraszt a napfény? Igazán mondom nektek, hogy a bűnös élete a szakadékban töltött élet, s ez a tévedésben élők élete is. De azok, akik elfogadják az igazság Szavát és elérkeznek az Igazsághoz, felemelkednek a csúcsokra, a Fénybe.

Menjétek most mindnyájan célotok felé. És ne felejtsetek el, hogy Rogel forrása mellett a Bölcsesség Forrásánál ittatok az Ő vizéből, hogy továbbra is szomjazzátok azt, és visszatérjétek Hozzá.

(7-1445)

Az atya távol élő gyermekei

Jézus a Nebo-hegy vidékén várakozik valakire az út mentén lévő alacsony falon ülve. A környék egyszerű lakosai, pásztorai kérik:

– Beszélj még nekünk! Néha erre járnak a buzgólkodó farizeusok és a kevély írástudók. De ők nem beszélnek nekünk. Ez rendben van. Ők mindenkitől elkülönülnek, és bölcsek. Mi... De akkor nekünk nem kell semmit sem tudnunk, mivel sorsunk folytán itt születünk?

– Az Atya Házában nincsenek válaszfalak és különbségek azok között, akik hisznek benne és Törvénye szerint élnek, amely akaratát fejezi ki, hogy az ember helyesen éljen, és Országában örök jutalomban részesüljön.

Idehallgassatok! Egy atyának sok gyermeke volt. Egyesek mindig szoros kapcsolatban éltek vele, mások, különféle okoknál fogva, aránylag távolabb éltek az atyától. De mivel ismerték az atya vágyait, annak ellenére, hogy távolabb éltek, úgy tudtak cselekedni, mintha ő jelen lett volna. Mások pedig, mivel még távolabb éltek születésük első napjától kezdve, s olyan szolgák nevelték fel őket, akik más nyelvet beszéltek és más szokásaik voltak, rákényszerültek arra, hogy az atyát csak oly csekély mértékben szolgálják, amelyre inkább ösztönük, mint ismeretük készítette őket. De tudták, hogy ők is kedvesek számára. Az atya tudta, hogy rendelkezései ellenére szolgálói nem ismertették meg az ő gondolatait ezekkel a távolélőkkel, mert kevélységükben lebecsülték őt. Gyermekei csak azért nem szerették őt, mert nem laktak vele együtt. Ezért az atya egy napon össze akarta hívni minden gyermekét. Magához hívta őket.

Nos, azt gondoljátok, hogy az emberi jog szerint ítélve csak annak fogja adni javait, akik mindig házában éltek, vagy legalábbis nem túlságosan távol attól, úgyhogy ismerhették rendeleteit és vágyait? Ő egészen máshogy gondolkodott. Megfigyelte azok cselekedeteit, akik jóllehet csak névről ismerték őt, iránta való szeretetből erényesen éltek, és minden cselekedetükkel becsületére váltak. Magához hívta őket, és azt mondta nekik: „Kétszeres a ti érdemetek erényes életetek miatt, mert segítség nélkül is így akartatok élni. Jöjjetek és vegyetek körül! Ugyancsak jogotok van rá! Az elsők mindig velem voltak, és tanácsommal irányítottam minden cselekedetüket, mosolyommal megjutalmaztam őket. Nektek pusztán hitetekre és szeretetetekre támaszkodva kellett cselekednetek. Jöjjetek! Házamban kész a hely számotokra, és már régóta kész. Az én szememben nincs különbség azok között, akik mindig itthon éltek, és a távolélők között. Én cselekedeteik szerint teszek különbséget gyermekeim között, akár közel, akár távol élnek tőlem.”

Ez a példabeszéd. Magyarázata pedig ez: a Templomban élő írástudók és farizeusok esetleg nem lesznek Isten Házában az örök Napon, és sokan, akik oly távol éltek, hogy csak fogyatékosan ismerték Isten dolgait, esetleg az Ő ölében foglalnak majd helyet. Mert az Istennek engedelmeskedő akarat szerzi meg az Országot, nem pedig a jártasság és a tudomány.

Tegyétek meg azt, amit tegnap megmagyaráztam nektek. Tegyétek túlságos félelem nélkül, ami csak megbénítana. Tegyétek számíthatás nélkül, s ne csak azért, hogy a büntetést elkerüljétek. Tegyétek egyedül Isten szeretetéből, aki titeket szeretetből megteremtett, és azért, hogy ti is szeressétek Őt. És akkor helyetek lesz az atyai Házban.

(7-1489)

A bűn leprája

Az előző példabeszéd után a hallgatók kérlelik Jézust:

– Ó, beszélj még nekünk!

– Miről beszéljek?

– Tegnap azt mondtad, hogy vannak áldozatok, amelyek jobban tetszenek Istennek, mint a bárány- és kecskeáldozatok, és hogy vannak a test leprájánál is szégyenletesebb betegségek. Nem értettem meg jól gondolataidat – mondja egy pásztor, és így folytatja: – Tudod, mennyi áldozatba kerül a nyáj legszebb, folt és hiba nélküli egyéves báránya? Mennyi kísértést kell legyőzni, hogy ne tegyük meg a nyáj kosává, vagy ne adjuk el ilyenként? Ha valaki egy éven keresztül ellenáll az ilyen kísértéseknek, és gondolzza, szereti azt, mint a nyáj gyöngyszemét, tudod mily nagy áldozat feláldozni azt, lemondva a haszonról? Tudod mily fájdalom ez? Lehet ennél nagyobb áldozatot felajánlani az Úrnak?

– Ember, igazán mondom neked, hogy az áldozat nem a feláldozott állatban rejlik, hanem az erőfeszítésben, amelybe került neked, hogy megőrizd azt a feláldozásra. Igazán mondom neked, hogy már közel a nap, amelyen, amint Isten sugalmazott szava mondja, halljátok Őt kijelenteni: „Nincs szükségem a bárányok és kecskék áldozatára”, és egyetlen, tökéletes áldozatot fog megkívánni. És attól az időtől kezdve minden áldozat szellemi lesz. De már évszázadok óta megmondta Isten, milyen áldozatot kedvel. Dávid sírva kiáltott fel: „Ha áldozatot kívántál volna, felajánlottam volna neked. De neked nem tetszenek az égő áldozatok. A töredelmes szív (és én hozzáteszem: az engedelmes és a szerető szív, mert nemcsak engesztelő áldozatot lehet bemutatni, hanem dicsérő, örvendező és szeretet-áldozatot is) az áldozat Istennek. A töredelmes szív az áldozat Istennek. A bűnbánó és alázatos szívet, te, Isten, nem veted meg.” (Zs 51,18-19) Nem, Atyátok nem veti meg a szívet még akkor sem, ha vétkezett, feltéve, hogy megbánta. És akkor hogyan fogadja a tiszta és igaz szív áldozatát, aki szereti Őt? Ez számára a legtehetsőbb áldozat. Az emberi akarat mindennapos áldozata az isteni akaratnak, aki megmutatkozik a Törvényben, a sugallatokban, a mindennapos eseményekben. És így nem a test leprája a legszégyenletesebb betegség, amely kizár az emberek közül és az ima helyéről. Hanem a bűn leprája a legszégyenletesebb. Igaz, hogy azt az emberek sokszor nem veszik tudomásul. De az emberek számára éltek, vagy az Úr számára? Mindennek itt van a végcélja, vagy folytatódik a másik életben? Ti tudjátok. Akkor legyetek szentek, hogy ne legyetek leprások Isten szemében, aki látja az emberek szívet. Őrizzétek meg magatokat a világ szellemétől, hogy örökké élhessetek.

– És ha valaki súlyosan vétkezett?

– Ne kövesse Káint, ne kövesse Ádámot és Évát. Hanem fusson Isten lábához igazi bűnbánattal, és kérje irgalmát. A beteg, a megsebesült az orvoshoz megy, hogy meggyógyuljon. A bűnös Istenhez megy, hogy elnyerje bocsánatát.

(7-1491)

Virág a napfényben

Jézus és apostolai éppen átkeltek Betabaránál a gázlón, északra a Holt-tengertől. Pétert nagyon lesújtották az elmúlt napok eseményei, mert tétlenül kellett néznie, hogy ellenségei gyalázzák Jézust.

– Ne csüggedj el, Simon! Ne fossz meg engem is a te, a ti bátorságtoktól! – mondja Jézus, miközben Péter vállára teszi kezét.

– Nem vagyok képes, nem vagyok képes ezt nézni! Nézni, hogy ennyire rosszul bánnak veled! Ha engednéd, hogy közbelépjek... talán tudnám. De így... meg kell tartóztatnom magamat... és jelen kell lennem sértegetéseiknél, a te szenvedésednél, mint egy tehetetlen gyermeknek... ó, minden darabokra török bennem, és gyötrődöm... De nézzétek, lehet-e így látni Őt! Betegnek tűnik, aki haldoklik a láztól... Üldözött bűnösnek látszik, aki nem állhat meg egy falat kenyér elfogyasztására, egy korty vízre, egy követ keresve, ahová lehajthatná fejét! Az a hiéna Nébó hegyén! Ezek a kígyók Calliroeben! Az az örült odaát (s a másik partra mutat)! Akiről azt mondd, hogy a Belzebub uralkodik rajta. Én félek a megszállottaktól, azt gondolom, hogy ha ennyire hatalmukba kerítette őket a Sátán, akkor nagyon gonoszoknak kellett lenniük. De... de az ember elbukhat anélkül is, hogy teljesen akarná. Azonban ezek, akik nincsenek megszállva, és mégis így viselkednek, teljesen szabad akaratúak!... Ó, sose fogod legyőzni őket, ha nem akarod megbüntetni őket! És ők... győznek le téged... – és a hűséges apostol ismét keservesen sírni kezd, miután erős méltatlankodása közben abbamaradt sírása...

– Péterem, azt hiszed, hogy ezek nem megszállottak? Azt gondolod, hogy a megszállottaknak olyanoknak kell lenniük, mint annak Calliroeben, és másoknak, akikkel talákoztunk? Azt hiszed, hogy a megszállottság csak zavaros kiáltásokban, ugrádozásban, dühöngésben, barlangokban élve, némaságban, béna tagokban, eltompult értelemben, öntudatlanul mondott szavakban vagy öntudatlanul végzett cselekedetekben nyilvánul meg? Nem. Vannak olyan ördögtől zaklatott, sőt megszállott egyének is, akiknél ez rejtettebben és erőteljesebben jelentkezik, s ez a legveszélyesebb eset, mert az ördög nem akadályozza, és nem gyengíti el értelmüket, nem gátolja meg őket abban, hogy jót is tegyenek, sőt, ki is fejleszti tehetségüket, hogy jobban tudják szolgálni azt, aki megszállja őket.

Amikor Isten vesz birtokába egy értelmet, és felhasználja szolgálatára, eltölti azt természetfeletti értelemmel, amely nagyon megnöveli természetes értelmét. Ezt teszi velük azokban az órákban, melyekben Istent szolgálják. Azt hiszitek, hogy például Izajás, Ezekiel, Dániel és más próféták, ha el kellett volna olvasniuk, és meg kellett volna magyarázniuk a mások által írt jövendöléseket, nem találták volna azokat kibogozhatatlanul homályosoknak, éppúgy, mint kortársaik? Mégis, mondom nektek, miközben ők részesültek a jövendölésekben, tökéletesen megértették azokat.

Figyeld meg ezt, Simon. Vegyük ezt a virágot, amely lábadnál nőtt ki. Mit látsz az árnyékban, amely kelyhére esik? Semmit. Látsz egy mély kelyhet és egy kis száját, és semmi mást. Most figyeld meg, miközben leszakítom, és idehozom a napfényre, szemed elé. Mit látsz?

– Látom a bibéket, látom a virágport, látok egy kis pelyhes koronácskát, ami körülveszi a bibéket, és egy kis szőrös sávot, amely a nagy szirmot és a két kisebbet díszíti... És látok egy pirinyó harmatcseppet a kehely alján... és... ó, íme, egy kis légy szállt le beléje, és iszik, és beleragadt a szőrös pelyhekbe, és nem tud többé kiszabadulni... De akkor! Hadd lássam jobban! Ó, a pelyhek mintegy mézesek, belekapaszkodnak... Értem! Isten vagy azért teremtette így, hogy a virág táplálkozzék, vagy hogy táplálja a madarakat, akik eljönnek és felcsípik a legyeket, vagy hogy megtisztítsa ezektől a levegőt... Milyen csodálatos!

– Az erős napfény nélkül azonban semmit sem láttál volna.

– Valóban, semmit!

– Hasonlóképpen történik az isteni birtokba vételnél is. A teremtmény, aki önként, kizárólagos jó akarattal teljesen átadja magát Isten szeretetének, ráhagyatkozik az Ő akaratára, gyakorolja az erényeket, és uralkodik szenvedélyei felett, elérkezik oda, hogy elmerül Istenben és az Ő Világosságában, Bölcsességében; és mindent lát és megért. Utána, amikor megszűnik a teljes tevékenység, a teremtményben felváltja ezt egy másik állapot, amelyben az, amit kapott átváltozik az élet és a megszentelődés irányelvévé, de elhomályosodik, vagy helyesebben: bizonytalanná válik az, ami előzőleg világos volt.

Az ördög, Istent állandóan majmolva, hasonló hatást vált ki azok értelmében, akiket zaklat; jóllehet csak korlátolt fokban, mert csak Isten hatalma végtelen. A megszállottakkal, akik önként átadták magukat neki, hogy diadalmaskodjanak, közli saját felsőbbrendű értelmét, de egyedül azért, hogy gonoszat tegyenek, ártsanak, megbántsák Istent és az embereket. De a sátáni működés, amely a lélekben beleegyezésre talál, állandó, és fokozatosan viszi őt előre a Rossz teljes megismerésében. Ezek a megszállottság legrosszabb formái. Semmi sem tűnik fel kívülről, és ezért az emberek nem menekülnek ezektől a megszállottaktól. De azok. Amint már többször megmondtam, az Emberfiát az ilyen módon megszállottak fogják megölni.

– De Isten nem sújthatna le a pokolra? – kérdi Fülöp.

– Megtehetné. Ő az erősebb.

– Akkor miért nem teszi meg, hogy megvédjen téged?

– Isten eljárásának értelmét majd megismeritek az égben. Gyerünk tovább! És ne csüggedjetek el!

(7-1498)

Az igazságtalan bíró (Lk 18, 1-8)

Jézus a jeruzsálemi templomban imádkozik a zsidók udvarában, és utána azt elhagyva, egy oszlophoz támaszkodva figyeli az embereket... akik viszont Őt tartják szemmel.

A zsidók udvara felől jön egy férfi és egy asszony, akik noha nem sírnak, arcukról lerí a nagy fájdalom. A férfi igyekszik megvigasztalni az asszonyt. De látszik, hogy ő is nagy fájdalmat érez.

Jézus feléjük megy, és részvétellel megkérdezi őket:

– Mi miatt szenvedtek?

A férfi csodálkozik érdeklődésén. Talán tapintatlanságnak tartja. De Jézus oly kedvesen néz rájuk, hogy ez leszereli. Mielőtt azonban megmondaná fájdalmának okát, megkérdezi az asszonytól:

– Hogyan lehetséges egyáltalán, hogy egy rabbit érdekel egy egyszerű hívő fájdalma?

– Mert a rabbi a te testvéred, ó ember. – mondja neki Jézus. – Testvéred az Úrban, és szeret téged, amint a parancsolat mondja.

– Testvéred! Szegény földműves vagyok Sáron síkságán, Dóra közelében. Te pedig rabbi vagy!

– A rabbi éppúgy érzi a fájdalmat, mint mindenki más. Tudom, mi a szenvedés, és meg akarlak vigasztalni titeket.

Az asszony félrehúzza egy pillanatra fátyolát, hogy Jézusra nézzen, és azt súgja férjének:

– Mondd meg neki! Talán tud segíteni...

– Rabbi, volt nekünk egy leányunk; van. Jelenleg még van... Tisztességesen eljegyeztük egy ifjúval, akit közös barátunk jó férjnek tartott. Hat éve házasok, és két gyermekük van házasságukból. Kettő... mert utána megszűnt a szeretet... annyira, hogy most... a férj válni akar. Leányunk sír és elemésztí magát. Ezért mondtuk, hogy még van, mert hamarosan belehal fájdalmába. Mindent megpróbáltunk a férfi meggyőzésére. És sokat imádkoztunk a Magasságbelihez... De kettejük közül egyik sem hallgatott meg minket... Idezarándokoltunk ezért, és itt tartózkodtunk egy egész hónapig. Minden nap a Templomban, én az én helyemen, az asszony az övén... Ma reggel leányom egy szolgája azt a hírt hozta nekünk, hogy a férj elment Cezareába, hogy onnan válólevelet küldjön neki. Ez a válasz, amit imáinkra kaptunk...

– Ne beszélj így, Jakab – kéri halkán az asszony. És ezzel fejezi be: – A rabbi megátkoz minket, mint káromlókat... És Isten megbüntet minket... Ez a mi szenvedésünk Istentől jön... És ha Ő ver minket, az annak a jele, hogy megérdemeltük – fejezi be mély sóhajtással.

– Nem, asszony. Én nem átkozlak meg titeket. És Isten nem büntet meg benneteket. Én biztosítalak titeket erről. De azt is mondom, hogy nem Istentől származik ez a szenvedésetek, hanem az embertől. Isten megengedi ezt, hogy titeket próbára tegyen, és leányotok férjét is. Ne vesztétek el hiteteket, és az Úr meghallgat titeket.

– Késő. Leányunk már el van utasítva és elvesztette becsületét, és belehal... – mondja a férfi.

– Sosincs késő a Magasságbeli számára. Az állhatatos imáért egy pillanat alatt meg tudja változtatni az események folyását. A szájhoz emelt serlegnél a halálnak marad még annyi ideje, hogy törével odaszúrjon és megakadályozza a kehely kiívását. És ez Isten közbelépésére történik, mondom nektek. Térjete vissza imahelyetekre, és tartsatok ki az imában ma, holnap és holnapután. Legyen hitetek és bizalmatok, és részetek lesz a csodában.

– Rabbi, te meg akarsz minket vigasztalni... de ebben a pillanatban... nem lehet, és te tudod ezt, megsemmisíteni a válólevelet, miután azt aláírta a visszautasított – erősködik a férfi.

– Legyen hited, mondom neked! Igaz, hogy azt nem lehet megsemmisíteni. De tudod-e, hogy leányod már megkapta?

– Dorától Cezareáig nem hosszú az út. Addig, míg a szolga ideért, Jakab biztosan visszatért házába, és kidobta Máriát.

– Nem hosszú az út. De biztos vagy-e benne, hogy megtette már? Egy emberfeletti akarat nem tudna megállítani egy embert, ha Józsue, Isten segítségével megállította a napot? (Lásd: Józsue 10,10-15) A ti kitartó és bizalomteljes imátok, amelyet egy jó célért végeztek, talán nem egy szent akarat, amely ellenszegül a férj rossz akaratának? És Isten, mivel jó dolgot kértek tőle, Atyától, nem segítene titeket megállítani útján a bolondot? Nem segít majd meg titeket? És akkor is, ha a férfi makacsul menne, megtehetné, ha ti makacsul kéritek az Atyát egy igaz ügyért? Mondom nektek: menjetek és imádkozzatok ma, holnap és holnapután, és meglátjátok a csodát.

– Ó, menjünk, Jakab! A rabbi mondja. Ha azt mondja, hogy menjünk imádkozni, ez annak a jele, hogy tudja, jó ügyről van szó. Higgyél, férjem! Én már nagy békét érzek, erős remény kel bennem ott, ahol csak fájdalmat éreztem. Isten jutalmazzon meg téged, rabbi, hogy jó vagy, és hallgasson meg téged! Te is imádkozzál értünk! Jöjj, Jakab, jöjj!

Sikerül meggyőznie férjét, aki követi őt, miután üdvözölte Jézust a szokásos zsidó üdvözléssel: „Béke veled!” – amire Jézus ugyanezekkel a szavakkal válaszol.

– Miért nem mondtad meg neki, ki vagy? Nagyobb békével imádkozna – mondják az apostolok, és Fülöp hozzáteszi: – Megyek, és megmondom nekik.

De Jézus visszatartja őt, ezt mondva:

– Nem akarom. Kétségtelenül békés szívvel imádkozna. De kevesebbet érne imája. Kevesebb érdemet szerezne vele. Így lesz tökéletes a hite, és elnyeri jutalmát.

– Igazán?

– Azt hiszitek talán, hogy hazudok, becsapva két szerencsétlent?

Közben vagy száz ember gyűlt össze Jézus körül. Ő rájuk néz, és azt mondja:

– Hallgassátok meg ezt a példabeszédet, amiből megismeritek az állhatatos ima értékét.

Tudjátok, mit mond a Másodtörvény, amikor a bírókról és a bíróságról beszél. (Lásd MTörv 16,18-20) Igazságosaknak és irgalmasaknak kell lenniük, részrehajlás nélkül meghallgatva azokat, akik hozzájuk folyamodnak. Mindig úgy kell ítélniük, mintha saját személyes ügyükben ítélnének. Sem az ajándékokkal, sem a fenyegetésekkel nem szabad befolyásoltatniuk magukat. Nem szabad tekintettel lenniük bűnös barátaikra, és nem szabad keményeknek lenniük azok iránt, akik a bíró barátaival vannak ellentétben. De ha igazságosak is a Törvény szavai, egyáltalán nem igazságosak az emberek, és nem tudnak engedelmessé válni a Törvénynek. Így látjuk, hogy az emberi igazságszolgáltatás gyakran tökéletlen, mert ritkák az olyan bírák, akik tisztán meg tudják őrizni magukat a megvesztegetéstől, akik ugyanolyan irgalmasok és türelmesek a gazdagok, mint a szegények, az özvegyek, az árvák és mások iránt.

Egy városban volt egy bíró, aki nagyon méltatlan volt hivatalára, amelyet befolyásos rokonai révén nyert el. Nagyon egyenlőtlen módon ítélt. Mindig a gazdagok és hatalmasok pártjára állt, vagy azokéra, akiket a gazdagok és hatalmasok ajánlottak neki, vagy akiktől nagy ajándékokat kapott. Nem félté Istent, és nevetett a szegény panaszain és azokén, akik gyengék voltak, mert egyedül álltak, hatalmas védők nélkül. Amikor nem akart meghallgatni valakit, akinek oly világos érvei voltak a győzelemre egy gazdag ellen, hogy semmiféle módon sem tudta volna őt igazságtalanságról vádolni, kidobatta, börtönnel fenyegetve. Legtöbbször engedtek erőszakosságának és legyőzötten visszavonultak, beletörődve veszteségükbe mielőtt még tárgyalták volna ügyüket.

De volt abban a városban egy sokgyermekes özvegy is, akinek egy hatalmas gazdag úr nagy összeggel tartozott azért a munkáért, amit elhunyt férje végzett neki. A szükségtől és az anyai szeretettől hajtva igyekezett megszerezni ezt az összeget a gazdagtól, hogy táplálni és

ruházni tudja gyermekeit a közelgő télre. De hiába sürgette és kérte a gazdagot, s azért a bíróhoz fordult.

A bíró barátja volt a gazdagnak, aki azt mondta neki: „Ha nekem adsz igazat, az összeg harmada a tied.” Azért süket fülekre talált nála az özvegy, aki kérte: „Szolgáltass igazságot nekem ellenfelemmel szemben! Látod, hogy szükségem szenvedek. Mindenki megmondhatja, hogy jogom van erre az összegre.” Nem hallgatta meg, hanem kidobta segítőivel. De az asszony visszatért egyszer, kétszer, tízszer, reggel, délben, délután és este. Fáradhatatlan volt. Utána ment az utcán, kiáltozva: „Szolgáltass igazságot nekem! Gyermekeim éheznek és fáznak. Nincs pénzem lisztre és ruhákra.” Ott találta háza küszöbén, amikor a bíró hazatért, hogy asztalhoz üljön gyermekeivel. És az özvegy kiáltása: „Szolgáltass igazságot nekem ellenfelemmel szemben, mert éhezem és fázom gyermekeimmel együtt” behatolt a ház belsejébe, az étterembe, éjjel a hálószobába. Kitartó volt, mint a búbos banka kiáltása: „Szolgáltass igazságot, ha nem akarod, hogy Isten megbüntessen! Szolgáltass igazságot számomra! Emlékezz rá, hogy az özvegy és az árvák szentek Isten előtt, és jaj annak, aki lábbal tapossa őket! Tégy igazságot, ha nem akarsz úgy szenvedni egy napon, amint mi szenvedünk! Ha nem teszel igazságot, éhezni fogsz, mint mi, fázni fogsz, mint mi a másvilágon. Te nyomorult!”

A bíró nem félt sem Istent, sem embertársait. De belefáradt abba, hogy állandóan alkalmatlankodjék neki az özvegy, és nevetségessé tegye őt az egész város előtt, és szemrehányásokat tegyenek neki. Azért egy napon azt mondta magában: Jóllehet nem félek sem Istentől, sem az asszony fenyegetődzésétől, sem a városbeliek véleményével nem törődöm, mégis, hogy véget vessek ennyi alkalmatlankodásnak, meghallgatom az özveget, és igazat adok neki, kötelezem a gazdagot a fizetésre. Elég számomra, hogy többé nem üldöz engem, lerázom a nyakamról.” És hívatta gazdag barátját, és azt mondta neki: „Barátom, tovább nem tudok kedvedre lenni. Teljesítsd kötelességedet, és fizess, mert miattad nem viselem el tovább ezt a kellemetlenkedést. Ez a döntésem.” És a gazdagnak ki kellett fizetnie az összeget, az igazságosságnak megfelelően.

Ez a példabeszéd. Most alkalmazzátok magatokra!

Hallottátok egy gonosz ember szavait: „Azért, hogy véget vessek ennek a sok kellemetlenségnek, meghallgatom az asszonyt.” Ő gonosz volt. De Isten, aki a legjobb Atya, talán kevesebbet tenne nála? Nem szolgáltatna igazságot gyermekeinek, akik éjjel és nappal kérik Őt? Csak akkor adna nekik kegyelmet, amikor azok elcsüggedve megszűnnének imádkozni? Mondom nektek: Azonnal igazságot tesz nekik, hogy el ne veszítsék hitüket. De szükség van arra is, hogy valaki tudjon kitartóan, fáradhatatlanul imádkozni, és értsen ahhoz, hogy jó dolgokat kérjen. És bíznia is kell Istenben, kijelentve: „De történjék az, amit a te Bölcsességed hasznosabbnak lát számunkra.”

Higgyetek! Tudjatok hittel imádkozni, higgyetek az ima erejében és higgyetek Istenben, Atyátokban. Ő igazságot tesz nektek azokkal szemben, akik elnyomnak titeket. Legyenek azok emberek vagy ördögök, betegségek vagy más szerencsétlenségek. A kitartó ima megnyitja az eget, és a hit megmenti a lelket, bármi legyen is az ima meghallgatásának módja. Menjünk!

És a kijárat felé megy. Már majdnem a falon kívül van, amikor körülnéz, és látja, mily kevesen követik, és mily sokan közömbös vagy ellenséges szemmel nézik a távolból. Szomorúan felkiált:

– De amikor az Emberfia visszatér, vajon talál-e majd hitet a földön? – és felsóhajtva még szorosabban beburkolódik köpenyébe, és nagy léptekkel megy Ofel városrésze felé.

Rabszolgák – Fattyak (Jn 8,31-47)

Jézus a jeruzsálemi Templomban válaszol az Őt érő heves támadásokra, és utána el akar menni. De egyesek, akik eddig távolról hallgatták, megközelítik, és azt mondják neki:

– Mester, hallgass meg minket! Nem mindnyájan vagyunk olyanok, mint ők (és rámutatnak ellenségeire), de csak nehezen tudunk követni téged, mert a te hangod csak egy a százzal és ezerrel szemben, akik annak ellenkezőjét mondják, amit te mondasz. És amiket ők mondanak, azokat hallottuk gyermekkorunk óta atyánktól. Mégis a te szavaid hitet ébresztenek bennünk. De mit tegyünk, hogy teljesen higgyünk, és életünk legyen? Mintegy a múlt gondolataihoz vagyunk kötözve...

– Ha magatokévá tennétek szavaimat, mintegy újjászületnétek, s akkor teljesen hinnétek, és tanítványaim lennétek. De ehhez az szükséges, hogy megfosszátok magatokat múltotoktól, és elfogadjátok az én tanításomat. Az nem törli el teljesen a múltat. Sőt: megtartja és újjáéleszti azt, ami szent és természetfeletti a múltban, és eltávolítja a felesleges emberi elemeket. Az én tanításom tökéletességét teszi oda, ahol most emberi tanítások vannak, amelyek mindig tökéletlenek. Ha hozzám jöttök, megismeritek az Igazságot, és az Igazság szabaddá tesz titeket.

– Mester, igaz, amit mondtunk, hogy a múlthoz vagyunk kötve. De ez a kötelék nem fogság, se nem rabszolgaság. Mi Ábrahám utódai vagyunk a lelki dolgokban. Mert Ábrahám utódainak lenni – ha nem tévedünk – azt jelenti, hogy lelki örökségünk ellenkezik Hágáréval, aki rabszolgák leszármazottja. Hogyan mondhatod akkor, hogy szabadokká leszünk?

– Izmael is Ábrahám utóda, és az ő gyermekei is. Mert Ábrahám volt atyja Izsáknak és Izmaelnek egyaránt.

– De tisztátalan a fiú, mert rabszolga volt és egyiptomi.

– Igazán mondom nektek: csak egyfajta rabszolgaság van: a bűné. Csak az rabszolga, aki bűnt követ el. És ebből a rabszolgaságból semmiféle összeg sem válthat ki. És az úr kérlelhetetlen, kegyetlen. És e rabszolgaság által elvesztik minden jogukat az ég országának fenséges szabadságára. Az, aki egy háború, vagy szerencsétlenség folytán válik az emberek rabszolgájává, esetleg jó úrhoz kerül. De jóléte mindig bizonytalan, mert ura eladhatja egy másik úrnak, aki kegyetlen. Ő csak árucikk, semmi más. Néha arra használják fel, hogy adósságukat fizessék ki vele. És még a síráshoz sincs joga. A szolga viszont addig él ura házában, míg az el nem bocsátja őt. De a gyermek mindig az atya házában marad, és az atya nem is gondol arra, hogy kivesse. Csak saját szabad akaratából mehet el onnan. Ez a különbség a rabszolgaság és a szolgaság, a szolgaság és az apától való származás között. A rabszolgaság leláncolja az embert. A szolgaság ura szolgálatába állítja. Az apától származás örökre az atya házába helyezi a gyermeket, és élete egyenjogú az atyáéval. A rabszolgaság megsemmisíti az embert. A szolgaság alárendeltté teszi. Az apától származás szabaddá és boldoggá teszi.

A bűn, a legkegyetlenebb úr, a Sátán rabszolgájává teszi az embert meghatározatlan ideig. A szolgaság, ebben az esetben a Régi Törvény félelemmel tölti el az embert Isten iránt, akiben egy könyörtelen Lényt lát. A gyermekség, azaz amikor valaki velem, az Elsőszülöttel együtt megy Istenhez, szabaddá és boldoggá teszi az embert, aki megismeri az Atya szeretetét, és bízik benne. Az én tanításom elfogadása azt jelenti, hogy velem, a sok gyermek Elsőszülöttjével együtt megy valaki Istenhez. Én összetöröm majd láncaitokat, feltéve, hogy hozzám jöttök azért, hogy összetörjem azokat, és igazán szabadokká lesztek, és velem együtt öröklitek a mennyországot.

Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok. De az, aki közületek életemre tör, nem tiszteli többé Ábrahámot, hanem a Sátánt, és őt szolgálja hűséges rabszolgaként. Miért? Azért, mert

visszautasítja szavaimat, és azok közületek sokakba nem tudnak behatolni. Isten nem kényszeríti ki a hitet az emberből. Nem kényszeríti őt, hogy elfogadjon engem. De elküld engem, hogy megmondjam nektek az Ő akaratát. És én azt mondom nektek, amit Atyámnál láttam és tőle hallottam. És azt teszem, amit Ő akar. De azok, akik közületek üldöznek engem, azt teszik, amit atyjuktól tanultak, és amit ő sugall nekik.

Mint ahogy a betegségben jelentkezik a roham egy szünet után, úgy tör ki újra erőszakosan a zsidók, farizeusok és írástudók némileg lecsillapodott haragja. A haragtól és gyűlölettől elkékvülve ordítják:

– A mi atyánk Ábrahám! Nincs más atyánk!

– Az emberek Atyja az Isten. Ábrahám maga is az egyetemes Atya fia. De sokan megtagadják az igazi Atyát egy olyan valakiért, aki nem atya, de akit ők atyjuknak választanak, mert hatalmasabbnak és készségesebbnek látszik arra, hogy kielégítse féktelen vágyaikat. A gyermekek azt teszik, amit atyjuktól látnak. Ha Ábrahám gyermekei vagytok, miért nem tesztek úgy, mint Ábrahám tett? Nem ismeritek az ő cselekedeteit? El kell nektek számlálnom természetes és jelképes értelmük szerint? Ábrahám engedelmeskedett, elment abba az országba, amelyet Isten mutatott neki, jelképezve az embert, akinek készségesen el kell hagynia mindent, hogy oda menjen, ahová Isten küldi. Ábrahám leereszkedett testvérenek gyermekéhez, és megengedte neki, hogy kiválassza azt a vidéket, amelyet jobban szeretett. Jelképezte ezzel azt a tiszteletet és szeretetet, amellyel felebarátunknak szabad cselekvési lehetőséget kell adnunk. Ábrahám alázatos volt, miután megtapasztalta Isten nagy szeretetét, és megtisztelte Őt Mambrében, semminek érezve magát a Magasságbelivel szemben, aki beszélt hozzá. Ez jelképe annak a szeretetteljes tiszteletnek, amellyel az embernek mindig viseltetnie kell Istene iránt. Ábrahám hitt és engedelmeskedett Istennek még a legnehezebb dolgokban is, amiket nem könnyű elhinni és teljesíteni, és biztonságérzete nem tette őt önzővé, hanem imádkozott a szodomaiakért. Ábrahám nem kívánt jutalmat sokszoros engedelmességéért az Úrtól, mintha az szerződészerűleg kijárna neki, hanem mindvégig tisztelte Őt, a legnagyobb fokban, feláldozva neki kedves fiát...

– Nem áldozta fel.

– Feláldozta kedves fiát, mert valójában szívében már feláldozta őt útközben engedelmes akaratával. Az angyal megállította őt, amikor az atya szíve már meghasadt, amint arra készült, hogy átdöfje fiának szívét. Megölte fiát, hogy tisztelje Istent. Ti megölte a Fiút, hogy tiszteljétek a Sátánt. Akkor annak a cselekedeteit teszitek, akit atyátoknak mondotok? Nem, nem azt teszitek. Ti életemre törtök, mert én az igazságot mondom nektek úgy, amint Istentől hallottam. Ábrahám nem tett így. Nem igyekezett megölni a hangot, amely az égből jött, hanem engedelmeskedett neki. Nem, ti nem teszitek Ábrahám cselekedeteit. A ti cselekedeteitekből fel lehet ismerni atyátokat.

– Nem fajtalankodásból születünk. Nem vagyunk fattyak. Te magad mondtad, hogy Isten az emberek Atyja, és mi ráadásul még a választott Nép is vagyunk, és ennek a Népnak választott osztálya. Azért egyedül Isten az Atyánk.

– Ha lélekben és igazságban elismernétek Istent Atyátoknak, akkor szeretnétek engem, mert én Istentől származom és jövök. Nem magamtól jövök, hanem Ő küldött engem. Azért, ha igazán elismernétek az Atyát, elismernétek engem is az Ő Fiának és a ti testvéreteknek és Üdvözítőöknak. Lehetséges, hogy a testvérek nem ismerik fel egymást? Lehetséges, hogy az egyetlen atyának gyermekei nem ismerik a nyelvet, amelyet egyetlen Atyjuk házában beszélnek? Akkor miért nem értitek meg az én nyelvemet, és miért nem vagytok képesek elviselni szavaimat? Azért, mert én Istentől jövök, de ti nem. Ti elhagytátok az atyai házat, és elfelejtettétek Annak arcát és nyelvét, aki ott lakik. Önként más vidékekre mentetek, más otthonokba, ahol másvalaki uralkodik, nem pedig Isten, és ahol más nyelvet beszélnek. És aki ott uralkodik, az megköveteli, hogy a belépők gyermekeivé legyenek, és neki engedelmeskedjenek. És ti ezt tettétek és teszitek. Ti megtagadtátok, ünnepélyesen

megttagadtátok az Atyaistent azért, hogy más apát válasszatok magatoknak. És ez a Sátán. Az ördög a ti apátok, és azt akarjátok tenni, amit ő sugall nektek. És az ördög a bűnökre és erőszakosságra vágyakozik, és ti ezt magatokévá teszitek. Ő a kezdettől fogva gyilkos volt, és nem tartott ki az igazságban, mert ő, aki fellázadt az Igazság ellen, nem szeretheti az igazságot. Amikor ő beszél, úgy beszél, amilyen, azaz hazug módon és homályosan, mert valójában ő hazug, hazugságot fogant és szült, amikor megtermékenyítette a kevélység, és táplálta a lázadás. Minden bűnös vágy benne van, és ő azt köpi és oltja be a teremtményekbe, hogy megmérgezze őket. Ő a sötét alak, a gúnyolódó, az átkozott csúszómászó, a Gyalázatos, az Irtózatos. Az évszázadokon keresztül gyötri az embert, és ennek jeleit és gyümölcseit látja az értelmes ember. Mégis reá hallgatnak, órá, aki hazudik és pusztít, míg engem, aki az igazságot mondom, és a jót tanítom, bűnösnek mondotok, és nem hisztek nekem. De a sokaságból, amely gyűlölettel vagy szeretettel megközelített engem, van-e valaki, aki azt mondhatja, látott, hogy bűnt követtem el? Ki mondhatja ezt őszintén? Hol vannak a bizonyítékok, hogy meggyőzzenek engem és azokat, akik bennem hisznek, arról, hogy én bűnös vagyok? A tízparancsolat közül melyik ellen vétettem? Isten oltára előtt ki merne megesküdni, hogy látott engem, amint megsértettem a Törvényt és a szokásokat, az előírásokat, a hagyományokat, az imákat? Ki tudna megszegényíteni engem azzal, hogy biztos bizonyítékokkal bűnösnek ítélne? Senki se képes erre. Senki az emberek közül, és senki az angyalok közül. Az emberek szívében Isten ezt kiáltja: „Ő az Ártatlan!” Erről mindnyájan meg vagytok győződve, leginkább ti, kik vádoltok engem, és még inkább azok, akik bizonytalanok azt illetőleg, hogy kinek van igaza, nekem-e, vagy nektek. De Isten szavaira csak az hallgat, aki Istentől származik. Ti nem hallgattok rájuk, bármennyire harsognak is azok lelketekben éjjel nappal, és azért nem hallgattok rájuk, mert nem Istentől származtok.

– Mi, mi, akik a Törvény szerint élünk, és a legaprólékosabban megtartjuk az előírásokat, hogy tiszteljük a Magasságbelit, nem vagyunk Istentől? És te mered ezt mondani nekünk? Ah!!!

Úgy látszik, mintha akasztófán függve fulladoznának a rémülettől.

– Nemde azt kell mondanunk, hogy ördögtől megszállott, szamaritánus vagy?!

– Nem vagyok sem az egyik, sem a másik, hanem tisztelem Atyámat akkor is, ha ti tagadjátok ezt, hogy ócsároljátok. De ócsárlástok nem szomorít el engem. Nem saját dicsőségemet keresem. Van, aki gondoskodik erről, és ítélni fog. Ezt mondom nektek, akik gyalázní akartok engem. De azoknak, akik jó akaratúak, azt mondom, hogy aki elfogadja szavaimat, vagy már elfogadta, és ért ahhoz, hogy megőrizze, az nem lát halált mindörökre.

– Ah! Most jól látjuk, hogy az ördög beszél ajkadon keresztül, ő, aki megszállt téged! Te magad mondtad: „Ő hazugságokat mond.” Amit te mondtál, az hazugság, s azért ördögi beszéd. Ábrahám meghalt, és meghaltak a próféták. És te azt mondd, hogy aki megtartja szavaidat sose hal meg mindörökké. Tehát te se halsz meg?

– Én, csak mint ember halok meg, hogy a kegyelem idejében feltámadjak, de mint az Ige, nem halok meg. Az Ige az Élet, és nem hal meg. És aki elfogadja az Igét, abban az Élet van, és nem hal meg mindörökké, hanem feltámad Istenben, mert én feltámasztom őt.

– Káromló! Bolond! Ördög! Több vagy atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt, és a prófétáknál? Kinek képzeled magadat?

– Én vagyok a Kezdet, aki hozzátok beszélek.

A vita még tovább tart, ellenségei felháborodása növekszik, Jézus azonban a zűrzavarban eltűnik a Templom falának egy titkos kapujában, amelyet egy hozzá hűséges levita kinyitott neki.

A király kincstára

Jézust a hegyvidéki Emmauszban nagyon sok gyermek veszi körül. Csodálatos Jézus vonzóereje a gyermekekre. Bárhol jár is, akár ismerik ott, akár nem, a gyermekek azonnal körülveszik és nagyon boldogok, amikor kedvesen megsimogatja őket. Jézus leül közéjük, s ők átölelik, vállára hajtják fejüket, köpenye alá bújnak, mint a kiscsibék a kotlós szárnya alá. A felnőttek el akarják távolítani őket, de Jézus nem engedi:

– Hagyjátok őket! Nem terhesek számomra! Sosem a gyermekek azok, akik terhesek számomra és fájdalmat okoznak nekem!

A gyermekeknek pedig odasúgja:

– Legyetek jók, csendesek, csendesek, akkor nem küldenek el titeket, és mi továbbra is együtt maradunk.

– És elmondasz nekünk egy szép példabeszédet? – kérdezi tőle a legbátrabb.

– Igen. Mindnyájatoknak. Utána beszélek szüleitekhez. Hallgassátok! Ami a kicsinyeknek szól, szól a felnőtteknek is.

Egy nagy király egy napon magához hívott egy embert és azt mondta neki: „Tudom, hogy te jutalmat érdemelsz, mert bölcs vagy és becsületet szerzel városodnak munkáddal és tudásoddal. Rendben van, én nem adok neked ezt vagy azt, hanem elviszlek kincstáramba, és te választod majd ki, amit akarsz, és én neked adom. Így megítélem, hogy valóban olyan vagy-e, mint amilyennek mondanak.

Ugyanakkor a király kinézett erkélyéről a palotája előtt lévő térre, és látott ott egy szegényes ruhába öltözött gyermeket, aki talán árva vagy koldus volt. Odafordult szolgálóihoz, és azt mondta nekik: „Menjetek el ezért a gyermekért, és hozzátok ide!”

A szolgák elmentek, és visszatértek a remegő gyermekkel a királyhoz. Az udvar előkelőségei azt mondták a gyereknek: „Hajolj meg és üdvözlödj, mondván: »Tisztelet és dicsőség neked, királyom! Térdet hajtok előtted, hatalmas, akit a föld magasztal, mint a legnagyobbat«”. A gyermek azonban: nem akarta meghajolva üdvözölni őt. Az előkelők megütközve csóválták fejüket, és durván azt mondták: „Ó, király, ez a gyerek faragatlan és piszkos. Szégyent hoz palotádra. Engedd, hogy kidobjuk oda, az út közepére. Ha vágyakozol arra, hogy egy gyermek legyen melletted, elmegyünk és keresünk egyet a város gazdagjai közül, ha nem kívánod a mieinket, és idehozzuk neked. De ne tartsd itt ezt a faragatlant, aki még üdvözölni sem tud téged!...”

A gazdag és bölcs ember, aki előzőleg megalázta magát és százszor is mélyen, szolgálai módon meghajolt, mintha valami oltár előtt lett volna, azt mondta: „Előkelőid helyesen beszélnek. Koronád méltósága érdekében meg kell akadályoznod, hogy valaki ne adja meg szent személyednek a tiszteletet, amely kijár neki”, és e szavakkal megint leborult egészen annyira, hogy megcsókolta a király lábát.

De a király azt mondta: „Nem. Én ezt a gyermeket akarom. És nem csak ennyit akarok, hanem el akarom vezetni őt is kincstáramba, hogy kiválassza, amit akar, és neki adom. Talán nem megengedett számomra, mivel király vagyok, hogy boldoggá tegyek egy szegény gyermeket? Talán nem az én alattvalóm-e ő is, mint ti mindnyájan? Talán vétek számára, hogy szerencsétlen? Nem! Becsületemre mondom, legalább egyszer megelégedetté akarom tenni. Jöjj, gyermek, ne félj tőlem!” És kezét nyújtotta a gyermeknek, amit az egyszerűen elfogadott, és önként megcsókolt. A király elmosolyodott. És az előkelőségek két sora között, akik tisztelettel meghajoltak, a bíborszínű, aranyos virágokkal díszített szőnyegen elindult a kincstár felé. Jobboldalán ment a gazdag bölcs, balján a tudatlan és szegény gyermek. A királyi palást nagy ellentétben volt a szétfeslett kis ruhával és a mezítláb szegény gyerekekkel.

Beléptek a kincstárba, amelyet két udvari előkelőség nyitott ki számukra. Magas, kerek terem volt, ablakok nélkül. De világosság áradt mennyezetéről, amely egy hatalmas csillámlemezből állott. Szelíd fény volt ez, amely azonban megcsillogtatta a páncélszekrények aranyveretét és a sok tekercs bíborszalagját a magas és díszes polcokon. Pompás könyvtakercesek, értékes rudakon, ragyogó kövekkel ékesített csattokkal és címerekkel. Ritka dolgok, amelyek csak egy királynak lehetnek birtokában. És, elhanyagolva, egy dísztelen, sötét, alacsony polcon, egy kis tekercs, fehér farúdra csavarva, összekötve egy durva madzaggal, porosan, mint amivel nem törődnek.

A király a falakra mutatva ezt mondta: „Íme, itt van a föld minden kincse, és más, a földieknél is nagyobb kincsek. Mert itt van az emberi szellem minden műve, és vannak itt olyan művek is, amelyek emberfeletti forrásokból jönnek. Menjetek, vegyétek el azt, amit akartok.” És ő megállt a terem közepén, karbatett kézzel, és figyelt.

A gazdag és bölcs ember először a páncélszekrényekhez ment, és mind lázasabb vággyal emelte fel a takarókat. Aranyrudak, aranypénzek, ezüst, gyöngyök, zafírok, rubinok, smaragdok, opálok... csillogtak minden ládából... Csodálkozva kiáltott fel, valahányszor belenézett valamelyikbe... És utána odament az állványokhoz, elolvasta a könyvtakercesek címeit, újból csodálkozva kiáltott fel mindegyiknél. Végül lelkesen a királyhoz fordult és azt mondta: „De hisz neked páratlan kincseid vannak, és a drágakövek értéke azonos a könyvtakerceskével, és a könyvtakerceské azokéval! Igazán szabadon választhatok?”

„Amint mondtam. Mintha minden hozzád tartozna.”

Az ember arccal a földre borult és azt mondta: „Imádlak, nagy király!” És felállt, odasietett először a kincsesládákhoz, majd az állványokhoz, kivette ebből és abból a legjobbat, amit látott.

A király mosolygott magában, amikor látta milyen lázasan fut az ember ládától ladáig. Ismét mosolygott, amikor az a földre vetette magát és imádta őt. Harmadszor is mosolygott, amikor látta, hogy mily sóvárogva és rendszeresen válogatott a drágakövek és könyvek közül.

Utána a gyermekhez fordult, aki mellette maradt. Megkérdezte tőle: „És te nem még válogatni a szép kövek és értékes könyvtakercesek között?”

A gyermek csak fejének rázásával mondta; nem.

„És miért nem?”

„Mert a könyvtakerceseket nem tudom elolvasni, és a köveknek nem ismerem az értékét. Számomra csak kövek, semmi mások.”

„De gazdaggá tennének téged...”

„Nincs apám, sem anyám, sem testvérem. Mit használna nekem, ha kinccsel keblemben mennék menedékhelyemre?”

„De ezen vehetnél egy házat...”

„Ott mindig egyedül lennék.”

„Ruhákat...”

„Mindig fáznék, mert hiányozna szüleim szeretete”

„Ételeket...”

„De nem töltekezhetsz mamám csókjaival, s nem tudnám azt megvásárolni semmiféle kinccsel sem.”

„Elmehtnél a mesterekhez és megtanulhatnál olvasni...”

„Ez már jobban tetszene nekem. De utána mit olvasnék?”

„A költők, bölcselők, bölcsék műveit... régi beszédek és a népek történetét.”

„Hasztalan dolgok, hiúságok vagy a múlthoz tartozók... Nem érdemes.”

„Milyen ostoba gyerek!” – kiáltott fel az ember, akinek karja már tele volt könyvtakercesekkel, és öve és köntösének melle dagadt a drágakövektől.

A király megint elmosolyodott magában. És fogta a gyermeket, karjába vette és odavitte a kincsesládákhoz, belemerítette kezét a gyöngyökbe, rubinokba, topázokba, ametisztekbe, s hagyta, hogy azok ragyogó esőként hulljanak vissza. Így kísértette, hogy vegyen belőlük.

„Nem, király, nem akarom. Szeretnék egy más dolgot.”

A király odavitte őt az állványokhoz és elolvasott néhány versszakot a költőkből, néhány történetet a hősök életéből, az országok leírását.

„Ó, olvasni sokkal szebb. De nem ezeket szeretném...”

„Akkor mit? Mondd meg, és neked adom, gyermekem.”

„Ó, nem hiszem, király, hogy meg tudod tenni, hatalmad ellenére. Nem ideleln van az...”

„Ah, nem földi műveket akarsz! Íme akkor: itt vannak az Isten által az Ő szolgálóinak diktált művek. Hallgasd!” – és felolvasott neki a sugalmazott lapokból.

„Ez sokkal szebb! De ahhoz, hogy megértsem, előbb jól kellene ismernem Isten nyelvét. Nincs egy könyv, amely azt tanítja, amely megérteti, kicsoda Isten?”

A király elcsodálkozott, és többé nem mosolygott, hanem szívére szorította a gyermeket.

A férfi azonban gúnyosan felnevetett, és megjegyezte: „Még a legbölcsebbek sem tudják, ki az Isten, és te, tudatlan gyermek akarod azt megtudni? Ha akarod, gazdagodj meg azzal!...”

A király szigorúan nézett rá, miközben a kisgyerek válaszolt neki: „Én nem keresem a gazdagságot, a szeretetet keresem, és egyszer azt mondták nekem, hogy Isten a Szeretet.”

A király odavitte őt a dísztelen állványhoz, amelyen a kis tekercs volt, madzaggal átkötve és porosan. Felvette, kigöngyölte, és elolvasta az első sort: „Aki kicsiny, jöjjön hozzám, és én, Isten, megtanítom őt a szeretet tudományára.” – Ez van ebben a könyvben, és én...”

„Ó, ezt akarom! És megismerem Istent, és mindenem meglesz, ha Őt birtokolom. Add nekem ezt a tekercsot, ó, király, és boldog leszek!”

„De ennek semmi értéke sincs! Ez a gyerek valóban ostoba! Nem tud olvasni, és egy könyvet választ! Nem bölcs, és nem akarja, hogy tanítsák. Nyomorúságban él, és nem vesz a kincsekből.”

„Erőlködni fogok azon, hogy birtokoljam a szeretetet, és ez a könyv megtanít rá. Légy áldott, király, mert megadod nekem, hogy többé ne érezzem magamat árvának és szegénynek!”

„Legalább imádd őt, amint én tettem, ha azt hiszed, hogy őáltala oly boldoggá lettél!”

„Én nem imádom az embert, csak Istent, aki őt annyira jónak alkotta.”

„Ez a gyermek az igazi bölcs országomban, ó ember, aki nem érdemled meg, hogy bölcs hírében állj. Te megrészegültél a gögtől és a kapzsiságtól, s addig mentél, hogy a teremtményt imádtad ahelyett, hogy a Teremtőnek ajánlottad volna fel azt. És azért tetted ezt, mert a teremtmény köveket és emberi műveket adott neked. És nem gondoltál arra, hogy Isten teremtette a köveket, amelyek most a tieid, s előzőleg az enyéim voltak. És Isten adta az embernek az értelmet, amelynek művei a ritka könyvtekercs az ember gondolataival. Ez a kisgyermek, aki éhez és fáz, aki egyedül van, akit mindenféle szenvedés sújt, menthető lett volna, ha megrészegedett volna a kincsek előtt. Íme, ő helyesen hálálkodik Istennek azért, hogy jó szívet adott nekem. Ő csak az egyetlen szükséges dolgot keresi: hogy szeresse Istent, megismerje a szeretetet, hogy igazán gazdaggá legyen mind itt, mind a másvilágon. Ember: megígértem neked, hogy tied lesz mindaz, amit választasz. A király szava szent. Menj hát köveiddel és tekerceiddel: a sokszínű kövecskékkel és... az emberi gondolat szalmájával. És élj remegve a rablóktól és a molytól, a drágakövek és a pergamenek ellenségeitől. És kápráztasson el ezeknek a forgácsoknak hamis csillogása, és undorodj meg az emberi tudomány édeskés ízétől, amely csak íz, de nem táplálék. Menj!

Ez a gyermek oldalam mellett marad, és együtt igyekszünk olvasni a könyvet, amely a szeretet, azaz Isten. És nem csillognak számunkra hamisan a hideg drágakövek, se az emberi

tudás műveinek édeskés ízét nem fogjuk érezni. Hanem az Örök Szellem tüzei részesítenek minket a mennyország elragadtatásában, és birtokolni fogjuk a Bölcsességet, amely jobban megerősít, mint a bor, jobban táplál, mint méz. Jöjj gyermek, akinek a Bölcsesség megmutatta arcát, mert te azt kívántad igazi jegyesedül.”

És kidobta a férfit, a gyermeket pedig magához vette. Oktatta őt az isteni Bölcsességben, hogy igaz ember legyen belőle, és olyan király, aki méltó a szent felkenésre a földön, és polgára lesz a másvilágon Isten Országának.

Ez a kisgyerekeknek megígért és a felnőtteknek ajánlott példabeszéd.

Emlékeztek Bárukra? Ő mondja: „Izrael, miért vagy ellenséges földön, öregedsz meg idegen országban, beszennyezed magadat halottakkal, és olyannak látszol, mint aki leszáll az alvilágba?” És válaszol: „Mert elhagytad a Bölcsesség forrását. Ha az Úr útjain jártál volna, akkor otthon laktál, békében mindörökké.” (Bár 3,10-13)

Hallgassatok ide, ti, kik gyakran panaszkodtok amiatt hogy számkivetésben éltek, jóllehet otthon vagytok, de hazánk többé nem a miénk, hanem a rajtunk uralkodóé; ti panaszkodtok emiatt, és nem tudjátok, hogy azzal összehasonlítva, ami a jövőben vár rátok ez csak egy csepp abból a keserű, részegítő italból, amelyet az elítéltnak adnak, s amely minden más italnál keserűbb. Isten népe szenved, mert elhagyta a Bölcsességet. Ha nem isztok többé a Bölcsesség forrásaiból, hogyan birtokolhatnátok a józanságot, erőt, értelmességet? Azt sem tudjátok, hol található. Ennek következtében még kisebb dolgokban sem tudtok helyesen ítélni.

Az Ő Országá nem e világból való, hanem Isten irgalmassága annak a forrása. Az Istenben van. Maga az Isten. De Isten megnyitja övét, hogy az leszálljon hozzátok. Izrael ostoba kevélységgel azt hiszi, hogy még birtokában van a gazdagságnak, amelyet elpocsékol, pedig csak szánalomban vagy gúnyban részesül. Birtokában van-e még Izrael a gazdagságnak, győzelmeknek, megtiszteltetésnek, az egyetlen kincsnek? Nincs. És elveszíti a többiekét is, mert aki elveszti a Bölcsességet, az elveszti képességét arra, hogy naggyá lehessen. Tévedésből tévedésbe esik az, aki nem ismeri a Bölcsességet. És Izrael sok dolgot ismer, sőt túl sokat, de nem ismeri többé a Bölcsességet.

Jól mondja Báruk: „Ennek a népnek fiataljai megszülettek, a földön laktak, de nem ismerték meg a Bölcsesség útját, sem annak ösvényeit, és az ő fiaik sem tették magukévá, hanem távol maradtak útjától.” (Bár 3,20-21)

Távol maradtak útjától! Fiaik sem tették magukévá! Prófétai szavak! Én vagyok a Bölcsesség, aki hozzátok beszél. És Izrael háromnegyed része nem hallgat rám. És a Bölcsesség eltávozik, és még jobban eltávozik, egyedül hagyva őt... És mit csinálnak akkor azok, akik óriásoknak képzelik magukat, és azért azt gondolják, kényszeríthetik az Urat arra, hogy őket segítse és szolgálja? Óriások, hasznosak Isten számára ahhoz, hogy megalapítsák az Ő Országát? Nem. Azt mondom Bárukkal: „Isten igazi Országának megalapítására Isten nem választotta ki ezeket a kevélyeket, hanem hagyja elveszni őket ostobaságukban” az Ő ösvényein kívül. Mert ahhoz, hogy valaki az égbe szálljon lélekben, és megértse a Bölcsesség tanításait, alázatos és engedelmes lélekre van szükség, és főleg szeretettel telített lélekre, arra, hogy beszélje a Bölcsesség nyelvét, azaz a szeretet nyelvét, mert a Bölcsesség a Szeretet. Ahhoz, hogy megismerje az Ő ösvényeit, tiszta és alázatos szemre van szüksége, amely szabad a hármas érzéki vágytól. Ahhoz, hogy valaki birtokában legyen a Bölcsességnek, az erények élő pénzével kell megvásárolnia azt.

Izrael nem volt ennek birtokában, és én azért jöttem, hogy megmagyarázzam a Bölcsességet, az Ő útjára irányítsalak titeket, és elvessem szívetekbe az erényeket. Mert én mindent ismerek, és mindent tudok. Eljöttem, hogy oktassam Jákobot, szolgálmat, és Izraelt, akit szeretek. Eljöttem a földre, hogy beszélgessek az emberekkel, én, az Atya Igéje, hogy kézen fogjam az ember gyermekeit, én, Isten Fia és az emberé, én, az Élet Útja. Eljöttem, hogy bevezesselek titeket az örök kincsek termébe, én, akinek az Atya mindent átadott.

Eljöttem, én, az örök Szeretet, hogy magamhoz vegyem Jegyesemet, az Emberiséget, amelyet fel akarok emelni trónomra és nászágyamra, hogy velem legyen az égben. Be akarom vezetni őt a borpincébe, hogy megrészegeadják az igazi szőlőtől, amelynek vesszőiből Életet nyer. De Izrael lusta jegyes, és nem kel fel az ágyról, hogy ajtót nyisson annak, aki eljött. És a Jegyes elmegy. Tovább megy. Hamarosan. És utána Izrael hiába keresi Őt. Nem Üdvözítőjének irgalmas szeretetét találja majd meg, hanem a rajta uralkodók harci szekereit. Összepréselik majd, kifacsarva kevélységét és életét, mert előzőleg ő is össze akarta préselni még Isten irgalmas akaratát is.

Ó, Izrael, Izrael, aki elveszted az igazi Életet azért, hogy megmaradj képzelt hatalmad hazugságában! Ó, Izrael, aki azt hiszed, hogy megmenekülsz, és meg akarsz menekülni olyan utak által, amelyek nem a Bölcsesség! Elpusztulsz, eladva magadat a Hazugságnak és a Véteknek, hajótörött Izrael! Nem ragadod meg a megmentésedre feléd vetett hajókötelet, hanem összetört múltad maradványaiba kapaszkodsz. A vihar máshová sodor, ki a félelmetes, sötét tengerre. Ó, Izrael, mit ér neked, hogy megőrzöd életedet, vagy feltételezed, hogy megőrzöd egy óráig, egy évig, egy, két, három évtizedig egy büntény által, és utána mindörökké elveszel? Mi az élet, a dicsőség, a hatalom? Buborék a piszkos vízen, a mosásra használt árokban. Ragyog, de nem azért, mert drágakő, hanem mert a zsíros piszkot a salétrom felfújja üres buborékká, amely szétpukkan, és semmi sem marad belőle, csak egy kör az emberi izzadság sáros vizén. Csak egy dolog szükséges, ó Izrael: a Bölcsesség birtoklása. Még az élet árán is. Mert nem az élet a legértékesebb. Jobb százszor elveszteni az életet, mint elveszteni saját lelkünket.

Jézus befejezte beszédét, s az emberek csendben csodálkoznak. El akar távozni, de a gyermekek követelik, hogy csókolja meg őket. Megáldja a felnőtteket. Csak ezután megy el.

(7-1592)

Hegy és völgy

Jézus Gabaon felé megy apostolaival. Az apostolok arról beszélgetnek, hogy mi okozza Jézus szenvedéseit. Csak Júdás nem vesz részt ebben, mert ő külön megy tőlük egyszerű emberek közé, akiket tanítani igyekeznek, utánozva a Mester hangját, taglejtését, gondolatait. Utánzása azonban színészes, hivalkodó, meggyőződés nélküli. Hallgatói kereken meg is mondják ezt neki, s ez idegessé teszi Júdást, aki szemükre veti értelmük tompaságát, ami miatt semmit sem képesek megérteni. És kijelenti, hogy otthagyja őket, mert „nem érdemes a tudás gyöngyeit a disznók elé vetni.” Folytatja azonban, mert az egyszerű, szenvedő emberek kéri őt, legyen türelmes hozzájuk, mert ők megvallják, hogy „annyira alatta maradnak neki, mint egy állat az embernek”...

Közben Jézus befejezi beszélgetését a többi apostollal, és odahívhatja Júdást, mert neki is akar valamit mondani.

Júdás odasiet. Jézus a környékre mutat, amely fokozatosan leszűkül, amint leszállnak a völgybe, és azt mondja:

– Egy kis példabeszéd számotokra, a lelkek jövődő mesterei számára. Annál többet láttok majd, minél inkább felfelé mentek a tökéletesség kemény és fájdalmas útján. Előzőleg láttunk két filiszteus síkságot és Saron síkságát, sok várossal, földdel és gyümölcsösssel. Elláttunk egészen a távolban kéklő nagy tengerig és a Kármel hegyéig, amelynek alja ott zöldül. Most már csak keveset látunk. A látóhatár beszűkül, és még jobban beszűkül, s végül eltűnik a völgy mélyén.

Ugyanez történik azzal, aki leszáll lélekben ahelyett, hogy felfelé menne. Mindjobban korlátozódik erénye és bölcsessége, beszűkül ítélőképessége, míg végül megszűnik. Akkor a lélek mestere meghalt küldetése számára. Többé már nem tud különbséget tenni és vezetni. Holttest, és másokat is képes megrontani, amint ő felbomlik. A leszállás néha csábító, szinte mindig csábító, mert a mélyben vannak az érzelmi kielégülések. Mi csak azért szállunk le a völgybe, hogy megpihenjünk, és táplálékot vegyünk magunkhoz. De jóllehet ez szükséges testünk számára, nincs arra szükség, hogy kielégítsük az érzelmi kívánságát és a lélek tunyaságát azzal, hogy leszállunk az erkölcsi és lelki érzékiség völgyeibe. Egyetlen egy völgyet szabad csak érintenünk: az alázatosságét. Azért, mert ebbe maga Isten száll le, hogy magával ragadja az alázatos lelket a magasba, saját magához. Aki megalázza magát, azt felmagasztalja. Minden más völgy halálos, mert eltávolít az égtől.

– Ezért hívtál engem, Mester?
– Ezért. Sokat beszéltél azokkal, akik kérdeztek téged.
– Igen, de nem érdemes. Pompább az értelmük, mint az öszvéreké.
– És én egy gondolatot akartam elhelyezni ott, ahol minden elfogyott. Hogy táplálhasd lelkedet.

Júdás megzavarodottan nézi. Nem tudja, hogy ajándékban részesült-e vagy korholásban. A többiek, akik nem figyeltek Júdás beszélgetésére követőivel, nem fogják fel, hogy Jézus megfeddi Júdást kevélységéért.

Júdás szívesebben másra tereli a beszédet, azért megkérdezi:

– Mester, te mit gondolsz? Ezek a rómaiak, és a Petrából való férfi eljuthatnak-e valaha is a te tanításodra, miután csak oly korlátolt fokban érintkeztek veled? És Sándor? (Sándor egy római katona, akivel Jézus néhányszor beszélt Jeruzsálemben.) Elment... Többé nem látjuk viszont. És ezek is. Azt mondhatná az ember, hogy ösztönszerűleg keresik az igazságot, de nyakig elmerültek a pogányságban. Sikerül-e valaha is valami jóra szert tenniük?

– Azt akarod mondani, hogy megtalálhatják-e az igazságot?
– Igen, Mester.

- És miért ne sikerülne ez nekik?
- Azért, mert bűnösök.
- És csak ők bűnösök? Köztünk nincsenek?

– Sokan vannak, elismerem. De éppen azért mondom, hogy ha mi, akik már évszázadokon keresztül táplálkoztunk a bölcsességgel és igazsággal, bűnösök vagyunk, és nem sikerül igazakká válnunk és az Igazság követőivé, amit te képviselsz, akkor hogyan tudnák megtenni ők, akiket átjár a tisztátalanság?

– Minden ember eljuthat az Igazságra és birtokolhatja azt, azaz Istent. Bárhonnan is indul el, hogy eljusson hozzá. Az ember biztosan halad az Istenhez vezető úton, ha értelme nem kevély, és teste nem romlott, hanem őszintén keresi az Igazságot és a világhosszúságot, tiszta a szándéka, és vágyakozik Istenre.

– Az értelem kevélyisége... és a test romlottsága... Mester... akkor...

– Folytasd gondolatodat, mert az jó.

Júdás hátat fordít, és azt mondja:

– Akkor ők nem juthatnak el Istenhez, mert elfajultak.

– Nem ezt akartad mondani, Júdás. Miért raktál szájkosarat gondolatodra és lelkiismeretedre? Ó, milyen nehezen száll fel az ember Istenhez! Legnagyobb nehézsége önmagában van, mert nem akarja megvallani önmagának hibáit, és nem akar rájuk gondolni. Valóban sokszor még a Sátánt is megrágalmazzák, és neki tulajdonítanak minden lelki romlást. Sőt még Istent is megrágalmazzák, s neki tulajdonítanak minden eseményt. Isten nem vesz erőszakot az emberi szabadságon. A Sátán nem tud legyőzni valakit, ha akarata erős a Jóban. Igazán mondom nektek, hogy száz közül hetvenszer saját akaratából vétkezik. És – nem fontolja meg, de így van – azért nem támad fel a bűnből, mert menekül a lelkiismeretvizsgálattól. Ha pedig lelkiismerete egy előre nem látott mozdulattal felkel benne és kiáltja az igazságot, amire ő nem akart gondolni, az ember elfojtja ezt a kiáltást, megsemmisíti ezt az alakot, ami felemelkedett szigorú és szenvedő értelme előtt, erőszakkal megváltoztatja gondolatát, ami a vádló szóból származik, és pl. nem akarja azt mondani: „De akkor mi, én, nem juthatok el az Igazságra, mert kevély vagyok értelmemben és romlott testemben.”

Igen, valóban, közöttünk azért nem haladnak az emberek az Isten felé vezető úton, mert az értelem kevélyisége és a test romlottsága meggátolja ezt. Kevélység, amely valóban verseng a sátáni kevélyiséggel annyira, hogy az ember elítéli vagy meggátolja Isten tevékenységét, amikor az ellenkezik az emberek és a pártok érdekeivel. Ezt a bűnt sokan elkövetik Izraelben, és emiatt örökre elkárhoznak.

– Azonban nem vagyunk mindnyájan így.

– Nem. Vannak még jó lelkek minden néposztályban. Többen vannak az alacsonyorsú emberek között, mint a tanultak és gazdagok között. De vannak. Azonban hányan vannak? Hányan vannak Palesztinában, ahol már mintegy három éve beszélek, és jót teszek, akikért felemészttem magamat? Több csillag van egy felhős éjszakán, mint ahány lélek kész Izraelben arra, hogy országomba jöjjön.

– És a pogányok, ezek a pogányok odajönnek majd?

– Nem mindnyájan, de sokan. Még saját tanítványaim közül sem tart majd ki mind egészen a végig. De ne aggódjunk azokért a gyümölcsökért, amelyek rothadtan leesnek az ágról! Törekedjünk arra, amíg lehetséges, hogy ne rothasszuk el azokat. Kedvességgel, határozottsággal, feddással és megbocsátással, türelemmel és szeretettel érjük el ezt. Utána, amikor ők „nemet” mondanak Istennek és testvéreiknek, akik meg akarják menteni őket, és a halál, a Sátán karjaiba vetik magukat, bűnbánat nélkül halva meg, akkor hajtsuk le fejünket, és ajánljuk fel Istennek fájalmunkat, hogy nem örvendeztethettük meg Őt ennek a léleknek a megmentésével. Minden mester ismeri ezeket a sikertelenségeket. Ezek is egy célt szolgálnak. Megmentik a kevélységtől a lelkek mesterét, és próbára teszik az ő

állhatatosságát a szolgálatban. A sikertelenségeknek nem szabad kifárasztaniuk a lelkek nevelőinek akaratát. Sőt, arra kell ösztönözniük őt, hogy a jövőben többet és jobbat tegyen.

(7-1616)

Vakok – Az akol kapuja – A jó pásztor – Kecskék – Béresek (Jn 9,35-10,18)

Jézus Jeruzsálem egy utcáján találkozik azzal a vakon született fiatalemberrel, akit meggyógyított. A fiatalember még nem látta Jézust és tanítványait, s így nem ismeri fel, de kifejezi vágyát, hogy Jézust megismerje, és tanítványává váljék, mert hisz benne, hogy Ő az Isten Fia. Mikor Jézus felfedi előtte kilétét, leborul előtte, és imádja.

– Kelj fel! – mondja neki Jézus. – Én azért jöttem a világba, hogy elhozzam az Isten világosságát és ismeretét, próbára tegyem és megítéljem az embereket. Jelenlegi időm a kiválasztás, a megválogatás ideje. Azért jöttem, hogy a tiszta szívűek és szándékúak, az alázatosak, a szelídek, az igazságot szeretők, a békességesek, azok, akik sírnak, és azok, akik helyesen tudják megfontolni a különféle értékeket, és előnyben részesítik a szellemi gazdagságot az anyaginál, megtalálják azt, amire lelkük vágyakozik. Azért jöttem, hogy lássanak azok, akik vakok voltak. De az emberek falakat állítottak, hogy kizárják a Világosságot, azaz Isten ismeretét, azok pedig, akik azt hiszik, hogy látnak, megvakulnak...

– Akkor te gyűlölöd az emberek nagy részét, és nem vagy jó, mint mondják. Ha arra törekednél, hogy mindnyájan lássanak, és akik már látnak, ne vakuljanak meg, akkor jó lennél... – veti közbe egy farizeus, aki közben odament társaival együtt, és az apostolok mögül figyelte óvatosan a történeteket.

Jézus megfordul, és rájuk néz. Ugyancsak szigorú tekintettel nézi üldözőit, és előzőleg kedves hangja is szigorúan cseng:

– Nem én vagyok az, aki azt akarja, hogy ne lássák az igazságot azok, akik jelenleg harcolnak ellene. Ők maguk fedik be szemüket, hogy ne lássanak. Szabad akaratukból vakítják meg magukat. És az Atya azért küldött engem, hogy szétválasszam az embereket, és igazán megismerjék a Világosság és a Sötétség fiait, azokat, akik látni akarnak, s azokat, akik meg akarják vakítani saját magukat.

– Talán mi is ezekhez a vakokhoz tartozunk?

– Ha vakok lennétek, és törekednétek látni, nem lenne bűnötök. De mivel azt mondjátok: „Mi látunk”, és utána nem akartok látni, vétkeztek. Bűnötök megmarad, mert nem akartok látni, jóllehet vakok vagytok.

– És mit kell látnunk?

– Az Utat, az Igazságot és az Életet. Egy vakon született, mint ez is volt, mindig tudja találni botjával saját házának ajtaját, és körül tud járni benne, mert ismeri saját házát. De ha más helyre vinnék, nem tudna bemenni az új ház ajtaján, mert nem tudná, hol találja meg, és nekiütközne a falnak.

Eljött az új Törvény ideje. Minden megújul, és egy új világban új nép, új ország keletkezik. Azok, akik az elmúlt időkbe tartoznak, nem ismerik mindezt. Ők csak saját idejüket ismerik. Olyanok, mint a vakok, akiket új városba visznek, ahol királyi háza van az Atyának, amelynek fekvését azonban nem ismerik.

Én azért jöttem, hogy odavezesselek, és abba bevezesselek titeket, és azért, hogy lássanak az emberek. Én magam vagyok a Kapu, amelyen keresztül belépnek az atyai házba Isten Országában, a Világosságban, az Úton, Igazságban és Életben járva. És én vagyok az is, aki eljött, hogy összegyűjtse a vezető nélkül maradt nyáját, és elvezesse azt az egyetlen akolba: az Atyáéba. Én ismerem az Akol kapuját, mert én vagyok a Kapu is és a Pásztor is egyúttal. És belépek és kimegyek úgy, és akkor, amikor akarom. Szabadon lépek be oda, a kapun keresztül, mert én vagyok az igazi Pásztor.

Amikor valaki azért jön, hogy Isten bárányait másfelé irányítsa, vagy megkísérelje leterelni az útról, és más helyekre vigye, más utakon, az nem a jó Pásztor, hanem csak

színleli, hogy pásztor. És aki nem az akol kapuján lép be, hanem a falon átmászva igyekszik bejutni, az nem pásztor, hanem rabló és gyilkos, aki azért lép be, hogy lopjon és öljön. A megölt bárány ugyanis nem tud bégetni, és nem hívja fel az örök és a pásztor figyelmét.

Izrael nyájának bárányai közé is igyekeznek behatolni a hamis pásztorok, hogy félrevezessék azokat, eltávolítva őket a legelőkről és az igazi pásztortól. Készek arra, hogy erőszakkal is elszakítsák őket a nyájtól, és arra is hajlandók néha, hogy megöljék, vagy leüssék őket úgy, hogy ne tudjanak jelt adni a Pásztornak, s az ne vegye észre a hamis pásztorok ravaszágát, s ne tudjanak Istenhez sem kiáltani védelemért ellenségeik és a Pásztor ellenségei ellen.

Én vagyok a jó Pásztor, és juhaim ismernek engem. Ismernek engem azok, akik mindörökké az igazi Akol őrzői. Ők ismertek engem és az én nevemet, és megmondták azt, hogy megismertessék Izraellel. Leírtak engem, és előkészítették utjaimat. Amikor pedig hallották az emberek hangomat, íme közülük az utolsó kinyitotta előttem a kaput, és az igazi Pásztorra várakozó nyájnak megmondta: „Íme, ő Az, akiről mondtam, hogy utánam jön. Ő az, aki megelőzött engem, mert előttem létezett, és én nem ismertem őt. De azért jöttem vízzel kereszteni, hogy készen legyetek fogadására, amikor kinyilvánul majd Izraelben.”

És a jó juhok hallották hangomat. Amikor név szerint hívtam őket, hozzám futottak. Vezettem őket, amint a jó pásztor vezeti az őt ismerő juhokat, akik követik őt, bárhova megy. De nem mennek az után, aki idegen számukra, hanem messze futnak tőle, mert nem ismerik, és félik. Én azonban juhaim előtt járok, hogy megmutassam nekik az utat, és elsőnek szálljak szembe a veszéllyel és jelezzem azt a nyájnak, amelyet biztonságosan el akarok vezetni Országomba.

– Izrael talán nem Isten Országáé többé?

– Izrael az a hely, ahonnan Isten népének fel kell mennie az igazi Jeruzsálembe és Isten Országába.

– És mi van akkor a megígért Messiással? Annak a Messiásnak, akiről te azt állítod, hogy te vagy az, nemde diadalra kell vezetnie Izraelt? Meg kell tennie a világ dicsőséges urának. Uralma alá kell vetni minden népet. Meg kell bosszulnia, ó, vadul bosszút kell állnia mindazokon, akik leigázták őt attól kezdve, hogy néppé vált! Nemde semmi sem valósult meg mindebből eddig? Te tagadod a prófétákat? Te ostobáknak nevezed a mi rabbijainkat? Te...

– A Messiás Országáé nem e világból való. Az Isten Országáé, amely a Szereteten alapul. Nem más. És a Messiás nem a népek és hadseregek királya, hanem a lelkeké. A Messiás a választott népből jön, a királyi törzsből, és főleg Istentől, akitől származik, és aki elküldte. Izrael népéből kezdődik az Isten Országának megalapítása, a szeretet Törvényének kihirdetése, a Jó Hír hirdetése, amelyről a próféta beszél. De a Messiás lesz a világ Királya, a királyok Királya, és az Ő Országának nem lesz határa sem az időben, sem a térben. Nyissátok ki szemeteket, és fogadjátok el az igazságot!

– Nem értettünk meg semmit sem félrebeszélésedből. Összefüggéstelen szavakat mondasz. Beszélj és válaszolj példabeszédek nélkül! Te vagy, vagy nem te vagy a Messiás?

– Még mindig nem értettétek meg? Mondtam nektek, hogy én vagyok a Kapu és a Pásztor. Eddig senki sem tudott belépni Isten országába, mert fallal volt körülvéve és nem volt bejárata. De most eljöttem, és kaput készítettem a belépéshez.

– Ó, mások is azt mondták, hogy ők a messiások, és utána kiderült, hogy rablók és lázadók, és az emberi igazságszolgáltatás megbüntette őket bűneikért. Ki biztosít minket, hogy te nem ezek egyike vagy? Belefáradtunk már abba, hogy szenvedjünk, és hogy a hazugok miatt Róma szigora szenvedést okozzon a népnek. Ezek a hazugok királynak mondják magukat, és lázadásra ingerlik az embereket!

– Nem. Nem fejeztétek ki magatokat pontosan. Ti nem akartok szenvedni, ez igaz. De az nem fáj nektek, hogy a nép szenved. Annnyira nem, hogy a rajtatok uralkodó szigorához

hozzáadjátok a ti szigorotokat, elnyomva a szegény népet a kicsinyes tizedekkel és más dolgokkal. Ki biztosít titeket arról, hogy én nem vagyok gonosztevő? Az én cselekedeteim. Nem én leszek az, aki miatt rátok nehezedik Róma keze. Sőt, ha lehetséges, én enyhítem azt, türelmet és emberséget tanácsolva az uralkodóknak. Legalábbis ezek.

Sok ember – mert mindegyre növekszik körülöttük a tömeg – helyesel, s azt mondja:

– Jól mondta a tizedekről! Igaz! Ő alárendeltséget tanácsol nekünk, a rómaiaknak pedig irgalmat.

A farizeusokat, mint mindig, feldühíti a tömeg helyeslése, és még hevesebben támadják Krisztust:

– Válaszolj sok beszéd nélkül! Mutasd meg, hogy te vagy a Messiás!

– Bizony, bizony, mondom nektek, hogy az vagyok. Én, egyedül én vagyok az Ég Aklának Ajtaja. Aki nem rajtam keresztül halad át, az nem tud bemenni. Igaz, voltak más, hamis messiások, és a jövőben is lesznek. De az egyetlen és igaz Messiás én vagyok. Akik eddig jöttek, annak mondván magukat, nem azok voltak, hanem csak rablók és gonosztevők. És nemcsak azok, akik Messiásnak hívták magukat kevés számú követőiktől, hanem azok is, akik noha nem adják maguknak ezt a nevet, mégis megkövetelik, hogy úgy imádják őket, ahogy még az igazi Messiás sem részesül benne. Akinek van füle a hallásra, megérti. De figyeljétek meg! Sem a hamis messiásokra, sem a hamis pásztorokra és tanítókra nem hallgattak a juhok, mert lelkük megérezte azok hamisságát hangjukból, amely jöllehet kedvesnek tették, kegyetlen volt. Csak a kecskék követték őket, hogy társaik legyenek a lázadásban. A vadkecskék, amelyeket nem szelídítettek meg, s amelyek nem akartak belépni Isten Aklába, nem akarták alávetni magukat az igazi Királynak és Pásztornak. Mert Ő van most Izraelben. Azért, hogy az, aki a királyok Királya, a Nyáj Pásztorává legyen, mint egykor az, aki a nyáj pásztora volt, királlyá lett, az, aki Izájtól származott (Dávidra céloz), amint az ígéretek és jóvendölések megmondták. A hamis pásztorok nem beszéltek őszintén, és cselekedeteikkel nem nyújtottak vigaszt. Ők szétszörták és gyötörték a nyáját, a farkasokra hagyták, vagy megölték, hogy hasznot húzzanak belőle, eladták, hogy biztosítsák saját életüket, vagy elvitték őket a legelőkről, hogy azokat a gyönyör helyeivé és a bálványok cserjéseivé tegyék.

Tudjátok, mik a farkasok? A rossz szenvedélyek, a bűnök, amelyeket maguk a hamis pásztorok tanítanak a nyájnak, s amelyeket elsősorban ők maguk gyakorolnak. És tudjátok, mik a bálványok cserjései? Az önző vágyak, amelyek előtt túl sokan tömjént égetnek. A másik két dolog nem szorul magyarázatra, mert végre túl világos a beszéd. De észszerű, hogy a hamis pásztorok így tesznek. Nem mások, csak rablók, akik rabolni, ölni és pusztítani jönnek, hogy kivigyék a juhokat az akolból csalóka legelőkre, vagy hamis aklokba, amelyek csak vágóhidak. De azok, akik hozzám jönnek, biztonságban vannak, és kimehetnek, hogy az én legelőimen járjanak, vagy ismét visszatérhetnek, hogy nálam nyugalmat találjanak, megerősödjenek, meghízzanak a szent és egészséges tápláléktól. Mert én ezért jöttem. Azért, hogy népem, juhaim, amelyek eddig soványak és szomorúak voltak, éljenek, és életük bőséges legyen, békében és örömben. És annyira akarom ezt, hogy életemet adom azért, hogy juhaim részesüljenek az Isten gyermekeinek teljes és bőséges életében.

Én vagyok a jó Pásztor. És a pásztor, amikor jó, életét adja azért, hogy nyáját megvédje a farkasoktól és a rablóktól. A béres viszont, aki nem szereti a juhokat, hanem csak a pénzt, amit azért kap, mert a legelőkre vezeti őket, csak azzal törődik, hogy saját magát és keblén tartott pénzecskéjét megmentse. Amikor látja, hogy jön a farkas vagy a rabló, elmenekül. Csak később tér vissza, hogy magához vegye azt a néhány juhot, amelyet a farkas megsebesítve ott hagyott, vagy amelyet a rabló szétszört. A sebesültet megöli, és megeszi, a szétszortakat összegyűjti és eladja, növelve ezzel pénzecskéjét. Utána hazug könnyek között azt mondja urának, hogy egyetlen egy juhot sem sikerült megmentenie. Mit számít a béresnek, hogy a farkas beleharap a juhokba és szétszórja őket, és a rabló elviszi azokat a

mészárosokhoz? Virrasztott talán fölöttük, miközben növekedtek és meghíztak, hogy erősekké tegye őket? De a gazdájuk, aki tudja, mennyibe kerül egy juh, mily sok órán keresztül kell fáradozni érte, mennyit kell virrasztani, mennyi áldozatot kell hozni, az szereti őket, és gondjukat viseli azoknak, akik az ő javát képezik. De én több vagyok egy gazdánál. Én nyájam Üdvözítője vagyok, és tudom, mibe kerül nekem egyetlen lélek üdvözítése is, és azért mindenre kész vagyok egy lélek megmentéséért. Atyám bízta őt rám. Minden lelket rám bízott, és megparancsolta, hogy nagyon nagy többségüket mentsem meg. Minél többet sikerül megmentenem a lelki haláltól, annál nagyobb lesz Atyám dicsősége. Azért küzdök, hogy mindnyájukat megszabadítsam ellenségeiktől, azaz saját énjüktől, a világtól, a testtől, az ördögtől, és ellenfeleimtől, akik arra törekszenek, hogy nekem fájdalmat okozzanak. Ezt azért teszem, mert ismerem Atyám Gondolatát. És Atyám azért küldött engem, hogy ezt megtegyem, mert ismeri szeretetemet iránta és a lelkek iránt. És juhaim is ismernek engem és szeretetemet, és érzik, hogy én kész vagyok életemet adni azért, hogy őket boldogokká tegyem.

Más juhaim is vannak. De azok nem tartoznak ehhez az Akolhoz. Azért nem ismernek engem annak, aki vagyok. Sokan azt sem tudják, hogy én létezem, és ki vagyok. Juhok, akiket sokan közülünk rosszabbaknak tartanak a vadkecskéknél, és méltatlanoknak ítélnék arra, hogy megismerjék az Igazságot, és életük legyen az Országban. Azonban nem ez a helyzet. Az Atya ezeket is akarja, és azért ezeket is meg kell közelítenem, ezekkel is meg kell ismertetnem magamat, meg kell ismertetnem velük a Jó Hírt, el kell vezetnem őket legelőimre, össze kell gyűjtenem őket. És ők is hallgatnak majd szavamra, és végül megszeretik. És egyetlen egy Akol lesz egy Pásztorral, és Isten Országa megvalósul a földön, készen arra, hogy átvigyék és összegyűjtsék az égből, az én jogarom és jelem alatt és az én nevében.

Igazi nevemet csak én ismerem. De amikor a választottak száma teljessé válik, és ünnepi énekek között leülnek a Jegyes és Menyasszony nagy lakodalmának asztalához, akkor megismerik nevemet választottaim. A hozzám való hűség megszenteli őket, jóllehet nem ismerik teljes kiterjedésében és mélyégében, mit jelent, amikor valakit nevemmel jelöltek meg. Jutalomban részesülnek majd nevem szeretetéért, és nem akármilyen lesz jutalmuk! Ezt akarom adni hűséges juhaimnak. Saját örömben részesítem őket...

Jézus, ragyogó arccal néz körül, könnyezve elragadtatásában. Nézi a körülötte összegyűltek arcát, és mosoly remeg ajkán. Mosolya annyira lelkies az Ő átszellemült arcán, hogy a tömeg remegve nézi Krisztus elragadtatását boldog látomásában, amint szeretve vágyakozik annak beteljesülésére. Visszatér a közönséges életbe. Egy pillanatra behunyja szemét, eltitkolva azt, amit lelke lát, s amit szeme elárulhat, és folytatja beszédét:

– Ezért szeret engem az Atya, ó népem, nyájam! Mert érted, a te örök javadért életemet adom. Utána visszaveszem. De előbb odaadom, hogy neked életed legyen. És olyan módon adom, hogy az téged tápláljon, átváltoztatva magamat a Pásztorból a legelővé és a forrássá, amely neked ételt és italt ad. Nemcsak negyven éven keresztül részesülsz ebben, mint a zsidók a pusztában, hanem földi számkivetésed egész idején. Valójában senki sem veszi el életemet. Sem azok, akik teljes odaadással szeretnek engem, s így megérdemlik, hogy feláldozzam értük, sem azok, akik féktelen gyűlöletükben törekednek erre, mert ostoba módon félnek tőlem. Senki sem tudná elvenni azt tőlem, ha nem én magam egyeznék bele, és ha nem az Atya engedné meg, mivelhogy mindkettőnkét kimondhatatlan szeretet tölt el a bűnös emberiség iránt. Saját szabad akaratomból ajándékozom oda az életemet. És hatalmamban van visszavenni akkor, amikor akarom, mert nem helyénvaló, hogy a halál felülkerekedjék az Életen. Azért Atyám hatalmat adott nekem erre, és egyben megparancsolta, hogy ezt tegyem. És felajánlott és felemésztett életem által a népek egyetlen

Néppé válnak, az enyémmé, Isten gyermekeinek égi Népévé. A népekben elkülönülnek a juhok a bakoktól, és a juhok követni fogják Pásztorukat az örök Élet Országába.

(7-1634)

Betegek

Jézus Jerikóban meggyógyít több beteget, s utána egy ház legfelső lépcsőjén állva beszélni kezd a tömegnek:

– Hallgassátok meg, Jerikó polgárai, az Úr példabeszédét, és utána mindenki elmélkedjék róla szívében, és vonja le belőle a tanulságot, hogy táplálja vele lelkét!

Mihez hasonlítsam azokat, akik bűnös életük után megtérnek? A betegekhez hasonlítom őket, akik meggyógyulnak. Mihez hasonlítsam azokat, akik sose vétkeztek súlyosan, sem nyilvánosan, sem titokban. Ritkák ezek, mint a fekete gyöngy, és én az egészséges emberekhez hasonlítom őket. A világ ebből a két csoportból tevődik össze. Akár a lélekről van szó, akár a testről és vérről. A világ azonban másként bánik a meggyógyult betegekkel, akik testileg voltak betegek, mint a megtért bűnösökkel, vagyis a lelkileg betegekkel, akik visszanyerték lelki egészségüket.

Látjuk, hogy amikor egy leprás – akit a legveszélyesebb betegnek tekintünk, és azért elkülönítjük – elnyeri a gyógyulás kegyelmét, a pap megfigyeli őt, és elvégzi a tisztulás szertartását. Utána visszafogadják őt a társadalomba, sőt még saját városába is, megünneplik gyógyulását, mert feltámadt az életre, családja számára, ismét dolgozhat. Nagy ünnep ez a család és a város számára egyaránt. A családtagok és polgárok egymással versengve hozzák neki mindazt, amire szüksége van: ágyat, bútorokat. Mindnyájan azt mondják: „Ez Isten különös kedveltje! Az Ő ujja gyógyította meg. Tiszteljük meg azért, és ezzel Azt tiszteljük meg, aki teremtette és újjáteremtette őt.” Ez helyes eljárás.

És amikor, szerencsétlenségére, valakin a lepra első jelei mutatkoznak, mily aggódó szeretettel halmozzák el őt gyengédségükkel a rokonok és barátok egészen addig, ameddig megtehetik ezt. Szinte egyszerre akarják részesíteni őt mindabban a szeretetben, amit hosszú éveken keresztül adtak volna neki, hogy magával vigye ezt a kincset sírjába, ahová elevenen eltemetik.

De akkor miért nem tesznek így a lelki betegekkel is? Egy ember elkezd vétkezni, és a családtagok, polgártársak látják. Miért nem igyekeznek akkor szeretettel elszakítani őt a büntőtől? Egy anya, apa, jegyes, lánytestvér még megteszi ezt. A fivérek már nehezebben teszik meg, és az apa vagy anya testvéreinek gyermekei egyáltalán nem gondolnak erre. A polgártársak sem tudnak mást tenni, mint csak elítélni, megvetni, szemtelenkedni, megbotráncolni, eltúlozni a bűnös bűneit, ujjal mutatni rá. Távol tartják magukat tőle, mint egy leprástól azok, akik éreynesebbek; vagy büntőrsáivá válnak, örülnek rajta a háta mögött azok, akik maguk is bűnösök. De nagyon ritka hogy valaki szólna nekik, s még ritkább, hogy valaki szeretettel tenné ezt, és részvéttel, de erőteljesen, türelemmel és természetfeletti szeretettel igyekezne megfékezni őket és eltávolítani őket a büntőtől.

Miért? Talán nem súlyosabb, igazán súlyos és halálos a lélek betegsége? Nem fosztja ez meg őt, és pedig mindörökké, Isten Országától? Isten és felebarátunk iránti szeretetünknek elsősorban nem éppen abban kellene megnyilvánulnia, hogy fáradozunk egy bűnös meggyógyításán, az ő lelkének javán és Isten dicsőségén?

És amikor egy bűnös megtér, miért ítéletek el még mindig makacsul? Szinte szomorkodtok, hogy ő lelkileg ismét egészséges? Úgy látjátok, hogy meghazudtolja jövődöléseket egy polgártársatok elkárhozásáról? Ehelyett boldogoknak kellene lennetek, mert az irgalmas Isten hazudtolt meg titeket. Az Ő jóságát tapasztaljátok bizonyos fokban, hogy bátorítson titeket, akik többé-kevésbé súlyos bűnököt követtetek el.

És miért látjátok továbbra is szennyeknek, megvetésre méltónak, elkülönítendőnek azt, akit Isten és saját jó akarata megtisztított, csodálatossá tett, méltóvá testvérei nagyrabecsülésére és csodálatára?

De mennyire örvendeztek, ha egy tehenetek, szamaratok, tevétek vagy juhok, galambok meggyógyul betegségéből! Mennyire örültök, ha egy idegen, akit épphogy névről ismertek, meggyógyul leprájából, és visszatér! De akkor miért nem vagytok boldogok, amikor a lelkek gyógyulnak meg, amikor Isten győz? Az égben ünnepelnek, amikor egy bűnös megtér. Az égben: Isten és a legtisztább angyalok, akik nem tudják, mit jelent vétkezni. És ti, emberek, könnyörtelenebbek akartok lenni Istennél?

Ismerjétek fel az Urat nemcsak akkor, amikor jelen van a Templom tömjénfüstjében és énekeiben, hanem ezeknek a feltámadott lelkeknek a csodájában is. Olyanok ezek, mint az ismét felszentelt oltárok, amelyekre Isten Szeretete leszáll tüzével, hogy meggyújtsa az áldozatot.

És ha egy bűnös, akin azelőtt megbotrántoztatok, most épülésekre szolgál, ne vessétek meg, hanem kövessétek őt. Mert senki sem oly tökéletes, hogy ne tanulhatna másról. És a jó mindig tanítás, amelyet meg kell hallgatnunk akkor is, ha az, aki azt gyakorolja azelőtt megfeddésünk tárgya volt. Kövessétek és segítsétek őt! Amikor így tesztek, megdicsőítitek az Urat. Megmutatjátok, hogy megértettétek Igéjét. Ne akarjatok olyanok lenni, mint azok, akiket szívetekben bírálhattok, mert cselekedeteik nem felelnek meg szavaiknak. Igyekeztek jobban, hogy cselekedeteitek mindegyikére rákerülhessen a jóság pecsétje. Akkor az Örökkévaló igazán jóságosan néz le rátok, és meghallgat titeket.

(7-1675)

A farizeus és a vámos (Lk 18,9-14)

Közvetlenül az előző példabeszéd után mondta el Jézus a következőt:

– Hallgassátok meg ezt a másik példabeszédet, hogy megértsétek, mik azok a dolgok, amelyek értékesek Isten szemében. Ez megtanít titeket arra, hogy helyesbítsetek egy téves gondolatot, amely sok szívben megtalálható. A legtöbb ember saját magát ítéli meg, és mivel ezer közül egy alázatos igazán, az emberek általában tökéletesnek ítélik magukat, és csak saját magukat tekintik tökéletesnek, míg felebarátaikban a bűnök százait fedezik fel.

Egyik napon két ember ment Jeruzsálembe ügyeinek intézésére. Amint jó izraelitákhoz illik, felmentek a Templomba, valahányszor betették lábukat a Szent Városba. Egyikük farizeus volt. A másik vámos. Az első azért jött, hogy behajtsa a bért néhány üzletért, és számadást kérjen intézőitől, akik a város közelében laktak. A másik azért, hogy kifizesse a beszedett adót, és közbenjárjon egy özvegyért, aki nem tudta megfizetni a bérkára és hálóra kivetett adót, mert az idősebb fia oly kevés halat fogott, hogy az épp hogy elég volt sok gyermekének táplálására.

A farizeus, mielőtt elment volna a Templomba, meglátogatta az üzletek bérlőit, és az első pillantásra észrevette, hogy az üzletek telve vannak áruval és vevőkkel. Örvendezett magában, és utána azt mondta a hely bérlőjének: „Látom, hogy jól megy üzleted.”

„Igen, hála Istennek. Meg vagyok elégedve munkámmal. Gyarapítani tudtam árúimat, és remélem, hogy még többet tudok majd tenni. Megjavítottam a helyet, és jövőre nem lesz kiadásom asztalokra és állványokra, és azért több lesz a nyereségem.”

„Jól van! Jól van! Örülök neki! Mennyit fizetsz ezért a helyért?”

„Havi száz ezüstöt. Drága, de jó helyen van...”

„Igazad van. Jó helyen van. Azért megduplázom a bérletet.”

„De Uram! – kiáltott fel a kereskedő. – Így te elveszed minden hasznomat!”

„Igazságos. Talán nekem kell meggazdagítanom téged? Az enyémen? Azonnal adj nekem kétezernégyszáz ezüstöt, vagy pedig kidoblak, és megtartom az árút! A hely az enyém, és azt teszek vele, amit akarok!”

Így tett ez elsővel, így a másodikkal és a harmadikkal, mindenütt megduplázva az árat, süketen minden kérésre. És mivel a harmadik, akinek sok gyermeke volt, ellen akart állni neki, hívta az öröket, lepecsételtette az üzletet, zár alá véve, és kidobta a szerencsétlent.

Utána palotájában megvizsgálta az intézők számadásait. Egyeseket megbüntetett, mint naplopókat, és zár alá vette azt, amihez joguk volt. Egyiküknek haldoklott a fia, és sok kiadásának fedezésére eladta olajának egy részét, hogy kifizesse az orvosságot. Nem volt tehát semmije, amit odaadhatott volna a fősvény úrnak.

„Légy irgalmas hozzám, uram! Szegény fiam haldoklik, és később majd rendkívüli munkákat vállalok, hogy visszafizessem neked azt, amit igazságosnak tartasz. De értsd meg, hogy most nem tudom megtenni.”

„Nem tudod? Majd meglátom, hogy tudod-e vagy sem.” És elment a szegény intézővel az olajpréshez. Elvette tőle azt a megmaradt olajat, amit az ember nyomorúságos eledele számára és lámpájának táplálására használt, hogy virraszthasson fia mellett éjszaka.

A vámos pedig elment feljebbvalójához, és kifizette a beszedett adót. Erre az ezt mondta: „De hiányzik háromszázhetven bronz pénz. Hogyan?”

„Íme, megmondom. Van a városban egy özvegy hét gyermekkel. Csak az első elég idős a munkára. De nem tud messzire menni bárkájával a folyón, mert karja gyenge még az evezőhöz és a vitorlákhoz, és nem tud fizetni egy halászlegényt. A közelben csak kevés hal van a folyón, és épp annyit tudott csak halászni, amennyi elég volt ennek a nyolc szerencsétlen embernek éhségük csillapítására. Nem volt szívem követelni tőlük az adót.”

„Megértem. De a törvény az törvény. Jaj lenne, ha megtudnák, hogy az irgalmas! Mindnyájan találának érveket arra, hogy ne fizessenek. A fiatalembernek foglalkozást kell változtatni, és el kell adnia a bárkát, ha nem tud fizetni.”

„És jövő megélhetésük?... És az atya emléke?”

„Megértem. De nem tudom elengedni.”

„Rendben van. De én nem tudok arra gondolni, hogy nyolc szerencsétlent megfosszak egyetlen javuktól. Kifizetem én a háromszázhetven bronzot.”

Miután ezt tették, mindketten felmentek a Templomba. Amikor elhaladtak a kincstár mellett, a farizeus nagy feltűnést keltő mozdulattal kihúzott kebléről egy duzzadt pénzeszacskót, és annak tartalmát az utolsó fillérig belerázta a kincstár perselyébe. Ebben a zacskóban volt a pénz, amit többletként követelt a kereskedőktől, és amit az intézőtől elvett olaj eladásából szerzett. A vámos viszont egy kis maréknyi aprópénzt dobott bele, s csak annyit tartott meg magának, amennyi hazatéréséhez szükséges volt. Az egyik is, a másik is odaadta tehát, amije csak volt. Látszólag a farizeus volt nagylelkűbb, mert utolsó filléréig mindenét odaadta. De gondolni kell arra, hogy palotájában volt még más pénze is, és a gazdag pénzváltóknál folyószámlái voltak.

Mindketten az Úr elé mentek. A farizeus egészen előre, a zsidók udvarának határához, a Szentély felé fordulva; a vámos az udvar végén, szinte a boltív alatt, amely az asszonyok udvarához vezetett, és meghajolva állt, saját nyomorúságára gondolva, az isteni Tökéletességgel összehasonlítva azt. És mindketten imádkoztak.

A farizeus ugyancsak egyenes testtartással, szinte szemtelenül, mintha az egész hely ura lenne, s tőle lenne kegy, hogy meglátogatta azt, mondta: „Íme, eljöttem tisztelni téged abban a Házban, ami a mi dicsőségünk. Eljöttem azért, mert éreztem, hogy bennem vagy, mivel én igaz ember vagyok. Értek hozzá, hogy az legyek. De noha tudom, hogy saját érdemből vagyok ilyen, hálát adok neked, amint a törvény kívánja, azért, ami vagyok. Nem vagyok kapzsi, igazságtalan, házasságtörő, bűnös, mint az a vámos, aki velem egyidőben csak egy kis marék fillért dobott a kincstár perselyébe. Én, láttad, neked adtam mindazt, ami nálam volt. Ez a zsugori azonban két részre osztotta pénzét, és a kisebbik részt adta csak neked. A másik részt biztosan tivornyázásra és nőkre költi majd. De én tiszta vagyok. Nem szennyezem be magamat. Én tiszta vagyok, és böjtölök. Hetente kétszer böjtölök, megfizetem a tizedet mindazért, amit birtokolok. Igen. Tiszta vagyok, igazságos és áldott, mert szent vagyok. Emlékezzél erre, Uram!”

A vámos az ő távoli sarkában, anélkül, hogy fel merte volna emelni szemét a Templom díszes kapujára, mellét verve, így imádkozott: „Uram, én nem vagyok méltó arra, hogy ezen a helyen álljak. De te igazságos és szent vagy, és megengeded nekem, mert tudod, hogy az ember bűnös, és ha nem jön hozzád, ördöggé válik. Ó, Uram, szeretnék éjjel-nappal tisztelni téged, de oly sok órán keresztül munkám rabszolgája vagyok! Keményen dolgozom, ami megaláz engem, mert fájdalmat okoz legboldogtalanabb felebarátaimnak. De engedelmességekem kell feljebbvalóimnak, mert ez az én kenyerem. Segíts, Istenem, hogy mérsékelni tudjam előljáróm iránti kötelességemet szegény testvéreim iránti szeretetemmel, hogy munkám ne váljék kárhozatomra. Minden munka szent, ha szeretettel végzik. Tartsd meg mindig szeretetedet szívemben, hogy én, bár nyomorúságos vagyok, tudjak részvétellel lenni alattvalóim iránt, amint te is részvétellel vagy irántam, nagy bűnös iránt. Tudod, hogy szeretlek volna jobban megtisztelni téged. De arra gondoltam, hogy ha elveszem a Templomnak szánt pénzből azt, ami a nyolc szerencsétlen szív enyhítésére szükséges, jobb dolog, mintha betettem volna a kincstár perselyébe, s utána hagytam volna, hogy a nyolc szerencsétlen csüggedten sírjon. De ha tévedtem, értesd meg velem, Uram, és neked adok minden fillért, és gyalog térek vissza városomba, koldulva útközben. Értesd meg velem igazságosságodat. Légy irgalmas irántam, Uram, mert nagy bűnös vagyok!”

Ez a példabeszéd. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy miközben a farizeus úgy ment ki a Templomból, hogy új bűnt társított azokhoz, amelyeket elkövetett mielőtt felment volna a Templomba, a vámos megigazultan ment ki onnan, és Isten áldása kísérte el otthonába, és vele maradt. Mert ő alázatos volt és irgalmas, és cselekedetei még szentebbek voltak, mint szavai. A farizeus viszont csak külsőleg volt jó, szavaiban, míg bensőjében az ördög tetteit művelte kevélysége és keményszívűsége által, és ezért Isten gyűlölte őt.

Aki felmagasztalja magát, azt előbb vagy utóbb megalázzák. Ha nem itt, a másvilágon. És aki megalázza magát, azt felmagasztalják, főleg ott fenn, az égben, ahol az emberek cselekedeteit igazi valóságukban látják.

(7-1678)

Az egyetemes pásztor

Jézus Jeruzsálem közelében meggyógyított sok beteget, akik közül egyesek messziről jöttek. Utána mondja:

– Én vagyok az egyetemes Pásztor, és be kell fogadnom mindazokat a juhokat, akik nyájamhoz akarnak tartozni. Én nem teszek különbséget az egészséges és a beteg juhok között, a gyengék és erősek között, azok között, akik ismernek engem, mert már Isten nyájához tartoznak, és azok között, akik eddig még nem ismertek meg, sőt még az igaz Istent sem ismerik. Mert én vagyok az Emberiség Pásztora, és juhaimat minden helyről veszem, ahol csak vannak, s ahonnan felém tartanak. Vannak köztük sovány juhok, piszkosak, félénkek, tudatlanok, akiket az őket nem szerető pásztorok megverték és elutasítottak, tisztátalanoknak mondván őket. Nincs az a tisztátalanság, amit meg ne lehetne tisztítani. És nincs az a tisztátalanság, ami ürügyül szolgálhatna visszautasításukra, ha ők meg akarnak tisztulni, és segítséget kérnek ehhez.

Isten kelti fel a jó vágyakat. Ha Ő felkelti azokat, ez annak a jele, hogy kívánja megváltozásukat. Maga Istennek Lelke kéri kimondhatatlan imákkal, hogy minden embert magába olvasszon a Szeretet. Isten Lelke ugyanis ki akar áradni, és meg akar gazdagodni általatok. Ki akar áradni azáltal, hogy megszámlálhatatlan lényt szeret, ami alig elégíti ki végtelen Szeretetét. Meg akar gazdagodni a megszámlálhatatlan lény szeretetével, akiket kedvesen magához vonz illataival. Nem szabad senkit sem megvetni és elutasítani, aki be akar lépni a szent nyájba.

Ezt mondom azok számára, akik közületek szívükben olyan gondolatokat táplálnak, ami ellentétben áll Isten gondolatával, és ez sokakban fellelhető Izraelben: a megkülönböztetés és elítélés, ami ellenkezik Isten terveivel, aki egy népet akar létrehozni az összes népekből, amely Nép hordozza az általa küldött Messiás nevét.

Most azonban szólok azokhoz is, akik kívülről jöttek, a jelenleg még vad juhokhoz, akik vágyat éreznek arra, hogy belépjenek az Egyetlen Pásztor egyetlen nyájába. És azt mondom: senki se bizalmatlankodjék, senki se féljen. És mondom: Nincs az a bálványimádás, nincs az az eltorzult élet, amely ellenkezik azzal, amit én tanítok, amit ne lehetne megtagadni és elvetni, megengedve a léleknek, hogy újjáalakuljon, megszabaduljon minden rossz növénytől, alkalmassá váljék az új mag befogadására, és új egyenruhát vegyen fel.

És ennek kellene ösztönözni a népeket arra, hogy hozzám jöjjenek, sokkal inkább, mint hogy gyógyulást keresnek beteg végtagjaik számára. A palesztíniai zsidók, a szétszórásban élő zsidók és a pogányok egyaránt értenek ahhoz, hogy hozzám jöjjenek kérve, hogy vegyem le az igát beteg tagjaikról. Értsetek ugyanígy ahhoz, hogy hozzám jöjjetek azért, hogy levegyem lelketekről a bűn vagy a pogányság igáját. Elsősorban mindnyájatoknak azt kellene kérnetek tőlem, arra kellene teljes erőtökből vágyakozni, hogy megszabaduljatok attól, aki rabszolgává teszi lelketeket a rajtatok uralkodó gonosz erejével. Először az ettől való szabadulást kellene kívánnotok. Első csodaként azt kellene kívánnotok, hogy Isten Országa legyen bennetek. Mert ha rendelkeztek ezzel az Országgal, minden mást megkaptok, és ajándékként kaptok, nem pedig a túlvilági büntetés súlyaként.

Nem gondoltok arra, mennyi viharra kell dacolnotok, mennyi fáradságba és pénzbe kerül, hogy visszanyerjétek egy testrészetek egészségét, amely ha ma meggyógyul is, holnap elveszhet a testi halál által. Ugyanilyen szívesen kellene szembeszállnotok mindennel, hogy elnyerjétek lelketek egészségét, az örök Életet, Isten Országát. Szembe kellene szállnotok a megvetéssel vagy a rokonok, polgártársak, hatalmasok fenyegetéseivel, bármely helyről jöttök is, hogy eljussatok az Igazsághoz és az Élethez. Ki hagyna el egy helyet, ahol boldogan él, azért, hogy egy napig ünnepeljen másutt? Mégis sokan ezt teszik. Azért, hogy az időnek

egy töredékéért kielégítsék magukat a világ ízetlen és haszontalan örömeivel, elhagyják azt a helyet, ahol pedig mindörökké igazi táplálékot, igazi egészséget, igazi örömet találnának anélkül, hogy félniük kellene ellenségük gyűlöletétől, amely megfoszthatná őket ettől.

Isten országában nincs gyűlölet, nincs háború, nincs igazságtalanság. Aki oda belép, az többé nem szenved, nem aggódik, nem igazazzák le, hanem birtokában van az Atyámból kiáradó örvendetes békének.

Elbúcsúszom tőletek. Menjete! Térjete vissza várostokba. Már sok tanítványom van Palesztina minden vidékén. Hallgassátok meg őket, ha meg akarjátok ismerni tanításomat, és készen akartok lenni egy napon arra az elhatározásra, amelytől sokban függ majd örök életetek. Békémet adom nektek, hogy veletek menjen.

(7-1746)

Báránybőrben farkasok

A templomszentelés ünnepén Jézust körülveszi a képmutató zsidók egy csoportja, s kéri, mondja meg nekik világosan, Ő-e a Messiás, akit várnak. Jézus figyelmezteti őket téves messiás-fogalmukra, s képmutatásukra. Egyiküknek lelkében olvas, s megválaszol ki sem mondott gondolataira. Utána a többiekhez intézi szavait:

Azt mondtam, hogy akik szeretnek engem, elismernek Pásztoruknak szavaimért és cselekedeteimért. De ti nem hisztek, nem tudtok hinni, mert nem vagytok az én juhaim közül valók.

Kik vagytok ti? Kérdelek titeket. Kérdezzétek meg szíveteket. Nem vagytok ostobák. Megismerhetitek magatokat az által, amik vagytok. Elég hallgatnotok lelketek belső hangjára, amely nem nyugodt azért, mert folytonosan megbántjátok Annak a Fiát, aki lelketeket teremtette. Ti, jóllehet felismeritek, kik vagytok, nem mondjátok meg. Nem vagytok sem alázatosak, sem őszinték. De én megmondom nektek, kik vagytok. Részben farkasok vagytok, részben vadkecskék. De közületek senki sem igazi bárány, jóllehet báránybőrbe öltöztetek, hogy bárányoknak tetsessétek magatokat. A puha és fehér gyapjú alatt mindnyájatok szíve vad, szarva hegyes, agyarotok és karmotok a kecskéé vagy a vadállaté, és azok akartok maradni, mert tetszik nektek, hogy ilyenek vagytok, és vad dolgokról és lázadozásról álmodoztok. Azért nem vagytok képesek szeretni engem, nem követhettek engem, és nem érthettek meg engem. Ha beléptek a nyájba, csak azért teszitek, hogy ártsatok, fájdalmat okozzatok, vagy rendetlenséget hozzatok magatokkal. Juhaim félnek tőletek. Ha olyanok lennének, mint ti vagytok, gyűlölniük kellene titeket. De ők nem tudnak gyűlölni. Ők a béke Hercegének bárányai, a szeretet Mesteréé, az irgalmas Pásztoré. És nem tudnak gyűlölni. Sose gyűlölnék majd titeket, amint én sem gyűlöllek sose titeket. Meghagyom nektek a gyűlöletet, amely a hármás bűnös vágy rossz gyümölcse, a szabadjára eresztett állati emberé, aki elfelejti, hogy lelke is van testén kívül. Én megtartom azt, ami az enyém: a szeretetet. És ezt közlöm bárányaimmal, és felajánlom nektek is, hogy jókká tegyelek titeket.

Ha jókká lennétek, megértenétek engem, és nyájamhoz tartoznátok, hasonlókká válnátok azokhoz, akik abban vannak. Akkor szeretnék egymást. Én és bárányaim szeretjük egymást. Ők hallgatnak rám, megismerik szavamat. Ti nem értitek meg, mit jelent valójában megismerni az én szavamat. És mit jelent, nem kételkedni annak eredetében, és különbséget tenni a hamis próféták ezernyi más szava között, s felismerni az égből jövő szót. Most és mindig, azok, akik magukat a Bölcsesség követőinek gondolják, és akik részben valóban azok, sokan lesznek, akik nem lesznek képesek megkülönböztetni az én szavamat más szavaktól, amelyek többé-kevésbé helyesen beszélnek Istenről, de amelyek messze alul maradnak az én szavaimnak.

(7-1826)

A lepkegubó

Mannaen, Heródes Antipás tejtestvére sok baráti szolgálatot tesz Jézusnak. Egyszer tévedésből részt vett azoknak a gyűlésén, akik Jézust földi királyság vállalására akarták rábírní. Attól tart, hogy bűnt követ el mivel megmarad Heródes udvarában. Megkérdezi Jézust:

– Vétkezem-e azzal, hogy Antipás mellett tartózkodom?

– Mi a célod vele? Mulatozás?

– Nem, Mester. Az, hogy örködjem feletted. Tudod. Most is azért mentem oda. Mert tudom, hogy üzeneteket küldtek Heródeshez, hogy ellened izgassák őt.

– Akkor nem bűn. Nemde szeretnél inkább velem lenni, az én szegény életmódomban?

– Tőlem kérned? Megmondtam ezt mindjárt az elején. Ezek az éjszakák a sátorban, a szegényes étel, amit ettünk páratlanok számomra. Ó, ha a kígyók sziszegésére való hallgatás miatt nem kellene közel tartózkodnom fészükhöz, nálad maradnék! Felfogtam küldetésed igazságát. Tévedtem egyszer. De segített megértenem valamit, és többé nem távozom el a helyestől.

– Látod! Semmi sem hasztalan. Még a tévedés sem, amely által az ember a jóra törekszik, és ami eszköz a jó elérésére. A tévedés lehull, mint a lepke gubó-ruhája, és kijön a pillangó, amely nem csúnya, nem büzlik, nem csúszik-mászik, hanem repül, keresve a virágkelyheket és a napsugarat. Ilyenek a jó lelkek is. Egy pillanatra megtörténhetik, hogy beburkolja őket a nyomorúság és gyötörheti őket a megkötöttség, de utána kiszabadítják magukat, és virágról virágra, erényről erényre repülnek, a Fény, a Tökéletesség felé. Dicsérjük az Urat állandóan gyakorolt irgalmasságáért, amelyet akkor is gyakorol az emberek szívében, és körülöttük, amikor azok észre sem veszik.

(7-1860)

A föld oltára

Egy pásztor felesége meghalt, és ezért magával vitte három kisgyermekét – a legkisebb kb. hároméves volt – a hegyekbe, ahol nyáját őrizte. Egy éjjel azonban a pásztor is meghalt, s a rablók, akik éppen másnap ütöttek rajt a nyájon, csak a három kis árvát találták ott egy szintén árva tízéves pásztorbojtárral. Jézus találkozott később a rablókkal, és rábeszélte őket, hogy adják át neki a három kis árvát, a negyedik gyermeket pedig adják át a három árva rokonainak, akiket értesítsenek a három árva hollétéről, hogy értük jöhessenek. Péter nagyon megszánta a három kis árvát, és felsóhajtott:

– Ah! Mennyi nyomorúság! Íme, az, hogy mi szenvedünk igazságos, de az ártatlanok!...
 – Bűnt követsz el, Péter. Te szemrehányást teszel Istennek! – jegyzi meg a kerióti Júdás.
 – Bűnös vagyok. De nem teszek szemrehányást Istennek. Csak azt mondom... Mester, miért kell szenvedniük a kisgyermeknek? Ők nem vétkeztek.

– Mindnyájan bűnösök, legalábbis az eredeti bűn miatt – mondja a kerióti.

Péter nem felel neki. Jézustól várja a megoldást. És Jézus, aki közben álomba ringatta a legkisebbet, válaszol neki:

– Simon, a szenvedés a bűn következménye.
 – Rendben van. Akkor... miután te elvetted a bűnt a kisgyermek nem szenvednek többé.

– Még szenvedni fognak. Ne ütközz meg ezen, Simon! Szendvedés és halál mindig lesz a földön. A legtisztábbak is szenvednek, és szenvedni fognak. Sőt ők lesznek azok, akik mindenkiért szenvednek. Istennek kedves áldozatok.

– De miért? Nem értem...

– Sok dolog van a földön, amit nem értenek meg az emberek. Tudjátok legalább hinni, hogy a tökéletes Szeretet által kívánt dolgok ezek. És amikor a helyreállított kegyelem megérteti a legszentebbekkel a rejtett igazságokat, akkor meglátják majd, hogy éppen a legszentebbek akarnak áldozatokká válni, mert megértik a szenvedés hatalmát...

+

Másnap éjjel Péter hosszasan elbeszélget Jézussal. Ismét előhozakodik nehézségével:

– Én tökéféjú vagyok, és tudom ezt, sőt szégyenkezés nélkül bevallom. És ha csak rólam volna szó, nem lenne nagyon szükséges számomra, hogy tudjam, mert azt gondolom, hogy a tudásnál többet ér az, hogy szeretlek, követlek és szolgálak téged teljes szívemből. De te ide és oda küldesz engem. És az emberek kérdéseket adnak fel nekem, és válaszolnom kell rájuk. Úgy gondolom, hogy amit én kérdezek tőled, azt mások is kérdezhetik tőlem. Mert az emberek ugyanúgy gondolkoznak, mint én.

Te azt mondtad tegnap, hogy mindig az ártatlanok és a szentek szenvednek majd, és ők lesznek azok, akik mindenkiért szenvednek. Ezt nehezen tudom felfogni még akkor is, ha azt mondom, hogy ők kívánják majd ezt. És azt gondolom, hogy amit én nehezen fogok fel, azt mások is nehezen fogják fel. Ha megkérdeznék erről engem, mit válaszoljak nekik? Első utamon egy anya azt mondta nekem: „Nem volt igazságos, hogy kisleányom meghalt oly nagy fájdalmak között, mert ő jó volt és ártatlan.” És én, nem tudva, mit mondjak, Jób szavaival válaszoltam neki: „Az Úr adta. Az Úr elvette. Legyen áldott az Úr neve!” De ez engem sem győzött meg. És őt sem. Szeretném tudni, mit mondjak máskor...

– Helyes. Idehallgass! Igazságtalanságnak, nagy igazságtalanságnak tűnik, hogy a legjobbak szenvednek mindenkiért. De mondd meg nekem, Simon, mi a Föld? Az egész Föld?

– A föld? Nagy terület, a legnagyobb, ami porból, vízből és sziklákból áll, növényekkel, állatokkal és emberekkel.

– És mi még?

– Ez elég... Hacsak azt nem akarod, hogy a büntetés és számkivetés helyének nevezzem.

– A Föld oltár, Simon. Hatalmas oltár. Teremtője állandó dicséretére szolgáló oltárnak kellett volna lennie. De a föld tele van bűnnel. Azért az állandó engesztelés oltárának kell lennie, áldozati oltárnak, amelyen égnek az áldozatok. A Földnek, mint a teremtett világban szétszórt más világoknak, zsoltárokat kellene énekelnie Istennek, aki alkotta. Nézd! – Jézus kinyitja az ablaktáblákat, és az ablakon beárad a friss éjszakai levegő, behallatszik a hegyipatak csobogása, besüt a hold és látszik a csillagokkal teletűzdelt ég. – Nézd ezeket a csillagokat! Ezek énekelnek fény-hangjukkal és az égbolt végtelen terén való mozgásukkal, Istent dicsőítve. (Célzás a 19. zsoltár 2. versére és Dániel 3,57-90-re.) Évezredek óta tart énekük, amely felszáll az ég kék mezőiben Istenhez. A csillagokat, üstökösöket, napokat és bolygókat csillaglényeknek gondolhatjuk, amelyek mint csillag-papok, leviták, szüzek és hívek a végtelen templomban a Teremtő dicséretét zengik kötelességszerűen.

Hallgasd csak, Simon! Halld a szél susogását az ágak között és a víz csobogását az éjszakában! A Föld is énekel, akárcsak az ég, a szelekkel, a vízzel, a madarak és állatok hangjával. De ha az ég számára elég az azt benépesítő csillagok ragyogó dicsérete, a földön lévő templomnak nem elég a szelek, víz és az állatok éneke. Mert azon nemcsak szelek, víz és állatok vannak, amelyek anélkül, hogy tudnának róla, Isten dicséretét éneklük, hanem azon van az ember is: a tökéletes teremtmény mindnyájuk fölött, ami csak él a világon. Az ember meg van áldva az anyaggal, mint az állatok, ásványok és a növények, és szellemmel, mint az ég angyalai. Akárcsak az angyalok, ő is arra van rendeltetve, hogy ha hűséges marad a próbára tételben, megismerje és birtokolja Istent, először a kegyelem révén, később pedig a Paradicsomban. Az embernek, minden állapot összefoglalójának a küldetése, amellyel (az angyalokon kívül) más teremtmények nem rendelkeznek; és amelynek többnek kellene lenni számára, mint kötelesség, örömmel kellene eltöltenie őt: Istent szeretni. Tudatosan és szabad akarattal szeretetteljesen tisztelnie kellene Istent és viszonyozni szeretetét, melyet az emberek iránt tanúsított, amikor életet és az életen felül az Eget ajándékozta neki.

Tudatosan tisztelni és szeretni. Fontold meg, Simon! Milyen előnye származik Istennek a teremtésből? Mi haszna van belőle? Semmi. A teremtmények nem teszik nagyobbá, szentebbé, vagy gazdagabbá Istent. Ő végtelen. Az lenne akkor is, ha semmit sem teremtett volna. De a Szeretet Istene szeretetre vágyódott. És teremtett, hogy szeressék. A teremtmény egyedül szeretetét adhatja Istennek, és ez a szeretet, amely csak az angyalokban és az emberekben nyilvánul meg tudatosan és szabadon, ez megdicsőíti Istent, megörvendezteti az angyalokat, és vallásossá teszi az embereket. Azon a napon, amelyen a Föld nagy oltárán elhallgatna a szeretet dicsérete és esdeklése, a Föld megszűnne létezni. Mert ha kialudna a szeretet, akkor kihalna az engesztelés, és Isten haragja megsemmisítené a földi poklot, amellyé a Föld válna. A Földnek tehát szeretnie kell, hogy létezzék. És még valami: a Földnek kell a templomnak lennie, amely az emberek értelmével szeret és imádkozik. De a Templomban, minden templomban, milyen áldozatokat ajánlanak fel? A tiszta, makulátlan, hibátlan áldozatokat. Csak ezek kedvesek az Úr előtt. Ezek és az első termékek, elsőszülöttek. Mert a családtyának a legjobb dolgokat adják, és Isten az emberiség családjának az Atyja. Neki kell adni minden dolog első termékét és a választott dolgokat.

De mondtam, hogy a Földnek kettős áldozatot kell hoznia: a dicséretét és az engesztelését. Mert az emberiség, amely azt benépesíti vétkezett az elsőszülőkben, és állandóan vétkezik hozzácsatolva az ő bűnükhöz a szeretetlenséget Isten iránt és az ezernyi ragaszkodást a világ, a test és a Sátán hangjához. Bűnös, bűnös emberiség, amely hasonló Istenhez, részesült az értelemben és az isteni segítségben, és mégis mindinkább vétkezik! A csillagok engedelmeskednek, a növények engedelmeskednek, az elemek engedelmeskednek, az állatok engedelmeskednek, és amint tudják, dicsérik az Urat. Az emberek nem engedelmeskednek, és nem dicsérik eléggé az Urat. Íme, ezért van szükség az áldozati

lelkekre, akik szeretnek és engesztelnek mindenki helyett. Az ártatlan és tudatlan gyermekek fizetnek a szenvedés keserű büntetésével azokért, akik csak vétkezni tudnak. A szentek önként áldozzák fel magukat mindenkiért.

Rövidesen – egy év vagy egy évszázad mindig „rövid” az örökkévalósághoz mérve – nem mutatnak be többé más áldozati adományokat a föld nagy Templomának oltárán, mint ezeket az áldozati lelkeket, akik állandó önfeláldozásban emésztődnek fel: áldozatok, egyesülve a tökéletes Áldozattal. Ne félj, Simon. Nem azt mondom, hogy Moloh, Baál és Asztartesz áldozatához hasonlót hozok be. Maguk az emberek fognak feláldozni minket. Érted? Feláldoznak minket, és mi örömmel megyünk a halálba, hogy mindenki helyett engeszteljünk és szeressünk. És utána eljönnek majd az idők, amelyekben az emberek nem áldozzák fel többé az embereket. De mindig lesznek tiszta áldozati lelkek, akiket a szeretet a Nagy Áldozattal együtt felemészt a folytonos Áldozatban. Isten szeretetéről és az Isten iránti szeretetről beszélek. Valóban, ők lesznek a jövő idő és a jövődöbeli Templom áldozatai. Nem bárányok és kecskék, borjak és galambok, hanem a szív áldozatai azok, amik kedvesek Isten előtt. Dávid előre látta ezt. És az új időben, a szellem és a szeretet idejében csak ez az áldozat lesz kedves Isten előtt.

Fontold meg, Simon, hogy ha Istennek meg kellett testesülnie azért, hogy kiengesztelje az isteni Igazságosságot a nagy Bűnért, az emberek sok bűnéért, akkor az igazság idejében csak az emberi lelkek áldozatai lesznek képesek kiengesztelni az Urat. Te arra gondolsz: „De akkor Ő, a Magasságbeli, miért rendelte el az állatok ivadékaiknak és a növények gyümölcseinek áldozatát?” Megmondom neked. Azért, mert az én eljövetelem előtt az ember szennyes áldozat volt, és azért, mert nem ismerte a Szeretetet. Most megismeri majd. És az ember, aki megismeri majd a Szeretetet – mert én megadom neki a kegyelmet, amely által az ember megismeri a Szeretetet – felébred közönyösségéből, visszaemlékezik, felfogja, éli azt, és önmagát teszi a kecskék és a bárányok helyébe. A szeretet és engesztelés áldozata lesz, követve az Isten Bárányát, az ő Mesterét és Megváltóját. A szenvedés, amely eddig büntetés volt, tökéletes szeretetté változik át. Boldogok azok, akik tökéletes szeretettel karolják át.

– De a kisgyermekek...

– Azt akarod mondani, azok, akik még nem tudják feláldozni magukat... De tudod-e te, mikor beszél Isten bennük? Isten nyelve szellemi nyelv. A lélek megérti azt, és a léleknek nincs életkora. Sőt, mondom neked, hogy a kisgyermek lelke, mivel nincs benne gonoszság, jobban képes megérteni Istent, mint a felnőtt öreg bűnös. Mondom neked, Simon, te megéled még, hogy látni fogod, amint sok kisdéd tanítja majd a felnőtteket, és még téged is a hősiesség szeretet bölcsességére. De azokban a kisdédekben, akik természetes okokból halnak meg, Isten működik közvetlenül, egy oly magasfokú szeretet révén, hogy azt nem tudom megmagyarázni neked. Bevezeti őket a bölcsességbe, ami meg van írva az Élet könyveiben, és amit csak az égben fognak olvasni a boldogok. Azt mondom, olvasni, de igazában elég lesz ránézni Istenre, hogy megismerjék nemcsak Istent, hanem az Ő végtelen bölcsességét is...

– Még egy dolgot szeretnék kérdezni, Mester. Helyes-e, ha azt mondom valakinek, aki szenved, hogy a szenvedés nem büntetés, hanem egy... kegyelem, egy olyan dolog... mint a mi hivatásunk, szép, de fáradságos is, szép akkor is, ha valakinek csúnyának és szomorúnak tűnik?

– Mondhatod ezt, Simon. Ez az igazság. A szenvedés nem büntetés, amikor azt helyesen tudják fogadni és felhasználni. A szenvedés olyan, mint a papság, Simon. Papság, amely mindenki számára lehetséges. Papság, amely nagy hatalmat ad Isten szíve felett. És nagy érdem. A bűnnel született meg, (vö. Ter 3) de engesztelni tudja az Igazságosságot. Mert Isten jóra tudja használni akkor is, ha a Gyűlölet azért hozta létre, hogy fájdalmat okozzon vele. Én nem akartam más eszközt használni a Bűn megsemmisítésére. Mert nincs ennél nagyobb eszköz.

(8-131, 152)

Liszt – Virágos sziget – Teremtés

Péter unja már Júdás folytonos akadékoskodását, és kéri Jézust:

– Mester, mondj egy szép példabeszédet! Tetszeni fog a gyermekeknek is. (A három gyerekre céloz, akiről az előző példabeszédben hallottunk.)

– Még akarok kérdezni tőletek egy dolgot. Ezt. Mit jelent számotokra a liszt, amely elvette a próféta tanítványai levesének keserű ízét? (Elizeus próféta egyik csodájáról van szó, amiről előzőleg beszélt nekik Jézus. Lásd 2 Kir 4,38-41)

Az apostolok mélyen hallgatnak.

– Nos? Nem tudtok válaszolni?

– Talán a liszt magába szívta a keserőséget... – mondja bizonytalanul Máté.

– Akkor minden keserű lett volna, a liszt is.

– A próféta csodát tett, hogy a megaláztatástól megmentse szolgáját (aki tévedésből belefőzte a keserű füvet a levesbe) – mondja Fülöp.

– Jó, de nemcsak erről volt szó.

– Az Úr meg akarta mutatni a próféta pompás hatalmát az élettelen dolgok felett is – mondja a Zelóta.

– Igen. De még mindig nem ez az igazi jelentése. A próféták élete előre jelzi azt, ami később fog történni az idők teljességében: az én időmben. Az én földi időmre vonatkoznak a jelek és alakok. Tehát...

Hallgatás. Egymásra néznek... Utána János lehajtja fejét lángoló arccal, és mosolyog.

– Miért nem mondod meg gondolatodat, János – kérdezi Jézus. – Nem szeretetlenség beszélni, mert nem azért teszed, hogy valakit megalázzál.

– Azt gondolom, azt akarja mondani, hogy az Igazságra való éhség idején és a Bölcsességre éhezés idején, amelyben te eljöttél, minden fa elvadult és keserű gyümölcsöket terem. Ezek ehetetlenek, mint a méreg az emberek gyermekei számára, akik ezért hiába szedik le azt és készítik el, hogy táplálkozzanak vele. De az Örökkévaló Jósága elküld téged, a választott gabona lisztjét, és te, a te tökéletességeddel elveszed minden étel mérgét. Visszaadod eredeti jóságát, mind az Írások fáinak, amelyeket évszázadokon keresztül félremagyaráztak, mind pedig az emberek ízlésének, amelyet a bűnös vágyak elrontottak. Ebben az esetben az, aki megparancsolja, hogy hozzanak lisztet és tegyék bele a keserű üstbe, a te Atyád, és te vagy a liszt, aki feláldozod magadat, hogy táplálékká válj az emberek számára. És a te áldozatod beteljesedése után többé nem lesz keserűség a világon, mert te visszaállítottad a barátságot Istennel. Lehet, hogy tévedek.

– Nem tévedsz. Ez a jelkép értelme.

– Ó, hogyan gondoltad ezt ki? – kérdi elámulva Péter.

Jézus válaszol neki:

– Megmondom neked, ugyanazokkal a szavakkal, amelyeket előbb mondtam. Egy jó ugrással elértük a lelkeség békés és virágzó szigetét. (Egy kis patak választotta csak el ezt a szigetet, ahol most vannak, s átugrottak rajta.) De bátorság kell ahhoz, hogy valaki megtegye az ugrást, és elhagyja a folyót, a világot. Ugrani kell anélkül, hogy arra gondolnánk, kinevethetnek rosszul sikerült ugrásunkért, vagy egyszerűségünkért, hogy a világnál többre becsüljük a kis sziget elszigeteltségét. Ugrani kell anélkül, hogy félnénk az esetleges megsebesüléstől vagy elázástól, vagy attól, hogy kinevetnek. El kell hagyni mindent, hogy Istenbe meneküljünk. A világtól elszigetelt szigetre kell mennünk, és egyedül csak azért kell azt elhagynunk, hogy azoknak, akik a parton maradtak kiosszuk a virágokat és a tiszta vizet, amit a lélek szigetén találtunk, ahol csak egyetlen fa van: a Bölcsesség fája. Annak közelében maradni, távol a világ zajától, megérteni minden szavát, és tanítókká válni azáltal, hogy

tudtok tanítványok lenni. Ez is egy jelkép. De most elmondok egy szép példabeszédet a gyerekeknek. Gyertek ide a közelembe!

A három kisgyerek egészen közel megy Jézushoz, és ölébe ülnek. Jézus átkarolja őket, és elkezdí a történetet:

Egy nap az Úristen azt mondta: „Embert teremtek, és az ember a földi Paradicsomban fog élni, ahol a nagy folyó van, amely utána négy ágra oszlik: a Pisonra, Gichonra, Eufráteszre és a Tigrisre. És az ember boldog lesz. Meglesz neki a teremtett világ minden szépsége és jósága, és az én szeretetem megörvendeztetni lelkét.” És így tett. Az ember olyan volt, mintha egy nagy szigeten lett volna, de még virágosabban, mint ez, minden fajta növényvel és minden állattal. És felette volt Isten szeretete, amely napként süttött lelkére, és Isten hangja volt a szelekben, dallamosabban, mint a madarak éneke.

De íme, erre a szép virágos szigetre, az állatok és a növények között becsúszott egy kígyó, amely más volt, mint amelyeket Isten teremtett, és amelyek jók voltak, méregfog nélkül, s nem voltak vadak, hajlékony testükkel. Ennek a kígyónak a bőre színes drágakövekkel volt ékesítve, mint a többieké, sőt még szebb volt azoknál, úgy hogy egy nagy királyi nyakéknek látszott, amint siklott a Kert pompás fái között. Elment és felcsavarodott egy fára, amely a kert közepén állt. Szép, egyedülálló fa volt ez, sokkal magasabb ennél (ami itt van mellettünk), tele levelekkel és csodálatos gyümölcsökkel. A kígyó ékszernek tűnt a szép fa törzse körül, és tündöklött a napsugárban. Minden állat figyelte, mert egyikük sem emlékezett arra, hogy látta volna megteremtését, vagy egyáltalán látta volna már előzőleg. De egyikük sem közelítette meg, sőt eltávolodtak a fától, amelynek törzsén most ott tekergett a kígyó.

Csak a férfi és a nő közeledtek feléje, a nő a férfi előtt, mert tetszett neki ez a ragyogó dolog, ami csillogott a napsütésben, és úgy mozgatta fejét, mint egy félig csukott virág. És hallgatott arra, amit a kígyó mondott neki, és engedetlen volt az Úr iránt, és rávette Ádámot is az engedetlenségre. Csak miután elkövette az engedetlenséget, látta a kígyót annak, ami valójában volt. Felfogta bűnét, mert most már elvesztette szívének ártatlanságát. És elrejtőzött Isten elől, aki kereste őt, és utána hazudott Istennek, amikor kérdőre vonta.

Akkor Isten elküldte az angyalokat a Kert határához, és kiűzte onnan az embereket. Olyan volt ez, mintha az embereket az Éden biztos partjáról belevetette volna a vízzel telt földi folyókba, amikor azok fel vannak duzzadva a tavaszi áradástól. Isten azonban meghagyta a kiűzöttek szívében örök rendeltetésük emlékét, azaz a szép Kertben való életük emlékét, ahol hallották Isten hangját és érezték szeretetét, és ahol teljesen örvendeztek Istennek. És az emlékekkel együtt szent ösztönzést is hagyott bennük, hogy igyekezzenek visszajutni az elveszített helyre szent élet által.

De, gyermekeim, nemrég megtapasztaltátok, hogy amíg a bárka követi a folyó folyását, könnyen halad, de amikor az ár ellen hajózik, akkor fáradságos a felszínen tartása, hogy a hullámok ne csapjanak át rajta, és ne süllyedjen el a folyó növényei, fővénye és sziklái között. Ha Simon Péter nem kötötte volna meg a ti kis bárkáitokat (amelyeket Péter készített a gyermekek számára játéknak) a vízben növényes finom kákával, akkor mindet elvesztettétek volna, úgy, mint Izsákkal (a legkisebb gyermekkel) történt, amikor elengedte a kákát.

Ugyanez történik az emberekkel is, akik belekerülnek a föld folyamaiba. Mindig Isten kezében kell maradniuk, bízva az Ő akaratában, amely olyan, mint a sás a jó mennyei Atya kezében, aki mindenkinek az Atyja, és főleg az ártatlanoké. Éber szemmel kell örködniük, hogy elkerüljék a növényeket, köveket, örvényeket és az iszapot, amely megfoghatná őket, összetörhetné, elnyelhetné lelkük bárkáját, elszakítva az akarat fonálát, amely összeköti Istennel. Mert a Kígyó, aki többé nem a Kertben van, hanem a földön, arra törekszik, hogy a lelkek hajótörését idézze elő, hogy azok ne tudjanak visszamenni az Eufráteszen, Tigrisen, Gichonon és Pisonon a Nagy Folyóhoz, amely az örök Paradicsomban folyik, és ne táplálkozhassanak az Élet és Üdvösség fájának gyümölcsével. Ez a fa állandóan termi a

gyümölcsöket, amelyeket mindazok élveznek, akik értenek ahhoz, hogy az ár ellen visszajussanak és egyesüljenek Istennel és az angyalokkal, és soha többé ne szenvedjenek.

– Ezt mondta a mama is – mondja a legnagyobb kisgyerek.

– Igen, ezt mondta – csiripeli a legkisebb.

– Te nem tudhatod. Én igen, mert nagy vagyok. De ha nem mondasz igazat, akkor nem lépsz be a Paradicsomba.

– Papa pedig azt mondta, hogy semmi sem igaz ebből – veti ellen a középső.

– Azért, mert ő nem hitt a mama Urában.

– Nem volt szamaritánus a papád? – kérdi Jakab, Alfeus fia.

– Nem. Más helyről való volt. De a mama az volt, és mi is azok vagyunk, mert ő azt akarta, hogy olyanok legyünk, mint ő. És beszélt nekünk a Paradicsomról és a Kertről, de nem olyan jól, mint ahogy te mondtad el. Én féltem a kígyótól és a haláltól, mert mama azt mondta, hogy az egyik az ördög volt, és mert papa azt mondta, hogy a halállal mindenek vége van. Azért nagyon boldogtalan voltam egyedüllétem miatt, és azt is mondtam, hogy most már felesleges jónak lenni, mert amíg volt mama és papa, öröm volt jónak lenni, de most már nincs többé senki sem, aki örülne jószágunk miatt. Azonban most tudom... És jó leszek. Sose engedem el többé a fonalat, amelyet Isten keze tart, hogy ne vigyen el a föld vízének árja.

– De a mama felment-e, vagy le? – kérdi megzavarodva a második gyermek.

– Mit akarsz mondani ezzel, gyermek? – kérdi Máté.

– Azt, hogy hol van? Az örök Paradicsom folyójához ment?

– Reméljük, gyermekem. Ha jó volt...

– Szamaritánus volt... – mondja megvetéssel a kerióti.

– És akkor nincs számunkra Paradicsom, mert szamaritánusok vagyunk? Akkor nekünk nem lesz részünk Istenben? Abban, akit „Mindenki Atyjának” neveznek? Nekem, árvának öröm volt arra gondolni, hogy van még egy Atyánk... De ha számunkra nincs... – és lehajtja fejét.

– Isten mindenkinek az Atyja, gyermekem. Téged talán kevésbé szerettelek, mert szamaritánus vagy? Elvettelek téged a rablóktól, és megmentlek téged az ördögtől ugyanúgy, ahogy megvédeném a jeruzsálemi Templom főpapjának kisfiát, ha ő nem tartaná gyalázatnak, hogy az Üdvözítő mentse meg gyermekét. Sőt, még inkább megvédelek téged, mert boldogtalan vagy. Számomra nincs különbség egy zsidó és egy szamaritánus lelke között. És hamarosan nem lesz többé megoszlás Szamaria és Júdea között, mert a Mesternek egyetlen népe lesz, amely az Ő nevét viseli, és amelyben mindnyájan egyesülnek azok, akik szeretik őt.

– Én szeretlek téged, Uram. De mamámhoz viszel? – mondja a legnagyobb gyermek.

– Te nem tudod, hol van. Azt mondta az az ember ott, hogy csak reméljük... – mondja a középső.

– Én nem tudom, de az Úr tudja. Azt is tudta, hol voltunk mi, mi pedig azt sem tudtuk, hol voltunk.

– A rablóknál... Meg akartak ölni minket... – A félelem visszatér a középső arcára.

– A rablók olyanok voltak, mint az ördögök. De Ő megmentett minket, mert angyalaink hívták Őt.

– A mamát is megmentették az angyalok. Én tudom, mert mindig róla álmodom.

– Te hazudsz, Izsák. Nem tudsz róla álmodni. Nem emlékszel rá.

– Nem. Nem. Én róla álmodom... róla álmodom... – sírja el magát a kicsi.

– Ne mondd, Rúben, hogy testvéred hazudik. Lelke láthatja a mamát, mert a jó mennyei Atya megengedheti, hogy az árva róla álmodjék, és részben megismeri őt, amint megengedi neki, hogy Őt magát megismerje. Mert ebből a korlátolt ismeretből fakad a jó akarat, hogy

tökéletesen megismerjék Őt, amit elérhetünk, ha mindig nagyon jók vagyunk. És most menjünk. Beszéltünk Istenről, és megszenteltük a szombatot.

Jézus feláll, és rázendít egy zsoltárra.

Az efraimbeliek hallják éneküket, és odamennek. A zsoltár végén üdvözlük Jézust, és megkérdezik tőle:

– Szívesebben jöttél ide, mint hozzánk? Hát nem szeretsz minket?

– Közületek senki sem hívott meg engem. Azért jöttem ide az apostolokkal és a gyermekekkel.

– Igaz. De azt hittük, hogy apostolod megmondta neked kívánságunkat.

Jézus Jánosra és Júdásra néz. És Júdás felel:

– Elfelejtettem megmondani neked tegnap. És ma ezek a gyerekek elterelték róla gondolataimat.

Jézus közben elhagyja a kis szigetet. Az apostolok követik a gyerekekkel, akik magukkal viszik a két megmaradt nádból készült bárkát, és magyarázkodva mondják Péternek:

– Meg akarjuk tartani ezeket, hogy emlékeztessenek minket a leckére.

– És én? Én elvesztettem! És nem fogok emlékezni rá! És nem megyek a Paradicsomba! –
– sír a legkisebb.

– Idefigyelj! Ne sírj! Azonnal csinállok neked egy kis bárkát. Biztosan! Neked is emlékezned kell a leckére. Eh! Mindnyájunknak készíteni kellene egy kis bárkát, a hozzá kötött sással, hogy emlékezzünk rá. Mi férfiak jobban rászorulunk erre, mint ti, gyermekek! – és Péter levág egy nádat és kifaragja a kis bárkát a sással együtt, és mindhárom gyermeket karjába véve átugrik a patakon, és Jézushoz csatlakozik.

(8-139)

Az új templom építése

Jézus a samariai Efraim zsinagógájában beszél egy szombati napon. Olyan eseményt mond el, ami nincs meg a samariaiak szentírásában, mert ők csak Mózes öt könyvét fogadják el. (Lásd Ezdrás 3)

– Amikor Círus, a perzsák királya visszaküldte a zsidókat hazájukba, hogy ismét felépítsék Salamonnak ötven évvel azelőtt lerombolt Templomát, ismét oltárt emeltek annak régi alapjaira. Azon égett minden este és reggel az elégő áldozat, és minden hónap első napján a rendkívüli áldozat, és az egyéni áldozatok az Úrnak szentelt ünnepeken. A tisztelet első és halaszthatatlan része után megkezdték, két évvel hazatérésük után, a tisztelet külső kereteinek létrehozását. Ez nem bűnös dolog, mert mindig az Örökkévaló tiszteletét célozza, de nem elengedhetetlen. Mert az istentisztelet lényege a szeretet. A szeretetet szívében érzi az ember, a szívből fakad, nem pedig a szögletesre vágott kövekből, értékes fákból, aranyból és illatozó anyagokból. Mindezek csak külsőségek, és inkább a nemzeti és polgári gőgöt elégítik ki, mint Istent tisztelik. Isten lelki Templomot akar. Nem elégszik meg a falakból és a márványból épített Templommal, amelyből hiányoznak a szeretettel teljes lelkek. Bizony mondom nektek, hogy Isten egyedül a tiszta és szerető szív templomát kedveli. Abban tartózkodik világosságával. Ostoba vetélkedés az, ami elválasztja a tartományokat és a városokat egymástól azért, mert az egyiknek szebb helye van az imára, mint a másiknak. Mi értelme van annak, hogy vetélkednek egymással gazdagságban és díszekben a házak, ahol segítségül hívják Istent? Kielégítheti talán a véges a Végtelent, még akkor is, ha a véges tízszer szebb, mint Salamon Temploma és királyi palotái együttvéve? Istent, a Végtelent nem foglalhatja magába, és nem tisztelheti egyetlen tér, anyagi pompa sem. Egyedül az emberi szív képes befogadni, és Ő ezt találja az egyetlen méltó helynek arra, hogy Őt tisztelje úgy, amint az neki megfelel, és amint az lehetséges, sőt amint azt Ő akarja. Az igaz ember szíve templom, amely felett lebeg Isten Lelke a szeretet illatában. Hamarosan ez lesz a templom, amelyben a Lélek igazán tartózkodik, mint a mennyben az Egy és Hármasság Isten.

Meg van írva, hogy alig vetették meg a kőművesek a Templom alapjait, máris mentek a papok az ő díszekkel és trombitákkal, a leviták cimbalmokkal, amint azt Dávid előírta. És énekeltek: „Dicsérjük Istent, mert jó és irgalmassága mindörökké tart!” És a nép ujjongott. De sok pap, vezető, levita és öreg keservesen sírt, mert az előző Templomra gondolt. Nem lehetett szétválasztani a zokogás hangját az ujjongástól, annyira összekeveredtek. És azt is olvassuk, hogy voltak azonban ott a szomszédos népekből, akik zavarták a Templomot építőket, hogy így megbosszulják elűzetésüket az építők által, amikor felajánlották, hogy velük együtt építenek, mert ők is keresték Izrael Istenét, az Egyetlen és igaz Istent. És ezek a zavargások félbeszakították a munkát egészen addig, míg Istennek nem tetszett, hogy azt folytassák. Ezt olvassuk Ezdrás könyvében.

Mennyi és milyen tanítást tartalmaz ez a szakasz, amelyet elmondtam?

Már mondtam, hogy az istentiszteletnek szívből kell fakadnia, nem pedig a kövekből és fákból, vagy az öltözetekből és cimbalmokból, és énekekből, amelyből hiányzik a lélek. Ezen kívül tanulság az is, hogy ha hiányzik a kölcsönös szeretet, az mindig késlekedést és zavart okoz még akkor is, ha önmagában jó célról van szó. Isten nincs ott, ahol hiányzik a szeretet. Hasztalan keresni Istent, ha előbb nem teremtyük meg az Ő megtalálásának feltételét. Istent a szeretetben találjuk meg. Azok, akik állhatatosak a szeretetben, akkor is megtalálják Istent, ha nem fáradoznak ezen gyötrelmes módon. És akivel Isten van, annak minden vállalkozása sikerül.

A zsoldár, amely egy bölcs szívből fakadt, miután elmélkedett a fájdalmas eseményeken, amelyek a Templom és a város falainak felépítését kísérték, azt mondja: „Ha az Úr nem építi

a házat, hiába fáradoznak azon építői. Ha az Úr nem őrzi és védi a várost, hiába örködnek felette védői.” (Lásd: Zs 127,1)

Hogyan építhetné Isten a házat, ha tudja, hogy annak lakói nem birtokolják Őt szívükben, mert nem szeretik szomszédaikat? És hogyan védhetné meg a várost és tehetné erősekké annak védőit, ha nem lehet benne, mert a szomszédok iránti gyűlölet megfosztja Őt ettől. És talán segített rajtatok az, hogy a gyűlölet korlátja elválasztott titeket egymástól? Nagyobbakká tett az titeket? Gazdagabbakká? Boldogabbakká? Sohasem segít sem a gyűlölet, sem a harag, sose erős az, aki egyedül van, sose szeretik azt, aki nem szeret. És amint a zsoltár mondja, hiába keltek hajnalban, hogy nagyokká, gazdagokká és boldogokká legyetek. Pihenjen meg mindenki az élet fáradalmaitól, mert az álom Isten ajándéka éppúgy, mint a világosság és minden más dolog, amelynek az ember örvend. Pihenjen meg mindenki, de álmában és ébrenléte idején kísérje őt a szeretet. Akkor sikeresek lesznek művei, jólétnek örvend családjá és vagyona, és főleg jó sora lesz lelkének, és elnyeri a Magasságbeli gyermekeinek királyi koronáját, amely az Ország örököseit illeti.

Azt mondták, hogy miközben a nép hozsannázott, egyesek keservesen sírtak, mert visszaemlékeztek a múltra. De nem lehetett megkülönböztetni a különböző hangokat a kiáltozások közepette.

Szamaria gyermekei! És ti, apostolaim, Júdea és Galilea gyermekei! Ma is hozsannázás és sírás között épül fel Isten új Temploma az örök alapokon. Ma is vannak, akik akadályozzák a munkát, és akik ott keresik Istent, ahol nem található meg. Ma is van, aki Círus rendelkezése szerint akar építeni, és nem Isten rendelkezése szerint. A világ rendelkezése szerint, és nem a lélek hangját követve. És ma is van, aki siratja ostoba és emberi siránkozással az alacsonyabb rendű múltat, amely nem volt jó és bölcs, úgyannyira, hogy kihívta Isten haragját. Ma is megtalálható mindez, amint mindig megvoltak a távoli idők kódében, és nem pedig a Világosság idejének fényében.

Nyissátok meg szíveteket a Fény előtt! Töltekezzetek be a Fénnyel, hogy lássatok, legalább ti, akikhez a Világosság beszél! Ez az új idő. Minden újjáépül benne. De jaj azoknak, akik nem akarnak belépni abba, és akadályozzák azokat, akik építik az új hit Templomát, amelynek én vagyok a Sarokköve. Ennek a Templomnak adom magamat egészen, hogy habarcs legyek a köveken, s így az épület szent legyen és erős, csodálatos a századokon keresztül, kiterjedjen az egész Földre, amelyet teljesen elborít fényével. Fényt mondok, nem árnyat, mert az én Templomom lelkekből fog állni és nem pedig átlátszatlan anyagból. Én leszek a Köve Örök Lelkessel, és kövek lesznek mindazok, akik követik tanításomat és az új hitet, anyagtalan kövek, lángragyúlt kövek, szent kövek. És a fény kiterjed a Földre, az új Templom fénye, és elborítja azt bölcsességgel és szentséggel. És csak azok maradnak kinn, akik tisztátalan sírással sírnak, és siratják a múltat, mert az a haszon és az emberi megtiszteltetés forrása volt számukra.

Nyíljatok meg az idő és az új Templom számára, Szamaria emberei! Abban minden új, a régi elkülönülések és az anyag, a gondolat, a szellem határai nem léteznek többé. Énekeljete, mert végéhez közeledik az Isten városából való számkivetés ideje. Vagy talán örvendetek annak, hogy olyanok vagytok, mint a számkivetettek, mint a leprások Izrael többi lakosa számára? Mert ti így éreztetek, ezt érzi lelketek, szegény lelketek, amely bele van kényszerítve testetekbe, s amely fölött arcátlan gondolatok uralkodik, amely nem akarja azt mondani a többi embernek: „Mi eltévedtünk, de mint szétszórt juhok, most visszatérünk az Akolba”. Nem akarjátok ezt mondani a többi embernek, és ez már rossz. De legalább mondjátok Istennek. Akkor is, ha elfojtjátok lelketek kiáltását, Isten hallja lelketek nyögdécselését, amely boldogtalan, mivel számkivetésben él, távol az egyetemes és legszentebb Atya házától.

Hallgassátok meg a zsoltárt, amelyet a lépcsőkön énekelnek, amikor felmennek a Templomba. (Zs 84; 120-134) Ti is zarándokok vagytok, akik évszázadok óta mentek a

magasban fekvő város, az igazi, azaz a mennyei Jeruzsálem felé. Onnan, az égből szállt le lelketek, hogy éltesen egy testet, és oda vágyakozik visszatérni. Miért akarjátok feláldozni lelketeket, lemondva az Ország örökléséről? Milyen vétet követtek el azáltal, hogy olyan testbe szálltak le, amelyet Szamariában fogantak? Az Egyetlen Atyától jönnek a lelkek. Ugyanaz a Teremtője a ti lelketeknek, mint aki teremtette a júdeaiak, galileaiak, föníciaiak és a Tízvárosban élők lelkét. Isten minden lélek végcélja. Minden lélek ehhez az Istenhez igyekszik, a mindenfajta bálványimádóké is, a gyászos eretnekeké, szakadároké vagy hitetlenké is, akik nem ismerik az igaz Istent. A lélekben kitörölhetetlen az Igazság emléke és az iránta érzett vágy. Ó, növeljétek ezt az emléket, ezt a vágyat. Nyissátok meg lelketek kapuit! Hogy behatoljon abba a Fény. Hogy belépjen az Élet. Hogy bemenjen az Igazság. Hogy megnyílják az Út. Hogy minden belépjen a fényes és éltető áradatban, amely olyan, mint a napéjegylenlőség napjának sugara és hullámai és szelei, hogy növekedjék az a palánta, amely a magasba tör, mindig közelebb Urához. Hagyjátok el a számkivetést! Énekeljétek velem: „Amikor az Úr visszatéríti a fogságból a lelket, mintha az örvendetes dolgokról álmodna. Szánk megtelik nevetéssel és nyelvünk örvendezéssel. Most azt mondja: »Nagy dolgokat cselekedett velünk az Úr«”. Igen, az Úr nagy dolgokat tett számotokra, és titeket eláraszt majd a boldogság.

Ó, Atyám! Értük kérek téged úgy, mint mindenkiért. Térítsd vissza, Uram, ezeket a foglyainkat! Ezeket, akik számodra és számomra makacs tévedésük láncában raboskodnak. Vezesd vissza őket, Atyám, mint a hegyi patakokat, amelyek a nagy folyóba ömlenek, a te irgalmasságotnak és békédnek nagy tengerébe. Én és szolgálaim könnyek között vetettük el beléjük igazságodat. Atyám, tedd, hogy a nagy aratás idején mi, a te szolgálaid a te Igazságod tanításában, örömmel tudjunk aratni ezen a szántóföldön, amelyen jelenleg tövises és mérges növények láthatók csak, arathassuk a te magtáradnak választott búzáját. Atyám! Atyám! Fáradalmainkért, könnyeinkért, szenvedéseinkért, verejtékezésünkért és halálunkért, amelyek kísérték, és kísérni fogják magvetésünket, tedd, hogy hozzád mehessenek, kévékként hozva ennek a népnek a zsengejét, a lelkeket, akik újjászülettek az Igazságosság és az Igazság számára a te dicsőségedre. Ámen.

A zsinagógát megtöltő tömeg teljes csendje, amely Jézus szavait követte, mély benyomást keltett, s kiterjedt a zsinagóga előtt összegyűlt és Jézust onnan hallgató tömegre is. Utána suttogni kezdtek, ami mindinkább erősödött, és végül hozsannázássá vált. A nép kézmozdulataival, megjegyzésével, felkiáltásaival fejezte ki érzelmeit...

Mennyire más volt itt a befejezés, mint a Templomban tartott beszédeinél! A zsinagógafőnök mindnyájuk helyett kijelentette: „Te úgy tudod megmondani az igazságot, hogy nem bántasz meg vele, s nem alázol meg minket! Te igazán Isten Szentje vagy! Imádkozz békénkért. Mi megkeményedtünk a századokon keresztül... hiedelmeinkben és összecsapásainkban. Szét kell törnünk ezt a kemény kérget. Légy részvétellel irántunk!”

– Többet tesztek: szeretlek titeket. Legyetek jó akarátúak, és a kéreg magától leválik. A Világosság jöjjön el hozzátok!

Kereskedők – Vízcseppek

Jézus Szikar felé megy a három kisgyerekekkel, akiket rokonaik magukhoz vettek. Szikar lakói kísérik Jézust, és büszkék arra, hogy a Mesterrel beszélgethetnek. Rámutatnak az ott emelkedő magas hegyekre, s azt mondják:

– Látod? Ebal és Garizim rosszhírű. De legalább a te számodra jobbak ezek Sionnál. És teljesen azok lennének, ha te őket választanád lakóhelyedül. Sion mindig a jebuziták barlangja. És azok irántad még ellenségesebbek, mint a régiak voltak Dáviddal szemben. Reá azért haragudtak, mert erőszakkal elfoglalta várukat. De te, aki nem folyamodsz erőszakhoz, nem uralkodsz majd ott. Soha. Maradj közöttünk, Urunk, és mi tisztelni fogunk téged.

Jézus válaszol nekik:

– Mondjátok meg nekem: szeretnétek-e engem, ha erőszakkal akarnálak meghódítani titeket?

– Igazán... nem. Éppen azért szeretünk téged, mert te egészen szeretetteljes vagy.

– Tehát ezért, a szeretet miatt uralkodok szívetekben?

– Így van, Mester. Mi viszonzzuk szeretetedet. Ők, a jeruzsálemiek nem szeretnek téged.

– Ez igaz. Nem szeretnek engem. De ti, kik nagyon tapasztalt kereskedők vagytok, mondjátok meg nekem: amikor adni, venni, nyereszkedni akartok, elcsüggedtek talán azért, mert bizonyos helyen nem szeretnek titeket; vagy velük is üzletet köttök, egyedül arra törekedve, hogy jól vegyetek, vagy jól adjatok el, mit sem törődve azzal, hogy a pénz, amit nyertek olyantól jön-e, aki szeret titeket?

– Egyedül az üzlettel törődünk. Keveset számít számunkra, hogy nem szeret minket az, aki velünk kereskedik. Amint befejeztük az ügyletet, befejeztük vele való kapcsolatunkat. A haszon megmarad, a többi... értéktelen.

– Rendben van. Én azért jöttem, hogy Atyám hasznát mozdítsam elő. Nekem sem kell ezzel törődnöm. Nem törődöm azzal, hogy szeretetre találok-e vagy megvetésre, durvaságra. Egy kereskedővárosban nem mindenkivel nyereszkednek, adnak, vesznek. De ha csak egyetlen egy is van ott, aki nagy nyereséget jelent, azt mondják, hogy az út nem volt hiábavaló, és ismételten visszatérnek oda. Mert amit az ember csak eggyel ér el az első alkalommal, azt eléri hárommal másodszer, héttel negyedszer, tízzel és hússzal később. Nemde így van? Én úgy teszek, mint ti, én hogy megnyerjem őket az ég számára, ti pedig hogy üzletet kössetek velük. Kitarok állhatatosan, elégségesnek találom a számban kicsit is, nagyra tartom, mert egyetlen lélek megmentése is nagy dolog, nagy jutalom, fáradozásomért. Valahányszor oda megyek, legyőzöm mindazt, ami mint embernek visszatetsző lehet. Ha mint a lelkek királya megnyerhetek akár csak egyetlen alattvalót is, nem tartom haszontalannak, hogy odamenjek, szenvedjek, fáradozzam érte. Hanem azt mondom, hogy szent, szeretetre méltó és kívánatos a miatta elviselt megvetés, sértés, vádaskodás. Nem lennék jó hódító, ha megállnék a gránitból készült várak akadályai előtt.

– De évszázadokra lenne szükséged ahhoz, hogy legyőzzed őket. Te... ember vagy. Nem fogsz többszáz évig élni. Miért vesztegeted idődet ott, ahol nem kívánnak téged?

– Sokkal kevesebb ideig fogok élni. Hamarosan, nem leszek köztetek. Nem látom többé a hajnalhasadást és a napnyugtát, mint a kezdődő és befejeződő napok mérföldköveit, hanem egyedül úgy szemlélem majd azokat, mint a teremtett világ szépségeit, és dicsérem majd értük a Teremtőt, aki azokat alkotta, és aki az én Atyám; nem látom többé virágozni a növényeket és érlelődni a kalászt; nem lesz szükségem a föld gyümölcseire, hogy életben tartsanak, mert miután visszatérek Országomba, szeretetből táplálkozom.

Mégis megdöntök majd sok bezárt erődítményt, sok emberi szívet. Figyeljétek meg ott azt a kősziklát az alatt a vízér alatt a hegyoldalon. A vízér nagyon szegényes, azt mondhatnám,

hogy nem is folyik, csak csöpög. Talán már évszázadok óta csöppen egy-egy csöpp arra a sziklára, amely kiszögell a hegyoldalon. És a szikla jó kemény. Nem mállékony mészkő, se nem puha alabástrom, hanem a legkeményebb bazalt. Mégis figyeljétek meg, milyen domború a szikla közepe, s ennek ellenére egy apró víztükrök képződött rajta, nem sokkal nagyobb, mint egy sárga tavirózsa kelyhe, de elég nagy ahhoz, hogy visszatükrözze a kék eget, és eloltsa a madarak szomját. Ez a bemélyedés a domború kővön talán egy ember műve, aki a sötét sziklára egy kék gyöngyöt akart tenni, mely üdítő serlegként szolgál majd a madaraknak? Nem. Ember nem törődött ezzel. Talán évszázadokon keresztül mi vagyunk az elsők, akik észrevesszük ezt, és megcsodáljuk szépségét, és dicsérjük az Örökkévalót, aki azt akarta, a mi szemünk gyönyörűségére és a közel fészkelő madarak felfrissítésére, hogy évszázadokon keresztül fáradhatatlanul és ütemesen vájják ezt a fekete bazaltot a vízcseppek, és létrehozzák közepén ezt a folyékony türkizként tündöklő foltot.

De mondjátok meg nekem! Talán az első vízcsepp vájta ki ezt a kelyhet, amelyben visszatükröződik az ég, a felhőkkel és a csillagokkal? Nem. Millió és millió vízcsepp, egyik a másik után követte egymást, mint valami magasból eső könnycsepp, ragyogva hullva alá, hárfa hangként megütve a sziklát, miközben elhalt rajta. A kemény anyagon oly csekély nyomot hagytak, hogy azt megmérni sem lehetett volna. És így ment ez századokon keresztül, mint ahogy a homokszem hull alá a homokórában, jelezve az időt: ennyi csepp egy óra alatt, ennyi egy órváltás alatt, ennyi hajnaltól napnyugtáig, éjjeltől hajnalig, ennyi szombattól szombatig, újholdtól újholdig, tavasztól tavaszig, századtól századig. A szikla ellenállt, a vízcsepp kitartott. Az ember kevély és azért türelmetlen és nem szereti a munkát. Már az első ütések után félredobta volna a kalapácsot és a vésőt, mondva: „Ezen nem lehet mélyedést vájni!” A vízcsepp kimélyítette. Ezt kellett tennie. Erre volt teremtve. Csepegett, egyik csöpp a másik után, évszázadokon keresztül, míg kimélyítette a sziklát. És utána nem állt meg, s nem mondta: „Most gondoskodjék az ég arról, hogy táplálja a kelyhet, amelyet én kivájtam, s töltsen meg harmattal, esővel, dérral és hóval.” Hanem folytatta a csepegést, és egyedül megtöltötte a kis kelyhet a nyári hőségben, a rideg télen. A heves vagy szelíd esők lefutottak a tükrön, de nem tudták azt sem szebbé tenni, sem nagyobbá, sem mélyebbé, mert az már tele volt, hasznos és szép volt. A vízér tudta, hogy gyermekei, a cseppek meghalnak ott, a parányi kehelyben, de nem tartotta vissza őket. Sőt, az áldozat felé ösztönözte őket, és hogy ne maradjanak egyedül, és ne szomorúan essenek le, új nővérkéket küldött nekik, hogy aki meghal, ne legyen egyedül, hanem lássa folytatódni magát másokban. Én is, elsőnek ütöm meg százszor és ezerszer a szívek kemény erődítményeit, és folytatom magamat utódaimban, akiket el fogok küldeni egészen a világ végéig. Utakat nyitok bennük, és Törvényem napsugárként behatol mindenhová, ahol emberek vannak. Ha utána ők nem akarják a Világosságot, és elzárják az utakat, amelyeket kimeríthetetlen munkával nyitottam, én és utódaim nem leszünk ezért bűnösök Atyánk szemében. Ha ez a vízér más utakra tért volna, amikor látta a szikla keménységét, és inkább oda csepegett volna, ahol növényekkel borított terület van, mondjátok nekem, itt lenne-e ez a ragyogó gyöngy, és a madaraknak lenne-e ily tiszta vizük?

– Még csak nem is látszana, Mester.

– Legfeljebb... egy kissé sűrűbb lenne a növényzet, és nyáron is jeleznék, hol csepegett le a vízér.

– Vagy... kevesebb lenne ott a növényzet, mert az állandó nedvesség megrothasztotta volna gyökereit.

– És iszap lenne. Semmi más. Azért hasztalanul csepegne.

– Jól mondtátok. Haszontalan, vagy legalábbis hiábavaló lenne csepegnie. Én is, ha egyedül csak azokra a helyekre mentem volna, ahol a szívek készek befogadni engem igaz voltuk vagy részvétük miatt, tökéletlen munkát végeztem volna. Mert dolgoztam volna, igen, de fáradtság nélkül, sőt nagy megelégedéssel részemről, tetszelegve megalkudtam volna a

kötelesség kárára, tetszésemet keresve. Nem nehéz ott dolgozni, ahol szeretettel vesznek körül, ahol a lelkeket könnyen meg lehet munkálni a szeretet révén. De ha nincs ebben fáradság, nincs érdem sem, és nem nagy nyereség, mert keveset nyernek meg azok, akik munkájukat a már igaz lelkekre korlátozzák. Nem lennék az, aki vagyok, ha nem törekednék minden ember megnyerésére először az Igazságnak, utána a Kegyelemnek.

– És azt hiszed, sikered lesz? Mi többet tudsz még tenni annál, amit már tettél, hogy beszédeddel meggyőzd ellenfeleidet? Mit? Ha még a betániai ember feltámasztása se volt képes meggyőzni a zsidókat, hogy te vagy Isten Messiása?

– Van még valami nagyobb, amit meg kell tennem, sokkal nagyobb annál, amit eddig tettem.

– Mikor, Uram?

– Amikor nisan havában telihold lesz. Figyeljete rá.

– Egy jel lesz az égen? Azt mondják, amikor megszületél az ég beszélt fényekkel, énekekkel és furcsa csillagokkal.

– Igaz. Azért, hogy megmondja, a Világosság eljött a világra. Akkor, nisan hónapjában, jelek lesznek az égen és a földön, úgy tűnik majd, hogy elérkezett a világ vége, a sötétség, rengés, villámok dörgése és a megnyílt föld belsejében végbemenő földrengések által. De ez nem lesz a vég. Sőt, a kezdet lesz. Először, eljövetelemkor, az ég megszülte az embereknek az Üdvözítőt, és mivel ez Isten műve volt, béke társult az eseményhez. Nisan havában a föld nem saját akaratából szüli majd meg ugyanazt a Megváltót, és mivel az emberek műve lesz, nem kíséri béke. Hanem borzasztó görcsök lesznek. És a század és a pokol rettenetes órájában a föld méhe felhasad az isteni harag tüzes nyilainak hatására, és üvölni fogja akaratát, túl részegen ahhoz, hogy megértse annak jelentőségét, túlságosan befolyásolva a Sátántól ahhoz, hogy megakadályozza azt. Mint egy örült, aki szül, azt hiszi, hogy elpusztította az átkozottnak tartott gyümölcsöt, és nem fogja fel, hogy e helyett magasba emeli így, azokra a helyekre, ahol soha többé nem éri el a fájdalom és az ármány. A fa, az új fa akkor kiterjeszti ágait az egész földre, minden évszázadban, és azt, aki beszél hozzátok, szeretettel vagy gyűlölettel elismerik majd az Isten igazi Fiának és az Úr Messiásának. És jaj azoknak, akik felismerik Őt anélkül, hogy meg akarnák vallani, és meg akarnának térni hozzá!

– Hol fog ez történni, Urunk?

– Jeruzsálemben, mert az az Úr városa.

– Akkor mi nem leszünk ott, mert nisan hónapjában itt tart minket a húsvét. Mi hűségesek vagyunk a mi Templomunkhoz.

– Jobb lenne, ha hűségesek lennétek az élő Templomhoz, amely nincs sem Mória hegyén, sem Garizimén, hanem, mivel isteni, egyetemes. De én tudok várni a ti órátokra, amikor lélekben és igazságban szeretitek majd Istent és Messiását.

– Mi hisszük, hogy te vagy a Krisztus. Ezért szeretünk.

– Szeretni annyit jelent, hogy elhagyjátok múltatokat és beléptek az én jelenembe. Ti még nem szerettek engem tökéletesen.

A szamaritánusok titokban egymásra néznek, és hallgatnak. Utána egyikük azt mondja:

– Azért, hogy hozzád menjünk, megtennénk. De nem tudjuk megtenni még akkor sem, ha akarnánk, mert nem léphetünk be oda, hol a zsidók vannak. Te tudod ezt. Ők nem akarják...

– Ti sem akarjátok. De ne nyugtalanodjatok emiatt. Hamarosan nem lesz két tartomány, két Templom, két egymással ellenkező gondolkozásmód. Hanem egyetlen nép, egyetlen Templom, egyetlen hit mindazok számára, akik vágyódnak az Igazságra. De most elhagylak titeket. A gyermekek már megvigasztalódtak, és elterelődött figyelmük, és előttem hosszú út áll, ha még a sötétség beállta előtt vissza akarok érkezni Efraimba. Ne keltsetek feltűnést. Ez rátok vonhatná a gyermekek figyelmét, és jobb, ha ők nem veszik észre távozásomat.

Menjetek csak tovább, én itt maradok. Az Úr legyen vezetőök a földi ösvényeken, és az Ő
Életének ösvényein. Menjetek!

(8-174)

A búza és a föld

Jézus Szamariában tartózkodik, és efraimi lakosok vannak mellette. Lassan sétál, és lehajol, hogy megvizsgálja a búzát, amely most kezd kalászba szökkenni. Az efraimbeliek megkérdezik tőle:

- Szép ez a búza, nemde?
- Szép. De nem különbözik más vidékekétől.
- Természetesen, Mester. Mind búza, szükségszerűen egyformának kell lennie.
- Ti mondjátok? Akkor a búza jobb, mint az emberek. Mert ha valaki hozzáértéssel veti

el, ugyanúgy terem itt, mint Galileában vagy Júdeában, vagy mondjuk a nagy tenger mellékén levő síkságokon. Az emberek azonban nem ugyanazt a gyümölcsöt termik. És még a föld is jobb, mint az emberek. Mert amikor jó magot vetnek beléje, jó hozzá, akár Szamariából való a mag, akár Júdeából.

- Így van. De miért mondod, hogy a föld és a búza jobb, mint az emberek?

– Miért?... Nemrég egy ember kenyérért könyörgött egy város ajtóinál. És kidobták őt, mert zsidónak vélték. Kődobásokkal üzték el, és azt kiáltották: „leprás!” Ő azt gondolja, származása miatt mondták leprásnak. És ez az ember haldoklott az út mentén éhsége miatt. Mert annak a városnak a lakói rosszabbak a búzánál és a földnél. Pedig ők ismernek engem, és szeretnék tudni, hol lakom, hogy láthassák azt, akit csodálatosan meggyógyítottam. Miért nem képesek ezek, akiket jól megmunkáltam, ugyanazt a gyümölcsöt teremni, mint amit ez az ember termelt, aki se nem zsidó, se nem szamaritánus. (Jézus előzőleg meggyógyította ezt az embert, akiről az előbb beszélt, s aki, miután félholtan találta az út mellett, most abban a házban tartózkodik, ahol Jézus is megszállt.) Ez az ember sohasem látott vagy hallott engem, csak egy tanítványom beszélt neki rólam, és hitt bennem anélkül, hogy ismert volna. És miért rosszabb az ember a földnél, visszautasítva valakit csak azért, mert máshonnan származik? Most szeretnének idejönni, hogy kielégítsék kíváncsiságukat, ők, akik nem voltak hajlandók kielégíteni ennek az embernek az éhségét. Mondjátok meg nekik, hogy a Mester nem elégíti ki a haszontalan kíváncsiságot. És mindnyájan tanuljátok meg tőlem a szeretet nagy törvényét, amely nélkül sohasem lehetek követőim. Nem személyem szeretetéről van szó, egyedül ez nem üdvözíti lelketeket, hanem tanításom szeretetéről beszélek. És tanításom arra tanít, hogy a felebarátot fajra és anyagi helyzetére való tekintet nélkül kell szeretni. Menjenek el azért azok a keményszívűek, akik megszorították Szívemet, és tartsanak bűnbánatot, ha azt akarják, hogy szeressem őket. Mert jegyeztétek meg mindnyájan, hogy én nemcsak jó vagyok, hanem igazságos is. Nem teszek különbséget köztetek. Úgy szeretlek titeket, mint a többieket Galileában és Júdeában. Azonban ennek nem szabad ostoba kevélységgel eltöltenie titeket, kiváltságosoknak képzelvén magatokat, és azt képzelve, hogy ti már szabadon tehtek rosszat, nem kell félnetek korholásomtól. Én a szerint dicsérek vagy korholok, amint azt az igazságosság kívánja. Így részesülnek ebben saját rokonaim és apostolaim éppúgy, mint minden más ember. És korholásomban is szeretet van. Azért teszem ezt, mert azt akarom, hogy az emberek igazságos szívűek legyenek, és egy napon megjutalmazhassam őket annak gyakorlásáért. Menjetek, és mondjátok meg nekik. A lecke gyümölcse mindenki számára való.

Jézus beburkolózik köpenyébe, és gyorsan Efraim felé megy, ott hagyva a küldötteket, akik elmennek, meglehetősen kedvetlenül, hogy megismételjék a Mester szavait annak a városnak, amely nem gyakorolta az irgalmasságot.

Méhek – Vitorla

Egy méhészs asszony megkéri Jézust, hogy a rajzás után új kasokba helyezett méheket áldja meg. Ebben az évben kétszerannyi kassal rendelkezik.

Jézus a méhek parányi városa felé megy, és egyenként megáldja a kasokat a méhek sürgölődése közepette, akik nem hagyják abba munkájukat.

– Mindnyájan ünnepelnek, és nyugtalanok. Új lakóhely... – mondja egy férfi.

– És új menyegző. Valóban asszonyoknak látszanak, akik a menyegzőt készítik elő – mondja egy másik.

– Igen, de az asszonyok többet csevegnek, mint dolgoznak. Ezek viszont csendben dolgoznak, és a menyegző napján is dolgoznak. Állandóan dolgoznak, hogy országukat építsék, és gazdagságukat növeljék – mondja egy harmadik.

– Az erényes munka mindig megengedett, sőt kötelesség. A nyereségért való állandó munka nem. Azt csak azok tehetik, akik nem tudják, hogy van Istenük, akit az Ő napján tisztelni kell. A csendben végzett munka érdem, s ebben mindenkinek tanulnia kellene a méhektől. Mert a szent dolgokat csendben végzik szentül. Legyetek olyanok, mint a méhek az igaz életben. Fáradhatatlanok és csendesek. Isten látja. Isten megjutalmazza. Béke veletek! – mondja Jézus.

És miután egyedül marad két apostolával, Jánossal és Júdással, azt mondja nekik:

– Főleg Isten munkásainak ajánlom példaképül a méheket. Ők elhelyezik a kas titkos mélyén a bensejükben kialakult mézet, amelyet fáradhatatlan munkával gyűjtöttek az egészséges virágokról. Fáradozásuk nem is tűnik annak, oly jóakarattal végzik, aranyos pontokként repülve virágról virágra, és utána, megrakva a nedvekkkel belépnek, hogy sejtjük mélyén feldolgozzák a mézet. Érteni kellene követésükhöz. Ki kell választani az egészséges tanításokat, barátságokat, amelyek képesek az igaz erények folyadékát adni. Utána érteni kell elzárkózott feldolgozásához annak, amit gyorsan gyűjtöttek össze. Az erény, a szent élet olyan, mint a méz, amelyet a méhek sok egészséges helyről gyűjtöttek össze. Nem utolsó jóakarattal, amely nélkül az itt-ott felszívott folyadékok semmire sem jók. Tudni kell alázatosan elmélkedni, a szív mélyén a fölött, ami jót láttunk és hallottunk. Nem szabad irigykedni, ha a munkás méhek mellett vannak királynők is, azaz ha van, aki sokkal tökéletesebb azoknál, akik dolgoznak. A méhkas összes méhére szükség van, legyenek azok munkások, vagy királynők. Jaj lenne, ha mindnyájan királynők lennének. Jaj lenne, ha mindnyájan munkások lennének. Meghalnának ezek is, azok is. Mert a királynők nem kapnának eledelt ahhoz, hogy szülnének, ha hiányoznának a munkások, és a munkások megszűnnének létezni, ha nem születnének újak a királynőktől. És ne irigyeljétek a királynőket! Az ő életük is fáradalmas, nehéz. Nem látják a napot, csak egyszer, nászrepülésük alkalmával. Előtte és utána mindig be vannak zárva a kas sötét falai közé.

Mindenkinek megvan a saját feladata. Minden feladat a kiválasztás jele, és minden kiválasztás teher is azon felül, hogy megtiszteltetés. És a munkások nem vesztegetik idejüket hiábavaló vagy veszélyes repülésekkel beteg vagy mérges növényekre. Nem bocsátkoznak kalandokba. Nem engedetlenek küldetésüket illetően, nem lázadoznak a cél ellen, amelyre teremtetve vannak. Ó, csodálatos kis lények! Mennyi tanítást adtok az embereknek!...

Jézus elhallgat, és elmerül gondolataiban. Júdásnak hirtelen eszébe jut, hogy mennie kell valahová, és szinte futva elmegy. Így Jézus magára marad Jánossal. János észrevétlenül figyel Jézust. Figyelmes, aggódó szeretettel teljes tekintet. Jézus felemeli fejét, és kissé megfordul, szemébe nézve a Kedveltnek, aki Őt tanulmányozza. Arca felderül, miközben magához vonja Jánost.

Így egymást átölelve mennek tovább, és János megkérdi:

– Megint fájdalmat okozott neked Júdás, nemde? És megzavarhatta Sámuel is. (Sámuel Jézus nemrég térítette meg ellenségéből tanítványává.)

– Miért? Beszélt neked erről?

– Nem. De megértettem. Csak ennyit mondott: „Általában, ha valaki egy igazán jó ember mellett él, jóvá lesz. De Júdás nem az, annak ellenére, hogy három éve él a Mesterrel. Romlott bensejében, és Krisztus jósága nem hatol belé, annyira telve van a gonoszúsággal.” Én nem tudtam, mit mondjak... mert ez igaz... De miért ilyen Júdás? Lehetséges, hogy sose változik meg? Pedig... mindnyájan ugyanazokat a leckéket kapjuk... és amikor közénk jött, nem volt rosszabb nálunk...

– Jánosom! Kedves gyermekem! – Jézus megcsókolja őt homlokán, amely annyira nyílt és tiszta, és ezt mormolja annak szőke hajába: – Vannak emberek, akik látszólag csak azért élnek, hogy tönkretégyék a jót, ami bennük van. Te halász vagy, és tudod, mit tesz a vitorla, amikor forgószél nyomja. Annyira lehajlik a víz felé, hogy majdnem felfordítja a bárkát. Oly veszélyessé válik számára, hogy néha le kell eresztetni. A forgószéltől hajtott vitorla többé nem szárny, hanem hasztalan teher, amely a mélybe ránt, a halálba, ahelyett, hogy megmentene. De ha a forgószél fúvása megnyugszik, talán csak rövid időre is, íme a vitorla azonnal ismét szárnyává lesz, és gyorsan fut a kikötő felé, megmentést hozva. Így van sok lélekkel is. Elég, hogy a szenvedélyek forgószele lecsillapodjék ahhoz, hogy a meghajlott és majdnem elmerült lélek elhagyja azt, ami nem jó, és a Jó felé vágyakozzék.

– Igen, Mester. De ezzel... mondd meg nekem... eljut valaha is Júdás a te kikötőhöz?

– Ó, ne tedd, hogy a számomra legkedvesebbek egyikének jövőjét szemléljem! A lelkek millióinak jövője van előttem, akik számára haszontalan lesz az én szenvedésem!... Előttem van a világ minden gonoszúsága... Undor fog el. Undor mindaz miatt, ami mint tisztátalan folyam fedni el fortyogva a földet. És a jövőben is el fogja fedni különböző módon, de mindig rettenetesen a Tökéletesség számára, egészen az idők végéig. Ne tedd, hogy ezt nézzem! Engedd, hogy eloltsam szomjamat és megerősödjem egy forrásból, amely nem ismer romlást, és hogy elfelejtsem sokak férges gennyét, egyedül téged nézve, az én békémet! – és ismét homlokodra csókolja Jánost.

(8-241)

A szövet

Jézus még mindig Efraim közelében tartózkodik két apostolával, Jánossal és Júdással. Ott van Jézus Anyja, Kleofás, Szalóme, Johanna, Erzsébet, Nike és Zsuzsanna, akik mindnyájan nőtanítványok, és az apostolok ruháit javítják. János ruháján nagy lyuk van, amit János ideiglenesen összehúzott. Az asszonyok nevetve nézik, és erről beszélnek.

– Ezzel megadtad egy példabeszéd kezdetét – mondja Jézus az egyik asszonynak.

Júdásnak eszébe jut, hogy az ő zsákjában van valami hasonló anyag, s felajánlja, de előbb ő is meg akarja hallgatni a példabeszédet.

– Isten megáld téged. Hallgasd csak. Addig én ismét zsinórokat teszek Jakabnak erre a ruhájára. Ezek már tönkrementek – mondja Szalóme.

– Beszélj, Mester! Utána boldoggá teszem majd Szalómét.

– Beszélek. A lelket egy szövethez hasonlítom. Amikor megkapja valaki a lelket, az új, szakadások nélkül. Csak az eredeti bűn foltja van rajta, de nincsenek rajta sebek, sem egyéb foltok, sem sorvadás. Később, idővel, és a rossz szokások felgyülemelésével elhasználódik annyira, hogy kirojtosodik, az oktalanságok bemocskolják, a rendetlenségek széttépik. Nos, amikor elszakad, nem szabad balkezes módon megjavítani, mert az még több szakadásnak lesz a kezdete, hanem türelmesen és hosszasan kell kijavítani, hogy minél tökéletesebben megszüntessék a benne okozott kárt. És ha az anyag túlságosan elnyűtt, vagy ha hiányzik belőle egy darab, nem szabad kevélyen arra törekedni, hogy önmagunk helyrehozzuk a kárt, hanem el kell menni Ahhoz, aki ismét újból teljessé tudja tenni a lelket, mert neki mindene megvan ehhez, és mert Ő meg tudja tenni ezt. Istenről beszélek, Atyámról, és az Üdvözítőről, aki én vagyok.

De az ember kevélysége oly nagy, hogy minél nagyobb a kár lelkében, annál inkább próbálja helyrehozni tökéletlen ellenszerekkel, amelyek a bajt mindig még nagyobbá teszik.

De azt mondhatjátok ellenvetésként: a szakadást mindig meg lehet majd látni. Ezt mondta Szalóme is. Igen, mindig látszanak a sebek, amelyeket egy lélek kapott. Hisz a lélek harcban áll, és annak következtében könnyen megsebesül. Oly sok ellenség veszi körül! De senki sem mondhatja egy emberre, aki sebhelyekkel van tele, a győzedelmesen megvívott csaták sebeinek jeleiként: „Ez az ember tisztátalan!” Inkább azt mondják: „Ez egy hős! Íme értékének bíborszínű jelei.” Sosem látunk olyan katonát, aki szégyenkezve törekedne eltitkolni sebeit, amelyet dicsőségesen kapott, hanem inkább elmegy az orvoshoz, és azt mondja neki szent büszkeséggel: „Íme, küzdöttem, és győztem. Nem kíméltem magamat. Te látod. Most gyógyíts meg, hogy kész legyek további csatákra és győzelmekre.”

Ezzel szemben az, aki tisztátalan betegségektől kapta sebeit, amelyeket méltatlan bűnös szokások okoztak, az szégyelli sebeit mind a családtagok, mind a barátok előtt, és még az orvosok előtt is, és annyira ostoba, hogy elrejtőzik egészen addig, míg bűze el nem árulja őt. De akkor már túl késő a gyógyításra.

Az alázatosak mindig őszinték, és a bátrak is, akiknek nincs szégyellni valójuk a küzdelemben kapott sebeik miatt. A kevélyek mindig szégyenlősek és gyávák. Kevélységük miatt meghalnak, mert nem akarnak Ahhoz menni, aki meg tudja gyógyítani őket. Nem akarják azt mondani neki: „Atyám, vétkeztem. De te meg tudsz gyógyítani engem, ha akarsz.” Sokan vannak a lelkek közül, akik azért halnak meg, mert nem akarnak meggyónni egy kezdeti bűnt. És akkor ezek számára is már túl késő. Nem gondolnak arra, hogy az isteni irgalmasság hatalmasabb és nagyobb bármiféle bajnál, és mindent meg tud gyógyítani. De a kevély lelkek, amikor felfogják, hogy megvetettek minden üdvös eszközt, kétségbe esnek, mert nélkülözik Istent, és azt mondják: „Túl késő”, és akkor megadják maguknak az utolsó halált: a kárhozatot. – És most menj, Júdás, és hozd a te anyagodat!

– Megyek. De nem tetszett nekem ez a példabeszéd. Nem értettem meg.

(8-270)

A királyfi

Jézus egy fás téren beszél. Az éppen lenyugodni készülő nap sárgás-zöld fényben szűrődik át a hatalmas platánok új levelei között.

– Hallgassátok! Egyszer egy nagy király elküldte fiát országának minden tájára, hogy bebizonyítsa nekik igazságosságát. Azt mondta neki: „Menj, járj be minden helyet, tégy jót nevemben, oktasd őket rólam, ismertess és szeretess meg velük. Megadok neked minden hatalmat, és minden jó lesz, amit teszel.”

Miután az atya megáldotta fiát, az elment oda, ahová atyja küldötte őt. Néhány pajzshordozójával és barátjával fáradhatatlanul bejárta atyjának országát. Nos, a szerencsétlen események sorozata következtében ez az ország erkölcsileg megoszlott, egymással ellenkező részekre. Mindegyik rész, a saját részéről nagy hangon versengett abban, hogy meggyőzze a királyt, ő a legjobb, leghűségesebb, és szomszédai hűtlenek és büntetést érdemelnek. Azért a királyfi előtt a polgárok, attól függően, hová tartoztak, egyformán azt igyekeztek bizonyítani, hogy ők jobbak, mint a többiek, és tönkre akarták tenni ellenségeik városát. Azt akarták, hogy arról a király kedvezőtlenül vélekedjék. A királyfi igazságos és bölcs volt. Nagy irgalommal megpróbálta igazságosságra tanítani őket az ország minden részében, hogy megszerettesse velük atyját, és hogy mindenkit barátságossá tegyen. És mivel jó ember volt, lassan elérte – amint ez mindig történik – hogy minden tartományból a jóra való emberek követték tanácsait. Sőt, igazságosan meg kell mondani, épp ott talált több jóakaratra, hogy meghallgassák őt, és bölccékké váljanak az igazságban, ahol mások megvetéssel azt mondták, hogy kevésbé bölcsök és jó akaratók az emberek.

Akkor a szomszéd tartományokba tartozók azt mondták: „Ha nem nyerjük meg a király kegyeit, minden ezekhez megy, akiket megvetünk. Menjünk és lázítsuk fel azokat, akiket gyűlölünk! Tettessük, hogy mi magunk is megtértünk, és hajlandók vagyunk elhagyni a gyűlöletet, hogy megtiszteljük a királyfit.”

És elmentek. Barátságos külsővel elszéledtek a vetélkedő tartomány városaiban. Tettetett jószággal azt tanácsolták, hogy tiszteljék mindig jobban a királyfit, s ezzel atyját, a királyt. Mert aki tiszteli az atya által küldött fiút, az mindig azt is tiszteli, aki küldte őt. De ezek nem tisztelték a királyfit, sőt annyira gyűlölték őt, hogy gyűlöletessé akarták tenni az alattvalók és még maga a király előtt is. Nagyon ravaszul játszották meg a jót. Oly jól tudták előadni a legjobbknak tanácsaikat, hogy a szomszédos tartományban sokan jónak tartották azt, ami gonosz volt. Elhagyták a helyes utat és helytelen útra tértek. A királyfi tapasztalta, hogy küldetése sokakban meghiúsult.

Most mondjátok meg nekem: a király szemében ki volt a nagyobb bűnös? Milyen bűnt követtek azok, akik tanácsot adtak, és azok, akik elfogadták a tanácsot? És megkérdem tőletek azt is: a jó király kikkel szemben lesz szigorúbb? Nem tudtok megválaszolni kérdéseimre? Én megmondom nektek.

A király szemében azok voltak a legnagyobb bűnösök, akik gyűlöletből rosszra bujtották fel saját felebarátjukat. Akik vissza akarták vetni azokat a még mélységesebb tudatlanság sötétségébe. Akik a királyfi iránti gyűlöletből tették ezt, hogy képtelennek tüntessék fel őt mind a király, mind az alattvalók szemében arra, hogy betöltse küldetését. Ezek gyűlölték magát a királyt is azért, mert ha a fiú iránti szeretet az atya szeretetét is jelenti, ugyanúgy a fiú iránti gyűlölet az atyának is szól.

Azért azoknak a bűne, akik rosszat tanácsoltak, teljesen felfogva, amit tettek, a gyűlölet bűne is volt a hazugságon kívül. Előre megfontolt gyűlölet volt ez. Azok bűne, akik elfogadták a jónak hitt tanácsot egyedül csak az ostobaság bűne volt. De jól tudjátok, hogy az értelmes ember felelős cselekedeteiért, míg az, aki betegség vagy más ok miatt ostoba,

igazában nem felelős, hanem szülei felelősek érte. Ezért a nagykorát még el nem ért gyermek nem vonható felelősségre, helyette az atya felelős fiának cselekedeteiért. Azért a jó király szigorú volt az értelmes rossz tanácsadókhöz, és jóságos az általuk félrevezetettekhez. Ezeket csak megfedtte, mivel hittek ennek vagy annak az alattvalónak, mielőtt közvetlenül megkérdezték volna a királyfit, és megtudták volna tőle a valódi helyzetet. Mert csak a király fia ismeri igazán atyjának akaratát.

Ez a példabeszéd, Silo népe. (Silo szamariai város volt, ahová a zsidók valóban felbujtogatókat küldtek a Jézus által leírt módon.) A silóiaknak a századok folyamán többször adtak különféle tanácsokat az emberek vagy a Sátán. Ezeknek jó hatásuk volt, ha követték a jó tanácsokat vagy elvetették azokat, amelyekről felismerték, hogy rosszak. Rossz hatásuk volt azonban, ha nem hallgattak rájuk, amikor szent tanácsok voltak, vagy amikor követték a rossz tanácsokat.

Mert az ember rendelkezik a nagyszerű akaratsabadsággal, és szabadon akarhatja a jót vagy a rosszat. És van egy másik nagyszerű ajándéka az embernek: az értelme, amely képes különbséget tenni a jó és a rossz között. Azért nemcsak a tanácsadás, hanem az is, hogy azt miként fogadják, jutalmat vagy büntetést érdemelhet. Ha senki sem tilthatja meg a gonoszoknak, hogy megkíséreljék tönkretenni szomszédaikat, úgy senki sem tilthatja meg a jóknak, hogy visszautasítsák a kísértést, és hűségesek maradjanak a jóhoz.

Ugyanaz a tanács árthat tíznek, és használhat másik tíznek. Mert ha árt azoknak, akik követik, segíti azok lelkét, akik nem követik. Azért senki se mondja: „Azt mondták, tegyük ezt.” Hanem mindenki mondja őszintén: „Én akartam ezt tenni.” Akkor legalább bocsánatot nyertek, mivel őszinték vagytok. Ha pedig bizonytalanok vagytok azt illetően, hogy a tanács jó-e, fontoljátok meg, mielőtt elfogadjátok, és megvalósítjátok. Fontoljátok meg, segítségül hívva a Magasságbelit, aki sose tagadja meg világosságát a jóakarató lelkektől. És ha Istentől megvilágosított lelkiismeretek lát egyetlen kis, alig látható pontot is, ami nem lehet helyes a cselekedetben, akkor mondjátok: „Nem teszem meg ezt, mert ez tisztátalan cselekedet.”

Igazán mondom nektek, hogy azt, aki jól használja értelmét és szabad akaratát, és segítségül hívja az Urat, hogy lássa, mi az igazság, nem teszi tönkre a kísértés. A mennyei Atya segíteni fogja abban, hogy helyesen járjon el a világ és a Sátán minden kísértése ellenére.

Emlékezzetek vissza arra, hogy Elkána feleségének, Annának a ragyogó angyal azt tanácsolta, hogy tegyen fogadalmat az Úrnak, ha termékenynek találja magát. Éli pap pedig azt tanácsolta fiainak, hogy térjenek vissza a helyes életmódhoz, és ne vétkezzenek többet az Úr ellen. (Vö. 1 Sám 1,11 és 2, 23-25) Jóllehet az ember nehéz felfogású, és ezért könnyebb felfognia egy másik ember szavát, mint az Úr angyalának (testi érzékekkel) érzékelhetetlen beszédét, mégis Anna elfogadta a tanácsot, mert jó volt és egyenes lelkű Isten színe előtt. Egy prófétát szült a világra. Addig Éli fiai, mivel gonoszok voltak és Istentől távol éltek, nem fogadták el atyjuk tanácsát. Isten erőszakos halállal büntette meg őket.

A tanácsoknak kettős értékük van. Az egyik attól a forrástól származik, amelyből jönnek. Ez már nagy, mert kiszámíthatatlan következményekkel járhat. Másik értékük a szívtől származik, amelynek adják. Ez nemcsak kiszámíthatatlan, hanem megváltoztathatatlan értékű. Mert ha a szív jó, és követi a jó tanácsot, a jó cselekedet értékét adja a tanácsnak. Ha azonban nem követi azt, akkor csak azé az érdem, aki adja a tanácsot. És ha a tanács gonosz, és a jó ember nem fogadja el, hiába kísértik hazugságokkal vagy fenyegetésekkel, nem jár el szerinte, akkor elnyeri a Gonosz feletti győzelem jutalmát és a vértanúságát a Jóhoz való hűsége miatt, és nagy kincset gyűjt magának a mennyben.

Amikor tehát mások kísértik szíveteket, fontoljátok meg, helyezétek Isten fénye alá, hogy az vajon jó beszéd lehet-e. Isten megengedi a kísértéseket, de nem akarja romlásokat. Ha az isteni segítséggel látjátok, hogy nem jó dologról van szó, mondjátok magatoknak és kísértőtöknek: „Nem! Én hűséges maradok Uramhoz! Ez a hűség felold engem múlt

bűneimtől. Nem kívülre kerülök Országának kapujánál, hanem belülré, mert a Magasságbeli számomra is elküldte Fiát, hogy az örök üdvösségre vezessen engem.”

(8-302)

Akik rossz tanácsot kaptak

Jézus bejárja Szamariának azokat a városait, ahol a zsidók Jézus híveinek tette magukat, rossz tanácsokat adtak nekik, hogy így bajba hozzák Jézust. Mivel az egyes városok lakói is kíséretéhez csatlakoznak, folyamatos oktatást tud így adni nekik. Silóban kezdte ezt az oktatást, az előző példabeszéddel. Most az annak közelében lévő Lebonában folytatja:

– Silóban beszéltem nektek a gonosz tanácsadókról és arról, hogy mit lehet tenni a jó és rossz tanácsokkal. Nektek, de nemcsak a lebonaiaknak, hanem Palesztina minden részének is mondok most egy másik példabeszédet, amelynek ezt a címet adhatjuk: „Akik rossz tanácsot kaptak”.

Halljátok: Volt egyszer egy oly nagy létszámú család, hogy egy törzset tett ki. Számos gyermek házasságot kötött, és az első család körül sok más, gyermekekben gazdag család keletkezett. Ezek szintén megházasodtak, további családokat alkotva. Így az öreg apa, mint egy király uralkodott kis birodalmában.

Amint mindig megesik a családokban, a sok gyermeknek és unokának különböző volt a lelkialkata. Ki jó volt és igazságos, ki zsarnokoskodó és igazságtalan. Ki megelégedett saját helyzetével, ki irigy volt, s úgy tűnt neki, hogy az ő része kisebb, mint testvéréé vagy rokonáé. A legrosszabb mellett ott volt a legjobb is. És természetes, hogy az atya ezt a jót szerette leggyengédebben az egész nagy családban.

És amint mindig megtörténik, a gonosz, és azok, akik hozzá hasonlóak voltak, gyűlölték a jót, mert az atya azt inkább szerette. Nem gondoltak arra, hogy őket is szerethette volna, ha olyan jók lettek volna, mint az.

És az atya bizalmasan közölte gondolatait a jóval, hogy az mondja meg azokat mindenkinek. A jót is követték más jók.

Így, az évek folyamán a nagy család három részre oszlott. A jókra, a rosszakra és a bizonytalanokra, akik vonzódást éreztek a jó gyermekek iránt, de félték a gonosz gyermekektől és azok utódaitól. Ez a harmadik rész ingadozott az egyik és a másik között. Nem tudta határozottan eldönteni, hogy az egyikhez vagy a másikhoz csatlakozzék.

Akkor az öreg atya, látva ezt a bizonytalanságot, azt mondta szeretett fiának: „Eddig te főleg azokkal beszéltél, akik szeretnek, és akik nem szeretnek. Az elsők kértek téged erre, hogy mindig jobban szeressenek, az igazságnak megfelelően. A többiek ostobák, és vissza kell hívni őket a helyes útra. De látod, hogy ezek az ostobák nemcsak, hogy nem hallgatnak rád, megmaradva ott, ahol voltak, hanem irántad való első igazságtalanságukhoz újabbat adnak hozzá. Rossz tanácsaikkal megrontják azokat, akik még nem értenek ahhoz, hogy erőteljesen a jó utat válasszák. Te az én vágyamat teljesíted. Menj hát hozzájuk, és mondd meg nekik, ki vagyok én és ki vagy te, és mit kell tenniük, hogy velem és veled legyenek.

A fiú, aki mindig engedelmeskedett, elment, amint atyja kívánta, és mindennap megnyert néhány szívet. Az atya így világosan látta, kik az igazán lázadózó gyermekei. Állandóan figyelte őket anélkül azonban, hogy megfeddte volna valamelyiküket is. Atya volt, és magához akarta vonzani őket türelemmel, szeretettel és a jók példájával.

De amikor a gonoszok egyedül voltak, azt mondták: „Így nagyon világosan kitűnik, hogy mi vagyunk a lázadózó. Előzőleg azok közé soroltak minket, akik se jók, se gonoszok nem voltak. Most látjátok, mi történik! Mindnyájan a kedvelt fiút követik. Valamit tenni kell! Tönkre kell tenni munkáját! Menjünk, tessük, hogy megtértünk, vegyüljünk el az éppen megtérték közé és a jobbak közül az egyszerűbbek közé. Terjesszük el a hírt, hogy a kedvelt fiú csak tette, hogy az atyát szolgálja, valójában saját követőivé teszi az embereket, hogy utána fellázadjon ellene. Vagy mondjuk azt, hogy az atya meg akarja ölni fiát és annak követőit, mert azok nagyon diadalmaskodnak, és elhalványítják az ő dicsőségét, mint atya-

királyét. Azért, hogy megvédjük a kedvelt és elárult fiút, magunk között kell tartanunk őt, távol az atyai háztól, ahol árulás várja őt.”

És elmentek, ilyen kifinomult ravaszsággal sugalmazni és terjeszteni tanácsaikat, amelyek csapdájába sokan beleestek, főleg azok közül, akik nemrég tértek meg. A hamis tanácsadók ezeknek azt mondták: „Látjátok, mennyire szeret titeket? Szívesebben jött közétek ahelyett, hogy atyja mellett maradt volna, vagy jó testvérei között tartózkodna. Annyit tett, hogy a világ szemében felemelt titeket alacsony sorsotokból. Azelőtt nem tudtátok, mit akartok, és azért mindenki kinevetett titeket. Mivel ennyire szeret titeket, nektek kötelességeket megvédeni őt. Ha szavaitokkal nem éritek el, erőszakkal is itt kell tartanotok őt. Vagy keljete fel, és kiáltjátok ki őt vezérettké és királyotokká. Vonuljatok fel a gonosz atya ellen, és a hozzá hasonló gonosz gyermekek ellen.”

A habozóknak, akik ezt mondták nekik: „De hiszen ő azt akarja, hogy mi menjünk vele együtt tisztelni az atyát, és elnyerte már számunkra áldását és bocsánatát” ezt válaszolták: „Ne higgyétek! Nem minden igaz, amit mond, és nem az igazi atyát mutatta be nektek. Ő azért tette ezt, mert érzi, hogy az atya hamarosan elárulja őt, és ki akarta próbálni szíveteket, hogy lássa, hol találhat védelmet és menedéket. De talán... ő oly jó!... talán megbánta, hogy kételkedett az atyában, és vissza akar térni hozzá. Ne engedjétek meg neki!”

És sokan megígérték: „Nem fogjuk megengedni!” És buzgón tervezgetni kezdtek, hogy milyen módon tarthatják vissza a kedvelt fiút. Nem vették észre, hogy amikor a gonosz tanácsadók azt mondták nekik: „Mi segíteni fogunk titeket megmenteni az áldottat”, szemük telve volt hazugsággal és kegyetlenséggel. Azt sem vették észre, hogy valahányszor valaki hallgatott tanácsaikra, lopva figyelmeztették egymást, és kezüket dörzsölve suttozták: „Beleesnek a csapdába! Diadalmaskodunk!”

Utána a gonosz tanácsadók elmentek. Más helyeken is elterjesztették, hogy hamarosan meglátják a kedvelt fiú árulását, aki azért ment ki atyjának területéről, hogy új királyságot alapítson az atyáéval szemben, azokkal, akik gyűlölik az atyát, vagy legalábbis bizonytalanok iránta való szeretetükben. És a rossz tanácsadóktól befolyásoltak közben összeesküdtek, hogy miként vonhatják be a kedves fiút a lázadásba, amely megbotránkoztatná a világot.

Csak a legbölcsebbek közöttük, akikben mélyebbre hatolt az igaznak a beszéde, és gyökeret vert, mert jó talajba került, mondták kellő megfontolás után: „Nem! Nem helyes ezt tenni! Ez gonosz cselekedet az atya, a fiú és magunk ellen is. Mi ismerjük az egyik igazságosságát és a másik bölcsességét. Ismerjük, jöllehet szerencsétlenségünkre nem mindig követtük. És nem gondolhatjuk, hogy azoknak a tanácsai, akik mindig nyíltan az atya és az igazságosság ellen, valamint az atya kedvelt fia ellen foglaltak állást, igazságosabbak lehetnek, mint amelyeket a kedvelt fiú adott nekünk.” És nem követték azokat. Sőt, szeretettel és fájdalommal engedték, hogy a fiú oda menjen, ahová mennie kellett. Ők arra korlátozták magukat, hogy szeretetük jeleivel elkísérték őt a határig, és búcsúzaskor megígérték neki: „Menj! Mi itt maradunk. De szavaid bennünk maradnak, és mostantól fogva azt tesszük, amit az atya kíván. Menj nyugodtan! Te mindörökre kiemeltél minket abból az állapotból, amelyben találtál. Most, ráhelyezve a jó útra, tudunk előrehaladni azon egészen addig, míg elérjük az atyai házat oly módon, hogy majd áldásában részesülünk.”

Ezekkel szemben egyesek ragaszkodtak a gonosz tanácsokhoz, és vétkeztek, bűnre kísértve a kedvelt fiút, és bolondnak gúnyolták őt azért, mert állhatatosan kitartott kötelességének teljesítésében.

Most megkérdelek titeket: „Miért volt más hatása ugyanannak a tanácsnak?” Nem válaszoltok? Megmondom nektek is, amint megmondtam Silóban. Azért, mert a tanácsok értékessé vagy semmivé válnak a szerint, hogy hallgatnak-e rájuk vagy sem. Hiába kísértetek valakit rossz tanácsokkal. Ha nem akar vétkezni, nem vétkezik. És nem kap büntetést azért, mert kénytelen volt meghallgatni a gonoszok sugallatait. Nem kap büntetést, mert Isten igazságos, és nem büntet meg el nem követett bűnöket. De büntetést kap az, aki miután

meghallgatta az őt kísértő Gonoszt, nem használta értelmét, hogy elgondolkodjék annak természetén és a tanács eredetén, hanem megvalósította azt. Nem mentegetheti magát: „Azt hittem, jó.” Jó az, ami tetszik Istennek. Jóváhagyhatja-e Isten az engedetlenséget vagy azt, ami engedetlenségbe visz? Megáldhat-e Isten valamit, ami ellenkezik Törvényével, azaz Igéjével? Mondom nektek, hogy nem. És azt is igazán mondom nektek, hogy inkább a halált kell választanunk, mint az isteni Törvény megszegését.

Szikárban beszélek majd nektek még arról, hogy helyesen akarjatok, vagy ne akarjatok engedelmeskedni a nektek adott tanácsoknak. Menjetek!

A nép elmegy, megjegyzéseket téve.

– Hallottad? Ő tudja, mit mondtak nekünk! És visszahívott minket a helyes útra. – mondja egy szamaritánus.

– Igen. Meg se várták a végét, és elmentek.

– Gonosz viperák! De... Ő megmondja, mit akar tenni. Rosszul teszi. Bajokat okozhat vele magának. Azok az Ebalról és Garizimról valók ugyancsak lelkesednek!...

– Én... nem áltatom magamat. A Rabbi, Rabbi. Ez mindent megmond. Vétkezhet-e a Rabbi azáltal, hogy nem megy el a jeruzsálemi Templomba?

– Halálba megy. Meglátod!... Vége lesz!...

– Kinek? Neki? Nekünk? Vagy... a zsidóknak?

– Neki. Ha meghal.

– Ostoba vagy, ember. Én Efraimból való vagyok. Jól ismerem Őt. Egész hónapon keresztül közel éltem hozzá, sőt még tovább. Mindig beszélgetett velünk. Szenvedés lesz... De nem a vég. Sem számára, sem számunkra. A Szentek Szentje nem halhat meg, nem lehet vége. Nem lehet vége így számunkra. Én... tudatlan vagyok, de érzem, hogy az ország eljön, amikor a zsidók azt hiszik, végeztek vele... Ők lesznek azok, akik számára eljött a vég...

(8-309)

Halál – Lakodalom – Borkóstolás – A király ismerete

Szikar nagy tere zsúfolásig megtelt emberekkel, akik Jézust várják. Ott van a három kisgyermek is, akiket ő mentett meg a rablóktól. Amint Jézus megérkezik, a gyermekek „Jézus! Jézus! Jézus!” kiáltással elébe futnak. Jézus lehajol hozzájuk, megöleli, felveszi és megcsókolja őket. A nép megindulva nézi, s egyesek azt mondják:

– Nincs még valaki, aki úgy tudná megcsókolni ártatlanjainkat, mint ő.

Mások megjegyzik:

– Látjátok, mennyire szereti őket? Megmentette őket a rablóktól, táplálta, ruházta őket, szállást adott nekik, és most úgy csókolgatja őket, mintha saját gyermekei lennének!

Jézus leteszi a gyermekeket maga mellé, a legfelső lépcsőre, és megválaszol mindnyájuknak, az utolsó megjegyzéssel kezdve.

– Valóban, saját gyermekeimnél is jobban az enyéim, mert én vagyok lelkük atyja, és ez az enyém, nemcsak a mulandó időn keresztül, hanem az örökkévalóságon át, amely megmarad. Ezt elmondhatom minden emberről, aki tőlem, az Élettől nyerte életét, hogy kijöjjön a halálból. Erre hívtalak meg titeket, amikor először jöttem közetek, és ti azt gondoltátok, hogy sok időtök volt ennek elhatározására. Egyetlen egy követte gyorsan a meghívást, hogy az Élet útján járjon: a köztetek élő bűnös nő. Talán éppen azért, mert halottnak érezte, látta magát. Elrothadt bűnében. Azért gyorsan elhagyta a halált.

Ti nem érzitek és látjátok, hogy holtak vagytok, és azért nem siettek ezzel. De melyik beteg vár arra, hogy meghaljon, s akkor vegye magához az élet gyógyszerét? A halottnak csak egy lepelre van szüksége és fűszerekre, és egy sírra, amelybe fektetik, hogy porrá legyen, miután feloszlott. Az Örökkévaló, csodálkozástól és félelemtől tágranyílt szemetek láttára visszaadta az egészséget a már rothadó Lázárnak, mert ezzel bölcs célja volt. Ez senkit sem bátoríthat fel arra, hogy amikor elérkezik a lelki halálhoz, azt mondja: „A Magasságbeli visszaadja nekem lelki életemet.” Ne kísértsétek Uratokat, Isteneteket! Jöjjetek ti az Élethez. Nincs több idő a várakozásra. A Szőlőtőt hamarosan kivágják és kipréselik. Készítsétek elő lelketeget a Kegyelem Borára, amelyet nemsokára megkaptok. Nemde így tesztek, amikor egy nagy lakodalmon kell részt vennetek? Nemde előkészítitek gyomrotokat az ételek és a kitűnő borok befogadására, bölcs megtartóztatással a lakodalom előtt, amely megtisztítja ízlésedet és megerősíti gyomrotokat az ételek és italok ízlelésére és kívánására? És nem így tesz-e a vincellér, hogy megkóstolja a már kiforrott bort? Nem rontja el ízlését azon a napon, amikor meg akarja kóstolni az újbort. Nem rontja el, mert pontosan akarja érezni az értékét és hibáit, hogy kijavítsa ezeket és dicsérje azt, és jó áron adja el árúját. De ha úgy tesz az, akit meghívtak a lakodalomra, hogy nagyobb élvezettel egye az ételeket és igya a borokat, és ha így tesz a vincellér, hogy jól tudja eladni borát, vagy eladhatóvá tehesse azt, ami hibás, s amit a vevő visszautasítana, akkor nemde értenie kell az embernek ahhoz, hogy így tegyen lelkével is, hogy élvezhesse az eget, hogy elnyerje a kincset s beléphessen az égbe?

Hallgassátok meg tanácsomat! Igen, hallgassátok meg ezt. Jó tanács. Ez az Igazságosnak igaz tanácsa, akit hiába látnak el rossz tanáccsal, és aki meg akar menteni titeket a gonosz tanácsok gyümölcseitől, amelyekben részesültetek. Legyetek igazak, amint én az vagyok. És értsetek ahhoz, hogy helyesen értékeljétek ki a nektek adott tanácsokat. Ha értetek ahhoz, hogy megjavuljatok, akkor helyesen fogjátok kiértékelni azokat.

Halljatok egy példabeszédet. Ez lezárja az oktatásokat, amelyeket Silótól kezdve Lebonán keresztül adtam, és a kapott és elfogadott tanácsokról szól.

Egy király elküldte kedves fiát, hogy látogassa meg országát. Ennek a királynak az országa sok tartományra oszlott, mert nagyon nagy volt. Ezek a tartományok különböző fokban ismerték királyukat. Egyesek annyira ismerték, hogy különösen kedvelt

gyermekeknek tartották magukat, és ezért kevélyen jártak-keltek. Szerintük csak ők voltak tökéletesek és ismerték a királyt s az ő akaratát. Mások ismerték őt, de emiatt nem képzelték magukat bölcseknek, hanem törekedtek még alaposabb megismerésére. Egyesek ismerték a királyt, de saját módjukon szerették őt, saját törvényeik szerint, amelyek azonban nem az ország igazi törvényei voltak. Az igazi törvénykönyvből kivették azt, ami nekik tetszett, és ameddig nekik tetszett, és utána ezt a keveset is megszegették, összekeverve azokat más országok törvényeivel, vagy azokkal, amelyeket ők adtak maguknak, és amelyek nem voltak jók. Nem. Nem voltak jók. Ismét mások még kevésbé ismerték királyukat, és egyesek csak annyit tudtak, hogy van királyuk. Semmi többet. De ezt is egy kissé mesének tartották.

A király fia végiglátogatta atyjának országát, hogy a különböző vidékekkel pontosan megismertesse a királyt, itt kijavítva a kevélységet, ott felemelve a lesüllyedt felfogást, másutt helyrehozva a téves fogalmakat, továbbá meggyőzve őket, hogy távolítsák el a tiszta törvényből a tisztátalan elemeket, itt tanítva őket, hogy a hiányokat kitöltse, ott pedig hogy legalább a minimális ismeretekkel rendelkezzenek, és higgyenek ebben a valóságos királyban, akinek mindenki alattvalója. A király fia azonban azt gondolta, hogy mindenki számára az első lecke a példaadó élet lesz a törvény súlyos és kis dolgokban való egyöntetű megtartásával. És ő tökéletes volt. Annyira, hogy a jó akaratú emberek megjavultak, mert követték az ő cselekedeteit és szavait egyaránt. A király fiának szavai és cselekedetei teljes összhangban voltak egymással.

Azok azonban, akik abból a tartományból származtak, ahol az emberek tökéleteseknek érezték magukat pusztán azért, mert ismerték a törvény betűjét, jóllehet nem birtokolták annak szellemét, látták, hogy képmutatásukat a király fia leleplezi. Abból ugyanis, amit a király fia megtartott, és aminek megtartására másokat buzdított, világosan látszott, hogy ők a törvénynek csak betűit ismerik, de szellemét nem. Akkor arra gondoltak, hogy eltávolítják körükből azt, aki miatt olyanoknak tűntek, amilyenek valójában voltak. Ennek elérésére két eljárást követtek. Egyet a király fia ellen, egyet követői ellen. Az első ellen rossz tanácsokhoz és üldöztetéshez folyamodtak. A második ellen rossz tanácsokhoz és megfélemlítéshez. Sok minden lehet rossz tanács. Rossz tanács például azt mondani: „Ne tedd ezt, mert árthat neked”, amikor tettetik a jóindulatot. Rossz tanács nyomon követni valakit azért, hogy meggyőzzék azt, aki más útra akar térni, hogy nem tesz eleget küldetésének. És rossz tanács azt mondani a követőknek: „Védjétek meg mindenáron és minden eszközzel az üldözött igazat”! És rossz tanács azt mondani a követőinek: „Ha megvédték őt, megvetésünkkel fogtok találkozni!”

De nem beszélek itt a követőknek adott tanácsokról, hanem arról, amelyet a király fiának adtak és adtak. Hamis jóindulattal, égő gyűlölettel, vagy méltatlan egyének által, ártó szándékkal, de elhitetve, hogy segíteni akarnak.

A király fia meghallotta ezeket a tanácsokat. Volt füle, szeme, értelme és szíve. Azért nem tudta nem hallani, nem látni, nem felfogni, nem mérlegelni. De a király fiának elsősorban egyenes volt a lelkülete, valóban igazságos volt, és minden olyan tanácsra, amelyet tudatosan vagy öntudatlanul azért adtak neki, hogy vétkezzék, rossz példát adva alattvalóinak és hogy végtelenül megbántsa atyját, azt válaszolta: „Nem. Én azt teszem, amit atyám kíván. Az ő törvényét követem. Az, hogy a király fia vagyok nem ment fel engem törvényeinek megtartásától. Nekem kell leghűségesebb alattvalójának lennem. Ti, akik gyűlöltek engem és meg akartok félemlíteni, tudjátok meg, hogy semmi sem vesz rá engem a Törvény megszegésére. Ti, akik szerettek engem, és meg akartok menteni, tudjátok, hogy megáldalak titeket ezekért a gondolatotokért. De tudjátok meg azt is, hogy szereteteknek és annak a szeretetnek, amelyet én kívánok, nem szabad igazságtalanná tennie engem a legnagyobb szeretet iránti kötelességemet illetőleg. Ez pedig atyám iránti szeretetem.

Ez a példabeszéd, gyermekeim. Olyan világos, hogy mindenki megértheti. És az egyenes lelkekben csak egy válasz lehet rá: „Ő valóban igaz, mert semmiféle emberi tanács nem képes tévedésbe vinni.”

Igen, Szikar gyermekei. Semmi sem képes engem tévedésbe vinni. Jaj lenne, ha tévednék! Jaj nekem, és jaj nektek. Ahelyett, hogy Üdvözítőök lennétek, árulótokká válnátok, és okotok lenne gyűlölni engem. De nem teszem ezt. Nem korhollak meg titeket azért, mert elfogadtátok a sugallatokat, és azt gondoltátok, hogy megmentetek engem az elítéléstől. Nem vagytok bűnösök, ha a szeretet szellemében tettétek ezt. De azt mondom a végén, amit az elején mondtam: ti kedvesebbek vagytok nekem, mintha saját gyermekeim lennétek, mert lelkem gyermekei vagytok. Én vittem el lelketeket az Élethez, és még inkább meg fogom ezt tenni. Tudjátok ezt, és tartsatok meg emlékezetekben. Tudjátok meg, hogy megáldalak titeket gondolataitokért, amely szívetekben van. Növekedjétek csak az igazságban, egyedül csak azt akarva, ami megdicsőíti Istent, akit mindenek felett szeretnetek kell. Érkezzetek el erre a tökéletes életszentségre, amelyre példát adok nektek. Ez az életszentség lábbal tapossa az önzést, amely csak saját javát keresi, az ellenségtől és a haláltól való félelmet. Mindent lábbal tapos azért, hogy Isten akaratát teljesítse.

Készüljétek fel lélekben. A Kegyelem hajnala közel van. Készülőben a Kegyelem lakomája. Lelketek, azok lelke, akik el akarnak jönni az Igazsághoz, lakodalmuk előestéjén van, megszabadulásuk, megváltásuk előestéjén. Készüljétek fel igazságban az Igazságosság ünnepére!

(8-318)

Az anyatyúk (Vö. Mt 23, 37; Lk 13,34)

Jézus miután az ismeretlen tanítványok egy csoportjával beszélgetett, Nike háza felé tart az árnyas gyümölcsösön keresztül. Egy kis sárga ösvény vezet a zöldellő növényzeten keresztül. Egy kotkodácsoló kotlóstyúk megy éppen át rajta, követve aranyszínű kicsinyeitől. A sok csacska lény előtt az aggódó anya a földre kuporodik, és védelmezve kiterjeszti szárnyait. Erősebben kotkodácsol, féltve a cseltől szülőtteit. És azok csipogva odaszaladnak és elrejtőznek az anyai tollakban, és mintha többé nem is léteznének.

Jézus megáll, hogy szemlélje... és könnyek szöknek szemébe.

– Sír! Miért sír? Ó sír! – mormolják mindnyájan: az apostolok, tanítványok, megtért bűnösök. Péter odaszól Jánosnak:

– Kérdezd meg sírásának okát...

János, szokásos módján, tiszteletből kissé meghajolva, felnéz arcára és megkérdezi:

– Miért sírsz, Uram? Talán azért, amit elébb mondtak neked, és amit te mondtál?

Jézus összerázkódik. Szomorkásan elmosolyodik, és a kotlóstyúkra mutat, amely továbbra is szeretetteljesen védelmezi kicsinyeit. Azt mondja:

– Én is, Atyámmal együtt úgy láttam Jeruzsálemet, ahogy Ezekiel mondja: meztelenül, szégyenteljesen. Láttam, és elhaladtam közelében. És eljött az idő, szeretetem ideje. Föléje borítottam köpenyemet, hogy beborítsam meztelenségét. Királynővé akartam tenni, miután atyja voltam, és meg akartam védeni, mint ahogy ez a kotlóstyúk megvédi szülőtteit... De míg a tyúk kicsinyei felismerték az anya gondoskodását és szárnyai alá menekültek, Jeruzsálem visszautasítja köpenyemet... De én fenntartom szeretetteljes terveimet... Én... Atyám, utána akaratom szerint fog cselekedni.

És Jézus ismét könnyezni kezd.

(8-383)

A beteg fa utolsó kizöldellése

Jézus Jeruzsálem pusztulásáról beszélt Nike kertjében négy jóindulatú férfinak, akik felkeresték Őt.

– Nem... nem lesz akkor soha többé, soha többé ország Izrael? Nem leszünk soha többé azok, akiknek álmodtuk magunkat? – kérdik az előkelő zsidók szomorúan. Az írástudó Joel sír...

– Megfigyeltetek-e valaha egy öreg fát, amelyet tönkretett a velejéig hatolt betegség? Éveken keresztül nagy nehezen továbbél, de oly nehezen, hogy se virágja, se gyümölcse. Itt-ott van egy-egy levél ágain, amely annak a jele, hogy még van benne egy kevés nedv... Utána egy áprilisban, íme, csodálatos módon kivirágzik, és bőségesen elborítják a levelek. Örvendezik tulajdonosa, aki oly sok éven át ápolta anélkül, hogy gyümölcsözött volna. Vidám most, s azt gondolja, hogy a fa meggyógyult, és ismét virágozni fog a sok terméketlen év után... Ó, csalódás! Miután az élet oly túlradóan kitört, íme hirtelenül elhal. Leesnek a virágok, levelek és az apró gyümölcsök, amelyek már megtermékenyülteknek látszottak ágain, és bőséges termést ígértek. Váratlan robajjal a fa a földre zuhan, megrothadt aljával.

Így történik majd Izraellel. A századokon keresztül tartott terméketlen élet után, szétszéledve, ismét egyesül öreg törzse körül, és látszólag helyreáll. Végül ismét egyesül a szétszóródott Nép. Egyesül, és elnyeri a bocsánatot. Igen. Isten erre az órára vár, hogy levágja a múltat. Nem lesz többé múlt, hanem csak örökkévalóság: Boldogok azok, akik elnyerik a bocsánatot, és Izrael utolsó futólagos kivirágzását alkotják, oly sok század után Krisztuséivá lesznek, és megváltottan halnak meg, együtt a föld minden népével. Azokkal együtt boldogok lesznek, hogy nemcsak megismerték létezésemet, hanem átölelték törvényeimet is, mint az üdvösség és élet törvényeit.

(8-388)

Rozsdás zár – Méhek

Lázár betániai birtokán tartózkodik Jézus az apostolokkal. Megparancsolja Júdásnak, hogy maradjon vele, de az ki akar osonni a kerítés egyik kapuján, ami azonban be van zárva. Jézus látja őt, és odamegy. Megkér egy közelben dolgozó szolgát, hogy nyissa ki nekik a kaput.

– Nyisd ki a kaput, Jónás. Kimegyek egy kicsit tanítványommal. És ha ezen a helyen maradsz, nem kell bezárnod mögöttünk. Hamarosan visszatérek – mondja Jézus jóságosan a földművesnek, aki a nagy kapukulcsot tartja kezében.

A súlyos vasból készült kapu nyikorog, amikor kinyitja, amint a kulcs is csikorog a zár szerkezetét mozgatva.

– Ezt a kaput ritkán nyitjuk ki – mondja a szolga mosolyogva. – Ej, de berozsdásodtál! Ami tétlenül áll, az megromlik... A rozsdá... a por... a suhancok... Akárcsak velünk is történik... Ha nem dolgozunk állandóan lelkünk körül!

– Brávó, Jónás! Bölcsen gondolkodsz. Sok rabbi megirigyelne téged.

– Ó, az én méheim sugallják ezt nekem... és a te szavaid. Igazában a te szavaid. De utána a méhek is segítenek megértenem. Mert semmi sem néma, ha értünk hozzá, hogy megértsük. És én azt mondom: ha ezek a méhek engedelmeskednek annak a parancsának, aki teremtette őket – és ezek kis állatocskák, amelyekről nem tudom, hol lehet agyuk és szívük -, akkor én, akinek van szívem, agyam és lelkem, és aki hallom a Mestert, nem vagyok talán köteles érteni ahhoz, hogy megtegyem, amit ezek megtesznek, és állandóan dolgozzam, mindig azt tegyem, amit a Mester mond, hogy megtegyek, és tegyem azt oly szépen lelkemben, amely világos, nem rozsdás, poros, sáros, nincs benne szalma, amelyet a pokoli ellenség tett volna szerkezetébe, és kövek és egyéb cselvetések?

– Nagyon jól mondd. Utánozd méheidet, és lelked gazdag kasszá válik, telve értékes erényekkel, és Isten örömét találja benne. Isten veled, Jónás! Béke veled!

Jézus kimegy a kapun Júdással, s mikor már oly messze vannak, hogy senki sem hallhatja őket, ezt mondja neki:

– Hallottad ezt a szolgát? Egy földműves. Sok, ha el tud olvasni néhány szót... Mégis... Szavai az én ajkamról jöhettek volna anélkül, hogy valaki is ostoba Mesternek tarthatott volna engem értük. Ő érzi, hogy szükség van az örökösre, hogy a lélek ellensége ne rontsa meg a lelket... Én ezért tartalak téged magam mellett, és te gyűlölsz engem emiatt! Meg akarlak védeni saját magadtól, és te gyűlölsz engem. Feléd nyújtom az üdvösség eszközét, amit még felhasználhatsz, és te gyűlölsz engem. Még egyszer mondom neked, Júdás: menj el! Menj el messzire. Ne lépj be Jeruzsálembe. Beteg vagy. Nem hazugság azt mondani, hogy annyira beteg vagy, hogy nem vehetsz részt a húsvéton. Később pótolhatod. A Törvény megengedi a pót-húsvétot, amikor betegség vagy más súlyos ok meggátol valakit a húsvéti ünnepségekben. Megkérem Lázárt – aki bölcs barát és semmit sem fog kérdezni – hogy ő maga vezessen el téged a Jordánon túlra.

– Nem. Sokszor mondtam neked, hogy dobj ki engem. Nem akartad megtenni. Most én vagyok az, aki nem akarom.

(Ez a beszélgetés az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulás előtti pénteken történt.)

Gyémántok

Az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulást megelőző pénteken este Lázár betániai birtokán lakomát rendeznek Jézus számára, amelyre meghívják a nőtanítványokat is, akik között előkelő római nők is vannak. A nők között van Johanna, Elisa, Valéria, Plautina, Annália. Johanna többek között megjegyzi, Jézussal beszélgetve:

– Olyan szép dolog, hogy ezek a nővérek egyformán hisznek benned... Reméljük, hogy ami most még csak természetes szeretet a Mester iránt, magasabbá válik, mint Valériánál is történt...

– A gyémántok lassan alakulnak ki, Johanna. Századokra van szükség a mélység tüzeiben... Sohasem szabad sietni... És elcsüggedni sem, Johanna...

– És amikor egy gyémánt... hamuvá válik?

– Az annak a jele, hogy még nem volt tökéletes gyémánt. Szükség van még a türelemre és a tűzre. Előlről kell kezdeni, remélve az Úrban. Az, ami a kezdetben vereségnek tűnik, gyakran győzelemmé válik a második alkalommal.

– Vagy a harmadik, vagy a negyedik, sőt sokadik alkalommal. Én sokszor kudarcot vallottam, de végül te győzedelmeskedtél, Rabbi! – mondja Mária Magdolna orgonahangján a terem végéről.

– Mária örül, valahányszor megalázhatja magát visszaemlékezve múltjára – sóhajt fel Márta, aki szeretné kitörölni ennek emlékét minden szívből.

– Valóban, nővérem, így van! Megelégedésemre szolgál a múltra való emlékezés. De nem azért, hogy megalázzam magamat, mint te mondod. Hanem azért, hogy még magasabbra jussak, ösztökélve az elkövetett rossz emléktől és a hálától az iránt, aki megmentett. És azért is, hogy ha valaki önmaga ingadozik, vagy félt valakit, aki kedves neki, felbátorodhassék, és eljuthasson arra a hitre, amelyről a Mester azt mondja, hogy képesnek kell lennie a hegyek megmozdítására is.

– Te birtokában vagy annak. Boldog vagy! Te nem ismered a félelmet... – sóhajt fel Johanna, aki oly szelíd és félénk, és még inkább annak látszik Magdolna előtt.

– Nem ismerem. Sose volt az emberi természetemben. Most, mióta Üdvözítőmé vagyok, nem ismerem többé azt lelki természetemben sem. Minden arra szolgált, hogy növelje hitemet. Lehetséges-e az, hogy aki feltámadt, mint én, és látta feltámadni testvérét, még kételkedjék valamiben? Nem. Semmi sem lesz képes kételyeket okozni bennem.

– Addig, míg Isten veled van, azaz a Rabbi veled van... De Ő azt mondja, hogy hamarosan elhagy minket. Mi lesz akkor hitünkkel? Azaz a ti hitetekkel, mert én még nem hatoltam be a túlvilágba, az emberi határokon túl... – mondja Plautina.

– Az Ő testi jelenléte vagy távolléte nem fogja befolyásolni hitemet. Nem félek. Ez nem kevélység részemről. Ez önismeret. Ha a Nagytanács fenyegetéseinek be kell következniük... íme: én nem félek...

– De mitől nem félsz? Attól, hogy az Igaz, igaz legyen? Ettől én sem félek. Hisszük ezt sok bölcsről, akiknek bölcsességét megízleltük, azt mondhatnám, akiknek gondolatai táplálták életünket századokkal azután, hogy ők eltűntek. De ha te... – erősködik Plautina.

– Én még az Ő halálától sem félek. Az Élet nem képes meghalni. Lázár, aki nyomorúságos ember volt, feltámadt...

– Nem magától támadt fel. Hanem azért, mert a Mester kihívta őt a sírból. Ezt csak a Mester tudja megtenni. De ki fogja kihívni a Mester lelkét, ha megölik a Mestert?

– Ki? Ő. Azaz Isten. Ha Isten önmagától létezik, önmagától fel is tud támadni.

– Isten... igen... a ti hitetekben Isten magától létezik. Számunkra már nehéz ezt elfogadni, akik tudjuk, hogy az istenek egymástól jönnek az isteni szeretet által.

- Ocsmány, valószínűtlen szeretetből, azt kell mondanom – vág közbe Mária Magdolna.
- Amint akarod... – igyekszik elsimítani Plautina, és be akarja fejezni a mondatot, de Mária Magdolna megint megelőzi, és azt mondja:
- De azt akarod mondani, hogy az ember nem támadhat fel magától. De amint Ő magától van, úgy lett emberré, mert semmi sem lehetetlen a Szentek Szentjének, s úgy fog Ő parancsot adni saját magának a feltámadásra. Te ezt nem vagy képes megérteni. Te nem ismered Izrael történelmének alakjait. Ő és az Ő csodái ott vannak azokban. És minden dolog megtörténik úgy, amint mondja. Előre hiszem, Uram. Mindent hiszek. Hogy te vagy Isten Fia és a Szűz Fia, hogy te vagy az üdvösség Báránya, hogy te vagy a Legszentebb Messiás, hogy te vagy a Szabadító és az egyetemes Király, hogy a te Országodnak nem lesz vége és határa, és végül, hogy a halál nem fog erőt venni rajtad, mert Isten teremtette az életet és a halált, és neki minden dolog alá van vetve. Én hiszem. És ha nagy fájdalom lesz látni, hogy nem ismernek el téged és meggyaláznak, még nagyobb lesz hitem a te örök Létedben. Én hiszek. Hiszek mindenben, amit rólad mondtak. Hiszem mindazt, amit te mondasz. Tudtam hinni Lázárért is, egyedül csak engedelmeskedni és hinni tudtam, egyedül azt tudtam, miként válaszoljak azoknak az embereknek és dolgoknak, akik meg akartak győzni engem arról, hogy ne higgyek. Csak a végén, a megpróbáltatás végén tévedtem egyszer... De ez csak rövid ideig tartott... és nem gondoltam többé, hogy oly sok nappal a halál után te, áldott Mester, közelébe mehetsz a felbomlott testnek... Most... többé nem kételkednék akkor sem, ha napok helyett hónapok múlva kellene kinyitni a sírt, hogy visszaadja zsákmányát, amely méhében van. Ó, Uram! Én tudom, ki vagy te! A sár megismerte a Csillagot! – Mária Jézus lábához guggol a márványpadlón, többé már nem hevesen, hanem szelíden, imádva Jézust, feléje fordított arccal.
- Ki vagyok?
- Az, aki van. Az vagy. A másik dolog, az emberi személy a ruha, a szükséges ruha, amely elfedi tündöklésedet és szentségedet, hogy közénk jöhess és megválthass minket. De te Isten vagy, az én Istenem. – És megcsókolja Jézus lábát lábujjánál, ami kilátszik hosszú ruhája alól.
- Kelj fel, Mária. Tartsd meg mindig erősen hitedet. És emeld fel azt mint egy csillagot a viharban, hogy mások is tudjanak hinni...

Bárányok – Fecskék

Jézus az előző példabeszéd elején említett vacsorán mondta a következőket a különféle nemzetségekből származó nőtanítványoknak:

– Én azért jöttem, hogy összegyűjtsem minden juhomat. Azokat, amelyek Atyám nyájához tartoznak, és a máshová tartozókat, és a pásztor nélkülieket is, a vadon élőket, a vadaknál is elvadultabbakat, akik oly mélységes sötétségben élnek, hogy egy jottányit sem látnak nemcsak az isteni törvényből, hanem még a természet törvényeiből sem. Ismeretlen népek, akik még arra várnak, hogy megismerjék Isten rájuk vonatkozó terveit, és akik utána belépnek, hogy Krisztus nyájának részét képezzék. Mikor? Ó, az évek és évszázadok egyenlők az Örökkévaló számára! De ti előre részesültök abban, ami később fog történni a jövő pásztoraival, akik keresztény szeretettel összegyűjtik majd a juhokat és bárányokat, amelyek még vadon élnek, hogy elvezessék őket az isteni legelőkre.

Ezek a területek a ti próbára tételek első területei. A fecske, amikor kiterjeszti szárnyait a repülésre, még nem fogja fel rögtön a nagy kockázatos vállalkozást. Első röpként az eresztől a teraszt beárnyékoló szőlőtőre száll. Utána visszatér a fészekbe, és újból elindul a teraszra, a szomszédéra, és visszatér. Utána ismét, még távolabbra... míg végül elég erősnek érzi szárnyizmait, és biztosan tud tájékozódni. Akkor játszani kezd a szelekkel és a térrel, és megy és jön csicseregve, követve a bogarakat, megérintve a vizet, felszállva a nap felé, míg a megfelelő időben biztosan kiterjeszti szárnyát a nagy repülésre, melegebb vidékekre, amelyek gazdagabbak az újfajta eledelekben. Nem fél nekivágni a tengereknek, ez az oly picinyke, acélos kékre futtatott pont, amely elvész a tenger és az ég két végtelen kékje között. Egy pont, amely megy, félelem nélkül, jóllehet előzőleg félt még a rövid repüléstől is az eresztől a dúslombú szőlővesszőig. Egy erőteljes, tökéletes test, amely nyílként hasítja a levegőt. Nem lehet tudni, hogy a levegő viszi-e szeretettel a levegőnek ezt a kis királyát, vagy pedig ő maga, a levegő kis királya hasítja szeretettel saját birodalmát. Ki gondol arra, amikor biztos repülését látja, jól kihasználva a szeleket és a levegő sűrűségét, hogy gyorsabban menjen, hogy ez a fecske első szárnyverdeső repülésénél telve volt félelemmel?

Így lesz veletek is. Legyen így veletek. Veletek, és minden lélekkel, akik utánoznak titeket. Nem lesztek azonnal képesek valamire. Ne csüggedjetek el az első sikertelenségek miatt. Ne büszkélkedjetek az első győzelmek után. Az első kudarcok arra szolgálnak, hogy legközelebb jobban tegyetek valamit. Az első győzelmek sarkallnak, hogy még jobban tegyetek valamit a jövőben. Győződjetek meg arról, hogy Isten segíti a jóakaratot.

Vessétek alá magatokat mindig a Pásztoroknak, tanácsaiknak és rendelkezéseiknek. Legyetek mindig az ő nővéreik, küldetésük segítségével, támogatóik fáradalmaikban. Mondjátok meg ezt azoknak, akik ma nincsenek jelen, s azoknak is, akik a jövőben jönnek majd.

Most és mindig legyetek Anyám leányai. Ő mindenben irányít majd titeket. Irányítani tudja a gyermeket éppúgy, mint az özvegyet, a feleséget, mint az anyát. Saját tapasztalatából ismer minden életállapotot, és természetfeletti bölcsességgel is rendelkezik. Szeressétek őt, és benne szeressétek engem. Nem fogtok tévedni, mert ő az Élet Fája, Isten élő Frigyszekrénye, Isten alakja, a Bölcsesség székhelye, és akiben a Kegyelem Testet öltött.

(8-419)

A két mécses

Lázár betániai házában, az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulást megelőző szombaton, miután megreggeliztek, az apostolok és nőtanítványok Jézus köré sereglenek, és kéri, mondjon nekik egy példabeszédet, „egy szép példabeszédet, amely oly békés, mint ez a tavaszi nap”.

– Nem egyet, hanem kettőt mondok nektek. Halljátok!

Egy ember egyik napon meg akart gyújtani két mécses, hogy tisztelje az Urat annak egyik ünnepén. Vett azért két egyforma nagyságú edényt, ugyanolyan mennyiségű és minőségű olajjal töltötte meg, ugyanolyan mécsbelet tett beléjük, és ugyanabban az órában gyújtotta meg mindkettőt, hogy imádkozzanak érte, míg ő szokása szerint dolgozik. Egy idő múlva visszatért, és látta, hogy az egyik mécses erősen lángol, míg a másik nyugodtan ég, kis lánggal, amely alig képezett egy kis fénypontot a sarokban, ahol a mécsesek égtek. Az ember arra gondolt, hogy talán hibás a mécsbél. Megfigyelte. Nem, jó volt. De nem akart olyan vidáman égni, mint a másik mécses, amelynek úgy mozgott a lángja, mintha egy nyelv lenne, és valóban úgy tűnt, mintha valamit mormolna, oly vidám volt, és lobogása egy gyenge hangot is hallatott.

– Ez a mécses valóban dicshimnuszt énekel a Magasságbeli Úrnak! – mondta magában. – Míg ez! Nézd, lelkem! Úgy látszik, nehezebb esik tisztelni az Urat, azért teszi oly kis buzgósággal! – és visszatért munkájához.

Egy idő múlva visszatért. Az egyik láng még magasabb volt, a másik még alacsonyabb, és mindig még határozottabban és nyugodtabban égett, míg a másik tündökölve villódzott. Másodszor is visszatért. Ugyanaz a helyzet. Harmadszor: ugyanaz. De amikor negyedszer tért vissza, látta, hogy a kis szoba tele van rossz szagú füsttel és sötét, és csak egy kis láng ragyog az elterjedt füstfátyol mögött. Odament a kis asztalhoz, ahol a mécsesek voltak, és látta, hogy az, amelyik annyira lángolt előbb, teljesen kiégett, és megfeketedett, és füst-nyelvével bemocskolta még a fehér falat is. A másik ellenben állhatatosan folytatta fényét, hogy tisztelje vele az Urat.

Helyre akarta hozni a mécses, amikor egy hang szólalt meg mellette: „Ne változtasd meg a dolgokat! Hagyd, amint vannak! Inkább elmélkedj felettük, mert ez jelkép. Én vagyok az Úr.”

Az ember arccal a földre borult, imádván, és nagy félelemmel merte csak kijelenteni: „Ostoba vagyok. Magyarázd meg, ó Bölcsesség, a mécsesek jelképét, amelyek közül az, amelyik látszólag tevékenyebben tisztelt téged, kárt tett, és a másik kitarzott fényében.”

„Igen, megteszem. Az emberek szíve olyan, mint ez a két mécses. Vannak olyanok, akik a kezdetben égnek és ragyognak, és kiváltják az emberek csodálatát, oly tökéleteseknek látszanak, és oly kitaró a lángjuk. És vannak olyanok, akik szelíden ragyognak, ami nem vonja magára a figyelmet, és lanyháknak látszhatnak az Úr tiszteletében. De az elsők, miután elmúlik az első lángolás, vagy a második, vagy a harmadik, a harmadik és negyedik között kárt okoznak, és utána kiallszanak, összeomlanak, mert lángjuk nem volt biztos. Inkább az emberek számára akartak tündökölni, mint az Úrnak, és kevélységük rövid időn belül felemésztette őket, fekete és sűrű füstöt ontva, amely még a levegőt is elsötétítette. A többiek, mivel egyetlen, kitaró akaratuk az volt, hogy egyedül Istent tiszteljék, és nem törődtek azzal, dicséri-e őket valaki, hosszan, tiszta lánggal emésztődtek fel, füst és bűz nélkül. Érts ahhoz, hogy az állhatatos lángot kövesd, mert csak az kedves az Úrnak.”

Az ember felemelte fejét... A levegő megtisztult a füsttől, és a mécses csillagja most egyedül ragyogott, tisztán, erősen, Istent tisztelve, aranyként csillogtatva a mécses fémjét. És figyelte, amint az tündöklött, mindig egyformán, óráról órára, míg kedvesen, füst és bűz

nélkül, ruhájának bepiszkolása nélkül, a láng egyet villanva kialudt. Úgy tűnt, mintha az égbe szállt volna, hogy helyet foglaljon a csillagok között, miután méltóképpen tisztelte az Urat utolsó cseppjéig, életének utolsó pillanatáig.

Bizony, bizony, mondom nektek, sokan vannak, akik a kezdetben nagy lánggal égnek, és magukra vonják a világ csodálatát, amely az emberi cselekedeteknek csak felszínét látja. De ezek utána elpusztulnak, megfeketedve és befüstölődve csípős füstjüktől. Bizony, mondom nektek, hogy Isten nem törődik ezek lángolásával, mert Ő látja, hogy kevélyen égnek, emberi célból.

Boldogok azok, akik utánozni tudják a második mécses, és nem feketednek meg, hanem az égbe szállnak kitarató szeretetük utolsó lobbanásával.

– Furcsa példabeszéd! De igaz! Nekem tetszik! Szeretném tudni, hogy mi azok a lángok vagyunk-e, amelyek az égbe szállnak – mondják az apostolok, egymás között kicserélve véleményüket.

Júdás megtalálja módját, miként harapjon. Mária Magdolnának és Jánosnak, Zebedeus fiának szánja harapását:

– Vigyázz Mária, és te, János! Ti vagytok a lángoló mécsesek közöttünk... Nehogy valami rossz vége legyen!’

Mária Magdolna kész a válaszra, de ajkába harap, hogy ne mondja ki, ami szívéen fekszik. Csak Júdásra néz. Megelégszik ezzel. De tekintete annyira lángol, hogy Júdás felhagy a nevetéssel, és elkapja a tekintetét róla.

János, aki szelídszívű, jóllehet ég a szeretettől, kedvesen válaszol:

– Ami az én képességemet illeti, megtörténhet. De remélek az Úr segítségével, és bízom abban, hogy fel tudom émszteni magamat az utolsó cseppig, az utolsó pillanatig Urunk Istenünk tiszteletében.’

(8-436)

A meggyógyult gyermek

– És a másik példabeszéd? Kettőt ígértél nekünk – mondja Jakab, Alfeus fia, miután Jézus befejezte az előző példabeszédet, és az apostolok is elhallgattak.

– Íme második példabeszédem. Itt jön... – és a ház ajtaja felé mutat, amelyet függöny takar el, amit gyengéden mozgat a szél. Most egy szolga félrehúzza, hogy beléphessen az öreg Noémi, aki Jézus lábához borul, és azt mondja: „De a gyermek egészséges! Többé nem torz! Te meggyógyítottad az éjjel. Felébredt, és én elkészítettem a fürdőt, hogy megmossam, mielőtt ráadnám a tunikát és a ruhát, amelyet éjjel varrtam számára Lázárnak egy régi ruhájából. De amikor azt mondtam neki: 'Jöjj, gyermekem!' és félrehúztam a takarót, láttam, hogy kis teste, amely annyira el volt torzulva tegnap, többé nem volt olyan. És felkiáltottam. Sára és Marcella odafutott. Ők nem tudták, hogy a gyermek, ágyamban aludt. Ott hagytam és idéfutottam, hogy megmondjam neked...”

Mindenki kíváncsi lesz. Kérdezősködnek, látni kívánják. Jézus egy mozdulatával lecsillapítja a zibongást. Megparancsolja Noéminek: „Menj vissza a gyermekhez. Mosd meg, öltöztess fel, és vezesd ide.”

És utána tanítványaihoz fordul:

– Íme, a második példabeszéd, és azt mondhatjuk: „Az igazán tökéletes nem áll bosszút, és nem tesz különbséget.”

Az embernek, sőt: az Embernek, az Emberfiának vannak ellenségei és barátai. Kevés barátja van, sok az ellensége. És olyan ellenségei, akiknek gyűlöletét ismeri, gondolataikkal együtt. Ismeri akarataikat, amely nem irtózik semmiféle cselekedettől sem, bármilyen rettenetesekek legyenek is azok. Ebben erősebbek barátainál, akiknél a rémület, a kiábrándulás vagy a túlságos bizakodás faltörő kosokként szétmorzsolják erődítményüket. Ennek az Emberfiának sok ellensége van, akik oly dolgokkal vádolják őt, ami nem igaz. Tegnap találkozott egyik ellenségének fiával. Ez a szegény gyermek a legcsüggedtebb a gyermekek között. A gyermek torz volt és csúf, és egy furcsa dolgot kért: hogy meghalhasson. Mindnyájan megtiszteltetések és örömeiket kérnek az Emberfiától, kérnek egészséget, kérnek életet. Ez a szegény gyermek azt kérte, hogy haljon meg, hogy ne szenvedjen tovább. Már megismerte a test és a szív minden szenvedését, mert szülője, aki ok nélkül gyűlöli engem, gyűlöli a szerencsétlen ártatlant is, akit a világra hozott. És én meggyógyítottam, hogy ne szenvedjen tovább, hogy a testi egészségen kívül elérje a lelki egészséget is. Kis lelke is beteg. Apjának gyűlölete és az emberek megvetése felsebezte, és megfosztotta a szeretettől. Csak az égbe és az Emberfiába vetett hite maradt meg, s az is csak annyira, hogy a halált kérje tőle. Íme itt van. Most halljátok őt beszélni.

A gyermek, rendbe hozva és megtisztítva, kis fehér gyapjúruhájában, amelyet Noémi varrt neki gyorsan az éjjel, bejön, az öreg dajka kezét fogva. Jóllehet kicsiny, többé nincs meghajolva, megnyomorodva, s magasabbnak tűnik, mint tegnap. Arcocskája szabálytalan, és egy kissé fonnyadt, mint akit a szenvedés túl korán felnőtté tett. De többé nem csúf. Lábacskáin sarú van, és határozottan lépdel, többé nem jár sántikálva. Sovány vállai egyenesek, soványságuk ellenére. Finom nyaka hosszabbnak látszik, mint tegnap, amikor belesüppedt egyenlőtlen kulcscsontjaiba.

– De... de hisz ez Annának, Nahum fiának a gyermeke! Milyen elpocsékolts csoda! Azt hiszed, hogy ezzel barátoddá teszed apját és Nahumot? Még inkább gyűlölnék majd érte! Mert ők ennek a gyermeknek csak halálát kívánták. Boldogtalan házasságuk gyümölcse – kiált fel kerióti Júdás.

– Nem azért teszek csodákat, hogy barátokat szerezzek, hanem részvétekből az emberek iránt, és hogy megdicsőítsem Atyámat. Nem teszek különbséget, és nem számítgatok

sohasem, amikor részvétellel lehajlok egy emberi nyomorúsághoz. Nem bosszulom meg magamat azokon, akik üldöznek...

– Nahum bosszúnak fogja majd fel cselekedetedet.

– Én nem tudtam semmit erről a gyermekről. Még nevét sem ismerem.

– Matusala, vagy Matuzsálem, és megvetéssel ejtik ki.

– Mamám Salemnek hívott. Mamám szeretett. Nem volt rossz, mint te vagy, és mindazok, akik gyűlölnék engem – mondja a gyermek fénylő szemmel, a tehetetlen haragtól fénylő szemmel, amely a nagyon hosszú időn keresztül gyötört emberekben és állatokban gyülemlik fel.

– Gyere ide, Salem. Ide, hozzám. Meg vagy elégedve, hogy egészséges vagy?

– Igen... de szívesebben meghaltam volna. Nem fognak szeretni ezután sem. Ha még élne mamám, szép lenne. De így!... Mindig boldogtalan leszek.

– Igaza van. Tegnap találkoztunk ezzel a gyermekkel. Azt kérdezte, hogy te Betániában vagy-e, Lázárnál. Akartunk adni neki egy pénzdarabot, mert koldusnak véltük. De nem akarta elfogadni. Egy mező szélén volt... – mondja a Zelóta.

– Te nem ismerted fel őt? Furcsa – mondja kerióti Júdás.

– Sokkal furcsább, hogy te oly jól ismered ezeket a dolgokat. Elfelejtetted, hogy én az üldözöttek között voltam, és utána a leprások között egészen addig, míg a Mesterhez nem jöttem?

– És te elfelejtetted, hogy én Nahum barátja vagyok, és Anna bizalmasa? Sose titkoltam el.

– Rendben van, rendben van! Ez nem fontos. Fontos azt tudnunk, hogy mit csináljunk most ezzel a gyermekkel. Apja nem szereti, az igaz. De még mindig joga van rá. Nem vehetjük el a fiát tőle anélkül, hogy ezt megmondanánk neki. Óvatosnak kell lennünk, és nem szabad megbántanunk őt, éppen most, amikor úgy látszik jobbak irántunk – mondja Natánael.

Júdás erősen, gúnyosan felnevet, de nem magyarázza meg nevetésének okát.

Jézus, aki térde közé vette a gyermeket, lassan azt mondja:

– Szembenézek Nahummal... Nem fog jobban gyűlölni emiatt. Gyűlölete már nem növekedhet. Nem. Már teljes.

(8-438)

A gyilkos szőlőművesek (Mt 21,33-46; Mk 12,1-12; Lk 20,1-18)

Jézus az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulást követő hétfőn reggel a Templomban mondja a következő példabeszédet, az Őt körülvevő tömegnek:

– Egy ember földet vásárolt magának, és beültette szőlőtőkkel, házat épített benne a szőlőműveseknek, egy tornyot az örök számára, pincéket és szőlőprést, és mindezt átadta a szőlőműveseknek, akikben megbízott. Utána távoli helyre ment.

Amikor eljött az ideje annak, hogy a szőlőtők termést hozhassanak, mert már eléggé megnőttek, a szőlőskert ura elküldte szolgálait a szőlőművesekhez, hogy elhozzák annak hasznát. De a szőlőművesek körülvették ezeket a szolgálait, és egyeseket megbotoztak, másokat nagy kövekkel megköveztek úgy, hogy nagyon megsebesültek, egyeseket pedig megölték. Azok, akik vissza tudtak térni urukhoz, beszámoltak neki arról, ami történt. Az úr meggyógyította és megvigasztalta őket, és más szolgálait küldött, még nagyobb számban. A szőlőművesek ezekkel ugyanúgy bántak, mint az elsőkkel.

Akkor a szőlő ura azt mondta: „Elküldöm hozzájuk fiamat. Őt biztosan megbecsülik, mert ő az örökös.”

De a szőlőművesek, amikor meglátták őt, akiről tudták, hogy az örökös, összehívták egymást, és azt mondták: „Jöjjetek! Egyesüljünk, hogy sokan legyünk! Kivetjük őt egy távoli helyre, és megöljük. Miénk lesz az öröksége.” És képmutató tiszteletadással fogadták őt, körülvették, mintha ünnepelni akarnák, utána megcsókolták, majd megköztözték, és erősen ütlegették, és ezernyi gúnyolódás között elvitték a kivégző helyre, és megölték.

Most mondjátok meg nekem. Mit tesz az atya és úr, aki egy napon megtudja, hogy fia és javainak örököse nem tér vissza, és felfedezi, hogy szőlőműves szolgálai, akiknek átadta termékeny földjét, hogy nevében műveljék meg, igazságosan megtartva belőle a maguk részét, és megadva az úrnak, ami őt illeti, megölték fiát. – És Jézus, szúrós szemmel nézi a befolyásos zsidók, farizeusok és írástudók csoportját a tömegben. Senki sem szól egy szót sem.

– Mondjátok hát meg! Legalább ti, Izrael tanítói beszéljétek igazságosan, ami meggyőzi a népet az igazságról. Azt gondoljátok rólam, hogy én nem beszélek helyesen. Döntsetek azért ti, hogy a nép ne essen tévedésbe.

Az írástudók válaszolnak, miután így rákényszerítette őket: „Megbünteti a gonoszokat, kegyetlen módon elpusztítva őket, és más szőlőműveseknek adja szőlőskertjét, akik becsületesen művelik azt, és megadják neki a hasznot, amiben megállapodtak.”

– Helyesen válaszoltatok. Így van megírva az Írásokban: „A kő, amit az építők elvetettek, szegletkövévé vált. Az Úr vitte végbe ezt: csodálatos dolog a szemünkben.” (Zsolt 118, 22-23) Miután tehát így van megírva, és ti tudjátok ezt, és helyesen ítélték, hogy kegyetlenül meg lesznek büntetve a szőlőskert ura örökös fiának gyilkosai, és szőlőskertjét más szőlőműveseknek adja, akik becsületesen művelik majd. Íme, azért azt mondom nektek: „Elvétetik tőletek Isten Országáé, és egy olyan nép kapja meg, amely gyümölcsöt fogja. És aki szembeszáll ezzel a kővel, az szétzúzódik, és akire ráesik ez a kő, azt szétmorzsolja.”

A főpapok, farizeusok és írástudók... igazán hősies módon, nem válaszolnak erre. Ennyire képes egyesíteni őket az egy célra törő akarat! Máskor sokkal kevesebbet szembeszálltak vele. Ma, amikor az Úr Jézus nyíltan megmondja nekik, hogy hatalmuk megszűnik, nem törnek ki szidalmakban, nem erőszakoskodnak, nem fenyegetőznek. Megváltozhatatlan farkasszívüket elrejtik képmutató módon a szelíd bárány bőrében, hamis türelmet színlelve.

Az elszáradt fügefafa – A hegyeket mozgató hit (Mt 21,18-22; Mk 11,12-14. 20-24; Lk 17,6)

A szenvedés hetének hétfőjén Jézus Jeruzsálem felé megy apostolaival. Az út mentén lát egy fügefát, dús lombozattal. Odamegy és keresgél levelei között, hogy talál-e egy érett fügét. De a fügefán egyetlen gyümölcs sincs.

– Olyan vagy, mint sok szív Izraelben. Nincs édességed az Emberfia számára, és nem vagy irgalmas. Soha többé ne teremjen rajtad gyümölcs, és senki se egyék rólad a jövőben! – mondja Jézus.

Az apostolok egymásra néznek. Ámulatba ejti őket Jézus haragja a terméketlen, talán vad fügefafa iránt. De nem szólnak semmit.

Másnap Jézus ismét Jeruzsálembe megy. A hetvenkét tanítványból sokan várnak rá az út mentén, s utána kísérik Őt. Péter veszi észre elsőnek a tegnapi megátkozott fügefát, amelynek levelei elfonnyadtak, itt-ott rozsdás színűek, mintha tűz érte volna őket. A szél időnként leszakít egy levelet, és belefújja a patakba.

– De ez a tegnapi fügefafa! A fügefafa, amelyet megátkoztál! – kiáltja Péter, az elszáradt fügefára mutatva.

Odasietnek mindnyájan, Jézust kivéve, aki nyugodtan megy tovább.

Az apostolok elmondják a tanítványoknak, mi történt, és közösen megjegyzéseket fűznek hozzá, elképedve nézve Jézusra. Ezernyi csodát láttak történni az emberekkel és az elemekkel. De ez jobban megrendíti őket, mint minden eddigi.

Közben Jézus is odaér a fügefához. Mosolyogva nézi az elképedt arcokat, amelyekről félelem sugárzik, s ezt mondja:

– No és? Annyira csodálatba ejt titeket, hogy szavamra elszáradt egy fügefafa? Nem láttatok talán, amint feltámasztottam a halottakat, meggyógyítottam a leprásokat, visszaadtam a látást a vakoknak, megszorítottam a kenyeret, lecsillapítottam a vihart, eloltottam a tüzet? És csodálkoztok azon, hogy egy fügefafa elszáradt?

– Nem a fügefán. Azon, hogy tegnap még zöldellt, amikor megátkoztad, és most elszáradt. Nézd! Törékeny, mint a kiszáradt föld. Ágaiban nincs többé bél. Porrá válik. – És Bertalan szétörli ujjai között az ágakat, amelyek könnyen morzsolódnak.

– Nincs többé belük. Jól mondtad. És a halál jele, amikor nincs többé bél akár egy fában, akár egy népben, azaz vallás, hanem csak kemény kéreg és hasztalan lombozat: vadság és külsőséges tettetés. A fehér, belső bél, telve nedvvel megfelel az életszentségnek, a lelkiességnek. A kemény kéreg és a hasztalan lombozat olyan, mint a lelkiélettől és életszentségtől megfosztott emberiség. Jaj azoknak a vallásoknak, amelyek emberivé válnak, mert papjaikban és híveikben nincs többé éltető lélek. Jaj azoknak a népeknek, amelyeknek vezetői csak vadak és nagyhangúak, de hiányzik belőlük a gyümölcsöző gondolat. Jaj azoknak az embereknek, akikből hiányzik a lelkiélet!

– De ha te ezt Izrael nagyjairól mondod, akkor jóllehet szavaid igazak, de nem vagy bölcs. Ne áltasd magadat azzal, hogy mindeddig hagynak téged beszélni. Te magad mondod, hogy ez nem szívbeli megtérés jele, hanem számításé. Érts akkor te is ahhoz, hogy kiszámítod szavaid következményeit. Mert van evilági bölcsesség is a lélek bölcsességén kívül. És szükséges értenünk ahhoz, hogy saját előnyünkre használjuk ki. Mert végül is, jelenleg a világban vagyunk s még nem Isten Országában – mondja a kerióti, minden csípősség nélkül, de oktató hangon.

– Az az igazán bölcs, aki úgy tudja értékelni a dolgokat, hogy azokra nem vet árnyékot a saját érzékisége és számítható gondolkozása. Én mindig az igazságot mondom arról, amit látok.

– De végül is ez a fügefa elhalt, mert megátkozta, vagy egy véletlen... egy jel... nem tudom? – kérdi Fülöp.

– Mindaz, amit mondasz. De amit én tettem, ti is megtehetitek, ha elértétek a tökéletes hit birtokába. Higgyetek a Magasságos Úrban. Ha ilyen lesz hitetek, igazán mondom nektek, hogy megtehetitek ezt, sőt többet is. Bizony mondom nektek, hogy ha valaki tökéletesen bízik az ima erejében és az Úr jóságában, azt mondhatja ennek a hegynek: „Menj el innen, és merülj a tengerbe”, és miközben ezt mondja, nem habozik szívében, hanem hiszi, hogy megtörténhet, amit mond, akkor az lesz, amit mondott.

– És varázslóknak tűnnek, és megkövezik őket, amint a varázslásról mondatott. Ugyancsak ostoba csoda lenne, és saját kárunkat okozná! – mondja a kerióti, fejét csóválva.

– Te vagy az ostoba, hogy nem fogod fel a példabeszédet! – torkollja le őt a másik Júdás.

(9-95,109)

Új Templom – Új Egyház

A szenvedés hetének szerdáján, estefelé Jézus a Getszemáni kert felé megy apostolaival és néhány tanítványával. Útközben beszélgetnek. Mátyás, a volt pásztor megkérdezi:

– Uram, és Mesterem, sokat gondolkoztam társaimmal szavaidon egészen addig, míg a fáradtság el nem nyomott minket. Elaludtunk, mielőtt meg tudtuk volna oldani a kérdést, amit felvetettünk. És most ostobábbak vagyunk, mint előtte. Ha jól megértettük ezekben a napokban mondott beszédeidet, te megjövendölted, hogy sok minden meg fog változni, jóllehet a Törvény változatlan marad. Egy új Templomot kell építeni, új prófétákkal, bölcsékkel és írástudókkal. Ez ellen hadakozni fognak, de nem szűnik meg, míg ez, ha jól értem, pusztulásra van szánva.

– Pusztulásra van szánva. Emlékezz vissza Dániel jövendölésére... (Vö. Dán 9)

– De mi szegények vagyunk és kevesen. Hogyan építhetjük fel újból, ha ezt a királyok csak fáradtságosan tudták felépíteni? Hová építsük fel? Nem ide, mert te azt mondod, hogy ez a hely elhagyatott marad, mivel ők nem áldanak téged, mint Isten küldöttjét.

– Így van.

– A te Országodban, nem. Meg vagyunk győződve, hogy a te Országod lelki. Akkor hogyan, hol alapítjuk majd meg? Tegnap azt mondtad, hogy az igazi Templomot – és nemde ez az igazi Templom? – amikor azt hiszik, hogy az igazi Templomot lerombolták, akkor diadalmasan felemelkedik az igazi Jeruzsálem? Hol van az? Nagyon meg vagyunk zavarodva.

– Így van. Az ellenség lerombolja az igazi Templomot. Három nap múlva én feltámaszgom, és többé nem éri el a cselvetés, mert felszáll oda, ahol ember nem árthat neki.

Ami Isten Országát illeti, az bennetek van, mindenütt, ahol bennem hívő emberek vannak. Jelenleg szét vannak szórva. A századokon keresztül egymást fogják követni a földön. Utána örökre egyesülve, tökéletesen az égben. Ott, Isten Országában építik majd fel az új Templomot, azaz ott, ahol a lelkek elfogadják tanításomat, Isten Országának tanítását, és gyakorolják parancsait. Hogyan fogjátok felépíteni, ha szegények vagytok és kevesen? Ó, valójában nem kell hozzá pénz és hatalom, hogy felépítsék Isten új tartózkodási helyének épületét, egyénileg és társadalmilag. Isten Orzága bennetek van. Az mindazok egysége, akikben Isten Orzága van, mindazoké, akikben Isten van, Isten: a Kegyelem; Isten: az Élet; Isten: a Világosság; Isten: a Szeretet. Ez képezi majd Isten nagy Országát a földön, az új Jeruzsálemet, amely kiterjed majd a világ minden részére, és amely, teljesen és tökéletesen, hibák és árnyékok nélkül örökké élni fog az égben.

Hogyan építitek fel a Templomot és a várost? Ó, nem ti, hanem Isten építi majd fel ezeket az új helyeket. Ti csak jóakarotokat adjátok hozzá. Jóakaratot, ami azt jelenti, hogy bennem maradtak. Jóakarattal éltek tanításom szerint. Jóakarattal egyesültök. Egyesültök velem, míg egyetlen testet alkotunk, amelyet egyetlen folyadék táplál minden részében és részecskéjében. Egyetlen épület lesz, egyetlen alapra épülve. Titokzatos összetartó erő egyesíti. Az Atya segítségével nem birtokolhatjátok Istent, nem lehettek azzá a Templommá, amelynek nem lesz vége. Ezért tanítottalak meg titeket arra, hogy hozzá imádkozzatok, és én is imádkozom hozzá értetek, mielőtt meghalnék. Az Ő segítségével nem birtokolhatjátok a Szeretetet, az Igazságot, az Életet, azaz engem és velem az Atyaistent és a Szeretet Istenét, mert mi egyetlen Istenséget képezünk. Ezt magatoktól nem tudjátok megtenni. Ha Isten nem építi, és nem építheti ott, ahol nem vehet lakhelyet, akkor az emberek hiába törekednek felépítésére vagy újjáépítésére. Az új Templom, Egyházam csak akkor épül fel, ha szívetekben lakozik Isten, és Ő, veletek, élő kövekkel építi majd fel Egyházát.

– De nemde azt mondtad, hogy Simon, Jónás fia annak a Feje, a Szikla, amelyre építetd Egyházadat? És nem adtad értésünkre, hogy te vagy annak szegletköve? Ki hát akkor annak a feje? Van, vagy nincs ez az Egyház? – szakítja félbe a kerióti.

– Én vagyok titokzatos Feje. Péter a látható feje. Mert én visszatérek az Atyához, hátrahagyva nektek az Életet, Világosságot, Kegyelmet Szavam által, szenvedésem által, a Vigasztaló által, aki barátja lesz azoknak, akik hűségesek voltak hozzám. Én egyetlen valóság vagyok Egyházzal, az én szellemi testemmel, amelynek én vagyok a feje. A fejben van az agy vagy az értelem. Az értelem a tudás székhelye, az agy irányítja a tagok mozgását szellemi parancsaival, amelyek minden más ösztönzésnél jobban képesek mozgatni a tagokat. Figyeljetek meg egy halottat, akiben meghalt az agy. Tudja-e még mozgatni tagjait? Figyeljetek meg egy teljesen együgyűt. Nemde erőtlén oly mértékben, hogy nem képes még azokra a kezdetleges ösztönszerű mozgásokra sem, amelyeket a legalacsonyabb rendű állat, az eltaposott féreg is véghez tud vinni? Figyeljetek meg valakit, akiben a bénulás megszakította a tagokkal való kapcsolatot az aggyal, egy vagy több tag esetében. Az értelem irányít szellemi parancsaival. A többi szervek: a szem, fül, nyelv, orr, bőr közvetíti az érzéseket az értelemhez. A test más részei hajtják végre az értelem parancsát. A figyelmeztető szervek anyagiak és láthatók. Az értelem láthatatlan. Elérhetném-e én azt anélkül, hogy azt mondanám nektek: üljetek le, és ti leültök erre a hegyoldalra? Még ha én gondolok is rá, és akarom is, hogy leüljetek, ti nem tudjátok azt addig, míg én szavakban ki nem fejezem gondolatomat, és ki nem mondom azt nyelvemmel és ajkammal. Le tudnék-e én ülni, ha csak gondolnék rá, mert fáradtnak érzem magamat, de ha lábam nem lenne hajlandó meghajolni, és ülő helyzetbe juttatni engem?

Az értelemnek szüksége van a szervekre és a tagokra ahhoz, hogy megtegye és megtettesse azokat a műveleteket, amelyekre gondol. Így a lelki testben, amely az én Egyházam, én leszek az Értelem, azaz a fej, az értelem székhelye. Péter és az ő munkatársai azok, akik megfigyelik a visszahatást, és felfogják az érzéseket, és továbbítják az értelemhez, hogy az megvilágosítsa és megparancsolja azt, amit meg kell tenni az egész test javára. Utána, megvilágítva és irányítva parancsaimtól, beszélnek és irányítják a test többi részét. A kezdet, amely visszaveti a tárgyat, ami megsebesíthetné a testet, vagy eltávolítja azt, ami romlott, és megronthatná. A lábat, amely átugorja az akadályt anélkül, hogy megütné magát és elesne, megsebesülne. A gyermek és a felnőtt is, aki megmenekült egy veszélytől, vagy valami hasznot húzott oktatásból, jó üzletből, házasságból, jó szövetségből, jó tanácsból, szóból, ennek a tanácsnak vagy szónak köszönheti, hogy nem szenvedett kárt vagy hogy hasznot húzott. Így lesz az Egyházban is. Az Isteni Gondolat irányítja, az Isteni Világosság világítja meg, az Örök Szó oktatja a fejet és a fejeket, parancsokat és tanácsokat adva, és a tagok megteszik azt, s így lelki egészségnek és lelki haszonnak örvendenek.

Egyházam már létezik, mert már birtokában van természetfeletti Fejének és isteni Fejének, és vannak tagjai: a tanítványok. Még kicsiny, egy csíra, amely kialakul. Csak a Fő tökéletes, amely irányít. A többi tökéletlen, szüksége van Isten érintésére, hogy tökéletessé legyen, és időre, hogy növekedjék. De igazán mondom nektek, hogy már létezik, és szent annak számára, aki a Feje, és a jóakarató igazak számára, akik alkotják. Szent és legyőzhetetlen. Ezerszer és ezernyi módon támadja majd az alvilág ördögeivel és ember-ördögeivel, de nem fog erőt venni rajta. Az épületet nem lehet lerombolni.

De az épületet nem egyetlen sziklából építik. Figyeljetek meg a Templomot ott, hatalmas, szép, a lenyugvó nap sugarában. Talán egyetlen sziklából épült? A sziklák tömegéből, amelyek egyetlen összhangot képeznek. Azt mondják: a Templom. Azaz: egy egység. De ezt az egységet sok sziklából készítették, amelyeket kialakítottak és összetettek. Hasztalan lenne elkészíteni az alapokat, ha azokra nem emelnék fel a falakat és a tetőt. És lehetetlen lenne felemelni a falakat, és rájuk tenni a tetőt, ha először szilárdan nem alapozták volna meg, nagy tömegéhez arányos módon.

Így, a részeknek ilyen egymástól való függésével emelkedik majd fel az új Templom is. Évszázadokon keresztül építitek majd, azokon az alapokon, amelyeket én adtam, s amelyek tökéletesek, annak nagyságához vannak szabva. Isten irányításával építitek majd, jó anyagból emelitek fel: olyan lelkekből, akikben Isten lakozik. A szívetekben levő Isten készíti majd a kicsiszolt, repedés nélküli köveket az új Templom számára. Az Ő Országá a ti lelketekben levő törvények által szilárdul meg. Különben rosszul égetett téglák lennétek, szúrágta fák, elrepedt, szétmállott kövek, amelyek nem tartósak, és amelyeket az építész elvet, ha meglátja. Ha pedig felhasználták az építésnél, mert az építész hanyag volt, akkor leomlik az épület egy része. Vannak olyan építészek, akiket az Atya bízott meg a Templom építésével, de akik szívükben páváskodnak, s nem felügyelnek az építésre, nem fáradoznak vele, nem törődnek azzal, milyen anyagot használnak fel hozzá. Ezek bálvány építészek, bálvány-örök, önmagukat bálványozók és rablók. Elrabolják az Istenbe vetett bizalmat, az emberek nagyrabecsülését, kevélyek és büszkék arra, miként nyereszkednek és gyűjtenek össze sok anyagot, anélkül, hogy megfigyelnék, jók-e azok, vagy silányak, amelyek pusztulást okoznak.

Ti, az új Templom új papjai és írástudói, hallgassatok ide: Jaj nektek és azoknak, akik titeket követve bálvánnyá teszik magukat, és nem örködnék, nem vigyáznak magukra és másokra, a hívekre! Meg kell vizsgálni, meg kell figyelni a kövek és a fa jóságát. Nem szabad bízni a látszatban. Jaj annak, aki oka a pusztulásnak, mert meghagyta a silány anyagot, vagy a kimondottan károsat, s engedte, hogy abból építsék fel a Templomot, ezzel botrányt okozva és előidézve a pusztulást! Jaj nektek, ha megengeditek, hogy repedések keletkezzenek és a falak bizonytalanok, ferdek legyenek, amelyek könnyedén összeomlanak, mert nincsenek kiegyensúlyozva alapjuknál, amely szilárd és tökéletes! Nem Istentől, az Egyház Alapítójától, hanem tőletek származna a szerencsétlenség, és felelősek lennétek az Úr és az emberek előtt. Szorgalomra, megfigyelésre, megkülönböztetésre és okosságra van szükség! A kövek, téglák, gyenge gerendák, amelyek egy hatalmas falnál bajt okoznának, a kisebb jelentőségű részeknél esetleg jól felhasználhatók. Értetek kell tehát a megválogatáshoz. Szeretettel, hogy ne ábrándítsátok ki a gyengéket, erőteljesen, hogy ne okozzatok csalódást Istennek, és ne tegyétek tönkre az Ő Épületét. És ha észreveszitek, hogy egy kő, amelyet már elhelyeztetek, hogy egy fontos szögletet tartson, nem jó vagy nincs kiegyensúlyozva, legyetek bátrak, merészek, és értsetek ahhoz, hogy eltávolítsátok helyéről, megmunkáljátok, egyenesre vessétek szent buzgalommal. Nem számít, hogy ordít a fájdalomtól. Utána századokon keresztül áldani fog majd titeket, mert ti megmentettétek. Vegyétek el onnan, és tegyétek más hivatalba. Ne féljetez attól sem, hogy egészen eltávolítsátok, ha látjátok, hogy mást bűnbe, pusztulásba visz, lázadózza munkátok ellen. Jobb a kevés kő a sok értéktelen dolognál. Ne siessétek el a dolgot! Isten sose siet. Amit Ő teremt, az örökkévaló, mert jól megfontolta, mielőtt véghezvitte. Ha nem örökkévaló, úgy csak az idők végéig fog tartani. Figyeljétek meg a Világegyetemet. Évszázadok óta, az évszázadok ezrei óta olyan, amilyenek Isten folyamatosan teremtette. Utánozzátok az Urat. Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok. Legyen bennetek Törvénye, Országá. Akkor nem vallotok kudarcot.

De ha nem így tennétek, összeomlana az épület, hiába fáradoznátok felemelésén. Összeomlana, s belőle egyedül a szegletkő, az alap maradna meg. Úgy, amint ezzel fog történni!... Bizony, mondom nektek, hogy így történik ezzel. És így történik a tiétekkel is, ha azt teszitek bele, ami ebben van: kevélységtől, fösvénységtől, büntől, bujaságtól beteg részeket. Amint a szélfuvallat szétkergette ezeket a felhő alakzatokat, amelyek ennek a hegynek a csúcsáról leereszkedni látszottak, ugyanúgy a természetfeletti és emberi büntetés viharában össze fognak dőlni az épületek, amelyek csak névleg szentek...

Rabló – Éber szolga – Bárányok és kecskék (Mt 24,42-51; 25,31-46)

Az előző példabeszéd után Jézus leült apostolaival és tanítványaival az Olajfák-hegyének oldalán a jeruzsálemi Templommal szemben, és válaszolt nekik kérdéseikre a Templom pusztulásának és a világ végének idejét illetően. Ez után mondta a következőket:

– Virrasszatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jön el Uratok. Fontoljátok meg: ha a család feje tudná, melyik órában jön a rabló, virrasszana, és nem engedné kifosztani házát. Azért virrasszatok és imádkozzatok, legyetek mindig készek eljövetelére anélkül, hogy szívetek elernyedne a mindenféle visszaélés és mértéktelenség következtében, és lelketek szétszóródna és eltompulna a mennyei dolgok iránt a földi dolgokra fordított túlságos gond miatt. Nehogy a halál váratlanul érjen titeket, amikor nem vagytok felkészülve rá. Mert, ne felejtsetek el, mindnyájatoknak meg kell halnotok. Minden embernek meg kell halnia, bárkinek született is. Ennél a halálnál eljön mindegyitekhez Krisztus, és megítél titeket. Ez az ítélet megismétlődik egyetemesen az Emberfiának ünnepélyes eljövetelekor.

Mi történik a hűséges és okos szolgálóval, akit ura háza fölé rendelt, hogy távollétében gondoskodjék a házbeliek táplálásáról? Boldog lesz, ha akkor, amikor ura hirtelenül visszatér, kötelessége teljesítése közben találja, amit gondosan, igazságosan és szeretettel végez. Bizony, mondom nektek, azt mondja neki: „Jöjj, jó és hűséges szolga. Megérdemelt jutalmamat. Vedd, minden javam fölé helyezlek.” De ha ő csak látszólag jó és hűséges, valójában azonban szívében gonosz, és kifelé képmutató, akkor amint ura elmegy, azt mondja magában: „Uram soká fog visszatérni. Éljük világunkat” – és verni kezdi szolgatársait, és rosszul bánik velük, fősvény táplálásukban és minden egyébben, hogy több pénze legyen a mulatozásra és részegeskedésre, akkor mi történik? Az úr meglepetésszerűen visszatér, amikor a szolga a legkevésbé gondol erre, és felfedezi gonosztetteit. Elveszi tőle állását és pénzét, és oda veti ki, ahová az igazságosság azt megköveteli. És ott marad.

Így történik a megátalkodott bűnösrel, aki nem gondol arra, milyen közel lehet a halál és az ítélet; és örvendezik a visszaélésekben, azt mondva: „Később majd megbánom”. Bizony, mondom nektek, nem lesz ideje arra, és elítélik, hogy örökké a rettenetes gyötrelmek helyén legyen, ahol csak káromkodás és sírás hallatszik, és ahol gyötrődni fog. És nem jön ki onnan, csak az utolsó Ítéletre, amikor felveszi feltámadt testét, hogy olyan teljesen álljon a végső Ítélet elé, amely teljesen vétkezett földi életének idejében; testével és lelkével jelenik majd meg a Bíró Jézus előtt, akit nem akart Üdvözítőjeként.

Mindenkit összegyűjtenek az Emberfia előtt. A testek végtelen sokasága áll helyre a földből és a tengerből, miután oly hosszú időn keresztül porrá váltak. És lelkük testükben lesz. Minden csontvázára visszatért testnek megfelel majd saját lelke, amely egykor éltette őt. És egyenesen állnak majd az Emberfia előtt, aki isteni Fölségében ragyog, és az angyalok veszik körül. Leül dicsőségének trónjára.

És Ő szétválasztja az embereket, egyik oldalára a jókat, a másikkra a rosszakat teszi, mint ahogy a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől, és juhait jobbjára, kecskéit baljára állítja. És kedves hangon, jóságos tekintettel azt mondja majd azoknak, akik békességesek és szépek, szent testük dicsőséges ragyogásában, szívük teljes szeretetével nézve Rá: „Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdete óta nektek készített Országot. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, vándor voltam, és befogadtatok, ruhátlan voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, fogoly voltam, és megvigasztaltatok.”

És az igazak megkérdik Őt: „Urunk, mikor láttunk téged éhezni, és adtunk neked enni, szomjazni, és adtunk inni? Mikor láttunk vándornak és fogadtunk be, ruhátlanak és

ruháztunk fel? Mikor láttunk betegeket és börtönben, és jöttünk meglátogatni?” És a király azt mondja nekik: „Bizony, mondom nektek: amikor ezt tettétek egyik legkisebb testvéremmel, velem tettétek.”

Utána odafordul azokhoz, akik balján lesznek, és azt mondja majd szigorú arccal, tüzes nyilaktól lángoló tekintettel és Isten haragjától mennydörgő hangon a kárhozottaknak: „Távozzatok! Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre, amelyet Isten haragja az ördögöknek, a sötétség angyalainak és azoknak készített, akik rájuk hallgattak, az ő hármas és szennyes mohó vágyuk hangjára. Éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, ruhátlan voltam, és nem ruháztatok fel, vándor és elutasítottatok, beteg és rab és nem látogattatok meg. Mert csak egy törvénytetek volt: saját kedvteléseitek.”

És azok azt mondják neki: „Mikor láttunk téged éhezni, szomjazni, ruhátlanul, vándorként, betegen vagy börtönben? Igazán, mi nem is ismertünk téged. Nem léteztünk akkor, amikor te a földön jártál.” És Ő azt válaszolja nekik: „Igaz. Nem ismertetek engem. Mert nem léteztetek, amikor én a földön voltam. De megismertétek szavaimat, és voltak szegények köztetek, éhezők, szomjazók, ruhátlanok, betegek és bebörtönözöttek. Miért nem tettétek meg velük azt, amit talán megtettétek volna velem? Nem tudjátok, hogy én vagyok testvéreimben? Ahol egyikük szenved, ott én vagyok. Amit nem tettétek egyiknek kis testvéreim közül, tőlem tagadtátok meg, aki az emberek Elsőszülöttje vagyok. Menjetek és égjétek önzéstegekben! Menjetek, és kápráztasson el titeket a sötétség és fagy, mert sötétek és fagyosak voltatok, jóllehet tudtátok, hol van a Világosság és a Szeretet Tüze.” És azok mennek az örök büntetésre, míg az igazak belépnek az örök életbe.

(9-159)

Az Atya háza (Jn 14,1-3)

Lásd: Az Utolsó Vacsora 29-30. oldalán. (9-221)

Az igazi Szőlőtő (Jn 15,1-8)

Lásd: Az Utolsó Vacsora 33-34. oldalán. (9-225)

A szülő anyja (Jn 16,20-22)

Lásd: Az Utolsó Vacsora 37-38. oldalán. (9-229)

Az anyaméh

Lásd: az Utolsó oktatások 35. oldalán. (10-245)

Isteni „fejlődés”

Jézus, Mária és Éva párhuzamát magyarázza Valtorta Máriának. Ezt a következő példabeszéddel, illetve hasonlattal fejezi be:

– És megszületik Szet. És Szettől Enos. Az első pap. Ti felfűjjátok értelmeteket tudományotok áradatával, és beszéltek a fejlődésről, mint a ti természetes kialakulástok egy jeléről. Az animalis homo vagy testi ember a fejlődésben előrehaladva eljut a fejlődés csúcsára. Így mondjátok. Igen. Így van. De az én módomon. Az én területemen. Nem a tiéteken. Nem a négykezűek állapotából haladtok az emberré fejlődés felé, hanem az emberiből a szellemiek felé. Minél inkább növekszik bennetek a szellem, annál inkább kifejlődtök.

Ti beszéltek a mirigyekről és nagy hangon beszéltek a hipofízisről vagy a tobozmirigyéről, és azokba helyezitek az élet székhelyét, nem abban az időben, amelyben éltek, hanem azokban az időkben, amelyek megelőzték és követték jelenlegi életeteket. Tudjátok meg, hogy az igazi mirigyetek, amely az Élet örök birtokosaivá tesz titeket, a ti lelketek. Minél inkább kifejlődik ez, annál inkább birtokoljátok az isteni fényeket. Kifejlődtök az emberekből istenekké, halhatatlan istenekké, elérve így – anélkül, hogy ellenkeznétek Isten óhajával, az Ő parancsával az Élet fáját illetőleg – hogy részesültök majd ebben az Életben úgy, amint azt Isten akarja, hogy birtokoljátok. Ő teremtette azt számotokra öröknek és ragyogónak. Boldogan átölelitek majd Őt, az Örökkévalót. És Ő magához von titeket, és közli veletek saját tulajdonságait.

Mennél jobban átalakul a lélek, annál jobban megismeritek Istent. Isten megismerése azt jelenti, hogy szeretitek Őt és szolgáljátok, és ezért képesek vagytok segítségül hívni Őt saját magatok és mások számára. Papokká váltok így, akik a földön imádkoznak testvéreikért. Mert pap a felszentelt. De pap a meggyőződött, szeretetteljes, hűséges hívő is. Főleg az az áldozati lélek, aki a szeretettől hajtva feláldozza önmagát. Isten nem a ruhára néz, hanem a lélekre. És igazán mondom nektek, hogy szememben sok tonzúras csak a tonzúrával rendelkezik a papságból. Sok hívő viszont rendelkezik a szeretettel, amelynek megengedik, hogy feleméssze őket. Ez számukra a pappá szentelés olaja, amely papjaimmá teszi őket. A világ nem ismeri őket, de én ismerem és megáldom mindnyájukat.

(9-315)